

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FATİH MURAT

ARŞAL

AŞK

BAŞKA BİR ŞEY

EPHESUS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AŞK BAŞKA BİR ŞEY

Yazarı: Fatih Murat Aرسال

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli

Editör: Belkis Tunçay

Sayfa Tasarım: Adem Şenel

Kapak Tasarım: Belkis Tunçay

Basım yılı: 2018

ISBN: 978-605-2064-55-9

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2018, Fatih Murat Aرسال

Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, 'Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Rumi Matbaacılık

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No:8 Topkapı/İstanbul

Tel: 0212 612 71 72

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.

Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL

Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94

www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Maltepe Mah. Yedikule Çırpıcı Yolu Sk. No: 2 Kat: 4

Zeytinburnu – İstanbul

Tel: 0 212 415 00 00

www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AŞK BAŞKA BİR ŞEY

FATİH MURAT ARSAL

1. BÖLÜM

Urla Devlet Hastanesinin park yerine beyaz bir Audi yanaştı. Otomobilin göğsündeki navigasyon ekranı açıktı ve haritada istenilen konuma gelindiğini gösteriyordu. Genç kadın motoru kapatıp etrafı süzdü.

Güneşin doğmasına henüz iki saat vardı. Hastanenin bahçesi oldukça kalabalıktı. Nisan ayı mevsim normallerinin çok üstünde bir sıcaklıkla başlamıştı. Ayın ortasında olmalarına rağmen hâlâ da sıcaklık devam ediyordu. Bazı hasta yakınları bahçedeki banklarda ve oturulabilecek yerlerde bekleyerek gecenin serinliğinden faydalanıyordu. Çevrede görülebilen herkesin ruh hali farklıydı. Dertli bir şekilde sigara içenler, sessizce ağlayanlar ve başarılı bir ameliyatın sonrasında yüzleri umutla dolu olanlar göze çarpıyordu. Epey kalabalık bir grup ise hastane girişinin sağında ve solunda bekliyordu.

Otomobilin kapısını açıp yavaşça dışarıya çıktı. Gelmeden önce bir yemek davetinde olduğu için, üzerinde pahalı bir gece elbisesi vardı. Uzun olan etek yırtmacının bacaklarından yukarıya sıyrılmasına dikkat etti. Sıcak bir rüzgâr oval yüzüne çarptı. Alnından yüzünün sağ yanına doğru dökülen sarı perçemler hafifçe dalgalanmıştı. Elbisesini bacaklarına yapışan kısmından çekip düzeltti. Neredeyse griye yakın mavi renkli gözleri hastanenin giriş kapısına doğru yöneldi. Aynı anlarda hastane merdivenlerinde beklemekte olan bir adam da otomobile doğru yürümeye başlamıştı.

Genç kadın çabucak onu süzdü. Ellisine yakın görünen uzun boylu birisiydi. Alnının yanlarından hafifçe dökülmeye yüz tutmuş kalın telli siyah saçları, geriye doğru düzgünce taranmıştı. Yakışıklı

bir adam sayılırdı. Avukat Levent bu olmalıydı. Tam Tolga'nın tarif ettiği gibi birisiydi.

Avukatın ciddi gözleri de yürürken genç kadının üzerindeydi. Karşısında beklediğinden çok daha güzel bir kadın görünce şaşır-mıştı. Telefonda onun donuk ses tonunu duyduğunda, gözlüklü ve saçları sıkıca topuz yapılmış, standart bir iş kadını olduğunu düşünmüştü. Belki de biraz yaşlı! Oysa bu güzel kadın otuz ya-şında bile görünmüyordu. Omuzlarına dalgalarla dökülen sarı saç-ları ona çok farklı bir hava vermişti. Doğal, hatta biraz vahşiydi. İnce uzun bir fiziği vardı. Giymiş olduğu kan kırmızısı gece el-bisesi ile hastane bahçesine yanlılıkla inmiş bir melek gibi görü-nüyordu. Geniş askılı gece elbisesinin göğüs kısmı oldukça kapalı ve yakası minik güllerle süslüydü. Bol bir dökümle aşağıya iner-ken belindeki kırmızı kemerde o bolluk son buluyordu. Kalçaları ve dümdüz göbeği itici olmayacak şekilde ortaya çıkmıştı. Sonra yine biraz bollaşarak ayak bileklerine iniyordu. Bu modern ve tu-tucu görünümlü elbiseyi üzerinde böyle seksi olarak taşıyabilecek çok fazla kadın tanıımıyordu.

“Hoş geldiniz, Işıl Hanım!” dedi elinden geldiği kadar ciddi bir sesle. “Ben Avukat Levent...” Elini uzattı.

Açıkçası kadın yakından daha da güzel görünüyordu. Avukat neredeyse afallamıştı. Fizik güzelliği bir yana, yüz güzelliği ilginç derecede dikkat çekiciydi. Ender görülebilecek, açık mavi gözleri vardı. Ucu havaya kalkık o şahane burnuna bakılırsa, becerikli bir estetikçiden çıktığı düşünülebilirdi. Dudaklarında fazla bir ruj gö-remedi. Ancak zayıf bahçe ışığında bile kırmızı duruyordu. Yüzü-nün genelinde doğru düzgün bir makyaj olmadığı için, güzelliği-nin Allah vergisi olduğu açıktı. Kavisli kaşları ise şimdilerde moda olduğu gibi incecik değildi; gözlerindeki erişilmez ifadeyi destek-lerken, yakın korumalar gibi kalın ve güçlüydü.

“Hoş bulduk Levent Bey!” dedi genç kadın sıkıntılı bir sesle. Uzun kirpikler...

adama doğru uzattı. El sıkışmaları uzun sürmemişti. “Gecenin bu saatinde buraya kadar gelip ilgilendiğiniz için çok teşekkür ederim.”

“Sorun değil. Sizden önce Tolga beni aradı ve meseleyle ilgilenmemi istedi.”

“Evet, yine de hemen geldiğiniz için teşekkür ederim. Kendisi bizim fabrikaya malzeme temin eder. Olayı duyduğumda onunla birlikte bir davetteydik. Bana sizden bahsedip numaranızı verdi.”

“İyi etmiş. Beni de arayıp ilgilenmemi istedi. Dedim ya, sorun değil. Alışkırım ben böyle acil durumlara.”

“Şu anda durum ne?” diye sordu Işıl. Sesinde açık bir üzüntü vardı. Adamın nezaketi içindeki sıkıntıyı gidermemişti.

Avukat Levent ince çerçeveli pahalı gözlüğünü düzeltti. Yeniden ciddileşmişti. Belli ki söyleyeceklerini aklında toparlamaya çalışıyordu. Aynı anda hafif bir nefes çekmişti içine. Genç kadın içgüdüsel olarak duyacaklarının iyi şeyler olmadığını anlamıştı.

“Pek iyi değil! Maalesef yirmi dakika önce küçük çocuğu da kaybettik.” dedi adam üzgünce. Normalde duygularını belli etmezdi ama ölen kişi henüz üç yaşında bir çocuk olduğu için üzüntüsünü gizleyememişti.

Genç kadın kısa bir an için gözlerini yumdu. Bu haberi hazmetmeye çalışıyor gibiydi. Yeniden gözlerini açtığı anda, içinde düşünceli gölgeler vardı.

“Ya diğer adam?” diye sordu kendisini toparlamaya çalışarak.

“Çocuğun amcası mı?” diye mırıldandı avukat. “Harun Bey’in de durumu iyi değil. Kolu kırık. Bacağı ve kaburgaları çatlak. Kaburgalarından birisi akciğerine batmış. Nefes almakta zorluk çekiyor. Cihaza bağlandı fakat asıl önemli olan, kafasındaki darbe... Çok ciddi bir çarpma olmuş. Kafatasında çatlak ve kanama varmış. Gözü kör kalabilir. Birazdan ameliyata alacaklar. Korkarım onun da kurtulması bir endişe kaynağı.”

İşıl hafif bir nefes aldı. “İnanamıyorum...” dedi kendi kendisine konuşur gibi. Başı öne düşmüştü. Gözleri dalgınca bakıyordu. “Bu nasıl başımıza gelebilir?”

Adam sessizdi.

Genç kadın bir iki saniye sonra başını kaldırdı. Artık yapacak bir şey yoktu. Toparlanmak gerekiyordu.

“İçeride aileden görüşebileceğim kimse var mı?” diye sordu.

“Evet, sadece bir kişi! O da büyükanneleri, Nuriye Hanım. Aile çok kalabalık değilmiş zaten. Harun ve Mahsun iki kardeşlermiş. Anne ve babaları, onlar ortaokul çağlarındayken ölmüş. Büyükan-neleri iki kardeşle ilgilenmiş. Kadın şimdi birkaç komşusu ile bir-likte yoğun bakımın önünde bekliyor. Ben onunla konuşmaya ça-lıştım ama fayda etmedi.”

“Tavırları düşmanca mı?”

“Haliyle... Aslında yüzüme karşı ağır bir laf etmedi. Kim olduğumu söylediğimde sadece kızgınca baktı.” Durakladı bir an. Başıyla hastane girişinin çevresinde bekleyen kalabalığı gösterdi. “Aslında bunlar daha kızgın. Hepsi de kazayı duyup gelenler. Ur-la’da bu ailenin çok seveni var.”

Genç kadın da kalabalığa baktı. Birçoğu da kendilerini süzüyordu. Bakışlarda öfke, kızgınlık ve acı vardı. Büyük ihtimalle avukatla konuşan kadının kim olduğunu anlamışlar veya anlamaya çalışıyorlardı.

“Size laf atarlarsa önemsemeyin!” dedi avukat.

Genç kadın başını salladı. “Sorun değil.” Dönüp otomobilin bagajına gitti. Her zaman orada tutmuş olduğu krem ceketini aldı. Bu kıyafetle hastaneye girmesi yakışık almazdı. Üstünü değiştirmeye bile vakit bulamadan yola çıkmıştı. Çantasından çıkardığı lastik bir tokayla güreş saçlarını da atkuyruğu yaptı. Bu sakin turistik ilçede fazla sosyetik görünmek istemiyordu. Bagajı kapatıp cecurca öne doğru çıktınız “PEKİ, Kötüye Anısladım”//”antey.org

Hastane binasının kapısına yaklaştıkça, gerçekten de laf atan ve söylenen birkaç kişi olmuştu. Işıl kulaklarını bu sözlere tıkamış bir halde aralarından geçti. İçeri girdiğinde, avukatı takip etmeye başladı. Hastanenin içi yeni ve ferah olmasına rağmen, yoğun bakım koridorunda kasvetli bir hava vardı; lambaların hepsi yanmadığı için olabilirdi. Belki de içeride bekleyen insanların mecalsiz hali öyle hissettiriyordu. Genç kadının yüreği aşırı derecede sıkıldığı için de öyle gelmiş olabilirdi. Durum her ne ise koridora adımını attığında içindeki sıkıntı daha da büyümüştü.

Güzel gözleri yoğun bakım koridorunda bekleyen insanların üzerinde gezindi. İki ayrı hasta yakını grubu var gibiydi.

Avukat Levent, belli etmeden başıyla bir kenarda duran grubu gösterdi. “Şunlar...”

Orta boylu, saçları hafifçe dökük, genç bir adam ayaktaydı. Yaşlıca bir kadın, duvara sabitlenmiş kumaş sandalyelerden birisindeydi. İçli içli ağlıyordu. Büyükanne bu olmalıydı. Başında klasik bir örtü vardı. Kıyafeti oldukça sade, yaşına uygun olarak kapalıydı. Yanında ise ondan daha genç, ellili yaşlarda, gözü yaşlı iki kadın oturuyordu. Onu teselli etmeye çalışıyorlardı. Ayaktaki erkek, Işıl’a ve avukata öylesine baktı.

“Bu büyükanneleleri...” dedi avukat fısıldayarak.

“Adı ne demiştiniz?”

“Nuriye.”

Kimse kendileriyle ilgilenmeyince, genç kadın eteğinin izin verdiği kadar uzun adımlarla onlara doğru yürüdü. Topuklu ayakkabıları koridorun tabanında hafifçe tıkrırdıyordu. Doğruca yaşlı kadının önüne gitti. Onun gelişi ve önlerinde durması, hepsinin dikkatini çekmişti. Hepsi birden nemli gözlerini kaldırdı. Karşılarında duran, ince fizikli kadını süzdüler.

Genç kadın hafif bir nefes aldı. “Başınız sağ olsun efendim!” dedi ciddi bir ifadeyle. “Gözleri kırıştırmayın, bizi tanıyorduk.” “Ben

... diğerkazazedenin ablasıyım.” diye açıkladı yavaşça. “Gerçekten çok üzgünüm!”

Yaşlı kadının gözyaşları daha da akmaya başlamıştı. Derisi buruşmuş elinde bir mendil vardı. Kaldırıp yılların yorgunluğunu taşıyan ıslak gözlerini sildi. Yeşil gözleri acı doluydu. “Gidin buradan...” dedi zayıf bir sesle. Ses tonunun içinde hafif bir kızgınlık hissediliyordu.

“İnanın yapılabilecek ne varsa hepsini yaptıracağım.” dedi genç kadın ona, duymamış gibi. “Torununuz için en iyi doktorları bulacağım.”

“Gidin...” diye fısıldadı kadın yine acıyla. Başını başka yöne çevirmişti. Sanki Işıl’ı görmek ona acı veriyor gibiydi.

Genç kadının gözleri diğerkiki kadına döndü. Onlarla da bir iletişim kuramayacağı belliydi. Kendisine bakarken bile içlerinde öfke pırıltıları vardı.

“Bakın, ben de en az sizin kadar üzgünüm.” dedi yaşlı kadına yumuşakça. “Nuriye Hanım!.. Benden ne yapmamı isterseniz yapmaya hazırım. Doktorlar müsaade ederse torununuzu alıp daha donanımlı büyük bir hastaneye götürelim. İzmir, İstanbul veya Bursa olur. Ameliyatını ve tedavisini orada gerçekleştirelim. Böyle küçük bir yerde işimizi şansa bırakmayalım.”

“Biz zaten en iyi doktoru buraya çağırdık!” dedi ayakta bekleyen adam. Yanlarına gelmişti. Yüzü ifadesizdi. Genç kadından biraz uzundu. “Size ihtiyacımız yok!”

Işıl durakladı bir an. “Özür dilerim. Siz kimsiniz acaba?”

“Ben Harun abinin yanında çalışıyorum. Yardımcısıyım. Adım Mehmet.”

“Anladım. Bakın Mehmet Bey, o çağırdığınız doktor, belki en iyisi değildir. Büyükanneyi ikna edelim. Harun Bey’i hemen bir ambulans helikopterle götürürüz. Biz gidinceye kadar hastanede her şey hazır olur.”

“Gerek yok dedim ya!” diye söylendi adam donuk bir sesle. “Ülkenin en iyi beyin cerrahı şimdi burada! Ameliyatı o yapacak.”

“Kim?”

“Zafer Atalay...”

İşıl bu ismi duymamıştı. Yan gözle avukata baktı. Adam onaylarcasına başını eğdi. “Doğru söylüyor. Zafer Bey bu konuda otoritedir. İsmi dünyaca bilinir.”

“Nasıl bu kadar çabuk geldi ki?” diye sordu İşıl.

Mehmet’in yanak kasları sıkıntıyla dalgalandı. Koyu kahverengi gözlerinin akları kızarmıştı. Belli ki o da ağlamıştı. “Zafer Bey İzmir’de bir seminerdeymiş. Ben kendisini tanıyordum. Ona telefon açıp kazayı anlatınca, hemen çıktı geldi.”

Bu ilginçti işte! Dünyaca ünlü bir doktorun, gecenin en biçimsiz zamanında koşarak gelmesi genç kadını şaşırtmıştı biraz. Hem de küçük bir kasabada yaşayan birinden gelen telefonla! “İyi etmişsiniz o halde.” dedi durumu toparlamaya çalışarak. Gözleri avukata çevrildi. “Levent Bey! Her türlü masrafı biz üstlenelim. Doktorun parası ve tüm masraf...”

“Gerek yok!” dedi Mehmet onun sözünü keserek. İşıl adamın sert yüzüne baktı. “Zafer Bey benim değil, Harun abinin arkadaşdır. O yüzden, çağırdığımızda hemen geldi. Para talep edeceğini sanmıyorum. Etse bile biz bunu ödeyebilecek güçteyiz.”

“Bu ameliyatlar çok masraflı olur.” dedi Levent Bey.

Büyükanne ıslak gözlerini onlara çevirmişti. Cansız bir sesle araya girdi. “Bu bizim sorunumuz. Sizin hiçbir şeyinizi istemiyoruz. Siz gidin kendi kardeşiniz ile ilgilenin.”

Tam o sırada İşıl bir şey diyecekken, yoğun bakımın kapısı yavaşça açıldı. İçinden sedyeye yatırılmış bir adamla, birkaç kişi çıktı. Sedyedeki adamın üstü, göğsüne kadar ince bir örtüyle örtülüydü. Görülebilen pek çok yeri kanlı sargı bezleriyle sarılıydı. Başının çevresindeki kısım daha kötü görünüyordu. Saçları kana bulanmıştı. Gözleri şişmiş, Fıkırla Arslan - Yüzünde Adanmışlıkler,

morarmalar vardı. Sol kolu da dirseğinin altından kırılmış, kemik deriyi yırtarak yandan dışarıya çıkmıştı. Feci bir manzaraydı. Bir sürü serum şişesi sedyeye iliştirilmişti. Örtünün üzerine bırakılmış hasta dosyasının içinde ise şimdiden kabarık bir film tomarı olduğu görülebiliyordu.

Işıl bu manzaraya daha fazla bakamadı. Sanki birisi adamın suratına ve vücuduna saatlerce bir sopayla vurmuş gibiydi, hatta balyozla! Sedyede adamın kanlar içindeki kötü halini gören büyükanne ise acıyla ayağa fırlamıştı. Kadın çığlık atmamak için eliyle ağzına bastırmıştı. Işıl o zaman sedyedeki adamın, onun torunu Harun olduğunu anladı.

Nazikçe kadının önünü kesti. Torununu bu şekilde görmesi doğru değildi. “Lütfen! Lütfen yapmayın Nuriye Hanım!” dedi ona yumuşakça sarılarak. Onun hıçkırıklarını kendi bedeninde hissedebiliyordu. Kendi gözleri de hemen yaşarmıştı. Çevresinde tanılanın aksine oldukça duygusaldı.

Hastabakıcı ve hemşireler sedyeyi birkaç metre ilerideki ameliyathane asansörüne götürürlerken, odadan çıkan adamlardan birisi biraz durakladı. Üzerinde henüz sivil kıyafetler vardı. Yazlık takım elbisesi sıcağa karşı koyacak kaliteli bir şey gibi duruyordu. Ciddi gözleri koridorda endişeyle bakan hasta yakınlarına çevrildi. Büyükanneyi gördü. Yaşlı kadın kendisini engelleyen sarışın kadının kollarından sıyrılmış, nemli gözlerle bakıyordu.

Adam birkaç adımda onların yanına gitti. Bu tip şeylere alışık olduğu, yüz hatlarından belliydi. Uzun kirpikleri, kalın kaşları ile uyumluydu. Elmacık kemikleri hoş bir şekilde çıkıntılıydı. Köşeli çenesinin ortasında hafif bir gamze vardı. Siyah saçları ise disiplinli bir şekilde taralıydı. Siyah noktaların kırıştığı kahverengi gözleri, perişan görünen büyükanne üzerinde durdu bir an. Başını hafifçe eğmişti. Avukat Levent’ten bile uzun ve iri yapıydı.

“Üzülme büyükanne!..” dedi kalın sesi ile. “O iyi olacak. Sana söz veriyorum.”

Kadının gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Kimsem kalmadı Zafer!..” dedi yutkunarak. “Harun’umu kurtar. Geriye bir tek o kaldı... Kurtar onu! En son ben ölmek istemiyorum. En sona kalmak istemiyorum.”

Doktor, yaşlı kadının içten yalvarışı karşısında hafif bir nefes aldı. Duruşunu dikleştirdi. “Kurtaracağım!” dedi ciddi bir sesle. Eli bir an kadının buruşuk yanağına dostça dokundu. Dönüp ameliyathane asansörüne giderken, Işıl’a ve yanındaki avukata bakmadı bile.

Doğrusu, dünyaca ünlü bir doktordan çok, bir film yıldızına benzemesi, Işıl’ı tedirgin etmişti. Bu aşırı yakışıklı adam mıydı çok riskli bir ameliyata girecek olan?

Herkes ameliyat katına gitmek için ziyaretçi asansörüne yönelmişti. Genç kadın onların kendi başlarına olmalarının doğru olacağını düşündü. Aynı asansörde onlarla gitmeleri saçma olacaktı.

İçindeki nemleri gizlediği donuk gözleri ile bakışlarını avukata çevirdi.

“Biz ne yapabiliriz?”

“Ameliyat birkaç saat sürer. Orada olmamızın da bir anlamı yok. Bizi yanlarında istemezler. Gidip kafeteryada çay içerek bekleyebiliriz.” dedi adam.

“Onu sormadım Levent Bey!.. Adamcağızın durumu çok kötü görünüyordu. İnşallah o da ölmez. Getirtebileceğimiz başka bir doktor var mı acaba?”

“Sanırım öncelikli olan, bu beyin ameliyatı. Doktor Zafer Bey’in üstüne de bir beyin cerrahı yok. Buralarda bir seminerde olması bir şans. Kırıklarla ve diğer şeylerle ise hemen ardından ilgileneceklerdir.”

Genç kadın düşünceliydi. Nuriye Hanım’ın sözlerini düşünüyordu. “Gerçekten de ... bu aileden başka kimse kalmadı mı?” diye sordu.

Adam başını eğdi. “Evet...”

“Hiç kimseniz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hiç kimse...” dedi adam. Tüm ciddiyetine rağmen onun da bu konudan etkilendiği belliydi. “Kardeşinizin yaptığı kaza büyük bir felakete sebep oldu. Bir baba, anne ve üç yaşında bir oğlan çocuğu öldü. Harun Bey de ölürse, bu sülale bu bölgeden silinecek. Başka erkek kalmadı çünkü.”

Işıl dişlerini sıktı. Gözleri soğukluğunu kaybetmemiş olsa da sesi kızgındı. “Hepsi benim aptal kardeşim yüzünden!” dedi azaltmaya çalıştığı bir öfkeyle.

“Daha da kötüsü...” diye yavaşça ekledi avukat. “Ölen kadın ... ikinci çocuğuna dört aylık hamileymiş!”

Işıl’ın mavi gözleri irileşti bir an. Şaşkınca sordu. “Ciddi misiniz?”

“Evet, maalesef öyleymiş.” dedi adam üzgünce.

Işıl oradaki boşalmış sandalyelerden birisine yorgunca oturdu. Avukat hâlâ ayaktaydı. Birkaç saniye düşündü genç kadın. Gözleri şık ayakkabısının üzerine kilitlenmişti.

Kadere karşı koyulmayacağını kabullenmiş bir şekilde derin bir nefes aldı. Yeniden avukata baktı.

“Kardeşimi ne zaman görebileceğim?”

“Maalesef bu konuda hiçbir şey diyemem. Ben sizden bir saat kadar önce geldim. Nöbetçi savcı da buradaydı. Onunla görüştüm ama kardeşinizi benim bile görmeme izin vermedi. Her şey savcının elinde. Olay yeri incelemesi kolluk kuvvetlerince sürüyor şu anda. Öğlene doğru neler olacağı belli olur.”

Genç kadın sıkıntıyla dudaklarını büzdü. “Öğlene daha çok var!”

“Yapabileceğimiz bir şey yok. Savcı aksi birisi. Ölenler bu çevrenin sevilen simalarından. İnceleme bitmeden İsmet Bey’i bizimle görüştürmeyecek. Kardeşiniz polis nezaretinde, bu hastanede tedavisi için bekletiliyor.”

“O iyi mi ~~peki~~ Siz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hemşirenin demesine göre iyi. Büyük bir cip kullanması ve hava yastığı onu mutlak bir ölümden korumuş. Birkaç ezik ve çizik varmış. Küçük bir sarsıntı geçirdiğini tahmin ediyorum.”

“Nasıl olmuş bu kaza?”

“Henüz tam bilmiyoruz. Kimse bir şey söylemiyor. Olay yerinde bir adamım var. İşlemleri takip ediyor. Sanırım çok yakında beni arar.”

“Madem yapacak bir işimiz yok, biz de beklerken gidip bir şeyler içelim.” dedi Işıl. Ayağa kalkmıştı. Yeniden o başarılı, kararlarında kesin olan ve soğuk mavi gözleri ile erkekleri sarsan ciddi kadın görünümüne bürünmüştü. “Demli bir çay veya sert bir kahve olabilir. Yorgunluktan ölüyorum.”

Avukat Levent başını eğdi onaylarcasına. Sonrasında küçük kantinden aldıkları çaylarla bahçeye çıktılar. Çay çok taze değildi. Genç kadın pahalı elbisesinin kirlenmesine aldırmadan alçak bahçe duvarının üzerine oturdu. Bekleyen kalabalıktan uzak başka bir yer yoktu zaten. Avukat ayakta kalmayı tercih etmişti. O anlarda telefon çaldı. Avukat ceketinin cebinden siyah bir telefon çıkardı. Açıp kulağına götürdü.

“Efendim?” Bir süre karşidan söylenenleri dinledi. Genç kadın da durumu kavramaya çalışıyordu. Ancak, Avukat Levent hiç konuşmadan dinliyordu. Dolayısıyla genç kadının bu konuşmadan bir şey anlaması mümkün değildi. Adam telefonu kapatınca merakla sordu.

“Ne oldu?”

Avukatın gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı. Telefonu cebine atıp genç kadına baktı.

“Kaza yerindeki adamım aradı. Bilirkişi hemen gelmiş, kaza yerini savcı ile birlikte incelemişler. Görgü tanıklarıyla konuşmuşlar.”

“Eee?” diye merakla devam etmesini bekledi Işıl.

“Kardeşiniz İsmet Bey’in arabasında bira ve votka şişeleri bulunmuş...” dedi adanıza. www.25okturk.com/sohbetler/ranterey.org

“İsmet alkollü müymüş?” Gözleri irileşmişti.

“Henüz belli değil. Bir damla bile içmemiş de olabilir. Alkol testi yapacaklardır mutlaka. Belki de çoktan yapmışlardır. Bir bilgim yok. Umarım ... alkollü çıkmaz.”

İşıl onun sesindeki sıkıntıyı gayet iyi algılayabiliyordu. Kendi endişesi iyice arttı. Elindeki çay bardağını kenara koyup doğruldu. “Başımız ağrır mı?” diye sordu sonra yavaşça. “Yani içmişse...”

Avukat Levent donuk bir sesle mırıldandı. “İçmişse, kardeşiniz için pek iyi sonuçları olmayabilir.”

“Mahkûm olur mu? Neticede sadece istenmeyen bir kaza bu!”

Adamın gözleri hâlâ düşünceli bir şekilde kısıktı. “Öyle ama çok ölümlü bir kaza bu!” dedi yavaşça. “Şu aşamada bilirkişi raporu ile savcının görüşü önemli.”

“Belki de onlar gelip kardeşimin arabasına çarpmışlardır!”

“Öyle bile olsa ... ve kardeşiniz alkollüyse ... işimiz gerçekten çok zor olacak. İnşallah şu Harun da ölmez!”

2. BÖLÜM

Cenazeler öğlen namazına müteakip Urla Mezarlığına defnedilmişti. İnanılmaz bir kalabalık vardı. Sadece Urla'dan değil, çevre ilçelerden ve hatta İzmir, Manisa gibi illerden gelenler bile vardı. Otomobil plakaları bunu belli ediyordu. Merkez camide kılınan cenaze namazının ardından tabutlar omuzlar üzerinde mezarlığa doğru götürülürken, oluşan kalabalık yerli ve yabancı turistlerin de ilgisini çekmişti. Herkes Urla'nın en tanınan ailesinin katliam gibi bir kazada, topluca ölümü sonucunda şoktaydı. Yüzler asıktı. Kadınların çoğu ağlıyordu. Ellerindeki mendiller buruş buruş olmuştu.

Cenazeler defnedilirken, Işıl da oradaydı. Sabah ilçe merkezine gidip kendisine kıyafet almıştı. Siyah etek ve ceket, cenaze töreni için çok uygundu. Işıldayan sarı saçlarını siyah bir başörtüsü altına gizlemişti. Gece boyunca bir damla uyku uyumamış olmasına rağmen, son derece dinç ve güzel görünüyordu. Gezici dedikodu gazetesi onun kimliğini hemen açık etmişti. Arada sırada genç kadına dönen bakışlar kızgın, yürekler öfke doluydu. Bursalı zengin aile çocuğunun alkol almış olduğu ortaya çıkmıştı. Yasaların izin verdiği değerin biraz üstündeydi. Arkadaşlarıyla eğlenen İsmet Derin, Urla'nın virajlı ve dar yollarında alkolün de etkisiyle aşırı hız yapmıştı. Kaza yerinin hemen gerisinde bulunan yazlıklardan birisinin güvenlik kamerası bunun tespitini sağlamıştı.

Işıl herkesin kendisine yönelen ters bakışlarına rağmen dimdik duruyordu. Gururlu ve asil... O öyle durdukça, kimse yanına gidip hakaret edecek cesareti bulamıyordu. Kaldı ki genç kadının bir suçu yoktu. Kardeşinin yapmış olduğu bir aptallıktan elbette o

sorumlu tutulamazdı. Yine de öfke duymadan yapılamıyordu işte. Genç kadının zenginliğine, erkek kardeşe alınmış olan dev cipe, onu böylesine sorumsuz yetiştiren aile kültürüne öfke duyuluyordu. Sonuçta öfkeler, orada bulunan genç kadına yöneliyordu.

Mezarlıkta önceden satın alınmış aile kabristanı olduğu için, cenazeler toplu halde aynı alana gömüldü. Yan yana olan mezarların üzerlerine dualar eşliğinde topraklar atılırken, genç kadın gerçekten üzgündü. Güneş gözlüğünü çıkarmıştı. Dikkat çekici gözleri hislerini belli etmese de yüreği yanıyordu. Yarım saat öncesine kadar bu derecede güçlü bir acı duymamıştı. Oysa şimdi, bir anda, şu derin çukurlara konulanların, düne kadar kanlı canlı insanlar olduğu algısıyla sarsılıyordu. Dün bu saatlerde onlar gülüp eğleniyorlar, yemek yiyip gençliklerinin tadını çıkarıyorlardı. Şu gömülen kadın, karnındaki ikinci bebeğinin heyecanını tadarken, kocası da yine baba olmanın keyfini yaşıyordu. Harun ise yine amca olacağı için çok sevinçliydi muhtemelen. Onun bekâr olduğunu öğrenmişti. Hiç değilse üzülecek bir eşi ve çocukları yoktu.

Gözleri, yaşlı kadına kaydı. Nuriye Burlu, ayakta zor duruyordu. Aynı kıyafetler vardı üzerinde. Mezarların üzerine atılan her kürek dolusu toprakta, canı yanıyormuş gibi yaşlı gözlerini yumuyordu. Herkes mezarların üzerine toprak atmak için sıraya geçmişti. Birkaç kürek toprak atan, elindeki küreği bir başkasına veriyordu. Böylece her mezarın üzeri elbirliği ile çabucak toprakla doldu.

İşıl, kürekle toprak atan adamlardan ikisini tanımıştı. Birisi hastanede dün gece gördüğü, Mehmet isimli çalışandı. Diğeri ise, garipti ama beyin cerrahı Zafer Bey'di. Adam pahalı takım elbisesinin ve ayakkabılarının toz içinde kalmasına aldırmadan küreğe yüklenmişti. Herkes gibi o da mezarların üzerine birkaç kürek toprak attıktan sonra kenara çekildi.

Sonunda defin işlemi bitti. Kuran okunmaya devam ediyordu. Mezarın üstündeki topraklarını düzeltmekle uğraşanlar hariç herkes bulundukları yere çömelmiş, okunan kuranı dinliyordu. O da uzun sürmedi. Sonunda Defin Kutanı Arıvirdi Mezarı geldi ve birer

birer Nuriye Hanım'a taziye dileklerini sunarak oradan uzaklaşmaya başlamıştı.

“Gidelim mi Işıl Hanım?” diye sordu Avukat Levent. “Bence başsağlığı dileyerek kendimizi sıkıntıya sokmayalım.”

Durumun nazikliğinin Işıl da farkındaydı. Başını eğerek onayladı. Mezarlığın girişinde bekleyen araçlarına doğru yürüdüler. Buraya avukatın otomobili ile gelmişlerdi. Kendilerine çevrilmiş bakışlara aldırmmaya çalışıyordu. Kapıyı açıp otomobilin içine oturan genç kadın, hafif bir nefes aldı. Motorun çalışması ile serin üfle-meye başlayan klima bile yüreğindeki sıcak sıkıntının gitmesini sağlayamıyordu. Yüreğindeki daralma felaket boyuttaydı. Başındaki örtüyü çekip aldı. Düzgünce katlarken yan gözle avukata baktı.

“Kardeşime ne olacak şimdi?”

“Olayı inceleyen kolluk kuvvetleri raporu hazırlanmış. Savcı, kardeşinizin tutukluluğunu istedi.” dedi avukat. “Duruşmaya çıkıncaya kadar İsmet Bey bir süre tutuklu kalacak maalesef.”

“Onu ne zaman kurtarabiliriz?”

“Sadece ölümlü bir kaza olsaydı, tutuksuz yargılanmasını sağlayabilirdik. Ancak işin içine alkol ve yüksek hız girdiği için bu şimdilik zor görünüyor. Biz yine de başvurumuzu yapacağız.”

“Hakim ve savcıyı ikna edecek birilerini bulabilir miyiz? Herkesin hayır diyemeyeceği bir tanıdığı vardır.”

“Bakacağım... Nuriye Hanım ile de konuşup anlaşmaya çalışacağım. Şikâyetçi olmamasını sağlamalıyız.”

“Şikâyetçi olursa ne olur?”

“Mahkeme süresi çok uzar. Kardeşinizi bir an önce çıkartmak istiyorsak, şikâyetçi olmamalı. Şikâyetçi olmazsa eğer, sadece kamu davası açılır. Şansımız yaver giderse, çok cüzi bir cezayla kardeşiniz kurtulur. Onu da daha iyi bir şansla paraya çevirebiliriz belki.”

“Şikâyetçi olur mu sizce?”

Adam sustu bir an. Bakışları dalgınlaşmıştı. Bu bakış, çıkmaza girmiş bir adamın bakışları. “Bu seçeneği düşünmek bile

istemiyorum.” dedi yavaşça. “Biliyorsunuz ki şikâyetçi olmak onun hakkı. Ben olsam şikâyetçi olurum.”

“O halde öncelikle Nuriye Hanım’ı ikna edin!” dedi genç kadın kararlı bir sesle. “Olan oldu artık. Ölenle ölünmüyor. Ben de üzülüyorum ama yapacak bir şey yok. Kötü kader deyip geçeceğiz. Nuriye Hanım ne kadar para isterse verin. Kardeşimin sorumsuz bir aptal olduğunu biliyorum. Yine de benim tek kardeşim. Hapishanelerde çürümesini istemiyorum. Babamın bana emaneti o.”

Yeniden hastaneye dönmüşlerdi. Avukat Levent, genç kadının kardeşi ile görüşmesi için özel izin almıştı. Onun kaldığı hastane odasına gittiklerinde, önünde iki polisin olduğunu gördüler. Belli ki geleceklerinden haberleri vardı. Sadece on dakikalığına içeriye girmelerine izin verdiler.

Genç kadın yatakta yatan kardeşine doğru yürüdü. Avukat biraz geride kaldı. İsmet’in yüzünün birkaç yerinde hafif kanlı bantlar vardı. Geceki kanlanmış kıyafetleri ile yatakta yatıyordu. Başını bir yere çarpmış olduğu, sargılardan belliydi. Kardeşi, Işıl’a göre daha kumraldı. Gözleri de mavi değil, kahverengiydi. O gözlerden bir tanesinin çevresi morarmıştı. Galiba dudağında da bir iki cam keşiği vardı. Yakışıklı çehresi epey değişmişti. Koluna bir serum takılmıştı.

Karşılıklı bakıştılar bir an. İsmet’in gözleri ablasını görünce, yavaşça sulanmıştı. Bakışları, yaptığıının utancı ile başka yöne çevrildi.

Işıl derin bir nefes aldı. Ne diyeceğini bilemiyordu.

“İyi misin?” diye sordu düz bir sesle. İsmet cevap vermedi. Sadece başını eğmişti. “Demek iyisin! Peki, aptallığınla kaç kişinin ölümüne sebep olduğunu biliyor musun?”

Kahverengi gözler yavaşça ona döndü. Islak gözleri irileşmişti, hatta birkaç damla gözyaşı yanağına doğru süzülüyordu. Kaç kişinin öldüğünden haberi olduğu belliydi.

“Ağlaman hiçbir şeyi değiştirmeyecek!” dedi genç kadın duygusuz bir sesle. Oysa yavaşça ağlıyordu. Sorumsuzluğunun

cezasını sadece sen değil, hepimiz çekeceğiz. Sana kaç kere dedim alkol kullanma diye! Alkol aldıysan da araba sürme diye! Üstelik hız da yapmışsın! Almaman için uyardığım o kocaman arabanla kaç tane masumu biçip geçtin! Farkında mısın neler yaptığının? Yoksa hâlâ sarhoş musun?”

“Abla!” dedi kardeşi cansız bir sesle.

“Evet, dinliyorum.” Sesi buz gibiydi.

İsmet devam edemedi. Dudakları kilitlendi. Gözlerini yeniden kaçırdı.

“Dua et de işler daha kötü olmasın. Şu anda yoğun bakımda can çekişen bir adam var. O da ölürse, bir aileyi komple yok etmiş olacaksın. Artık hiçbir hakim sana acıma duyguları beslemeyecektir.”

“İsteyerek ... olmadı!”

“Elbette olmamıştır! Bunu hakime söylersin.”

“O kadar sarhoş değildim abla! Biliyorsun bana alkol pek dokunmaz.”

“Saçmalama ya! Neredeyse dümdüz yolda, karşıdan gelen arabaya kafadan vurmuşsun!”

“Önüme ... köpekler çıktı. Yani ben köpek sanıyorum. Karanlıkta biraz. Aniden yola fırladılar. Çarpmamak için uğraştım. Arabanın kontrolünü kaybettim o anda!”

“Kamera görüntüleri o anda çok hızlı gittiğini gösteriyormuş. Teknik servis de araç bilgisayarından çarpmadan önceki son hızını tespit edebilirmiş.”

İsmet sessizdi.

Avukat araya girdi. “Fazla zamanımız yok. Ne olursa olsun yanınızda ben veya benim görevlendirdiğim bir avukat olmadan ifade vermeyin!” dedi İsmet’e. “Bir çıkış yolu arayacağız. Alkol testi sonucunu sanırım biraz yumuşatabiliriz. Hız olayını da çözebiliriz belki. Sorun karşı tarafı ikna edip şikâyetçi olmalarını engellemekte. Sadece para ile çözebileceğimizi sanmıyorum. Sizin gençliğinizden Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://materyal.org>

iyi olabilir ve umarım kadının son torunu da ölmez. Zafer Bey ameliyatın iyi geçtiğini söyledi ama ben gözlerinde çok da büyük bir umut görmedim.”

İsmet yutkunmuştu. “Hapse mi gireceğim?”

“Şimdilik... Evet! Kısa bir süre için olmasına çalışacağım. Ancak tutuksuz yargılanmanız için hiçbir ümidim yok.”

“Giremem ben hapse!” dedi İsmet yeniden ağlamaya başlayarak. “Giremem!” Gözleri ablasına çevrildi. “Abla! Yalvarırım kurtar beni! Söz veriyorum bir daha alkol almayacağım! Bir daha böyle bir hata yapmayacağım!”

Onun yalvarışı karşısında, kimsenin söyleyebileceği avutucu tek bir kelimesi bile olamazdı.

Genç kadın o gece otel odasında gezinirken, kardeşinin ağlamasını unutmaya çalışıyordu. Ne olursa olsun, o aptal genç adam, kendi küçük kardeşiydi. Onunla birlikte sevgi dolu bir ortamda büyümüşler, küçüklüklerinde saçma yaramazlıklar yapmışlar, birlikte gülüp birlikte ağlamışlardı. Onu yalnız başına bırakamazdı.

Gezindiği oda, kardeşinin kaldığı lüks otel odasıydı. Onun bazı eşyalarını küçük bir el çantasına dolduruyordu. Sadece günlük kullanımı için olanlar, demişti Avukat Levent. Tutuklu kalacağı süre içinde giyebileceklerini ve banyo malzemelerini istemişti. İsmet’i bir saat kadar önce tutuklayıp cezaevine göndermişlerdi. Banyodan tıraş malzemelerini de alıp çantaya koydu. Geri kalan ve çoğu hapiste lazım olmayacak eşyalarını ise bir kenarda duran valizin içine attı.

Etrafını son kez kontrol edip kapıyı açtı. Kapı önünde bekleyen genç birisi vardı. Levent Bey’in adamlarından birisiydi. İçeriye girip valizle çantayı aldı. Levent çok başarılı bir avukat olmalıydı. İzmir’de büyük bir avukatlık bürosu olduğunu söylemişti Tolga. Işıl’ın gördüğü kadarıyla, adam ne derse çalışanları da onu hemen yapıyordu.

O sırada koridorda telefonla konuşmasını bitiren avukat yanına geldi. “Kardeşini zindanlara göndermeye karar vermişler, ben de” dedi genç

kadına. Ciddi yüzünde nihayet bir gülümseme belirmişti. “Size iyi haberlerim var. Harun Bey az önce yoğun bakımdan çıkmış. Bu bir mucize!”

İşıl’ın soğuk gözleri de biraz canlandı. “Cidden mi?” diye sordu heyecanla.

“Evet, bu çok iyi oldu. Şansımıza, adamın çok güçlü bir bünyesi varmış. Birkaç kelime konuşmuş bile. Bu tip kazalarda bir ay yoğun bakımda yatan biliyorum ben.”

“Biz de yanına gidelim. Onu görmek istiyorum.”

“Olur sanırım... Normal odaya çıkarmışlar. Belki birkaç dakika görüşmemiz için izin sağlayabilirim.”

Hastaneye doğru giderlerken, genç kadın nasıl bir manzarayla karşılaşacağını düşünüyordu. Kardeşi kazayı çok hafif atlatmıştı. O bile bir sürü kesikle ve morarmayla doluydu. Harun denen adamın görüntüsü ihtimal ki daha kötü olacaktı. Sedyedeyken çok iyi görünmüyordu zaten.

Çıktıkları katta sessizlik hâkimdi. Harun Burlu özel bir odada kalıyordu. Yolda Doktor Zafer’le karşılaşmışlardı. Adam onlara hastanın durumunun iyi olduğunu, beyninde oluşan ödemin önemli bir sorun yaratmayacağını söylemişti. Yakışıklı ama bir o kadar da ciddi yüzünde bir kere bile bir gülümseme oluşmamıştı. Belli ki kazayı yapanın ablası olarak genç kadına pek sempati beslemiyordu. Sadece bir doktor olarak etik sorumluluk bilinci yüzünden açıklama yapmış gibiydi. Hastanın odasına onlarla birlikte girdi. Doğruca yatağın yanına gidip birtakım şeyleri kontrol etmeye başladı.

İşıl ise biraz tereddütle odanın ortasına kadar yürümüştü. Gözleri önce kanepede bitkin bir şekilde oturan Nuriye Hanım’a kaydı. Böyle bir durumda ne denilebilirdi ki?

“Geçmiş olsun...” dedi yavaşça. “Gözünüz aydın.”

Kadının, etrafı kırıksıklıklarla dolu gözlerinde bir canlanma olmadı. Torunu kurtulduğu için sevinçli bile olsa, diğer ölen yakınları için acısı büyüktü.

Ondan bir cevap alamayınca, yatağa doğru yöneldi. Klima çalıştığı için içerisi yeterince serindi. Bir devlet hastanesine göre oldukça lüks bir odaydı. Son derece temizdi. Gözleri ne göreceğini bilemeden, yatakta yatan adama çevrilmişti. Yakışıklı beyin cerrahının geniş sırtından pek bir şey görünmüyordu. Hafif yana kayarak yaklaşmaya devam etti. Önce alçıya alınmış bir bacak gördü. Adamın kasık kısmı ince bir örtüyle örtülüydü. Göğsü sargılarla sarılmıştı. Onun kaburgalarının çatlak olduğunu hatırladı. Biraz daha yaklaşıncaya, yataktaki adamın yüzünü gördü.

Gerçekten de çok kötü durumdaydı. Kafatası komple sargılıydı. Yüzünün her yerinde kesikler vardı. Dudakları bile kesik içindeydi. Burnunun içi de tamponla dolu olduğuna göre, ciddi bir zedelenme olmalıydı. Bir gözü komple bandajlanmıştı. Diğeri de yarı yarıya kapalıydı. Bir boks müsabakasından çıkmış gibi her ikisi de mosmordu. Yüzünün her yeri şişmişti.

Kanlı aklara sahip tek bir göz, yarı kapalı göz kapakları arasından genç kadına yöneldi. Onun kim olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi.

Doktor Zafer, elindeki hasta dosyasını yatağın ayak ucuna bıraktı.

“Her şey iyi görünüyor.” dedi tok sesiyle hastaya. “Biraz ağrın olacaktır. Ağrın çoğaldığı zaman söylersin. Hemşire ağrı kesici ekleyecek serumuna. Ben yarın öğlen yine gelirim.” Bakışları genç kadına çevrildi. “Birkaç dakika sadece...” dedi ona. Sonra veda etmek için büyükannenin yanına gitti.

O gittikten sonra Harun yine genç kadına çevirmişti gözünü. Genç kadın duruşunu dikleştirdi. Erişilmez Işıl Derin olması bir sanyesini bile almamıştı. Genç adamın kötü durumunun kendisini etkilemesine, yumuşatmasına izin vermemeliydi.

“Geçmiş olsun Harun Bey!..” dedi düz bir sesle. Adam bir şey söylemeden öylece ona bakıyordu. Zaten konuşabilecekmiş gibi de durmuyordu. “Ben... Kazaya sebep veren delikanlının ablasıyım. Adım Işıl.” Adam hâlâ sessizdi. Gözü kıpırdamaksızın genç kadının yüzündeydi. Kadının gözünün rengini titizlikle sepmiyordu Işıl.

Galiba kahverengiydi. “Bir an önce iyileşmeniz için elimizden geleni yapacağız. Avukatımız Levent Bey bir süre burada kalacak. Neye ihtiyacınız olursa, ona söylemeniz yeter, hatta isterseniz sizi buradan daha donanımlı özel bir hastaneye götürebiliriz. Uzmanlar eşliğinde iyileşmenizi takip ederiz.”

Adamın tek gözü, Işıl’ın yanında duran uzun boylu avukata çevrildi. Sonra da koltukta üzgün bir şekilde oturan büyükanneye döndü. Onun gözlerinin içinde gizlenmiş yaşları fark etmişti. Kanlı gözü hafifçe kısıldı. Ardından yine genç kadına baktı.

“Kardeşim...” diye bir kelime çıktı ağzından. Hafifçe yutkundu. “Kardeşimle karısı nasıl? Yeğenim Melih?..”

3. BÖLÜM

Genç kadın, şirketteki odasında pencereden dışarıya bakıyordu. Ani bastıran haziran yağmuru, Bursa için çok garip bir olay değildi. Yaşadığı şehrin bu özelliğini seviyordu. Kış mevsiminde bahar havasını yaşadıkları gibi, yaz mevsiminde de tatlı bir serinliğe kavuşabiliyorlardı.

Saatine baktı. Ne olmuştu acaba? Avukat Levent'ten haber bekliyordu. Günlerden cumaydı. Haftanın son günü, İsmet'in ilk duruşması için hakimle bir ön görüşme yapılacaktı. Diğer tarafın avukatı da orada olacaktı tabii. Kanunun bu kadar yavaş bir seyri olduğunu bilmiyordu. Kardeşi haftalardır, aslında tam elli beş gündür hapis-teydi. Ne yazık ki ellerinden hiçbir şey gelmiyordu.

Aklına Harun Burlu geldi. Bu acılı ailenin son erkek ferdi, şimdi ne yapıyordu acaba? Onunla hastanede olan konuşmasının dışında bir daha görüşmesi olmamıştı. İstemişti ama her seferinde vazgeçmişti. Arayacak olsa, Harun Burlu'nun telefonu açmayacağını, açsa bile kim olduğunu anladığında kendisini hemen tersle-yeceğine emindi. Hastanedeki konuşmaları da hiç iyi geçmemişti.

Sık sık o görüşmeyi hatırlıyordu. Hastanede adamın sorduğu soru ile irkilmişti. Her ne kadar soğuk görünmeye çalışmışsa da bir adama sevdiklerinin öldüğünü söylemek kolaylıkla yapılabilir-cek bir iş değildi. Bunu söyleme zorunluluğunun ona düşmesi, Allah'ın genç kadına kestiği bir ceza mıydı?

“Başınız sağ olsun!” demişti hafif bir nefes alarak.

Adamın tek gözü acıyla yumulmuştu. Belki de içgüdüleriyle zaten öyle olduğunu biliyordu ama duymaya ihtiyacı vardı.

“Hepsi mi?” diye sormuştu acıyla.

Genç kadın o konuşmayı unutmaya çalışıyordu. Başını iki yana silkeledi. Sanki böyle yaparsa, haftalar önceki o konuşma aklından çıkıp gidecekti. Ne yazık ki ne adamın görüntüsünü ne de acısını unutabiliyordu.

Masasının üzerindeki telefon çaldığında, dikkati o tarafa yöneldi. Gidip telefonu eline aldı. Arayan avukattı.

“Efendim Levent Bey?”

“Merhaba Işıl Hanım!” dedi adam. Çok uzatmadan doğrudan konuya girdi. “Mahkeme tarihi belli oldu. Onu haber vereyim dedim.”

“Ne zamana?”

“Yaklaşık üç ay sonraya... Adli tatilden hemen sonrası. Beş eylül salı günü...”

“Ne?” Bu haber ile deri kaplı koltuğuna çöker gibi oturdu. “Kardeşim zaten iki aydır hapiste! Üç ay daha mı bekleyecek?”

“Maalesef öyle. Bence yine de erken bir zamana gün aldık. Zaten mahkemenin üç gün sonra veya üç ay sonra olması arasında hiçbir şey değişmeyecek. Üç gün sonra olsa bile savunacak bir şeyimiz yok. İsmet Bey’i çıkartmamız neredeyse imkânsız. Harun Bey’i ikna edemedik. Şikâyetçi olduğu için, mahkeme onun da tanık olarak dinlenmesini istedi. İyileşmesi ve yeni delillerin tespiti için zaman verildi.”

“Ya para? Harun Bey’e para önermediniz mi?”

“Önerdik ama kesinlikle kabul etmedi. Paraya ihtiyaçları yokmuş.”

“Herkesin paraya ihtiyacı vardır.”

“Ailenin maddi durumu iyi sayılır. Doğrusu ben ısrar edince epey öfkелendi. Suratıma bir yumruk yiyeceğim diye korktum bir an. Bu şekilde giderse, mahkemede kardeşiniz için yapabileceğimiz pek bir şey yok. Alkol raporunu değiştiremedik. Teknik servis de yazdığı raporu değiştirmeye pek yanaşmadı. Herkes Burlu ailesinden çekiniyor. Çekinmek bir yana, onların aleyhine olan bir işte yer almak istemiyoruz. PDF Kütüphane Arşivinde www.pdfkutuphanesi.org

“Yani?”

Adam bir an susmuştu. “Üzgünüm gerçekten... Hayatım boyunca böyle zor bir davada bulunmadım. Birkaç arkadaşına da danıştım. Takdir edersiniz ki elimizde işe yarayacak hiçbir dayanak yok. Kardeşiniz her türlü hatalı görünüyor.”

“Bunu biliyoruz zaten!” dedi Işıl sıkıntılı bir sesle. “Lütfen bir şeyler düşünün. Daha da fazla para önerin. Herkese önerin hem de! O yardımcısı Mehmet’e bile. Mutlaka etkisi olur. Başka tanıdık kişiler bulun. Bir çaresini bulabileceğinizden eminim.”

“Işıl Hanım!” dedi avukat sabırlı bir sesle. “Yapılacak şeyler var, yapılamayacak şeyler var. Önümüzdeki üç ay içerisinde elimizden geleni yapacağımıza emin olun. Ancak kimse bir mucizeyi gerçekleştiremez. Hangi avukata giderseniz gidin, aynı şeyi söyleyecektir. Eğer onlar şikâyetçi olmasalardı, belki olumlu bir şeyler yapabilirdik fakat bu şekilde imkânsız.”

Genç kadın suskundu. Gözleri düşünceli bir şekilde karşı duvardaydı. Orada babası, annesi ve kardeşi ile birlikte çekilmiş bir fotoğraf vardı. Parlak çerçeveli fotoğrafta ne kadar da mutlu görünüyorlardı. Hepsi geçmişte kalmıştı. “Harun Bey ile benim konuşmam bir şeyi değiştirir mi sizce?” diye sordu yavaşça. “Onunla veya büyükanneyle?”

“Sanmıyorum. Adam çok öfkeli! Acısı çok büyük... Tek istediği adalet! Yaşlı kadın ikna edilebilir belki fakat o da torumuna bırakmış işi.”

“Eline ne geçecek ki? Ölenle ölmüyor. Bunun sadece bir kaza olduğunu ona anlatmak lazım. Belki ben makul bir şekilde konuşsam, anlatabilirim.”

“Siz bilirsiniz. Ben hiç ümitli değilim.”

Telefonu kapattıktan sonra morali bozuk bir halde bir süre düşündü. Gözleri tavandaydı. Odasının kapısında bir hareket hissedinceye kadar da öylece kaldı.

Gözlerini kapıya çevirdi. Bir seksen boylarında, çok yakışıklı bir adamı karşıladı. Onunla göz temasını yitirmeye

çalıştı. Gelen Tolga'ydı. Ona minnettardı. O kaza gecesinde, hemen genç kadının derdi ile ilgilenmiş, Avukat Levent'i de o tavsiye etmişti. Bu saatte onu karşısında görmek şaşırtıcı olmuştu. Geleceğinden haberdar değildi.

“Selam!” dedi adam gülümseyerek. Kapının eşiğinde durmuş, girmeye çekinir gibiydi. Gülümseyen koyu kahverengi gözleri ona yakışıyordu. Sarıya yakın tondaki dağınık saçları ve birkaç günlük sakalları ile şimdilerde moda olan bir tarza sahipti. Bu tarzı genç kızların beğendiğinin de farkındaydı. Her yeri orantılıyken sadece dudakları biraz inceydi.

“Gelsene!” dedi ona. “Neden kapıda duruyorsun?”

“Moralin bozuk görünüyordu. Rahatsız etmeyeyim dedim.” Sesi de kalın ve güzeldi.

“Gel sen.” Ayağa kalkmış, onu karşılamak için masanın yanına geçmişti. Gülümsemeye çalıştı. “Moralim zaten kaç haftadır bozuk. Hiç arayıp sormuyorsun ki!”

“Yalancı. Daha üç gün önce telefonlaştık!” dedi adam. Ona doğru yönelmişti. Büyük masanın önündeki koltuklardan birisine oturmadan önce, genç kadının elini nazikçe sıktı. Eli gayet bakımlı, teni yumuşaktı. Sonra elini bırakmadan, doğal bir şekilde uzanıp yanağından öptü. Neredeyse iki yıldır tanışıyor olmanın verdiği bir rahatlıktı bu.

“İki dakika bile konuşamadık. Hem iş içindi o araman.”

“Sen de zaten önemli bir toplantıya giriyordun.” diye hatırlattı Tolga. Biraz fazla tuttuğu eli yavaşça bıraktı. Koltuğuna oturup kendisine güvenen bir vücut diliyle arkaya yaslandı. “Söyle bakalım. Moralin niye bozuk? Kardeşin yüzünden mi yine? Yoksa iş mi?”

“İşler fena değil.” dedi Işıl düz bir sesle. “Sorun tabii ki kardeşim.”

“Ne oldu?”

“Avukat Levent aradı az önce. Mahkeme tarihi üç ay sonraya verilmiş.” Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tolga bir an düşünür gibi durdu. “Üzıldüm. Bence yine de iyi bir süre. Mahkemeler o kadar yoğunmuş ki bazılarının aylarca hakim önüne çıkamadıklarını duyuyoruz. Peki, üç ay sonra değil de şimdi çıksa, erken kurtulma ihtimali var mı?”

“Levent Bey de öyle dedi. O da yok ama psikolojik olarak gecikmesi can sıkıyor işte. Harun Bey’in iyileşmesini, tanık olarak dinlenmesini istemiş mahkeme.”

“Kurtulan adam mı?”

“Evet...”

“Durumu kötü müymüş hâlâ?”

“Bilmiyorum ki! O günden beri ondan hiçbir haber alamadım. Çok da ilgilenmedim doğrusu. Sadece hastaneden çıktığını biliyorum. Levent Bey onunla bugün görüşmüş. Şikâyetinden kesinlikle vazgeçmiyormuş. O vazgeçmezse, kardeşim için hiçbir ümit yok.”

“Bu durumda üç ay sonraya da pek bir ümit olmayacak yani?”

“Öyle...” Masasının üzerinde duran telsiz telefona uzandı. “Çay ya da kahve?”

“Almayayım. Şu geçen teslim ettiğim özel yay çeliğinde bir sıkıntı varmış. Onu kontrol etmeye gelmişim. Hemen gitmem lazım. Bir toplantım var. Akşama bir yerde buluşup yemek yiyelim mi?”

İşıl telefonu geri bıraktı. Alnı düşünceli bir şekilde kırışmıştı. Aslında akşama yakışıklı bir adamla gidilecek güzel bir restoranda pahalı bir yemek, moroline iyi gelebilirdi. Ancak canı hiçbir şey yapmak istemiyordu. Çalışmak bile istemiyordu. Oysa işler iyi gittiği için keyfi yerinde olmalıydı. Aileye ait fabrika, Nilüfer’deki organize sanayi bölgesindeydi. Piyasanın her türlü ihtiyacı için yay üretiyorlardı. Çoğu İtalyan malı olan makinalarla iki büyük binada faaliyet gösteriyorlardı. Üstelik yeni bir iş ayarlamışlardı. Bursa’da otomobil üreten büyük bir firmaya yıllar boyunca otomobil yayı tedarik edecek gibi görünüyorlardı. İşlerin iyi gittiği, morallerin çok sağlam olduğu bir dönemde bu kaza, başlarına tıpkı şu yağmur bulutları gibi anırsız bir şekilde - <https://rantey.org>

“Başka sefere olsun.” dedi Tolga’ya. “Söz.” Düşünürken, birden ani bir karar vermişti. Yapacak daha önemli bir işi vardı.

Tolga gittikten sonra o da çok oyalanmadı. Masasını toplayıp pahalı çantasını eline aldı. Odasından çıkarken iki senedir kendisiyle çalışan genç sekreteri Sibel’e geri dönmeyeceğini söyledi. Eve yaklaştığında yağmur dinmişti. Etrafta şimdi tatlı bir serinlik vardı. Evleri Bademli tarafındaydı. İki katlı, güzel bir evdi. Bahçe duvarları güzel güllerle ve yeşilliklerle çevriliydi. Evin bahçesi sabah ve akşamları çok güzel olurdu. Çardakta oturup kahvaltı yapmak, akşam çayı içmek ayrı bir zevkti. Tabii bu zevki uzun zamandır hissedemiyordu.

Annesi onun otomobilinin sesini duymuştu. Genç kadın aracını park edip evden içeriye girdiğinde, o da mutfaktan çıkıp kapiya gelmişti. Durup bir an kızının duru, bezgin yüzünü süzdü.

“Erken geldin?” dedi soru sorarcasına.

“Evet...”

“Hani bir yardım toplantısına gidecektin?”

“Canım istemedi.” dedi Işıl doğrudan. “Sonra bir çek yazar yollarım.” Çantasını kenara atıp mutfığa girdi. Bir bardak su aldı sebilden. Yavaş yavaş yudumlarken arkasından gelen annesine baktı.

Elli iki yaşındaki annesi merakla onu süzüyordu. Ceren Hanım’ın saçları daha uzun, kızıninkilere göre daha koyuydu. O da uzun boylu bir kadındı. Hâlâ güzel olmasının sırrı belki de eti az tüketip genellikle sebze yemeklerini tercih etmesindendi. Soğuk su da pek içmezdi, hatta çayını bile ılık tercih ederdi.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Ceren Hanım. Kızıninkine benzeyen ama daha sıcak olan mavi gözleri bulutlanmıştı. “Kardeşin ile ilgili kötü bir haber mi aldın?”

Genç kadın bardağından bir yudum su daha içti.

“Evet, öyle maalesef...” dedi yavaşça.

“Ne oldu?”

“İşler hiç iyi değil anne! Aile şikâyetlerini geri çekmiyormuş. Mahkeme günü de değil. Durum kötüleşti.”

“Ne? Aylar var daha o güne!” Kadının dertli gözleri irileşmişti. “Hani çıkabilirdi?”

“Elimizden geleni yapıyoruz. Levent Bey’e bu konuda çok güveniyorum. Adam kaç kere tüm işini gücünü bırakarak gidip ilgilendi fakat onun da aşamayacağı şeyler var.” Sustu sıkıntıyla. “Kardeşim nasıl bu kadar aptal, sorumsuz olabildi!” diye alçak sesle hayıflandı.

“Deme şöyle!”

“Anne!” dedi Işıl minik bir öfkeyle. “Sen de oğlunun yaptığının farkına var artık! Tam dört kişinin ölümüne sebep oldu o!”

“Sadece bir kaza!” dedi kadın çaresizce. Gözleri nemlenmişti. “Sadece bir kaza!” diye inledi.

“Alkollüken yapılan bir kaza! Buna kaza denemez! Hangi hakim bizi haklı bulur ki? Neyse ki yanında kimse yokmuş. Arkadaşlarını evlerine bırakmış. Ya onlar da ölseydi? Şu haliyle bile durum zaten yeterince kötü! Hepimiz çaresiziz. Olmuyor işte! Kanunların üstünde değiliz.”

“Değiliz ama ben bir sürü insan görüyorum televizyonda! Haberlere çıkıyorlar. İnsanların ölümüne sebep olup sonra da hiçbir şey olmamış gibi ellerini kollarını sallayarak dolaşıyorlar ortada.”

“Hepsi değil anne! Hepsi değil. Aileye para bile teklif ettik. Kabul etmediler. Onları ikna edemedikçe, daha iyi bir sonuç alamayız.” Bardağını bıraktı. Annesinin çaresiz yüzüne baktı. Sonra gidip sevgiyle sarıldı ona. “Merak etme... Yine de elimden gelen her şeyi yapacağım. Her ne olursa!”

“Kurtar oğlumu Işıl!..” Kadının gözleri iyice sulanmıştı. “İsmet o küçücük hapiste, dört duvar arasında bir senede çürüyüp gider. Ne kadar hassas bir bünyesi olduğunu biliyorsun. Büroda bile uzun süre kalamadığını biliyorsun!”

Işıl başını salladı. İsmet yapı olarak güçlü birisi değildi. Uzun boyluydu ama narin bir kemik yapısı vardı. Boş vakitlerinde sporla içli dışlı olan Tolga gibi atletik değildi. Dikkat etmezse hafif bir rüzgârda bile ümitsiz hale gelebilirdi. Işıl hiçesinin tek koca babaya

çekmişti. Onun gibi uzun boylu ve gösterişliydi. Nezle olduğunu bile hatırlamıyordu. Neyse ki genç kadının yüz hatları erkeksi değildi. Kimse o çekici dudakları, iri gözleri, inatçı görünümlü sivri burnu erkeksi bulamazdı. Sırtına şelale gibi dökülen o dalgalı sarı saçları bile hiç alışılmadıktı.

Annesini bıraktı. “Ben Urla’ya gidiyorum!” dedi kararlı bir sesle. “Gidip o adamla konuşacağım.”

Ceren Hanım’ın yüzünde hafif bir şaşkınlık belirmişti. “Cidden mi?”

“Evet... En iyisi bir kere de ben konuşayım. Belki ikna ederim.” Soğuk bir alayla gülümsedi. Güzel dudakları kıvrılınca, donuk gözleri biraz canlanmıştı. “Ağlamayı becerebilirim eğer, belki de o adamın katılaşmış kalbini yumuşatabilirim. O da olmadı, cazibemi kullanırım.”

Annesi ona ters ters baktı. “Saçmalama!”

“Ağlama kısmına mı, cazibemi kullanma kısmına mı karşısın?” diye sordu kaşlarını kaldırarak. “O kadar güzel değil miyim sence?” Ondan bir cevap beklemiyordu. İkisi de bir kadın için fazlasıyla güzel olduğunu biliyordu. Eğilip annesinin yanağından öptü. “Merak etme, sadece konuşacağım. Onunla oynaşacak değilim. Gerçekten çok çirkin bir adamdı. İlk erkeğimin daha yakışıklı olmasını umuyorum.”

“İşil!” dedi kadın hayretle. “Ne biçim konuşuyorsun sen böyle?” Islak gözleri onaylamazca bakıyordu.

Genç kadın isteksiz bir şekilde gülümsedi. “İşte aynen bu kadar çaresiz bir haldeyiz anneciğim! İsmet Bey’in bize bıraktığı miras bu! Mecburen gidip çirkin ve kalbi acıyla dolu, sabit fikirli bir adama sevimli görünmeye çalışacağım. Karakterime ne kadar ters olduğunu en iyi sen bilirsin.”

Odasına çıkıp eşyalarını hazırlaması fazla vaktini almamıştı. O arada sekreterini aradı.

“Sibel, bana Urla’da bir otel ayarlamamı istiyorum.” dedi küçük valizinin fermuarını çekerek. “Kitap Arkadaşları”nda

olsun.” Harun’un oralarda bir yerde oturduğunu biliyordu. “Otel-ler dolu ise pansiyon bile olur. İki gece kalacağım.”

Beş dakika sonra sekreteri geri aramıştı. “*Gerçekten de her yer doluydu Işıl Hanım! Maison diye bir otelde yer bulabildim. Bir rezervasyon iptali olmuş. İnternetteki fotoğraflarına bakılırsa güzel görünüyor. Çeşmealtı’na sadece beş kilometre mesafede. Yer ayırtayım mı?*”

“Evet, o kadar önemli değil. Otelin konumunu da at bana.”

Aşağıya indiğinde, annesini sıkıntılı bir şekilde buldu. “Neden şirketin bir şoförüyle gitmiyorsun kızım?” diye endişeyle sordu annesi. “Zaten yorgunsun.”

“Merak etme anne, yavaş giderim.”

“Ben de geleyim o halde.”

“Hayır. Tek başıma kalıp biraz düşünmek istiyorum. Harun Bey’e söyleyeceklerimi aklımda toparlamalıyım. Yanımda birisi olsun istemiyorum. Gider gitmez seni ararım.”

İzmir’e giden otoyol epeyce işlekti. Yağmur dindikten sonra hava yeniden ısınmıştı. Hafta sonunu fırsat bilen herkes yollara dökülmüştü. Yol boyu radar olduğu için trafik hızı genel olarak sabitti. Işıl da trafik akışına uyuyordu. Hem bu şekilde yorulmadığı gibi, düşünebiliyordu da. Adama neler söyleyeceğini geçirdi aklından. Ne var ki en iyi, en vurucu cümleyi bir türlü kuramıyordu. Onu nasıl ikna edecekti?

İzmir’i geçip Urla’ya yaklaştığında, saat dokuzda geliyordu. Hava yeni kararmıştı. Yılın en uzun günleriydi. Seneye bu sıralar neleri geride bırakmış olabileceklerini hiç tahmin bile edemiyordu. Belki de kardeşi hapisten kurtulmuş, yeniden o mutlu hayatlarına dönmüş olurlardı. Belki de... Belki de tam tersi olurdu!

Sıkıntıyla iç çekti. Gelecek karanlıktı şu anda. Tıpkı hızla çöken şu karanlık gece gibi! Yola dikkatini artırdı. Artık gece olmasına rağmen bu tarafta epeyce trafik vardı. Urla’ya otobandan gitmiş olsa da otobandan çıktıktan sonra bir kısmı eski tip yoldu. Çok kalabalıktı. Yolun ortasında bir kitapçı açılmıştı. <http://www.kitapci.org>

Neyse ki navigasyondan Maison isimli oteli bulması zor olmadı. Sekreteri Sibel, otelin rezervasyon bilgileri ile birlikte konumunu da atmıştı. Otel yol üstündeydi zaten. Bir marketin üzerindeki mütevazı otele girip kayıt yaptırdı. Odasına çıktığında, beklentilerini karşıladığı için memnun oldu. Gayet ferah, modern bir odası vardı. Daha önce kalmış olduğu devasa büyük otellerden değildi ama burada iki gece rahat edeceğinden emindi. Üstelik merkeze de çok yakındı. İskele hemen ilerideydi. Birkaç yüz metre aşağıda olmalıydı.

Az miktardaki eşyasını yerleştirdikten sonra duş alıp hemen çıktı. Biraz ferahlamıştı. Yanında getirdiği yazlık kıyafetlerini giydi. İnce askılı beyaz bluzu oldukça sadeydi. Sutyeninin desteklediği dik göğüsleri cazip bir şekilde ortaya çıkmıştı. Dizinin biraz üstünden başlayan beyaz şortu da yuvarlak ve dar kalçalarını sıkıca sararken, incecik belini ortaya çıkarmıştı. Pürüzsüz diz kapakları ve beyaz bacaklarının doğal güzelliği ortaya dökülmüştü.

Uzun, dalgalı saçlarını hızlı hızlı taradı. Aynada kendisini süzerken, bu güzelliğinin önemsizliğini düşündü. Neticede bunu değerlendirecek bir erkek yoktu hayatında. Olmasını da istemiyordu henüz. Yapacağı çok şey vardı. Kimseye bağlanamazdı.

Rahat beyaz ayakkabılarını da giyince gerçekten şık olmuştu. Uzanıp beyaz çantasını aldı. Amacı o anda şıklık da değildi. Harun Bey'i aramalı, bir randevu kapmalıydı. Sonra da karnını doyursa iyi olurdu. İnanılmaz acıkmıştı. Sabah yediği bir lokma ile geziyordu. Zaten kardeşinin kazasından sonra sıkıntıdan üç kilo vermişti.

Çantasını açıp içinden telefonunu aldı. Nedense kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Ne diyecekti şimdi? Adamı nasıl ikna edecekti? Rehberi hızla gezinip adamın ismini kolayca buldu. Harun Burlu'nun numarasını lazım olur diye avukattan almıştı ama bir türlü arama düğmesine basamıyordu. Daha önce telefon açıp bir kere bile hatırını sormadığı bu adamı şimdi aramak hiç etik gelmese de yapabileceği bir şey yoktu. <http://www.yoktaiz.com> <http://www.kitaparsivi.org> <http://www.rantey.org>

Arama düğmesine bastı. Sabırla karşı taraftan aramanın açılmasını bekledi.

“Alo?” dedi kalın bir ses. Genç kadın bu sesi tanıyamadı. Gerçi aradan çok zaman geçmişti.

“Harun Bey?” diye sordu düz bir sesle. Konuşmadan önce boğazını temizleyip elinden geldiğince pürüzsüz çıkmasını sağlamıştı.

“Evet?” dedi adam kim olduğunu merak edercesine.

“İyi akşamlar. Ben... Ben Işıl Derin...” Sustu bir an. Onun kim olduğunu hatırlaması için biraz zaman vermişti. “Tanıdınız mı acaba?”

“Evet...” dedi adam onunkinden daha kuru bir sesle.

“Rahatsız etmiyorum umarım?”

“Ediyorsunuz.” dedi adam kaba sayılabilecek bir açıklıkla. “Bir işim vardı. Ne istiyorsunuz Işıl Hanım?”

“Konuşmak istiyordum. Biraz vaktinizi alabilir miyim?”

“Şimdi olmaz.” dedi adam. “Söylediğim gibi, bir işim var.”

Onun sert sesi genç kadını biraz tedirgin etse de yılmadı. “Şimdi değil zaten.” diye ekledi aceleyle. “Yani telefonla değil de yüz yüze görüşebiliriz diye düşünmüştüm.”

“Yüz yüze mi?”

“Evet. Ben az önce Urla’ya geldim. Yarın herhangi bir saatte sizinle görüşebilir miyiz?”

“Ne için?”

“Dedim ya, konuşmak için tabii!”

“Benim sizinle konuşacağım bir şey yok Işıl Hanım!” dedi adam biraz öfkeli bir sesle. “Boş yere gelmişsiniz buraya. Yok, eğer tatil için gelmişseniz size iyi tatiller dilerim.”

Telefonu kapatacak gibi olduğunu anlamıştı genç kadın. Hemen atıldı. “Harun Bey! Lütfen! Lütfen! Sadece beş on dakika!”

Adam duraklamıştı. “Söyledim size! Konuşacağımız bir şey yok!”

“Belki bir çay ya da kahve içebiliriz.”

“Böyle bir şey düşünmüyordum.” dedi adam. <https://www.kitaparsal.org>

“Lütfen bu şekilde davranmayın! Ben sizin düşmanınız değilim. Emin olun sizin kadar da üzülüyorum ve acı çekiyorum.”

“Saçmalamayın!” Sesi iyice katılaştı.

“Lütfen! İzin verin görüşelim. Bu kadar yolu boşuna gelmiş olmayayım.”

Adam susmuştu yeniden. Sonra sert bir sesle sordu. “Neredesiniz?”

“İskeleye çok yakın bir otelde kalıyorum. Garip bir adı var. Maison...”

Nereden bahsettiğini anlamış gibiydi. “Şimdi ne yapıyorsunuz peki?”

“Çok açım. Birazdan çıkıp bir şeyler atıştıracağım. Yarın kaçta görüşebiliriz acaba?”

Adamın sözleri onu şaşırtmıştı. “Lobide bekleyin beni, oraya geliyorum.”

Genç kadın şaşkınca elindeki telefona bakıyordu. Kapanmıştı bile! Neydi bu? Normal bir durum olsaydı, şaka zannederdi. Ne demişti bu adam? Otele mi gelecekti? Bu ne biçim işti? Tamam, onunla bir konuşma fırsatı yakaladığı için sevinmeliydi ama böyle çabuk olmasına da hazır değildi. Bu kadar açken, onunla nasıl güçlü bir konuşma yapabileceğini bilmiyordu.

Derin bir nefes alıp durum muhakemesi yapmaya çalıştı. Çaresizdi. Şu anda karşı koyabileceği bir pozisyonu yoktu. Adamın eli her türlü güçlüydü. Boyun eğmeyi sevmese de mecburen adama uyup onu burada kuzu kuzu bekleyecekti.

Lobiye inip boş duran bir koltuğa oturdu. Gerektiğinde otele lin kapısını görecektik şekilde pozisyonunu ayarlamıştı. Kendisini hayranlıkla süzen iki erkek müşteriye dikkat bile etmedi. Buz gibi gözleri, duvardaki televizyona çevrilmişti. Erkeklerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. Güzel bir kadın olması, onları cezbediyordu elbette. Oysa Işıl için hayatında hep daha önemli şeyler olmuştu. Ailesi, okulu, işi.

Bazen kendisi bile frijit bir kadın olup olmadığından şüpheleniyordu. Şu ana kadar olumlu ilgi duyduğu tek erkek Tolga olmuştu. Ona karşı olan hisleri farklıydı. Diğer erkeklerden olduğu gibi ondan uzak durmamıştı. Birkaç kere dostça yemeğe çıkmışlardı. Genç adamın keyifli sohbetinden ve itici olmayan tavırlarından hoşlanıyordu.

Yanından geçen bir otel personelini fark edince, durdurup bir fincan çay istedi. Hiç değilse aç karnını biraz tutardı. Genç çocuk onun kendisinden emin tavrı karşısında hemen koşarak gitmişti.

Çayının gelmesini beklerken, Harun isimli adamın yüzünü hayalinde canlandırmaya çalıştı. Acaba içeriye girdiğinde onu tanıyabilecek miydi? Hastane odasında gördüğü yüzü hiç normal değildi. Davul gibi şişti. Âdeta insan yüzüne benzemiyordu. Ürperdi hafifçe. Çor çirkin bir adamdı. Kazadan önce bile, normalde çok çirkin birisi olabilirdi. Çirkin olmasa bile en azından oldukça kaba birisiydi. Bunu az önce öğrenmişti. Kaba ve düşüncesiz! Ne adamdı ya! Aç olduğunu söylemişti ona işte! Hiç değilse bir saat sonra buluşsalar.

Kapının açıldığını duymadı. Gözü televizyondaki haberdeydi. Bursa'da, Nilüfer Organize Sanayide bulunan bir fabrikada büyük bir patlama olduğu söyleniyordu. Tam da kendi fabrikalarının iki sokak altındaydı. Neyse ki ölen yoktu.

Yanında birisinin durduğunu sonradan fark etti. Otomatik bir tepkiyle gözlerini çevirdi. Çayı gelmiş olmalıydı. Ancak başını biraz kaldırdığında karşısındaki kişinin o genç çocuk olmadığını gördü. Soğuk gözleri, karşısındaki uzun adamın kıpırtısız bakışları ile karşılaştı.

“İşıl Hanım?” Dimdik bakışlarla genç kadının yüzünü süzüyordu. Böyle sorsa da onun kim olduğunu iyi biliyor gibiydi.

“Evet, benim...” dedi yavaşça. Sonra içgüdüsel bir şekilde onun kim olduğunu hissetti. Bu nasıl olurdu ki? Adamın bu kadar erken gelmesi imkânsızdı. Daha Defterdar Kapısı'nı geçmeden yola çıkmıştı.

“Ben Harun!” dedi adam kısaca. Daha fazla bir açıklama yapma gereği görmemişti.

İçlerinde yeşil beneklerin olduğu, sert ifadeli ela gözleri vardı. Demek hastanede kanla kaplı olduğu için o gözleri kahverengi sanmıştı. Hoş, zaten sadece bir gözünü görebilmişti. Bu ne büyük bir değişimdi böyle! Hastanede bıraktığı o yüzü gözü şiş, çirkin adam bu olamazdı! İnanmak gerçekten zordu. Yolda görse kesinlikle tanıyamazdı. Hiç de çirkin birisi değildi. Dikkatle bakınca, yüzündeki onlarca kesik belli oluyordu. Bazıları epey iyileşip silikleşmişti. Bazılarının da ömür boyu iz olarak kalacağını düşündü.

Adamın sert gözleri de askılı beyaz bluzunda, dik göğüslerinde ve şortunun izin verdiği beyaz bacaklarında gayet yavaş bir şekilde gezinmişti. Nedense Işıl'ın içi ürperdi.

Öküz! Bir kadına böyle mi bakılırdı!

“Özür dilerim. Tanıyamadım ilk anda...” dedi ona. Hemen ayağa kalktı. O tepesine böyle dikilmişken kendisini çok güçsüz hissetmişti. Düşündüğünden çok daha yapılı bir adamdı. Geniş omuzlarını bol bir gömlek bile gizleyememişti. Pastel yeşili gömleğin kısa kolları, adamın kol kaslarını ortaya çıkarmıştı. En azından bir kolununki ortadaydı çünkü sol kolu dirsekten bileğe kadar alçılıydı. Alçının üzerinde çivi gibi iki metal görünüyordu, onların uçları alçının içinden belli ki kemiğine kadar uzanıyordu.

“Hastanede hiç iyi görünmediğimi tahmin ediyorum.” dedi adam düz bir sesle. “Tanımamanız normal.” Elini uzatmamıştı. Öylece bakıyordu.

“Evet...” dedi Işıl. Yeniden ürperdi. Ne kadar sert, keskin bakışları vardı! Neden böyle dimdik bakıyordu bu adam? “Aslında sizi bu kadar çabuk beklemiyordum. Biraz da ondan şaşırdım.”

Aynı anda yanlarında çay getiren delikanlı belirmişti.

“Buraya çok yakındım zaten.” dedi Harun kuru bir sesle. “Hadi gidelim.” Çayı elinde kalan otel personeline, geri götürmesi için bir işaret yapmıştı. Onu da tanıdığı belliydi.

“Şey... Nereye?”

“Yemeğe... Çok aç değil miydiniz?”

Yemeğe mi? Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki! “Evet ama... Birlikte mi?” diye sordu elinde olmayan bir şaşkınlıkla.

“Sizinle birlikte başkası mı var? Kocanız falan?”

Kalın kaşı çok seksi bir şekilde havalanmıştı. Bir erkeğin kaşı seksi biçimde kalkar mıydı? Hem de yüzü gözü yaralı bir adamın? Neler düşünüyordu böyle?

“Tabii ki yok! Evli değilim.” dedi ters bir sesle. Yaralarına rağmen adamın yakışıklılığı onu şaşırtmıştı.

“Güzel... Gidelim o halde.” Eliyle sehpayı işaret etti. “Çanta ile telefonu unutmayın!”

Genç kadın bu hatırlatma ile dönüp eşyalarını aldı. Sabırsızca bekleyen adamla birlikte kapıya yöneldi. İşte o anda genç kadın onun hafifçe topalladığını da fark etti. Kazada bacağının çatladığını hatırlamıştı. Alçı çıkarılmıştı ama sekiyor olması tam olarak iyileşmediğini gösteriyordu.

Otelin serin ortamından dışarıya çıktıklarında, boğucu bir sıcak sardı onları. Harun eliyle eski model bir cipi işaret etti. Askeri ciplere benziyordu. Deniz kenarlarında turlar için bu tür cipler çokça kullanılıyordu. Her yeri açıktı. Tek gösterişli kısmı, araziye uygun kalın lastikleriydi.

Genç kadının yüzündeki ifadeyi gören adam asık bir yüzle mırıldandı. “Kardeşinizin son model cipi gibi değil ama burada bize yetiyor işte.”

Işıl sesini çıkarmadı. Kendisine karşı açıkça olmasa bile düşmanlık duyduğu belli olan bu adamı kızdırmak istemiyordu. Üstü açık cipe kolayca bindi. Şortlu olması işe yaramıştı ve hava çoktan karardığı için deri koltuklar çıplak bacaklarını yakmamıştı.

Eski cipin motoru sorunsuz bir tıkırtıyla çalıştı. Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Deniz kenarından gidiyorlardı. Yol boyu hiç konuşmadılar. Zaten çok sürmemişti. Neyse ki uzun saçlarını dalgalandıran rüzgâr, içindeki sıkıntısına iyi gelmişti. Yüzüne rüzgâr vurmasını eskiden Bekir diye adlandırdığı kendini tamamen özgür

hissederdi. Uzun sarı saçları rüzgârda karışmayacak kadar kalın telli ve dalgalıydı. Asık suratlı adam cipi deniz kenarında uygun bir yere park ettiğinde, saçlarını eliyle öylesine düzeltmesi yeterli olmuştu.

Buz bakışlı gözlerini genç adamın yüzüne çevirdiğinde, onun kendisini süzdüğünü gördü. Adamın sert bakışları en son genç kadının hafif rujlu, kırmızı dudaklarına takılmıştı.

“Geldik mi?” diye sordu Işıl.

“Evet... Biraz yürüyeceğiz.”

Genç kadın cipten indi, kapıyı kapatıp etrafına baktı. Bu bölge Urla’nın en hareketli bölgesi olmalıydı. Çeşmealtı dedikleri yer burasıydı galiba. Çevreleri epeyce kalabalıktı. Sonra Harun’u takip ederek yürümeye başladı. Bir ara yan gözle adama baktı. Genç adam bacağındaki belirgin sekmeye rağmen uzun adımları sayesinde epeyce hızlı gidebiliyordu. Asık yüzü ile pek de misafirperverdi doğrusu! Hoşlanmamıştı pek bu adamdan! Yine de kabul etmeliydi ki beklediğinden çok farklı birisiydi. Esmer yüzündeki kesik izleri bile, ortalamanın çok üstündeki yakışıklılığını azaltmıyordu. Kısa siyah saçları fazlasıyla gürdü. Beyin ameliyatı olduğu yerdeki izler de hâlâ belliydi. Bir erkeğe göre oldukça dolgun dudakları vardı. Her hattı elle çizilmiş gibi biçimliydi. Gerginliğine bakılırsa da hâlâ genç kadına ve kardeşi İsmet’e kızgındı.

Hareketli cadde boyunca birçok restoran, kafeterya diziliydi. Bazıları canlı müzik sunuyordu. Hepsisi de doluydu. Kalabalığın çoğu yerli turistti. Oturmayı tercih etmeyenler ise denizden esen rüzgârı yüzünde hissederek keyifle yürüyorlardı. Çevreye hâkim olan canlı ışıklar denizin üzerinde hoş bir şekilde yansıyor.

Yanlarından üç tane bisikletli çocuk geçerken, Harun durdu. Onlar geçip gittikten sonra başıyla bir yer işaret etti. “Burası...”

Gösterdiği yer lüks bir balık restoranı gibi görünüyordu. Genç adam daha kapıya varmadan bir garson gelip onlara kapıyı açtı. Harun’u tanıdığı çok belliydi. İçerisi oldukça serindi. İyi bir havalandırması vardı. Hafif bir balık kokusundan başka bir şey hissedilmiyordu. O halde kokuyu denizden alıyordu. Genç kadın şarap masasını

iyice hissetti. O anda bir balınayı bile yiyebilirdi. Tabii bu asık suratlı adamın yanında ne kadar rahat yiyebileceğinden de emin değildi.

Harun öndeydi. Ancak boş bir masadansa, kalabalık bir masaya doğru gidip önünde durdu. Dönüp genç kadının yüzüne baktı. Işıl şaşırmıştı. Masadaki herkes susmuş, ikisini izliyordu. Genç kadın Harun'un yüzüne çevirdi soru dolu gözlerini. O ise sağlam eliyle bir sandalye çekmişti. Zaten sadece iki boş sandalye vardı. Yan yana oturacaklardı mecburen.

Işıl çaresizce onun çektiği sandalyeye oturdu. Gözleri etrafında gezindi. Masada toplam altı yetişkin vardı. Bunların hepsi evli gibi görünüyordu. Ayrıca ilkokul çağlarında iki çocuk ve bir kadının kucağında da yeni doğmuş olduğu anlaşılan bir bebek vardı. Çok çok, bir aylıktı.

Genç adam kendi sandalyesini çekti ama oturmadı. "Tanıştırayım..." dedi genç kadına. "Arkadaşlarım Sevgi ve Bülent... Kızlarının doğumunu kutlamak için buradayız."

Sevgi dediği kadın, kucağındaki sevimli bebeğin şakağına bir öpücük kondurmuştu. Çocuk kapalı gözlerini aralamadı. Kıvrırcık siyah saçlı, oval yüzlü bir kadındı. Güzel değildi ama sevimliydi. Doğum sonrası hafif kiloları olduğu görülüyordu. Kocasını Bülent ise kumral, oldukça zayıf bir adamdı. Güneşte çok kalmaktan cildi epey esmerdi. Yeşil gözleri mesafeli olmasına rağmen hafif bir baş selamı vermişti.

"Bunlar Fidan ve Mustafa, Songül ve Cem..." diyerek diğer çiftleri tanıttı. Diğer iki kadın da esmerdi. Fidan başörtülü ve oldukça güzel bir kadındı. Kocasını Mustafa da fena sayılmazdı. Songül ise uzun saçlarını doğal bir şekilde omuzlarına salmıştı. Çok güzel bir kadındı. Saçları sıfır tıraşlanmış kocası Cem ise farklı bir görünüme sahipti. Güzel karısının yanında sırtımayacak kadar yakışıklıydı.

Hepsi de hafif bir baş selamı vermişti. Durumu anlamaya çalışıyorlar gibiydiler. Harun'un yanında getirdiği bu kadının kim olduğunu biliyorlar mıydı acaba? Işıl bildiklerini tahmin etti. Mezarlıkta defin sırasında herkesin de Arslan'ın kızı olduğunu bildiği...

Şimdi bu masadakilerin de onu tanıdığına emindi. Sadece çok belirgin bir tepki göstermemişlerdi.

Harun kısa bir duraklamanın ardından, genç kadını yine de dostlarına tanıttı.

“İşıl Derin... Bursa’dan buraya tatile gelmiş.” Sesi ciddiye. Kuruydu. Acımasızdı. “Ailemi katleden delikanlının ablası...” diye ekledi doğal bir şekilde.

4. BÖLÜM

Ortada derin bir sessizlik oluşmuştu. Işıl gözlerini Harun'un donuk yüzüne çevirdi. Her ne kadar soğuk bir kadın gibi görünse de onun da duyguları vardı. Onun da canı acıyabiliyordu. Buz soğukluğundaki güzel gözleri, içlerindeki acıyı saklayabilse de kalbinin derinliklerinde bir şey fena halde sızlamıştı. Ondan nefret ettiğini hissetti. Neden böyle bir şey söylemeye gerek görmüştü ki? Kendisi istememişti buraya gelmeyi... Kendisi istememişti arkadaşları ile tanışmayı!

Genç adam onun kırılgan bakışlarını görmezden geldi. Diğerlerine de pek aldırmadan boş sandalyesine oturdu. Masadakiler bir an için birbirleriyle bakışıp şaşkınlıklarını atmaya çalıştılar.

Şaşkınlığını ilk atan Fidan isimli kadındı. Harun'a biraz ters bir bakış attıktan sonra hafifçe gülümseyerek Işıl'a çevirdi kahverengi gözlerini.

"Hoş geldin Işıl!" dedi ona. Sizli bizli konuşmadan, doğrudan ismiyle hitap etmişti. Belki de onun acısını ve huzursuzluğunu hissetmişti. Elini de masanın üzerinden ona doğru uzatmıştı.

Genç kadın durakladı bir an. Sıkıntılı gözleri, kendisine uzatılan dost ele çevrildi. Sonra biraz çekinerek o da elini uzattı. Fidan'ın samimi tutuşu ve gülümsemesi biraz içini rahatlatmıştı. Ardından herkes birer birer elini uzatıp ona hoş geldin dedi. Erkekler nazikçe ayağa kalkıp ellerini uzatmışlardı.

Harun arkasına yaslanmıştı ve ters bir yüzle el sıkışmalarını izliyordu. Tanışma faslı bitince, Işıl gözlerini ona çevirdi. Harun,

onun gözlerinin maviliklerinde gizlenmiş kızgınlığı gördü ama hiç aldırmadı bile.

Genç kadın dişlerini sıktı. Öküz herif! Ona mutlu olma fırsatı vermeyecekti. Evet! Bu gece yaptığı her şey tam bir öküzlüktü! Hem hiç tanımadığı arkadaşlarıyla aynı masaya oturtuyordu hem de sanki onunla düşmanlarmış gibi tanıştıyordu. Kardeşinin yaptığı kazada genç kadının ne suçu vardı ki!

“Burasının ızgara balığı çok güzeldir...” dedi Harun doğrudan Işıl’a. Sanki az önceki kabalığı o yapmamıştı. “Özellikle Çupra yemenizi tavsiye ederim.” Sesi ciddiydi. Onun ne şaşkınlığına ne kızgınlığına ve ne de acısına hiç aldırmadığı açıktı. Aynı anlarda yanlarına bir garson gelmiş, hepsine birer tane menüyü saygılı bir şekilde uzatmıştı. Harun menüyü almadı. “Bana deniz çuprası, Gazanfer!” dedi. “Yanında acılı şalgam istiyorum. Ortaya da bol miktarda midye ve kalamar alalım. Geri kalanı sen halledersin.”

Işıl da menü istemedi. “Ben de deniz çuprası alayım o halde. Çok büyük olmasın ve iyi pişsin lütfen!” dedi garsona. “İçecek olarak da soğuk su alırım.”

Gözleri masadakilerde gezindi belli etmeden. Diğerleri de siparişlerini veriyorlardı. Tahminen hepsi de otuzlu yaşlarda sayılırdı. Aralarında en genç görüneni, yeni bebeği olan Sevgi’ydi. Yirmili yaşların başında gibiydi. Sipariş vermeden önce bebeğini yan sandalyedeki bebek pusetine yatırmıştı. Harun kaç yaşındaydı acaba? Kendisinden birkaç yaş büyük olmalıydı.

“Bursa sıcak mıydı?” diye sordu erkeklerden birisi. Parlayan kafasıyla karizmatik Cem’di bu. Verilen siparişlerden sonra belli ki bir konuşma konusu açmaya çalışıyordu.

“Urla kadar değil.” dedi genç kadın.

“Bursa’yı çok severim ben. Senede birkaç kere giderim iş için. Bazen Songül de gelir. Orada alışveriş yapacak çok yer var.”

“Evet.” dedi karısı Songül gülümseyerek. “İzmir’de alışveriş daha pahalı oluyor. Kızımla birlikte alışveriş yapıyoruz.”

“Bursa’yı ben de çok sevdim.” dedi Fidan. “Mustafa’yla bir kere gitmiştik. Beş sene kadar önceydi. Üç gün kaldık. Ulucami’ye, İnkaya’ya bayıldım. Hele o muhteşem hanlar, hamamlar yok mu? Şehrin her yerine serpiştirilmiş harika eserler var.”

İşıl bir şey demeden onaylarcasına başını eğdi. Henüz canlı bir şekilde konuşacak gücü ve morali yoktu. Yine de onların ortamı yumuşatma çabalarını takdir ediyordu.

“Ben hiç gitmedim.” dedi Sevgi. İç çekmişti. “Çok istiyorum gitmeyi. Aslında orada kuzenim var. Çağırıp duruyor. Uludağ’ı merak ediyorum. Bir de Trilye diye bahsedilen yeri görmek istiyorum. Siz biliyor musunuz orayı?”

“Evet, çok güzeldir.” dedi İşıl yavaşça.

“Orada kahvaltı edebilirmişiz. Zeki Müren’in mezarı da Bursa’da değil mi? Çok severim ben Zeki Müren’i.”

“Emir Sultan Mezarlığında.” diye onayladı genç kadın.

Bülent zayıf kolunu karısının omuzuna attı. Hafifçe ve sevgi dolu bir şekilde sardı. “Gider gezeriz, hayatım! Merak etme.”

“İnşallah! Tabii Buket birazcık büyüsün, artık ondan sonra. Seneye yaza olabilir.”

“Tabii ki.”

Harun sessizce konuşmaları dinliyordu. Yan gözle İşıl’a baktı. İşıl da ona çevirdi gözlerini. Genç adamın o bakışlarında hiçbir sıcaklık göremeyince, yine önüne döndü. Hayatı boyunca bir adamın negatif etkisinde kalmamıştı. Bugüne kadar kimseden çekinmemişti. Nedense yüzü yaralı bu adamın bakışları onu huzursuz ediyordu. Herkese kan kusturabilecek olan soğuk ve savaşıcı kişiliği, adamın delici bakışları karşısında bir çeşit baskı altına giriyordu. Büyük ihtimalle kardeşinin yaptığı hata yüzünden ona karşı vicdan borcu hissettiği içindi. Başka ne sebep olabilirdi ki? Belki de çok acıktığı içindi! Evet, kesin ondandı! Midesindeki burulma ancak böyle açıklanırdı.

Garsonlar masaya bir şeyler getirmeye başlamıştı. Nar gibi kızzarmış kalamamlar, taze RDEK çay, Agsiniyi tıptu// Onkaya gıdı ki

onları çiğ bile yiyebilirdi. Neyse ki bu uyuz adamın tavrı, açlığını bastırmamıştı.

“Saçların kendi rengi, değil mi?” diye sordu Sevgi. Gözleri ilgiyle Işıl’ın gür saçlarında, pürüzsüz cildinde gezinmişti. Doğum sonrası kendi saçları biraz parlaklığını yitirmiş, cildi de hafif yağlanmıştı. Oysa Işıl’ın her şeyi adı gibiydi. Genç kadın restoranın içinde çok dikkat çekici bir şekilde parlıyordu âdeta.

“Evet.” dedi Işıl.

“Çok güzel bir rengi var. Canlı tutmak için ne yapıyorsun? Limon suyu falan?”

“Hiçbir şey...” Dikkatle kendisine bakılması onu biraz huzursuz etmişti. “Çok fazla vaktim olmuyor. İşler güçler işte...”

“Ne işle uğraşıyorsunuz?” Soruyu soran kocası Bülent’ti.

“Yay üretiyoruz.”

“Yay mı?” Pek ilginç bir konu gibi gelmemişi çoğuna.

“Evet, yay.”

Songül meraklı bir gülümseme ile sordu. “Nasıl bir şey bu yay dediğiniz? Şu ok atan eğri şey değildir kesin.”

“Değil. Biz genellikle otomotiv yayı üretiyoruz. Günlük hayatta her yerde görebilirsiniz. Yatağınızın içinde, amortisörlerde, tükenmez kalem içlerinde...”

“Hah! Tamam! Şu kıvrım kıvrım olan metal!”

“Öylesi de var, farklı biçimde olanları da. Genelde dediğiniz gibi helezon şeklinde ve metal olur.”

Gözleri kalamara kaymıştı. Her çiftin önüne birer tabak kalamar getirilmişti. Ayrıca ortada kocaman iki tane midye tabağı vardı. Harun ilk kez iyi bir şey yaptı. Uzandı ve bir parça kalamarı çatalıyla aldı. Önündeki soslu yoğurda batırıp ısırdı. Bunu yapmasa kimsenin yemeyeceğinin farkına varmış gibiydi. Sonra tabağı hafifçe genç kadının önüne sürdü.

“Soğutmadan yerseniz daha iyi olur. Sonra tıps... (sesi boğazından geçmez.)”

Sesinde özellikle minik bir zorlama vardı. İşıl onun bilerek öyle yaptığını hissetti. Artık iyice acıktığını anlamış olmalıydı. Acaba ağzının kenarından açlık salyaları mı akıyordu? Bu da genç kadının utanmasını alıp götürdü. Uzanıp en büyük halkalardan birisine çatalını batırdı. Yoğurda bir kısmını daldırıp zarif dişleriyle ısırıldı. Diğerlerinin de uzanıp kendi tabaklarından birer parça alması, yemesini kolaylaştırmıştı. Bu iyilik için yanındaki iri ayağa minnet duyması gerekir miydi acaba? Midye ile pek arası yoktu ama kalamar bugüne kadar yediklerinin en güzellerinden birisiydi. Dışısı çıtır çıtırdı. İçi ise yumuşacıktı.

Birkaç dakika sonra önüne bırakılan çupra, beklediğinden çok daha büyük gelmişti gözüne. Kalamarların çoğunu mideye gömdüğü için, açlığı epey azalmıştı. Harun'un kolunda alçı ve çiviler olmasına rağmen, sakat kolunun parmaklarını da kısmen kullanabiliyordu. Balığını gayet temiz bir şekilde yiyordu. Ancak pek konuşkan bir adam olduğu söylenemezdi. Yemek boyunca genel konulardan konuşulurken o hep sustu. Ağır abi olmaya mı uğraşıyordu acaba? Enginar festivalinden bahsedildi. Okula başlayacak olan çocukların yeni eğitim yılında hangi okula gideceklerinden bile söz açılmıştı. Diğer iki çiftin de birer çocukları olduğunu anlamıştı. Birisi kız, diğeri erkek olan bu iki çocuk, artık okul çağındaydı ve iyi bir terbiye aldıkları her hallerinden belliydi.

Balığını bitirebilmesine kendisi de şaşırdı. Masadaki muhabbeti dinlerken zaman çabuk geçmiş, yemeğini de farkında olmadan yemişti. İnanılmaz lezzetli olması da buna etkendi elbette. Yörede üretilen zeytinyağı ile terbiye edilmesi tadını ekstra güzelleştirmişti.

Yemeğin ardından fırında pişmiş tahin helva gelince şaşırdı. Genellikle Mudanya'da balık yedikten sonra severek kaşıkladığı bir tatlıydı bu ve yine Harun ile aynı tabaktan yemek zorunda kalmıştı. Onun kısmına bulaşmamak için birkaç kaşıktan sonra hemen bıraktı. Konuşma özürülü bu adamla çok samimi olmasa iyi olurdu.

Tatlılarını yerlerken, herkes bebek hediyesini Sevgi'ye doğru uzattı. Kadın mahcup olmuş gibi gülümsedi. İlk kulağına dokunmuştu

hediye olarak. Harun ise cebinden çıkardığı bir kutuyu uzatmıştı. İçinden çıkan altın künyenin kız bebek için çok güzel ve kalıcı bir hediye olduğu açıktı. Yenilen şeylerin hesabını da o ödemişti. İtirazları duymazdan gelerek ödemesi, garsona bolca bahşiş bırakması cömert olduğunu da gösteriyordu. Bu bir yandan iyiydi, bir yandan da kötü... Para harcamayı bilen bir adamı, mantıklı olması için biraz daha fazla bir parayla ikna edebilir miydi?

“Kusura bakmayın... Bilsem, ben de bir şeyler alırdım.” dedi genç kadın.

“Hiç gerek yok. Beklenmedik bir durum olduğunu biliyoruz.” Sevgi, sözlerinde o kadar içtendi ki gülümseyişine yansımıştı.

Çaylar da içildikten sonra yemekli bebek kutlaması faslı sona erdi. Herkes restoranın dışında vedalaşırken, Işıl’ın elini sıcak bir şekilde sıkmışlardı. Harun’la birlikte onların gidişini izledi bir iki saniye.

Harun dönüp ona baktı. “Senden hoşlandılar.” dedi ciddi bir ifadeyle. O anda sizli bizli konuşmaması Işıl’ı pek rahatsız etmedi. Neticede aynı tabaktan çalakaşık tatlı yemiş iki kişiydi onlar.

“Niye? Hoşlanmamaları mı lazım?” Kavisli güzel kaşları havaya kalkmıştı. “Ailenizi katledenin ablası olduğum için mi?”

Genç adamın gözleri onun cam mavisi soğuk gözlerinde gezindi. Oval yüzüne göre oldukça iri, etkileyici gözlerdi. Upuzun kirpikleri saçlarından daha koyuydu. Göz aklarının beyazlığı sağlıklı olduğunu belli ediyordu. Cildi ise gerçekten pürüzsüzdü. Bir ton para veriyor olmalıydı cilt kremlerine.

“O da var...” diye itiraf etti Harun. “Ben daha çok şu soğuk görüntünle pek ümidim olmadığını söylemek istemiştım.”

“Soğuk mu?” Yine şaşırtmıştı bu adam onu. Dişlerini sıkı. “Size öyle mi geliyorum?”

“Eminim ilk kez duymamışsındır. Başkası böyle bir şey demedi mi?”

“Yeni tanıştığım birisi demedi.” dedi genç kadın buz gibi bir sesle. Soğuk olduğunu fark etmişti. <https://www.kitapci.com>

söylemesi hiç hoşuna gitmemişti. Niye gitmediği ise çözemediği bir meseleydi.

“Görüntünle ilgili bir şeyler yapmalısın. Beyazlar içinde buzdan bir prensese benziyorsun. Bu kadar güzel bir kadının yürekleri hoplatacak kadar güzel gülümsemesi gerekirdi. Mezardan yeni çıkmış bir ceset gibi durası değil!” Espri yapmadığı kesindi. Kısılmış gözleri gayet ciddiye.

“Gerektiğinde gülümsüyorum ben. Şu ana kadar sizden yana komik bir şey göremedim. Sadece, beni arkadaşlarınızın yanına getirip katilin ablası olarak tanıştırmamız epey komikti!”

Genç adam omuz silkti. “Kardeşini kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğini merak ettim.” dedi düz bir sesle. “Ayrıca yarın bir işim var. Tüm gün yokum. En uygun zaman şimdi olur.”

“Pazar günü de olurdu.”

“Tamam, istersen pazar olsun.” Saatine bakmıştı. “Zaten epey geç oldu.”

Uf! Ne çabuk da karar değiştirmişti yakışıklı şeytan! Onunla yan yana olma fırsatını kaçıramazdı Işıl. Böyle bir konuşma fırsatını kaçıramazdı da! Hemen geri adım attı.

“Hayır, madem beni bilerek böyle kötü bir sıkıntıya soktunuz, karşılık olarak biraz zaman ayırabilirsiniz. Şimdi konuşabiliriz.”

Adam bir iki saniye sonra başını eğdi. “Peki, öyle olsun. Şurada bir kafe var. Soğuk limonata içerken konuşabiliriz.”

Kafedeki herkesin onu tanıdığı belliydi. Yol boyu pek çok kişi adama selam vermişti. Buranın sevilen ailelerinden birisi olduğunu biliyordu zaten. Genç adama sıcak bakan gözler genç kadına döndüğünde, önce meraka, sonra da nedense hafif bir donukluğa dönüştüyordu. Bazılarının onun kim olduğunu anladığı belliydi.

Deniz kenarında, boş bir masaya karşılıklı oturdular. Kafenin en uzak tarafındaydı. O yüzden sakın ve rahatça konuşulabilecek bir ortamdı. Hafif dalga vuruşları, etraflarındaki müzik seslerine rağmen duyulabiliyordu. Harun yanlarına gelen garson çocuğa bir limonata söyledi. Genç kadın Adı başkalarına /sanıyorduk

hatırlattı. Işıl koyu bir kahve istedi. Sert bir kahve belki adama karşı daha inatçı olmasını sağlardı.

“Evet...” dedi Harun. Arkasına yaslanmıştı. Ela gözleri merakla kısılmıştı. Uzun saçlarını omuzlarının arkasına atan kadını süzdü öylesine. “Artık konuşabiliriz. Seni dinliyorum. Buyur, başla bakalım.”

Işıl güzel dudaklarını sıkı bir an. Ne diyeceğini birçok kere düşünmüş olsa da tam o anda ve bu adam böyle aniden konuşmasını isteyince, hepsi aklından uçup gitmişti.

“Kısaca...” diye başladı. Sustu. Keşke böyle delici bir şekilde bakmasaydı. Püf! En iyisi ne istediğini doğrudan söylemekti. “Şikâyetinizi geri almanızı ve mahkemede kardeşimden şikâyetçi olmanızı rica etmeye geldim.” dedi çabucak. Sonra nefesi kalmamış gibi sustu.

Genç adamın yüzünde hiçbir tepki olmadı. Öylesine bakıyordu. Sağlam kolunun parmakları masanın üzerinde tıngırdadı birkaç kere. “Hepsi bu mu?” diye sordu. Sesinde minik bir alay tınısı olsa da biçimli dudakları gerilmişti.

“Evet. Şikâyetçi olmazsanız, kardeşim için bir umut olabilir.”

“Bunu niye yapayım ki?”

“Başınıza gelen felaketin büyüklüğünün farkındayım. Gerçekten ben de en az sizin kadar üzülüyorum; fakat biliyorsunuz ki bizde bir deyiş vardır. Ölenle ölünmez...”

“Saçmalamayayı keser misin?” dedi Harun daha belirgin bir öfke ile. “Burada eceli ile ölen yaşlı bir insandan bahsetmiyoruz. Otuz yaşında bir babadan, yirmi dört yaşında hamile bir anneden, üç yaşında bir oğlan çocuğundan bahsediyoruz.” Sesi bıçak gibi keskindi.

O sırada garson gelince, konuşması kesildi. Bu da Işıl’a biraz zaman kazandırmıştı.

“Bunları biliyorum.” dedi yavaşça. Garson kahve ve limonatayı masanın üzerine bırakıp uzaklaşmıştı. “Ailenizin yaşadığı acıyı gerçekten anlıyorum.” diye başladı.

“Hangi aile?” diyerek onun sözünü kesti genç adam. Yine alaycı tavrına bürünce, Işıl gözleri kırkım yordu. “Sence/bir aile.” dedi mi

geride? Sayayım mı sana kimler var? Geride ben ve bir ayağı çukurda yaşlı bir kadından başka kimse yok artık. Toplam iki! Hepsi bu! İki!”

İşıl hafif bir nefes aldı. “Çok üzgünüm gerçekten; ama daha ... daha çok gençsiniz. Evlenip kocaman bir aileye sahip olabilirsiniz.”

“Evlenmek mi?” Dişleri sıkılmıştı belli ki. Yanak kasları oynamıştı. “Bu mu bulduğun çözüm? Şu halime bir bak! Çekici bir adam mıyım? Yüzüm gözüm kesik dolu! Sol gözümde yüzde kırk görme kaybı var. Sol kulağımda da yüzde elli duyma zorluğu! Belki de ömür boyu topallayacağım!” Alçıklı kolunu kaldırdı. “Sinirleri ezildiği için kolumu hâlâ tam hissetmiyorum. Parmaklarım çalışıyor ama hissiz...”

İşıl yutkundu. Bunlar acı şeylerdi gerçekten ve Harun’un abartmadığını yürekten hissedebiliyordu. “Hepsi... Hepsi düzelebilir. Estetik cerrahi var. Fizik tedavi var. Ben her türlü masrafı karşılarım.”

Harun sessizce onu süzdü. Sadece bir iki saniye! “Peki diyelim ki bunlar halledilebilir. Ya o arada evlenecek zamanı bulamazsam? Ya şimdi eve giderken başka bir sarhoş, arabasıyla üstüme çıkarsa?”

“Abartmıyor musunuz biraz? Harun Bey! Sadece kötü bir kaza bu! Kazalar herkesin başına gelebilir. Sizin olduğu kadar benim de başıma gelebilir. Kadere kim karşı koyabilir ki? Benim kardeşim de sizin gibi ailede kalan tek erkek!” Hafifçe iç çekti. “O bana babamın emaneti. Aptal bir çocuk olabilir ama ben babama bir söz verdim. İsmet’i koruyup kollayacağıma dair yemin ettim. İsmet hapiste on kilo vermiş üzüntüden. Böyle sürerse oralarda ölüp gidecek!”

“Üzgünüm İşıl Hanım!” dedi Harun dişleri sıkılı olarak. “Kardeşin hak ettiği cezayı çekecek. Böyle acıklı sözlerle beni ikna edemezsin. Şanslısın ki trafik kazalarında birkaç sene yatıp çıkılıyor. Kardeşin içeride çok kalmayacaktır. Dua et o hapisten çıktığında, benim öfkem soğumuş olsun.”

“Bu kadar acımasız olamazsınız. O daha çocuk!” Sesi isyan doluydu.

“Yeğenim çok daha küçüktü.”

Işıl derin bir nefes aldı. “Ben ... gerçekten üzgünüm. Bakın, ne isterseniz veririm. Çok ciddi bir paradan bahsediyorum.”

Adam ters ters süzdü onu. “Paranı istemiyorum.”

“Rakamı siz söyleyin!”

Harun’un gözleri kısıldı. Sinirli bir şekilde limonatasına uzandı. “Dua et kadınsın! Yoksa çenene sıkı bir yumruk yerdin. Paranı istemiyorum dedim!” Bir yudumda bardağındaki limonatanın yarısını bitirdi. Kalkmaya hazırlanıyor gibiydi.

“Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Sizi ikna etmek için ne yapabilirim? Lütfen siz söyleyin! Bana ümit verecek bir şey söyleyin! Yalvarmamı mı istiyorsunuz?”

“Gereksiz bir çaba olur!” Gözlerini denize çevirmişti.

Küçük bir çocuğun kıkırdama sesi geldi yanlarından. İki bir den gözlerini sesin sahibine çevirdiler. Üç yaşlarında bir oğlan çocuğu yanlarına kadar gelmiş, gülen gözlerle ikisine bakıyordu. Tabii ki özellikle güzel sarışın kadın ilgisini çekmişti. Loş ortamda, beyazlar içindeki Işıl, gerçekten de çevredeki en güzel kadındı.

Genç kadın elini uzattı. Oğlanın siyah saçlarını okşadı. Çocuk yine kıkırdamıştı. Diğer masadaki annesi seslenince döndü. Koşarak oraya gitti. Işıl bir süre onun arkasından baktı. Sonra çaresiz gözlerini karşıdaki iri yapılı adama çevirdi.

“Lütfen!” dedi genç kadın. “Bakın şu çocuğa! Sizin de böyle güzel bir çocuğunuz olabilir. Yine mutlu olabilirsiniz. Zaten acınız zamanla hafifleyecek. Öfkeniz zaman içinde soğuyacak. Kardeşimin onca yıl içeride kalması size ne kazandıracak? Aksine, eğer davanızdan vazgeçerseniz, ne yüce gönüllü bir adam olduğunuzu herkes görecek ve takdir edecek.”

“Ben öyle birisi değilim. Yüce gönüllü hiç değilim. Ne takdire ne de başka bir şeye ihtiyacım var.” dedi Harun inanılmaz kuru bir sesle.

“Yapmayın lütfen! Kaybettiklerinize karşılık genç bir delikanlının hayatını kurtaracaksınız. Böyle acımasız olmanıza ne gerek var?”

“Uzatmayalım artık istersen!” dedi genç adam öfkeli bir so-lukla. Limonatasının kalanını da bir defada bitirip masaya bıraktı. “Kahveni içmeyi unutma. Ben hesabı öderim. Umarım burada gü-zel bir hafta sonu geçirirsin.”

Gergin bir şekilde ayağa kalkmıştı.

İşıl ani bir refleksle elini onun sağlam koluna uzattı. Kalın bi-leğinden tuttu.

“Harun Bey! Lütfen böyle kestirip atmayın! Eminim bir şe-kilde anlaşabiliriz.”

“Hiçbir şekilde anlaşamayız...”

“Mantıklı düşününce makul bir noktada uzlaşabiliriz. Size ve-receğim para ile birçok şey yapabilirsiniz. Zaten siz davadan vaz-geçerseniz bile kardeşimin hapisten çıkması mümkün değil ki! Yani yine mahkeme devam edecek. Yine yaptığının bedelini ödeyecek. Sadece biraz daha kısa bir süre içeride yatacak.”

“Olmaz dedim.”

“Lütfen! Ne isterseniz söyleyin! Sizi ikna etmek için her şeyi yaparım.”

“İkna olmayacağım.” Genç adam bileğini hafif bir sertlikle çe-kip kurtardı.

“Son sözünüz bu mu?”

“Evet.”

Genç kadın kararlı bir şekilde onun gözlerinin içine baktı. “Ben de her saat telefonla arayıp sizi ikna etmeye çalışırım. Her hafta buraya gelirim.”

“Saçmalama!”

“Yaparım! İnanın yaparım. Yapmamı istemiyorsanız, biraz dü-şüneceğinize söz verin.”

Harun bir iki saniye onu süzdü. Genç kadının kararlılığı göz-lerinden okunuyordu. Sözlerinin blöf olmadığı açıktı. Ondan kur-tulamayacağını hissediyordu. Bir iş kadını olarak bu yırtıcı tavrını

zamanla kazanmış olmalıydı. Onu takdir ediyordu ama asla istediği şeyi yapmayacaktı. Buna yüreği elvermezdi.

“Böyle bir söz vermem çünkü düşünmeyeceğim.”

“Tamam o zaman! Haftaya yine gelirim ben de. Madem siz düşünmek bile istemiyorsunuz, büyükanne ile konuşurum. O bir kadın. Beni anlar, hatta konuşmaya yarından başlarım. Nasılsa siz de burada değilsiniz.”

“Sen beni tehdit mi ediyorsun?” diye uyarın bir bakışla sordu Harun.

“Sadece iletişim kurmaya çalışıyorum.”

“Uzak dur bizden!” Genç adamın sesi sinirliydi.

“Durmayacağım.”

“Polise bildiririm.”

“Hangi suçla? Ben aslında sizi tehdit etmiyorum ki?” Gözleri etrafında gezindi. “Çok sevdim burayı. Yine gelmek istemem suç mu? Sizinle iyi ilişkiler kurmak istemem?”

Harun onu süzmeye devam ediyordu. Sonra onun beklemediği bir şey yaptı. Yeniden sandalyesine geri oturdu.

“Savaş mı istiyorsun?”

“Savaş değil! Buraya gayet iyi niyetle geldim. Sizden tüm istediğim biraz anlayışlı olmanız. Çok zor olduğunu biliyorum ama yapamayacağınız bir şey değil. Kaybedeceklerinizi kaybettiniz zaten! Başkasının hayatının da mahvolması sizi mutlu edecek mi? Kardeşimi unutun. Ya benim hayatım? Ya annemin hayatı? Mutlu edeceğiniz insanları düşünün.”

Harun’un dişleri sıkıldı. “Sizin hayatınızın benim umurumda olması mı gerekiyor?”

“İnsan olarak evet! Harun Bey! Lütfen! Bakın, geçen gün Bursa Adliyesindeki duvarda kocaman bir yazı okudum. *Uzlaşma, her iki tarafın da kazandığı, kaybedenin olmadığı bir çözüm yoludur*, yazıyordu.”

“Çok mantıklı.” dedi Harun kuru bir sesle.

“Tabii ki mantıklı! Uzlaşabiliriz sizinle. Ben sizin bundan sonraki tüm tedavi masraflarınızı üstlenirim. Bir kuruş bile harcamazsınız. İsterseniz gayet makul bir kan parası da veririm. Evlenmenize yardım ederim. İşinizi büyütmenize de yardım ederim, hatta sizinle işinizde ortak olarak iyi bir şeyler yapabiliriz.”

Harun kısılmış gözlerle onu süzmeye devam ediyordu. Genç kadının inadı karşısında biraz şaşkındı doğrusu. Onu nasıl uzaklaştırabilirdi hayatından?

“Böyle bir şey olamaz. Paranı da yardımını da istemiyorum! Ortak olarak yaptığımız son şey şu masada oturmamızdır.” dedi sert bir şekilde.

“Gerçekten çok inatçısınız.” dedi Işıl hafif bir nefesle. Adamın damarlarında katır kanı dolaşıyordu galiba! Hastanede yatarken vermiş olmalıydı.

“İnat değil bu! Adalet!”

“Biraz yumuşasanız, ölür müsünüz?”

“Şu anda gayet yumuşağım.” Delici bakışları genç kadının inatçı mavi gözlerine kilitlenmişti. “Senin mantıksız sözlerini mantıklı bir şekilde dinliyorum.”

“Hiçbir şey yapmıyorsunuz ama!”

“Hakaret edip yollamadığıma göre, bence iyi bir şeyler yapıyorum. Görüşmek bile istemediğim biriysin dün kadar.”

“Demek ki bundan sonra çok görüşeceğiz.” dedi Işıl biraz kızgın bir sesle. “Belki evinize yakın bir ev bile alırım.”

“Gerçekten kardeşin için bu kadar ileriye gider misin?”

“Neler yapabileceğimi bilmiyorsunuz. Ben de inatçıyım.”

“Demek öyle!” Sandalyesinde hafifçe geriye yaslandı. Gözleri kısıldı düşünceli bir şekilde. Bu kadını hayatından nasıl uzaklaştıracığını düşündü hızla. Aslında şu ince ve seksi boynunu kırmak iyi bir çözümdü. Ardından hapse girer, orada da o İsmet budalasını gebertirdi.

“Öyle!” dedi Işıl burnunu inatla kaldırarak.

Harun sessizdi. Masaların arasında gezinen oğlan çocuğunun neşeli kıkırtısı ve annesine doğru seslenişi yeniden ikisinin kulaklarında yankılandı. Harun'un bakışları bir an için o küçük oğlan çocuğuna döndü. Küçük adımlarını, neşeli çehresini süzdü. Oğlan şimdi de kaykılarak oturmuş olan babasının bacakları arasına girmiş, ona kendince bir şeyler anlatıyordu. Denizden esen hafif rüzgârda bile siyah ve ince telli saçları uçuşuyordu. Küçük elleri bir yandan da babasının gömlek düğmeleri ile oynuyordu. Adam ise sabırla onu dinliyordu. Zayıf ve esmer yüzünde, onun dediklerini anlıyormuş gibi tatlı bir gülümseme vardı.

“Ne istersem isteyeyim, yapabileceğine emin misin?” diye sordu genç adam dalgınca. Sonra bakışları yeniden genç kadına çevrildi. Aklına saçma ama uygulanabilir bir fikir gelmişti. Belki bu güzel ve çılgın kadına geri adım attırabilirdi.

“Yapabileceğim her şeyi!” dedi Işıl içtenlikle. Yüreğine bir sevinç yerleşmişti. “Makul olan her şeyi!” diye ekledi. Soğuk dudakları heyecanla kenetlendi. Galiba sonunda bu inatçı adamla anlaşabilecekleri bir ortak nokta çıkmıştı. Ne düşünüyordu acaba? Bu çok önemli bir gelişmeydi. Sonunda bir şeye karşılık razı olacağı açıktı. O şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama yapabilirse asla kaçınmayacaktı.

Harun öne doğru hafifçe eğildi. Sert bakışlarının içi hafif bir meydan okumayla doluydu. “O kadar emin olma! Bence istediğim şeyi yapamazsın!” dedi ona. Kafasındaki düşünce ile biraz rahatlamıştı.

“Siz söyleyin. Eminim bir şekilde anlaşırsız.”

“Demek öyle?” Bir kaşı hafifçe kalktı. O kaşın üstünde de taze bir yara görünüyordu.

“Evet... Makul bir şeyse yapabileceğimden eminim.”

“Kardeşinin kurtulması için oldukça makul bence!” dedi genç adam. Yeniden geriye yaslanmıştı. Onu meraktan delirtmeye niyeti var gibiydi. “Belki ona karşı duyduğum öfkeyi de dizginler!” diye homurdandı alçak sesle. Tabii Işıl onu da duymuştu. Aldırmadı.

“Nasıl!” diye sordu inançla. Onun ikna edilebilecek olması yüzünden çok heyecanlıydı. “Söyleyin hadi! Aklınızda ne var? Ne yapmamı istiyorsunuz?”

Harun sanki inatla susuyordu. Gözlerini bir an bile genç kadının güzel yüzünden ayırmamıştı. Onun bu tavrı, Işıl’ın heyecanı ile birleşip genç kadını iyice geri yordu. Kurumuş dudaklarını bir anlık boşlukta ona belli etmeden yaladı. Biraz daha beklerse, tırnaklarını o yakışıklı yüze geçiriverecekti. Henüz tam iyileşmemiş cam kesikleriyle dolu yüzü daha da beter olacaktı.

Sonunda Harun, aklındaki anlaşma bedelini açıkladığında, Işıl yanlış duyduğunu düşündü.

“Bana bir oğlan çocuğu doğurmanı istiyorum!” dedi genç adam düz bir sesle.

5. BÖLÜM

Işıl bunun bir şaka olduğuna emindi. Tabii ki kötü bir şaka! Güzel gözleri kıpırdamaksızın Harun’un yüzüne bakarken, onun “Şaka!” diye bağırmasını bekliyordu. Gerçi bu adamda espri yapacak tip de yoktu!

“Ne?” diye fısıldayabildi sadece. Kavisli kaşları şaşkınca kalkmıştı.

“Bana bir erkek çocuk vermeni istiyorum.” diye tekrar etti genç adam.

Işıl’ın irileşmiş gözleri birden öfkeyle dolmuştu. “Ben de yanlış duyduğumu zannetmiştim! Bu nasıl iğrenç bir teklif böyle? Beni sınamak için yaptığınız bir şakaysa eğer...”

“Şaka değil!” dedi adam onun sözünü keserek. “O çok değer verdiği kardeşin sayesinde bir katliam yaşandı! Burlu sülalesi tarihten tamamen silinecekti az kalsın. Senin küçümsediğin bu kaza bizim hayatımızı nasıl değiştirdi biliyor musun?” Işıl duraklamıştı. Onun öfkesi ile susmuştu. “Evimizin içi artık bir mezarlıktan farksız!”

“Yine de bana böyle saçma ve mantıksız bir şey teklif etmenizi gerektirmez!” dedi Işıl kendisini toplayıp aynı öfkeyle.

“Soyumu devam ettirebilmem için bir erkek çocuğuna ihtiyacım var.”

“Tamam işte! Bulalım size güzel bir kız! Bu yöreden olan, sizi anlayan bir kız, bir sene olmadan size bir bebek de verir! İnanın bana tüm masrafları ben karşılarım. Bu civarda görülmemiş bir düğün yaparım.”

“Böyle bir kız arayışına giremeyecek kadar ruhum sıkkın. Kendi mutsuzluğuma neden bir başka masum kızı alet edeyim?”

“Ne yani? Günah keçisi ben miyim? Benim ne suçum var?”

“Çok basit! Kardeşine sahip çıkacaktın! Onun hayırlı bir evlat olmasını sağlayacaktın. Altına o devasa arabayı vermeyecektin! Tek başına sorumsuzca bir tatile çıkmasına engel olacaktın! Daha bir sürü şey sayabilirim.”

“Reşit birisi o! Çocuk değil.”

“Demek çocuk olmadığımı kabulleniyorsun.”

“Bence asıl mesele onun ablası olmam, değil mi? Bir şekilde ailemizden birisini cezalandırabileceksiniz!” Neredeyse bağırarak konuşmuştu. Yan masadakilerin başlarını çevirerek onlara baktığını görmedi.

Genç adam omuz silkti aldırılmazca. “Birileri bunun bedelini ödeyecek! Zaten şu anda bu kişi sadece kardeşin olmalı diyorum.”

“O zaten cezasını çekecek!” dedi Işıl isyanla.

“Umarım.”

“Peki ya benden ne istiyorsunuz?”

“Senden bir şey istemiyorum. Teklifimi kabul etmek zorunda değilsin.”

“Vicdansızın tekisiniz siz!”

“Öyle olsun. Sen şimdi evine git ve bir süre düşün. Zamanımız var. Kardeşinin bir sonraki mahkemeye çıkması ayları, duruşmanın sonuçlanması da yılları bulur. Beklerim ben. Hem belki bu arada beni bu sakat halimle kabul edecek iyi bir kız bulurum. Senden çok daha genç ve hevesli bir kız!”

Işıl nefesini tutmuştu. Dişleri sıkılı bir şekilde tısladı. “İğrenç birisiniz!”

“İğrenç olan ben değilim.” Gözlerini kıstı. “Bunu kardeşine söylemelisin. Sen söylemezsen en kısa zamanda ben söyleyeceğim. Dua et görüşmemize izin vermiyorlar.”

“Ona dokunursan seni mahkemeye veririm.” diye tısladı genç kadın. Öfkeyle konuşurken sizli bizli konuşmayı unutmuştu.

“Elinden geleni ardına koyma. Kanunlar karşısında haklı olan benim. Zaten sıra bana gelinceye kadar içeride neler olur tahmin bile edemiyorum. Kardeşin gibi çocuk katillerinin hapisshanede pek rahat etmediğini duydum. Paranızın orada ne faydası olur onu da bilemem. Kaldığı koğuştakilere sevimli görünürse belki epey rahat eder, hatta belki, kıllı bir koğuştakısının sevgilisi olur.”

Işıl dehşetle ona bakıyordu. O konuştuğu, bazı şeyler bir bir aklına geliyordu. Kardeşi içeriye girdikten sonra başı dertten hiç kurtulmamıştı. Onu neredeyse her hafta ziyaret etmişti. Bir kere-sinde ablasına hastaneye çıkarıldığını ama sebebinin önemsiz bir yemek zehirlenmesi olduğunu söylemişti. Bir kere de ayağı kayıp başını ranzaların kenarına çarpmıştı. Kaşına üç dikiş atılmıştı. Peki, bunlar gerçek değil miydi? Hepsi masum bir kaza değil miydi?

Ya kıllı bir koğuştakısının sevgilisi olma meselesi?

“Yemekten zehirlendiği için hastaneye götürülmüştü...” dedi yavaşça. Gözleri genç adamın gözlerindeydi.

“Kırk kişilik koğuştaki sadece o mu zehirlenmiş?” diye homurdandı Harun. “Komik!”

“Başını ranzaya çarpması da ... kaza değil miydi yani?” diye sordu nefesi kesilircesine.

Harun’un yüzünde en ufak bir acıma belirtisi olmadı. “Sence?” Bakıştılar bir an. “Tabii büyük ihtimalle bunlar sadece senin duydukların.”

“Farklı bir şey olsaydı, bana söylerdi. Avukatıma da söylerdi.”

“Avukatının dünyadan haberi yok. Kardeşin gerçeği açıklarsa, o koğuştaki barınabilir mi sanıyorsun? Birkaç ufak kazayla kendini kurtarabilir mi? Dua et ki henüz tutuklu. Hükümlüler için daha parlak bir hayat olduğunu sanmıyorum.”

“Beni... Beni korkutmaya uğraşıyorsunuz!”

Genç adam dudak kıvrıdı. Onun endişesi ile hiç ilgilenmemişti. “Açıkgası hiç umurumda değilsiniz Işıl Hanım! Ne annen ne de

sen! Kardeşin de umurumda değil. Belki de orada gerçekten rahattır. Belki birkaç mutlu senede dışarıya çıkar. Bu arada biraz akıllanmış olur. Başka aptallıklar yapmaz. Sen de böylece rahat edersin.”

“Nasıl bu kadar kötü olabiliyorsunuz?”

Genç adam omuz silkti. “Her hafta mezarlığa gittiğimde, insani tarafımın birazını orada bırakıyorum. Taze mezarlara bakarken, intikam için kafamda neler kurguladığımı bir bilsen! Yine de hiçbir şey yapmıyorum. Her şeyi kanunlara bırakıyorum!”

“Mahkûmları, savcılarını kardeşime karşı yönlendirerek mi?”

“Hayal kurma kızım! O dediğin şeyler sadece filmlerde olur.” Sesi alaycıydı! “Küçük bir kasabanın küçük bir esnafıyım ben.”

Karşılıklı bakıştılar bir an. Genç adam geri adım atacak gibi değildi.

“Çocuk öyle mi? Tek şartınız bu mu?” diye sordu neredeyse nefretle.

“Evet, tek şartım bu. Kabul edersen, hemen savcılığa dilekçe veririm. Uzlaştığımızı söylerim. Büyükanne de ikna ederim.”

“Böyle... Böyle bir şart sunmak ... insanlık dışı!”

“Sen bilirsin!” diye kestirip attı Harun.

“Kendinizi akıllı sanıyorsunuz değil mi? Paramı istemediğini söylüyorsunuz ama hepsi yalan. Daha fazlasını istiyorsunuz. Benimle evlenerek her şeyime konmayı planladığınızı anlıyorum artık!”

Harun’un duruşu bir an için değişti. Onun sözlerini kavramaya çalışıyor gibiydi. Başını şaşkınca biraz yana eğmişti. Sonra kaşları yavaşça havaya kalktı.

“Ne evlenmesi?” deyiverdi.

“Beni evlenmeye zorlayarak zenginliğimize ortak olmayı düşünüyorsunuz!”

İşte o anda, Harun inanılmaz bir sevimlilikle gülümsedi. Sert gözleri yumuşamış, keskin hatlı dudakları içtenlikle kıvrılmıştı. Işıl o çirkin kesiklerin bile yakışıklı yüzüne hiç etki etmediğini fark

etti. Şu kesindi ki; o, hayatında gördüğü en yakışıklı erkekti! Belki de loş ortamın etkisiydi.

“Daha neler!” dedi genç adam. “Aklıma bile gelmedi.”

“Size inanmıyorum. Amacınız belli işte!”

Harun’un kısa gülümsemesi çoktan yok olmuştu. Birkaç saniye onu süzdü. Sonra kuru bir sesle mırıldandı. “Ben evlilikten bahsettim mi hiç?” diye sordu yavaşça.

Işıl gözlerini kırpıstırdı şaşkınca. Öfkesi sönüp gitmişti. Yerini şaşkınlık almıştı. “Anlamadım?”

“Ben senden sadece bir çocuk istiyorum. Malın mülkün sana kalsın. Ortada bir yanlış anlaşılma oldu sanırım. Evliliği de nereden çıkardın?”

“Çocuk... Çocuk istediğinizi söylemediniz mi?”

“Evet, istiyorum. Bildiğin gibi, evlenmeden de çocuk yapabiliriz.”

“Ne... Ne yani? Gayrimeşru bir çocuk doğurup size mi vereceğim?” diye sordu Işıl şaşkınca.

“Evet...”

“Evlenmeden?”

“Evet evlenmeden. Ben çocuğa kendi soyadımı veririm. Sen de şatafatlı hayatına geri dönersin. Sonra da kolayca unutursun bizi.”

“Size inanamıyorum!” dedi Işıl öfkeli bir hayretle. “Diyelim ki kabul ettim! Çevreme nasıl açıklayacağım hamile oluşumu? İş arkadaşlarıma? Anneme?..”

Genç adam omuz silkti. “O kadarını bilemem. Senin sorunun. İstersen herkese söyle!” Onu böyle zorlamaktan hiç rahatsız değildi. Işıl’ı kendisinden, ailesinden, Urla’dan uzak tutmak için her türlü zorluğu çıkarabilirdi. Genç kadının öfkeli gözlerine bakılırsa, başarmak üzereydi.

“Saçmalamayın! Tabii ki gizli kalmalı!” dedi Işıl sanki bu plan gerçekleşecekmiş gibi çünkü bir an olabilir gibi gelmişti. Bir an bu yakışıklı adama bir erkek çocuk doğurabileceğini düşünmüştü.

Harun hemen yeni bir şart öne sürdü. “Tabii baştan uyarayım, tüp bebek gibi saçma bir yöntemi kabul etmem. Çocuğumuz gerçek bir ilişkiyle olsun isterim.” Genç adamın sert gözlerinin içinde tehlikeli bir ışık parlamıştı. “Yatakta! Yüz yüze ... veya hangi pozisyonları tercih edersen!”

Genç adam bu sözlerinin Işıl’ı biraz daha korkutmasını ve geri adım attırmasını umuyordu. Gözleri açık bir tehditle beyaz bluzunda, insanın hemen dikkatini çeken dik göğüslerinde gezindi.

Gözleri yeniden genç kadının öfkeli yüzüne çevrildi.

“Çocuğunuzun annesine değer mi biçiyorsunuz?” diye sordu genç kadın sinirle. O bakışlar karşısında göğüslerinde anlayamadığı bir tepki oluşmuştu. Tepkinin ne olduğunun farkındaydı da niye olduğunu anlayamıyordu. Göğüslerinin böyle gerildikleri hiç olmamıştı. Ela gözler âdeta göğüs uçlarına dokunmuştu.

“Biçmeme gerek yok. Çok değerli olduğun apaçık ortada!” Genç adamın sesi çok ciddiye. İleride bir kadınla evlense bile, bu sarışın afetten daha güzel olmayacağına emindi. “Sana bakmaktan zevk almayacak tek bir erkek bile yoktur. Ben de bunun dışında olamam.”

Bu basit iltifat genç kadının kızgınlığını azaltmamıştı. “Size soğuk geldiğimi sanıyordum.” dedi iğneleyerek.

“Öyle!” Sustu. O güzel gözleri, dolgun kırmızı dudakları süzdü. “Eminim yatakta daha sıcaksındır.”

“Çok... Çok terbiyesizsiniz!” Işıl’ın gözleri öfkeyle iyice canlanmıştı.

“Çocuk yapacaksak, elbette ki açık konuşmak lazım!”

“Niye beni böyle çağdışı bir olaya zorluyorsunuz?”

“Söyledim ya! Sen kolay yolsun.”

“Ben çocuk falan istemiyorum. Yirmi sekiz yaşındayım. Yapmak istediğim bir sürü şey var. Çocuk şimdilik benim önceliklerimde yok!”

“Önceliklerinde olsa iyi olur. Kardeşini kurtarmak istiyorsan eğer, tek şartım bu.”

Karşılıklı bakiştilar birkaç saniye. Genç kadının gözleri daha da parlak olmuştu. Öfke ona yakışuyordu. “Ben... Ben bunu yapamam!” dedi kızgınlıkla. “Soyunuzu devam ettirecek başka bir damızlık bulun!” Dişleri sıkılmıştı. “Bana elinizi bile süremezsiniz!”

Harun bu tavırdan pek etkilenmiş gibi değildi. “Kahveni içersen, belki daha mantıklı olabilirsin!” dedi belirsiz bir alayla. “İstersen yenisini söyleyeyim. Buz gibi olmuştur.”

İşil tek yudum almadığı kahvesine bakmadı bile. Uzanıp yandaki sandalyede duran küçük çantasını eline aldı. “Mantıklı olmama gerek yok. Sizin teklifinizde mantıklı tek bir yan bile yok çünkü. Maalesef sizinle anlaşabileceğimi düşünerek hata yapmışım. Vicdanınıza erişebileceğimi sanmışım. Oysa siz beni bir intikam aracı olarak kullanuyorsunuz.”

“Hayır mı diyorsun yani?” Yerinden kıpırdamadan, ayağa kalan genç kadını süzüyordu.

“Tabii ki *hayır* diyorum.”

Genç adamın başı hafifçe eğildi. Kabullenmiş gibi görünüyordu. “Sen bilirsin.” dedi sakince. O da ayağa kalktı. Cebinden çıkardığı parayı masanın üzerine bıraktı. “Seni oteline bırakayım.”

“Gerekmez Harun Bey! Ben kendim giderim.”

“Saçmalama... Belki otelini bulamazsın. Belki karşına bir sarhoş çıkar. Tatil yöresi burası! Başına beklemediğin bir iş gelir. Her şey olabilir.”

“Benden sorumlu değilsiniz.” dedi İşil sertçe. “Ben kendim gi...”

“Ben bırakacağım!” dedi Harun kararlı bir tonla. “Sonra ne yapmak istersen yaparsın.”

İşil çaresizdi. Aslında koşarak oradan uzaklaşabilirdi. Nasılsa o total haliyle yetişemezdi ama bu saçma olmaz mıydı? Komik bile olurdu. Döndü. Yan yana fakat hiç konuşmadan yürümeye başladılar. Yine yol boyunca birileri genç adama selam verip durmuştu. Cipin yanına vardıklarında, selamlaşanların sayısı neredeyse bir düzineyi bulmuştu.

Ciple otele doğru giderlerken hiç konuşmadılar. Zaten otele varmaları birkaç dakikalarını almıştı. Otelin önünde durduklarında Harun cipten inmedi. Dönüp ifadesiz bir yüzle genç kadına baktı. Işıl kapıyı açıp aşağıya inmişti bile. Kapattıktan sonra bir an durup genç adamın duygusuz gözlerine baktı.

“Sizden ... hiç değilse bir konuda yardımcı olmanızı isteyebilir miyim?” diye sordu yavaşça. Harun sessizdi. “Eğer kardeşimin cezaevindeki sıkıntılarında payınız varsa, lütfen, lütfen yapmayın. İsmet zaten çok kötü... Hiç değilse bu kadarını yapın bize. Bana iyilik olsun istemiyorsanız, hiç değilse çok üzülen annemin hatırı için yapın. Bırakın her şey doğal haliyle yürüsün.”

Esen ani bir rüzgâr genç kadının uzun perçemlerini yüzüne savurmuştu. Çevredeki ışıkların yetersizliğine rağmen çok güzel görünüyordu. Harun sessizce bu güzel kadını ve çaresizliğini süzüyordu fakat yüzünde en ufak bir acıma belirtisi yoktu.

Genç kadın dudaklarını sıktı. Ondan bu konuda da bir söz almayacağı açıktı. Harun’un öfkesi ve nefreti yüzünden çok belli olmasa da suskunluğundan apaçık görülüyordu. Bir adım geriye gitti. “Eğer ... daha makul bir teklifiniz olursa, yarın akşama kadar burada olacağım.” dedi mesafeli bir sesle. “Telefon numaramı biliyorsunuz. İsterseniz beni ararsınız.”

6. BÖLÜM

“İsterseniz beni ararsınız.”

Genç adamın gözleri soğuk ama bir o kadar da çekici görünen güzel yüzde gezindi.

Eskiden olsa, böyle güzel bir kadının peşini asla bırakmazdı. Ender görülebilecek, her erkeğin sahip olmak isteyebileceği özel bir kadındı. Eskiden olsa, o güzel kırmızı dudakları öpmek için bir bahane bulur, onun tüm itirazlarını yok edinceye kadar da dudaklarını geri çekmezdi. Şu soğuk görünümünü değiştirtinceye kadar uğraşırdı. Yüreğindeki buzları eritinceye kadar kollarıyla sarar, çekici vücudunu kendi bedeninde hissetmenin keyfini sürerdi.

Ne yazık ki şimdi her şey değişmişti. Uzun zamandır değil bir kadınla, eski dostlarıyla bile bir arada olmaktan hoşlanmıyordu. Yalnız kalmayı tercih ediyordu. Böylece kimseye gereksiz yere gülümsemek veya nazik davranmak zorunda kalmıyordu. O kazadan sonra ilk kez bu gece bir arkadaş grubuyla buluşmuştu. Çocukluk arkadaşları Sevgi ve Bülent’in kızlarının doğumu şerefine bir yemek vererek, belki biraz nefes alabilir sanmıştı. Pek bir şey değişmemişti. Eğlendiği söylenemezdi.

Genç kadının bir cevap beklediğini biliyordu. Gözlerini mavi gözlerden kaçırıp yola çevirdi. “Aramayacağım.” dedi kısaca. “Ben son teklifimi yaptım. İyi geceler.”

Otomobili vitese takıp oradan hızla uzaklaştı. Eski cip kendisinden beklenmeyecek bir güçle ileriye atılmıştı. Aynadan geriye son baktığında, Işıl’ın otelin kapısına doğru yürüdüğünü gördü. Gururlu ve yalnız görünüyordu.

Ona yaptığı o saçma teklifi kabul etmemesi iyi olmuştu. Bu güzel kadının başına dert olacağını içgüdüsel olarak hissediyordu. O çocuk teklifini yaparken tek amacı onu zorlamak, kendisinden uzaklaştırmaktı. Tamamıyla blöf yapmıştı.

Evleri Urla'nın birkaç kilometre dışında, denize yamacı olan küçük bir tepedeydi. Önünden, eskiden sıkça kullanılan bir otoyol geçiyordu. Yeni otoyol ve çevreyolu hizmete girince, acelesi olanlar için bu dar yol gözden düşmüştü. Sadece gezmeyi ve deniz kenarını takip ederek yolculuk yapmayı sevenler bu yolu kullanırdı. O yüzden trafik çok işlek olmazdı.

Yoldan ayrılıp evlerinin bahçesine doğru sürdü aracını. İki katlı evlerinin bir iki ışığı yanıyordu sadece. Bahçe ise sarı ışık veren ampullerle aydınlatılmıştı. Pek çok uçan böceğin, beyaz ışığı ay zannettiğini ve o yüzden beyaz lambalara doğru uçtuklarını okumuştur. Sarı ışık gerçekten de fazla böcek toplamıyordu. Zaten deniz rüzgârı sürekli estiği için insanı rahatsız edecek uçan böcek pek olmazdı.

Büyükannesi, önündeki nefis deniz manzarasını tek başına izlerken, bir yandan da elindeki tabaktan bir şeyler yiyordu. Otomobilini park ettikten sonra çardakta oturan yaşlı kadına doğru yürüdü. Nuriye Hanım'ın yüzü, ferahlamış bir gülümseme ile kaplanmıştı. Tüm yakınlarını kaybeden yaşlı bir kadın olarak, Harun için artık daha fazla endişe eder olmuştu.

“Nasılsın Nur Sultan?” dedi ona gülümseyerek. Eğilip kırışmış ama yumuşacık olan yanağından bir öpücük aldı. Kadının yeşil gözleri keyifle yumuldu. Öpücüğün ardından açıldı.

“İyiyim. Yemek nasıldı?”

Genç adam onun yanına oturdu. Sağlam kolunu omzuna attı. Hafifçe kendisine çekerken, uzun bacaklarını önündeki sehpa uzattı.

“Güzeldi. Herkesin sana selamı var. Neden gelmediğini sordular.”

“Ne işim var gençlerin arasında?” dedi kadın gülümseyerek. Kucağındaki büyükçe cam kâseden aldığı iki iri kirazı, kollarında

küçücük kaldığı torununun dudaklarına doğru uzattı. Harun itirazsız almıştı bu ikramı. “Güzel geçti yani?”

“Evet. Bebek çok sevimli...”

“Ben gider görürüm bir ara. Yarın çıkmam lazım zaten. Hediye de takarım.”

“Nasıl gideceksin? Ben sabah bir iş için İzmir’e gideceğim. Mehmet de benimle gelecek. İstersen öbür gün git. Ben bırakırım seni o zaman.”

“Giderim merak etme. Öğlen hastaneye de uğramam lazım. Çivicilerin gelini Esma’ya anjiyo yapılacaktı. Gidip görmek lazım! O sizin kazada yanımdan hiç ayrılmadı.”

“Taksi ile git o halde. Taksici Metin’e söylerim ben. Gideceğin zaman onu ara. O gelir alır seni.”

Kolunu çekip ağzındaki kiraz çekirdeklerini çöp tabağına bıraktı. İki kiraz daha alıp ağzına attı. Gözleri, önündeki güzel deniz manzarasındaydı. Denizin üzerinde yansıyan ay ışığı nedense Işıl’ı hatırlatmıştı.

“Mahkeme ne olmuş?” diye sordu Nuriye Hanım.

“Üç ay sonraya tarih verildi.” dedi genç adam.

“Hadi ya! Üç ay sonra biter mi peki?”

Harun onun şakağını öptü. “Bilmem! Pek sanmıyorum. Niye sordun Nur Sultan? O çok istediğin dünya seyahatine mi çıkacaksın yoksa?”

“Saçmalama tıfil! Tek başıma nereye gideyim?” dedi kadın yalancı bir terslikle.

“Tıfil deme diye kaç kere uyardım seni! Çirkinleşirim bak! Yüz beş kiloyum ben!” Dudaklarındaki gülümseme yayılmıştı. “Belki biraz daha fazla bile olabilir.”

“Olsun. Hâlâ poposuna şaplak attığın o tıfilsın sen!”

“Sadistçe zevk alırdın!”

“Gördüğüm en güzel popoydu da o yüzden!” dedi gülümseyerek. Yaşlıydı ama hâlâ hayat doluydu. Yaşlıydı ama hâlâ anılarına

sahip çıkabilecek genç bir belleği vardı. “Gerçi şimdi başkaları faydalaniyor ondan!”

“Çok ayıp şeyler bunlar! Dişlerin olsa dilini ısır diyeceğim ama...”

Yeniden sarıldı büyükannesine. Kadın da iyice gömüldü onun güçlü göğsüne. Artık roller değişmişti. Tıfıl erkek çocuğu büyümüş, büyükannesi küçülmüştü. Çoğu yaşlı kadın gibi kemik erimesi onu da biraz zayıf yapmıştı.

“Harun!..”

“Hımm?”

Kadın sustu bir an. Gözleri nemlenmişti. Derin bir nefes aldı. Dudakları acıyla sıkıldı.

“Beni yalnız bırakmadığın için teşekkür ederim yavrum...” dedi yavaşça. Genç adam başını çevirmişti ona doğru. Gözlerindeki nemi gördü. “Bu gece yalnızlığı daha iyi anladım.” dedi büyükanne. “Her gece yanımda olamayacağını biliyorum. Olmanı da istemem zaten. Dev gibi gövdenle ortamımı küçültüyorsun. Sadece sen de olmasaydın ne yapacağımı düşündüm. Ya sen de ölseydin? Ya Zafer oğlum ameliyatına yetişemeseydi?”

Harun onu biraz daha sardı.

“Seni yalnız bırakmayacağım ben büyükanne! Başına bir sürü velet saracağım. Karımın sarkık memeleri olacak ama olsun, hiç değilse sen kalabalık bir ailede olacaksın!”

Islak yeşil gözler belki gecenin etkisiyle, belki de içindeki nenden dolayı koyulaşmıştı. Başını kaldırıp torununun gülümseyen yüzüne baktı. “Gerçekten mi?”

“Evet... Yaptığımı fedakârlığı anla artık!”

Kadın hüzünlü de olsa elinde olmadan kıkırdadı. “Memeler o kadar önemli mi?”

Harun’un zihninde, az önce ayrıldığı o sarışın kadın yine canlandı. Bir gram bile yağı olmayan incecik vücudu kim bilir kimin çocuğunu taşıyacaktı. Kim bilir kimin çocuğunu emzirecekti. Büyük ihtimalle kendi dünyasından, kariyer ve para peşinde, duygusuz bir iş adamının çocuğuna hamile kalacaktı.

“Anlamazsın sen Nur Sultan! Herkesin senin gibi fit bir vücudu yok tabii. Şu güzel kirazlardan versene biraz daha...”

Bir süre sessizce denizin kıyıdanışlarını izlediler. Yandaki komşu evden de belli belirsiz güzel bir müzik sesi geliyordu. Yaz sezonunun yeni şarkılarından birisi, gecenin serin havasında kimseye rahatsızlık vermeden çevreye yayılıyordu. Güvenli kollarda olan Nuriye Hanım’ın üzerindeki hüznün dağılmıştı ama bu sefer de uykusu gelmişti. Elindeki kiraz kabını torununun kucağına bırakıp doğruldu.

“Ben yatayım artık. Sen oturacak mısın?”

“Biraz daha otururum. Sen yat. İyi geceler hadi.”

Kadın eğilip torununu gözünden öptü. Bu onun için eski bir alışkanlıktı. Gözünün çukuruna dayadığı dudakları, âdeta Harun’a sevgi akıttı. Genç adam da gözlerini yummuş, alıştığı bu öpücüğe karşı koymamıştı.

Büyükanne gittikten sonra bir süre denizi izledi. Açıkta birkaç tekne vardı. Bir ara eline telefonunu aldı. Mesajlarına baktı. Sonra farkında olmadan fotoğraf galerisine girdi. Hüznümlü gözlerle kardeşinin, yengesinin eski görüntülerine baktı. Küçük yeğeninin fotoğraflarını gördüğü anda galeriyi kapattı. Aradan geçen haftalara rağmen hâlâ bunlara rahatça bakamıyordu. Uzun süre bakabileceğini de sanmıyordu.

Rehberi açtı. Arkadaşı Metin’i aradı. Merkezde taksicilik yapıyordu. Ona büyükannesinin öğlen hastaneye gideceğini, o aradığında fazla oyalanmadan yanına gitmesini söyledi. Sonra gözü son aramalara takıldı. Ekrandaki isimsiz numaraya baktı bir süre.

Zengin ve kibirli bir sosyetik güzel olabilirdi belki ama kardeşi için çaba harcaması takdir edilecek bir şeydi. O kadar yolu kalkıp buraya gelmişti aptal! Hangi akla uymuştu? Avukatının yapamadığını kendisinin yapabileceğini mi sanmıştı? Güzelliğine mi güvenmişti? Buna ihtimal vermiyordu çünkü genç kadın o asil duruşundan, gururlu bakışlarından asla taviz vermemişti. Cilve yapıp güzelliğini kullanmaya da hiç çalışmamıştı.

Ani bir kararla başka bir numarayı aradı. Avukatı Mümin'di.

“Alo!” dedi ona. “Senden bir şeyi araştırmanı istiyorum. Az önce İsmet Derin’e cezaevinde kötü davranıldığı ile ilgili bir şey duydum. Bunu bir araştırmana! Onun cezasını çekmesini istiyorum ama bizden dolayı eziyet görmesini de istemem. O daha çocuk.” Durup dinledi bir an. “Tamam teşekkürler!”

Başını geriye atıp gözlerini yumdu.

Yaşamayı sevmiyordu...

Eğer büyükanne olmasaydı, o kazada ölmüş olmayı o kadar çok isterdi ki!

7. BÖLÜM

Gerçekten de aramamıştı.

Işıl o pazar eve dönerken, sinirinden kuduruyordu. Annesine başarısız olduğunu nasıl söyleyecekti? Eli kaç kere telefona gitmiş, o kaba adamı yine aramak istemişti. Ancak her seferinde vazgeçmişti.

Onun şartı belliydi işte!

Böyle aptalca bir şart mı olurdu? Hiç tanımadığı bir kadından, bebek ister miydi insan! Hem erkek olacağı ne malumdu? Erkek olmazsa yine mi çocuk isteyecekti? Bu ne saçma bir fikirdi! Neresinden tutsa saçmaydı işte!

Gece on gibi varmıştı eve. Annesi onu bekliyordu. Durumu yüzeysel olarak anlattı. Ceren Hanım adamla anlaşamadıklarına çok üzülmüştü. Tabii ki Işıl ona zorba adamın çirkin şartını söylememişti. Kadın üzgünce başını eğmişti.

“Onun yerinde ben olsam, ben de kabul etmezdim!” dedi Ceren Hanım. Bu bir itiraftı. “Kabul edeceği konusunda hiç ümidim yoktu zaten.”

“İkna olacak birisi değil.” dedi Işıl. Evlerinin bahçesinde oturmuş, karşılıklı çay içiyorlardı. Gece serinliği çevrelerini sarmıştı. “Avukat Levent Bey haklıymış. Adamda deve inadı var.”

“Ne olacak peki?”

“Mahkemenin fazla bir ceza vermemesini umacağız artık. Vermemesi için elimden geleni yapacağım.”

“Kaç sene yatar oğlum sence?” Sesi çaresizce üzgündü.

“Bilmiyorum. Trafik kazalarında uzun süreli hapis yok diyor Levent Bey. Alkol ve aşırı hız raporu olmasa iyiydi.”

Birkaç saniye ikisi de sessiz kaldılar. “O... O adam iyi mi peki?” diye sordu Ceren Hanım.

“Kim? Harun Bey mi?”

“Evet...”

Işıl onun halini gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı. “Ha-fifçe sekiyordu ama bacağındaki alçı çıkmıştı. Kolundaki kırıkları çiviyle sabitlemişler. Dirsekten yukarısı alçılıydı. Yüzündeki kesikler iyileşmişti. İzleri pek belli olmuyordu. Kafasındaki ameliyat yeri de geçmek üzereydi. Sol gözünde görme ve sol kulağında duyma kaybı varmış.”

Ceren Hanım başını önüne eğdi. Gözleri sulanmıştı. “Zavallıcık!” dedi içten bir sesle. Işıl gözlerini ona çevirdi. Annesinin üzgün olduğu açıktı. “Ne çok acı çekti bizim yüzümüzden!”

Annesinin hem kendi çocuğu için hem de karşı taraf için yüreğinin parçalandığını görmek Işıl’a dokunmuştu. Ne diyeceğini bilemedi önce. Dudakları sıkılmıştı. Sonra yavaşça mırıldandı.

“Altından kalkmış gibi görünüyordu!” dedi düz bir sesle.

“Nasıl birisi?”

Genç kadın omuz silkti. “Öylesine birisi işte...”

“Tipi nasıl?”

“Çok yakışıklı!” dedi içindeki bir ses.

Ancak kötü tavırları aklına gelmişti o anda. “Eh!” dedi düz bir ifadeyle. “Klasik Türk erkeği işte!”

“Öfkeli mi?”

“Evet...”

“Şaşırmadım. Sana hakaret etti mi?”

“Hayır... Aslında olabileceği en nazik halindeydi, hatta beni yemeğe bile götürdü.”

“Cidden mi?”

“Evet.” Fazla açıklama yapmak istemiyordu. O yapılı öküz hakkında konuşmamak için hemen bir bahane uydurdu. “Çok yorulдум

anne ben. Yol çok kalabalıktı. Gidip yatmak istiyorum. Sabah erkenden de bir toplantım var.”

“Peki, kızım. Sen git yat.”

Annesini öptükten sonra odasına çıktı. Duş alıp kendine geldi. Mavi yazlık pijamalarını giyip yatağına uzandığında, aklında hâlâ Harun vardı. O ne saçma teklifti öyle? Ciddi miydi acaba? Ancak gayet ciddi görünüyordu. Of! Ne kötü kalpli bir adamdı bu böyle! Nasıl böyle haince bir intikamın peşine düşebilirdi? Kendisinin ne suçu vardı bu olayda? Gözlerini yumdu. İnatçı adam! Avucunu yalardı! Ona değil bir çocuk, günahını bile vermezdi!

Ya annesi?

Annesinin üzüntüsü aklından çıkmıyordu. Bir anne olarak en fazla acıyı o çekiyordu kuşkusuz.

O hafta çok hızlı geçti. Neredeyse her gün birkaç toplantısı vardı. İşler epey yoğundu ve değişik işletmelerle iş anlaşmaları yapmaya uğraşıyorlardı. Hafta sonu kardeşini görmek için cezaevine gitti. İsmet, İzmir’deki cezaevinde tutuluyordu. Ayda bir olan açık görüş için izin çıkmıştı. Yanında annesi de vardı.

Hapishanenin ziyaretçiler için hazırlanmış kısmında ilk karşılaştıklarında, kardeşine hevesle sarılmak istemişti ama o biraz tutuk davrandı. Ablasını kendisinden uzak tuttu. Avluda kendileri gibi başka mahkûm ve aileleri de bulunuyordu. Her birisi ayrı bir masaya yerleşmişti. Kimisi mutlu, kimisi hüzünlüydü. Çocuğunu öpenler, annesine İsmet gibi utanarak bakanlar vardı. Ayrıca infaz koruma memurları da herkesi dikkatle gözetliyorlardı.

Ceren Hanım’ın gözleri yaşlıydı. “Ne kadar zayıflamışsın!” dedi acıyla.

“İyiyim ben.” dedi kardeşi. “Yemekler güzel. Sadece sıkıntıdan pek yiyemiyorum.”

Anne kız bakıştılar bir an. “Elimizden geleni yapıyoruz.” dedi kardeşine güven vermek için.

“Biliyorum. Avukat söyledi.” İç çekti hafifçe. “Hiç ümidim yok gerçi.”

“Saçmalama... Bir yol bulacağız önünde sonunda.”

İsmet dişlerini sıktı. “Bana yalan söyleme abla! İşim bitti benim!” dedi biraz öfkeyle.

“Ablan elinden geleni yapıyor oğlum!” Ceren Hanım ikisi arasında tatsızlık çıkmasını diye hemen atılmıştı. “Geçen hafta sırf senin için Urla’ya gitti.”

İsmet durakladı. Kahverengi gözleri kısılmıştı. Ablasına baktı. “Konuşmaya mı gittin?”

“Evet.”

“Harun denen adamla mı?”

“Evet.”

“Ne sonuç çıktı? Bir şey dedi mi?”

“Maalesef şikâyetinden vazgeçmiyor.”

İsmet’in gözleri önce acıyla kısıldı. Sonra sulandı. Başını öne eğdi. “Biliyordum...” dedi cansız bir sesle. “O adam benim burarlarda ölmemi istiyor. Bir kaza olduğunu niye anlamıyor? İsteyerek mi yaptım? Pislilik, şerefsiz!”

“İsmet! Böyle konuşma!”

“Ya nasıl konuşayım? Her gece dua ediyorum ama bir şey olacağı yok. Avukat Levent yaşlı kadının şikâyetini neredeyse geri çekeceğini ama Harun Burlu’nun bunu engellediğini söyledi. Ben o adamın umurunda değilim. O benden nefret ediyor.”

“Kanunlar karşısında o haklı. Aynı durumda biz olsaydık, biz de şikâyetçi olurduk.”

“Ben etmezdim!” dedi İsmet inatla. “Ben mutlu muyum sanki o kadar insanın ölümüne sebep olduğum için? Mutsuzum elbette. Hem de çok. Bunun azabını da ömür boyu çekeceğim fakat yine de burada ölmek istemiyorum.”

“Tamam, konuşma artık böyle! Hâlâ uğraşıyoruz. Mahkeme devam ediyor.”

“Üç ay sonraya ertelendi!” dedi kardeşi isyanla. “Tam üç ay! Daha bir haftası geçti. Sonra birkaç ay daha ertelenecek ve sonra

birkaç ay daha! Burada herkes öyle diyor. Sekiz aydır hakim karşısına çıkmamış adamlar var.”

“Sen çıkacaksın.” Onun elini tutmak istedi ama İsmet elini geri çekti. “Seni kurtaracağım. Söz veriyorum.”

“Nasıl? Bir mucize olmalı!” Gözleri iyice sulanmıştı. “Nasıl dayanacağım ben aylarca!”

“Sana burada kötü mü davranıyorlar?” İsmet sessizdi. Genç kadın yeniden uzanıp zorla da olsa onun elini tuttu. “Koğuşta sana kötü mü davranıyorlar?”

“İyi davrandıkları söylenemez!” dedi İsmet dudaklarını sıkarak. “İlk zamanki kadar değil tabii. Nedense tavırları birden değişti. Belki de ben alışıyorum. Bizim gibiler pek saygı görmüyorlar. Çocuk katili diyorlar bana...”

Işıl üzüntüyle nefesini tuttu. Demek Harun’un söyledikleri doğrudu. Acaba hapisteki diğer adamların tavırlarının biraz yumuşamasına sebep, Harun’a yaptığı rica mıydı? Pek sanmıyordu. Ondan böyle bir kibarlık beklemek saçma olurdu.

Konuşulacak o kadar şey vardı ama nedense hepsi bir anda tükenmiş gibiydi. Ziyaret izni zaten en fazla bir saatti. İsmet ise ilk yarım saatten sonra onların artık gitmelerini istemişti.

Eve üzgün olarak dönmüşlerdi. Sonraki hafta yine ağır ağır geçti. Avukat Levent bir ara onu aramıştı. Kardeşinin revire kaldırıldığını, iki kişi ile kavga ettiğini söylemişti. Bu sefer kabahat ondaydı. Koğuşta adamlara saldırmıştı. Dudağı yarılmış, burnu da çatlamıştı. Bunun dışında iyiydi. Koğuşu değiştirilmişti. Bu kavganın, mahkemede kötü bir yansıması olacağını da eklemişti.

Işıl ne yapacağını bilemiyordu. Zaman yavaş da olsa akıp gidiyordu fakat hiç iyi bir gelişme yoktu. Artık sadece mahkeme gününü bekliyorlardı. Üstelik her şey daha kötüye gidiyor gibiydi. Kardeşini her ziyaret edişinde, İsmet’in biraz daha çöktüğünü görebiliyordu. Burnu ve dudağı iyileşiyordu ama ruh hali hiç iyi değildi. Geçen haftalar içinde en az on kilo vermişti. Avurtları çökmüş, bakışları soluklaşmıştı. Üstelik içindeki çaresizlik, Harun

Burlu'ya karşı gittikçe yükselen bir nefrete dönüşmeye başlamıştı. Orada hapis olmasının kendi kabahati olduğunu değil de Harun'un engellemesi olduğunu düşünüyordu.

Eylül ayının başındaki mahkeme gününe kadar en ufak, olumlu bir gelişme olmamıştı. Ne Harun ne de büyükanne şikâyetlerini geri çekmişlerdi. Kilit yerlerdekilere verilecek rüşvet de işe yaramamıştı. Evet, her şey daha da kötüye gidiyor gibiydi.

Eskiler, salı sallanır, derdi...

Gerçekten de nihayet duruşmanın yapıldığı o salı, mahkemede hiçbir şey istedikleri gibi olmamıştı.

Kaza için savcılık tarafından istenen ceza, tam on iki yıldır. Işıl bu rakamı duyunca baygınlık geçirecekti az kalsın. Sanık sandalyesinde oturan İsmet'in de omuzları çökmüştü. Neyse ki annesi orada değildi. Gelmemesi için onu ikna etmişti. Avukat Levent'in uyarısını dinleyerek yapmıştı bunu. Demek adam böyle bir rakam isteneceğini tahmin ediyordu.

Gözleri Harun'a kaydı. En sağda, tek başına oturuyordu. Adamın kolundaki çiviler ve alçı çıkarılmıştı. Üzerinde beyaz bir gömlek ve koyu renk bir kot pantolon vardı. Sağlıklı görünüyordu. Saçları biraz uzamıştı ama daha fazla ayrıntı göremiyordu; çünkü ne yüz yüze gelmişler ne de iki kelime konuşmuşlardı. O da tanık sandalyesine oturmuş ve sorulan soruların eşliğinde o gece olanları anlatmıştı. Görme ve duyma kaybından da bahsetmişti elbette. Bu arızalar, takılan birkaç platin ve parmaklarındaki hafif hissizlik doktor raporu ile ortadaydı zaten.

Hakim, eksik birkaç belgenin tamamlanması için, karar duruşmasını üç ay sonraya erteledi. Bu durum Işıl için son darbe olmuştu. Devam eden belirsizlikler zaten çok sinir bozucuydu. Bem-beyaz bir yüzle kardeşine baktı. Konuşmalarına izin verilmeden, görevli askerler onu alıp salondan dışarıya çıkarmışlardı. Ardından o da yerinden kalktı. Avukatla birlikte salondan ayrıldı. Harun, avukatıyla konuştuğu için geride kalmıştı. Kapının ağzında duran Işıl

yüzünü arkadan gelen genç adama çevirdi. Avukatıyla konuşmaları hâlâ devam ediyordu. Işıl'ı görünce durakladı.

Kısa bir an bakiştılar. Işıl'ın gözlerinde öfke, nefret ve üzüntü dans edip duruyordu.

“Memnun musunuz?” diye sordu buz gibi bir sesle. Dişleri sıkılıydı.

Avukat Levent araya girmeye çalıştı. “Işıl Hanım!” dedi onun konuşmasına devam etmemesi için.

“Tam on iki yıl!” dedi Işıl, avukatına aldırmadan. “Memnun musunuz şimdi?”

Harun ifadesiz bir şekilde durdu bir an. Aslında pis pis sırıtıp memnun olduğunu söyleyebilirdi. Genç kadını üzecek her türlü davranışta bulunabilir, söz söyleyebilirdi. Işıl bunun farkındaydı. Oysa Harun ciddiyetini hiç bozmadı. Sert ela gözleri, genç kadının mavi gözlerindeki acıyı süzdü. Uzun boyu ile herkese tepeden baksa da tavrı hiç öyle değildi.

“Üzgünüm...” dedi yavaşça. “Kardeşiniz ömür boyu hapis cezası alsa da içimdeki acıya ilaç olamaz. İsterdim ki her şey, uyanığımızda biten kötü bir rüya olsun. Ne yazık ki değil.”

Bakiştılar öylece... Sadece birkaç saniye!

Sonra Harun dönüp oradan uzun adımlarla uzaklaştı. Hâlâ hafifçe sektiği gözlerden kaçmıyordu. Kazadan kalan bu arıza, belki de hiç geçmeyecekti.

Işıl eve döndüğünde, annesine mahkemenin üç ay sonraya ertelendiğini söyledi. Çökmüştü kadın. Onu öyle görünce, İsmet'in on iki yıl ile yargılandığından hiç bahsetmedi. Yakında öğreneceğini biliyordu fakat şimdi değil! Şimdi söyleyemezdi.

Sıkıntılı günler yeniden başlamıştı. O hafta neredeyse yüzü hiç gülmedi. İş yapmak da zevk vermiyordu. Dikkatini bir türlü işlerine veremiyordu. İsmet'in on iki yıl ile yargılandığı düşüncesi hiç aklından çıkmıyordu. Bunu annesine nasıl söyleyeceği de ayrı bir sıkıntıydı. Hafta sonu kardeşini ziyarete gideceklerdi. İsmet'in sızlanacağı, her şeyi annesine söyleyeceği çok açıktı. Kadının hapishanede

bayılmasını istemiyorsa, alıştırarak kendisi söylemeliydi. Sürekli erteleyerek bir şeyi halledemezdi.

Ziyaretten önceki gece annesini karşısına aldı.

“Sana bir şey söylemeliyim anne!” dedi yavaşça. Bahçedeki koltuklarda oturuyorlardı. Ceren Hanım merakla onun yüzüne bakmıştı.

“Ne oldu?” diye sordu.

Genç kadın yutkundu. Çayından bir yudum aldı. Hemen söylese iyi olacaktı.

“Eğer mahkeme hakimi ... İsmet’i suçlu bulursa...” diye başladı. Gözleri annesinin soru dolu gözleri ile kesişti. “Bence bulacak; kardeşim on iki yıl ile yargılanıyor anne!”

Kadın önce anlamamış gibi baktı. Sonra gözleri irileşti. “Ne?” diyebilirdi sadece.

“Bunu bilmen gerekir diye düşündüm.” dedi sıkıntılı bir sesle Işıl. “Hemen söyleyemedim çünkü üzülmeni istemedim. Zaten büyük ihtimalle yarın öğrenecektin. İsmet söyleyecekti...”

“Sen ... ciddi misin?” diye fısıldadı Ceren Hanım nefesi kesilmiş bir sesle.

“Evet. Levent Bey’in demesine göre, bu cezanın üçte ikisini yatarmış.” Uzanıp annesinin elini tuttu. Kadının eli o sıcakta bile buz gibi olmuştu. Üstelik titriyordu. “Çok üzgünüm anne! Elimizden hiçbir şey gelmiyor.”

Kadının gözlerinden süzülen yaşlar, acısının deliliydi. “Sekiz yıl mı?” diye acılı bir sesle sordu.

“Evet...”

“İsmet ... ölür orada!”

Genç kadın sesini çıkarmadı. Annesi haklıydı. Hassas yürekli kardeşi orada ya ölürdü ya da iyice hayattan kopardı.

Ertesi gün İsmet’i ziyarete gittiklerinde, bu gerçeği açıkça görmüşlerdi. İsmet hiç iyi değildi. Psikolojisi iyice bozulmuştu artık. Camın arkasında dururken, ne annesinin ne de ablasının teskin edici sözlerine önem veriyordu. Kafasında bitirmişti olayı. On iki

yıl alırsa, hapiste yatacağı sürenin sekiz yıl olduğunu o da öğrenmişti. Sekiz sene içeride kalıp çürüyeceğini söyleyip duruyordu. Hiçbir şey yapamadıkları için onları suçluyordu. Harun'a olan nefreti, sanki kendi ailesine de yönelmişti. Işıl ondaki bu karakter bozulmasını üzüntüyle takip ediyordu. İsmet güçlü erkeklerin yapacağı gibi kadere karşı dimdik duracağına, bir korkak gibi öfkeyi, nefreti ve çaresizliği seçiyordu.

Geri dönüş yolunda Ceren Hanım hep ağlamıştı. Öyle bağıra bağıra değil... İçli içli... Bu, Işıl'ı daha da üzüyordu. Dişlerini sık-maktan çenesi ağrımıştı artık. İçinden, bir kurtuluş yolu çıkıvermesi için dualar ediyordu. Nasıl bir kurtuluş olacağı önemli değildi! Artık annesinin eskisi gibi gülümsemesini, mutlu olmasını arzuluyordu. Kardeşinin hapisten çıkıp normalleşmesini istiyordu. Ne yazık ki aklına hiçbir çıkış yolu gelmiyordu.

Tek bir şey hariç!

İki gün sonra bürosundaki rahat sandalyesinde otururken, gözleri masanın üzerinde duran beyaz renkli telefonundaydı. Aklı iyice karıştı. Ne yapacağını bilemiyordu. Dışarıda pırl pırl güneşli bir gün varken, onun yüreği ise kapkaranlıktı. Yavaş yavaş beynini dolduran o korkunç fikir, artık sağlıklı düşünmesini engelliyordu.

Telefonun aniden çalması ile yerinden zıpladı. Bunu beklemiyordu. Gözleri arayanın isminde gezindi. Sonra uzanıp telefonu eline aldı.

“Alo?” dedi yavaşça. “Efendim Tolga!”

“Selam, nasılsın? Bu akşamki davete katılacaksın değil mi? Planda bir değişiklik yok?”

“Evet, katılacağım sanırım.”

“Güzel, gelir seni evden alırım.”

“Tamam, olur. Bekliyorum.”

“Sekizde...” dedi adam gülümseyen bir tonla. “Hoşça kal.”

Genç kadın telefonu kapattı. Tolga'nın onu aramış olması ve akşam birlikte eğlenecek olmaları bile keyfini yerine getirememişti.

Nasıl getirecekti ki? Gülmeyi çoktan unutmuştu. Endişeleri ise hayatından hiç çıkmaz olmuştu.

Rehberi yukarı doğru kaydırды.

Harun Burlu...

Adamın ismi hemen karşısına çıkmıştı. Gözlerini yumdu. Koltuğunda arkasına yaslandı. Başını geriye attı. Birkaç saniye öylece durdu. Sonra derin bir nefes aldı. Gözleri açıldı. Yeniden ekrana baktı.

Fikrini değiştirmeden konuşsa iyi olacaktı. Titreyen parmaklarla arama düğmesine bastı.

Onun cevap vermemesini umuyordu. Böylece hiç değilse elinden geleni yaptığını iddia edebilirdi. Vicdanı rahat olabilirdi fakat bir iki çalışan sonra telefonu karşıdan açıldı.

“Alo?” dedi o duymaktan nefret ettiği kalın ses.

Yutkundu. Başlarını ne biçim bir belaya sokmuşlardı böyle! Keşke her şey adamın mahkeme çıkışında söylediği gibi, kötü bir rüyadan ibaret olsaydı.

“Harun Bey?” dedi elinden geldiğince cesur olmaya çalışarak.

“Evet?”

Demek ismini telefonuna kaydedecek kadar bile önemsemişti onu! Tanımadığına göre!

“Ben... Ben Işıl.” O kadar gıcık kapıyordu ki bu adama! Ne yazık ki sakın olmalıydı. Tüm kozlar onun elindeydi. “Işıl Derin.”

“Biliyorum.” dedi adam kuru bir sesle. “*Sesin unutulmayacak kadar güzel. Ne istiyorsun?*”

Lanet olsun! İltifat etmediği çok açıktı. Ne kadar da soğuk, ne kadar da mesafeliydi. Bu adama karşı elinde hiçbir silahı yoktu. “Sizden ... son bir defa daha ... kardeşim için ricada bulunacaktım.” dedi yavaşça.

“*Rica mı?*” Adam anlamamış gibi sormuştu. Sonra sesi sertleşti. “*Bu konuyu konuşmuştuk. Kardeşin için yapabileceğim hiçbir şey yok.*”

“Yapabileceğiniz değil de yapmak istediğiniz bir şey yok demek istiyorsunuz sanırım.”

“Evet, öyle de düşünebilirsin.”

“Kardeşimin durumu çok kötü! Gerçekten perişan. Biz de öyle tabii. Hepimiz perişan haldeyiz.”

“*Bunun beni ilgilendirmesi mi gerekiyor? Ya bizim perişanlığımız?*”

“Çok acımasızsınız. Bunca zaman geçti. Hiç mi yumuşamadınız?”

“*Üzgünüm. Elimden başka bir şey gelmiyor. Madem son kez rica ettim diyorsun, benim de son cevabım bu. Artık beni rahatsız etmezsen sevinirim. Avukatlarımız zaten görüşüyorlar.*”

Onun telefonu kapatacak gibi olduğunu hissedince, çaresizce atıldı genç kadın. “Durun! Kapatmayın lütfen!”

Adamın sabırsızca bir nefes aldığını duymuştu. “*Daha ne var ki?*” diye homurdandı Harun.

Işıl yutkundu. Gözünün önünde önce gittikçe eriyen annesi belirdi. Sonra da kardeşini ona emanet ettiğini söyleyen hasta babası. Zaten o konuşmalarından birkaç gün sonra babası ölmüştü. Ardından İsmet’in o solgun, mutsuz, zayıflamış yüzü geldi gözlerinin önüne. Ablasını ve annesini bir şey yapmadıkları için suçlayan o kederli yüzü gözünün önünde dans ediyordu.

“Bana... Bana yaptığınız o teklif ... hâlâ geçerli mi?” diye fısıldarcasına sordu.

Harun onun sözlerini tam duyamamıştı galiba. “*Anlamadım?*” dedi. Belki duymuştu da genç kadına işkence olsun diye öyle sormuştu.

“Bana yaptığınız teklifiniz hâlâ geçerli mi?” diye tekrar etti Işıl. Sesini azıcık daha yükseltmişti.

Kısa bir sessizlik oldu. “*O teklifin üzerinden çok zaman geçti!*” dedi Harun.

“O kadar da uzun zaman geçmedi. Sadece üç ay!” diye donukça itiraz etti.

Aslında gerçekten de uzun zamandı. Harun bu süre içerisinde genç ve güzel bir kız bulmuş olabilirdi. Onun için doğurmaya hevesli, kendisinden yapamayacağı veya yapmak istemeyeceği şeyler istemeyen güzel bir genç kız! Yakışıklı bir adam olduğunu Işıl bile kabul ediyordu. O yaralar adamın görünümünde ciddi bir eksiklik yaratmıyordu. Kendisi gibi otuzuna yaklaşmış, soğukluğunun zirvesinde, cinselliği sadece filmlerden, kitaplardan tanıyan bir kadını ne yapacaktı? Bu yaşına gelmişti, daha bir erkekle öpüşmemişti bile! Fırsatı olmamış değildi. Sadece istememiş, hatta bazı erkeklerin gayretleri midelerini bulandırmıştı. Hiç bilmediği bir erkekle dudaklarını birleştirmek pek de iç açıcı değildi.

Gerçekten de frijit bir kadındı galiba! Çok beğendiği Tolga ile bile öpüşmeyi hayal etmemişti. Zaten aralarındaki ilişki arkadaşlık sınırındaydı. Tolga da onu soğuk buluyordu belli ki! Onu çekici bir kadın gibi değil, bir arkadaş olarak görüyordu. Çıktıkları birkaç akşamın sonunda, ona sarılıp öpmeye hiç çabalamamıştı.

“Senin için olmayabilir ama benim için üç ay uzun zaman.” dedi adam homurdanarak. *“Hele ki hiç geçmeyen günleri ve geceleri sayarsak.”*

Işıl yutkundu. Harun için o teklifin geçerliliğini yitirdiği açıktı. Elindeki tek çare de böylece buhar olup gidiyordu. *“Başka bir kadın mı buldunuz?”*

“Ne için?”

“Bebek için tabii! Evlenip mutlu bir yuva kurmak için!”

“Güldürme beni! Bu halimle kim evlenir benimle? Yarı saktım. Kendimi Notre Dame’ın Kamburu gibi hissediyorum.” Oysa sesi gülecek gibi değildi.

“Abartmıyor musunuz biraz?” Onu daha on gün önce mahkemede görmüştü. O sert ama yakışıklı yüzü hâlâ net bir şekilde hatırlıyordu. *“Kazadan bu yana aylar geçti. Duyma kaybınız ve görme eksikliğiniz dıştan belli olan bir şey değil! Alçınız da çıkmış. Sadece hafif topallıyorsunuz ve birkaç da çizik kalmış. Hepsisi kısa sürede geçer!”* Sözlerinde çok ciddiydi.

“Ya içimdeki sakat adam?”

“Zamanla onun da iyileşeceğine eminim.” Gözlerini yumdu. Tüm gücünü topladı. Uzun kirpikleri yeniden aralandı. “Özellikle baba olduğunuzda...” diye usulca ekledi.

Karşıda önce kısa bir sessizlik oldu. “*Daha açık konuşursan sevinirim. İşim var. Ezan okunacak birazdan. Cuma namazına yetişmem lazım.*” Sesi hafif kabalaşmıştı.

İşıl dudaklarını sıktı. “Ben... Ben, hâlâ geçerliyse eğer, teklifinizi kabul ediyorum. Kardeşime karşılık ... size bir bebek vermeye ... hazırım.”

Onun zoraki ve duraklayarak konuşması karşısında, uzun bir sessizlik oldu. Sonra genç adamın katı sesi geldi. “*Sen ne dediğinin farkında mısın?*”

“İsteddiğiniz bu değil miydi?” Gözleri yaşarmıştı. “Kabul ediyorum işte!”

“*Sen ciddi misin?*”

“Siz o iğrenç teklifi yaparken ciddi değil miydiniz?”

“*Kabul edeceğinizi düşünmemiştim doğrusu!*”

“Bana sizden uzaklaşmam için blöf mü yaptınız?”

Harun’un telefonun diğer ucunda, geniş omuzlarını silktiğine emindi. “*Düşünmedim işte...*” dedi genç adam.

“Teklifiniz hâlâ geçerli mi peki?”

“*Bence o teklif ...*” diye başladı Harun.

“Sözlerinizi tutmuyor musunuz yoksa?” diye onun sözünü kesti İşıl. Şu anda onun vazgeçmesine hazır değildi. Bu kadar cesurca davranmışken, gururunu bu kadar ayaklar altına almışken, olumsuz bir şeyler olmamalıydı.

“*Bak kızım!..*” dedi Harun yavaşça. Sesi son derece ciddiydi. “*Bence bırak kardeşin yaptığı hatanın cezasını çeksin. Bırak benim de ruhum huzur bulsun. Beni anlıyor musun? Bırak hepimiz normal hayatlarımıza devam edelim. Ben kendi acınası hayatıma*

döneyim. Sen de paranın mutluluk getirdiğini sanarak o sıkıcı hayatına devam et.”

“Benim hayatım sıkıcı değil.” diye itiraz etti Işıl.

“Öyle mi? Senin yerinde olmak istemezdim doğrusu. Söyle bana. En son ne zaman pikniğe gittin? Şöyle ailenle, sevdiğin komşularınla falan! Sahi, komşunuzu tanıyor musun? En son, sinemada, bir dostunla birlikte izlediğin film hangisiydi? En son ne zaman deniz kenarında sadece keyif için ekmek arası balık yedin, denize taş attın?”

Işıl susmuştu. Sorular aklında uçuşup duruyordu. Bunları... Bunları en son ne zaman yaptığını hiç hatırlamıyordu.

O yüzden daha da kızdı.

“Konumuz bu değil.” dedi buz gibi bir sesle. Elinin tersiyle gözyaşlarını silmişti. “Konumuz başka! Demek ki verdiğiniz sözleri tutmuyorsunuz!”

Harun hafif bir nefes almıştı. *“İkimizin de pişman olacağı bir iş için beni zorluyorsun!”* dedi sonra yavaşça.

Işıl yeniden kırpiklerinin ucunu süsleyen yaşları sildi. “Kardeşim kurtulacaksa ... ve annem ... yine mutlu olacaksa, ben pişman olmayacağım.” dedi kararlı bir sesle.

Harun sessiz kalmıştı birkaç saniye. *“Biliyorsun ki biz şikâyetimizden vazgeçsek bile kardeşin hapisten hemen çıkamayabilir.”*

“Biliyorum.”

“Kamu davasına dönüşecektir ve...”

“Biliyorum!” diye sözünü kesti Işıl. “Bunların hepsini biliyorum. En azından sekiz yıl yatmaz. Bir ümidimiz olur.” Harun yine sessiz kalınca, Işıl yavaşça sordu. “Ne diyorsunuz şimdi? Sözü-nüzü tutacak mısınız?”

“Ben sözlerimi her zaman tutarım...” dedi genç adam ağır ağır. Canı sıkkın gibiydi.

“Yani anlaştık!” İçi rahatlamıştı nedense.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra genç adamın isteksiz sesi geldi. “Evet, anlaştık.”

“Bebeğe karşılık kardeşimin özgürlüğü...”

“Bebeğe karşılık kardeşinin özgürlüğü!” dedi Harun sert bir sesle.

“Peki! Teşekkür ederim.” Kararsızca sustu. Aklındaki şeyi ona şimdi söyleyip söylememeye karar veremiyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Harun. Onun tereddüdünü olağanüstü bir şekilde hissetmişti. “Yoksa şimdiden caymaya mı karar verdin?”

“Tabii ki hayır!” dedi Işıl hemen. Dudaklarını ısırıldı. “Size bir bebek vereceğim. Sözüm söz! Sadece... Sadece tek bir şey daha isteyebilir miyim?”

“Bir şey isteyecek durumda değilsiniz, Işıl Hanım?”

“Bana bu kadarcık iltimas göstermelisiniz bence.” Ne kötü bir adamdı bu! Onunla nasıl aynı yatağa girecekti? Dokunuşlarına nasıl katlanacaktı? “Size vereceğim şey, basit bir şey değil!” dedi yavaşça. “Hayallerimi, masumlugumu, çocuğumu ve ileride sahip olmayı arzuladığım her şeyi size vereceğim... Belki de artık bir erkekle evlenemeyeceğim bile!”

Harun’un dikkatinin onun söylediği başka bir kelimeye takıldığı belliydi. “Masumlugumu mu?” diye sordu doğrudan. “Bakire misin?” Sanki bu çok kötü bir şeymiş gibi, suçlarcasına ve çok sertçe sormuştu.

“Normal şartlarda size ne derdim ama hiç de normal bir durumda olmadığımızı biliyorum.”

“Demek bakiresin! Çok şaşırdım doğrusu.” Düşünür gibi sustu bir an. “Ne istiyorsun peki benden?”

“İnanın sizi zora sokacak bir şey değil.”

“Kıvrırma da söyle hadi.”

“Size ... bu anlamadan sonra ... belki de bir erkekle evlenemeyebileceğimi söylemiştim ya?”

“Evet?”

“Sorun řu ki ... ben gayrimeşru bir çocuk doğuramam.” Aklında söyleyeceklerini toparlamaya çalıştı. Hiç istemediği bir şeyi yapmak için yine hiç istemediği bir şeyi yapmasını isteyecekti ondan! “Bebeği doğurduktan sonra da hiçbir şey yokmuş gibi onu size bırakıp dnemem. Sizden istediğim şey...” Derin bir nefes aldı. “Kâğıt üstünde bile olsa, benimle evlenmeniz!”

8. BÖLÜM

Harun önündeki boşalmış tabağı aldı. Kalkıp lavaboya götürdü. Suya tutup temizlenmesini sağladı. Sonra bulaşık makinasına koydu. Çatalla kaşığı da makinaya koyup döndü. Babaannesi hâlâ oturduğu yerden şaşkın gözlerle ona bakıyordu.

“Sana inanamıyorum!” dedi yaşlı kadın hayretle. “Şaka değil mi bu? Şaka yapıyorsun!”

Harun gülümsedi. Yüzündeki yaralar neredeyse mucizevi bir şekilde kaybolmuştu. Erkek genlerinin verdiği hızlı iyileşme özelliğine ek olarak, genç yaşının verdiği vücut direnci de çabucak iyileşmesine sebep oluyordu.

“Şaka değil, sultanım! Gerçekten de evleneceğim.”

“Hem de Işıl Derin’le?”

“Evet!”

Kadın hâlâ güzel olan gözlerini kırptırdı. “Yemin et şaka olmadığına!”

“Sana yalan söyledim mi hiç? Şakayla bile olsa böyle bir konuda sana yalan söylemem.”

“İnanamıyorum!” dedi büyükanne yine hayretle. “Demek evlilik!”

“Haberinin olması gerektiğini düşündüm!” dedi Harun daha ciddi bir tavırla.

“Yok artık! Bir de haberim olmasaydı!” Kaşlarını çatmıştı.

“Işıl Hanım evliliğini gizlemek istiyor.”

“Benden de gizleyecek değilsiniz ya! Neden bunu yapıyorsun peki? Bütün bunların sebebi intikam mı?”

“O kadar basit değil büyükanne!”

“Ya ne? Oğlum niye böyle saçma bir işe girdin?”

Harun duruşunu değiştirip mutfak tezgâhına yaslandı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Alçı ve çiviler çıkmalı çok olmuştu ama kolunun hâlâ ağrıdığı oluyordu.

“Düşününce saçma olduğunun ben de farkındayım ama olaylar beklemediğim bir şekilde gelişti.”

“Eminim!” Kadının yüzü asılmıştı. “Yahu o kadınla ne zaman görüştün de ne zaman evlenmeye karar verdiniz? Hem de tüm olanlardan sonra!”

“Üç ay önce aniden buraya gelmişti. Sevgi ile Bülent’in kızlarının doğumunu kutladığımız geceyi hatırladın mı? O da vardı aramızda.”

“Bana söylemedin.”

“Bir daha gelmeyeceğini düşündüğüm için söylemedim. Önem-siz bir şeydi benim için.”

“Demek ki o kadar önemsiz değilmiş. Niye gelmişti?”

“Avukatının istediğinden farklı bir şey değil. Kardeşi hakkındaki şikâyetimizi geri almamız için tabii ki. İkna etmek için çabaladı. Para falan da önerdi.”

“Sen ne yaptın?”

“İsrarından vazgeçecek gibi değildi. Ben de ona kabul edemeyeceği saçma bir teklif yaptım.”

“Evlilik o kadar saçma bir teklif sayılmaz!” dedi kadın ters bir sesle. “Oğlum! Madem evlenmek istiyordun, bu kasabada seninle hemen yarın evlenecek elli tane genç kız bulunurdu!”

“Sen beni dinlemiyorsun sanırım büyükanne! Mesele evlenmek falan değildi. Dedim ya, sadece ısrarından sıkıldığım için başımdan atmak istedim. Zaten ona teklif ettiğim şey de evlilik değildi.”

“Ya neydi? Daha saçma ne isteyebilirsin ki?”

Genç adam hafif bir nefes alınca geniş göğsü gerildi. Bakışları karşılaştı. “Söylersem bana kızacaksın.”

“Kesin!” dedi kadın. “Neyse ki popona vurma yaşını çoktan geçtin.”

“Küsmeyeceksin de değil mi?”

“Beni daha fazla delirtme de söyle hadi! Ne istedin ondan?”

Harun söylemekten başka çaresi olmadığını biliyordu. Bugüne kadar ona yalan söylememişti ve yine söylemek istemiyordu. Hem Işıl’la bir araya geldiklerinde nasılsa her şeyi öğrenecekti. Aslında hiç karşılaşmamalarını umuyordu ama bu imkânsızdı. Büyükanne-sinin nikâha geleceğinden adı gibi emindi.

“Kısaca...” diye başladı. “Kısaca ondan evimizi şenlendirecek, soyumu devam ettirecek bir bebek istedim.”

“Ne?” dedi kadın gerçek bir hayretle.

“Bir erkek bebek!”

“Onu duydum! Daha o kadar yaşlanmadım! Hem de erkek! Nasıl bu kadar iğrenç bir şey isteyebildin, ona şaşırdım sadece!”

“İnan ki kabul edeceğine düşünmemiştim.” diye kendisini savundu Harun. “O anda onu kendimden uzaklaştırmak için en mantıklı fikir buymuş gibi gelmişti. Kadın ailesine çok bağlı! Her şeye rağmen kardeşini kurtarmaya çabalıyordu. Israrı beni bunaltmıştı.”

“Ailesine bağlı olabilir ama görüldüğü kadar akıllı birisi değilmiş! Böyle bir teklif kabul edilir mi hiç?”

“Kardeşi on iki yıl ile yargılanıyor, büyükanne!” diye mırıldandı Harun.

Yaşlı kadın duraklamıştı. Bunu yeni öğreniyordu. On iki yıl uzun zamandı. “Bana söylemediğin epey şey varmış!” diye homurdandı. Biraz öfkeyle ayağa kalkıp boş tabağını lavaboya götürdü. Küçük cüssesi ile özellikle torununa çarpmıştı. Harun ise sendelemeyi bile. Uysalca bu kaba hareketi sineye çekti. Nuriye Hanım cindeki tabağı yıkayıp ona döndü. Başını iyice kaldırıp uzun boylu torununa dik dik baktı. “Sonra?”

“Korkutuyorsun beni!” dedi Harun minicik gülümseyerek.

“Cıvıtma! Sonra ne oldu?”

Harun omuzlarını silkti. “Hepsi bu. Bugün beni aradı. Teklifimi kabul ettiğini söyledi.”

Kadının kaşları çatılmıştı. “Çok saçma ya!” Harun sessizce duyuyordu. “Onu kapana kısırmışsın!” diye suçladı açıkça. Sesi oldukça tersti.

“İsteyerek yapmadım.”

“Yok, bir de isteyerek yapsaydın!”

“Kabul etmeyeceğini düşündüğüm bir konuda söz vermiş bulundum.”

“Evlenme meselesi nereden çıktı peki?”

“Evlenmeden çocuk sahibi olamazmış. Yetiştiriliş tarzına aykırıymış.”

“Şaşkın! Onu mu soruyorum ben! Tabii ki evlenmeden bir çocuk sahibi olmak istemeyecek! Hiç değilse bu konuda mantıklı davranmış. Benim sorduğum şey başka! Eğer şikâyetimizi bu saçma oyunla geri alacaksak, onunla evlenmenize ne gerek var ki? Sevmediğin, hiç tanımadığın bir kız! Oynadığın oyunu bitir gitsin! Kardeşi hakkındaki şikâyetimizi geri alalım. Çocuk zaten aylardır içeride. Ben de senin kadar acı çekiyorum ama bir gençlik hatası yapmış işte!”

Harun duruşunu dikleştirdi. “Herkes hatasının bedelini çekmeli, Nur Sultan!”

“O zavallı kız niye çekiyor ki?”

“Ben ondan böyle bir fedakârlık yapmasını istemedim.”

“Ciddi ciddi kararından taviz vermeyeceksin yani?”

“Hayır!” dedi Harun katı bir sesle. “Aslında düşündükçe bu çocuk meselesi içimi ısıtmaya başladı. Kadını gördün! Cennetten fırlamış gibi. Eminim çocuğu da güzel olacaktır.”

Nuriye Hanım’ın gözleri kısıldı bir an. Gözlerinin önünde Işıl’ın yüzü canlandı. O soluk hastane koridorunda bile etrafına ışık saçacak kadar güzeldi. “Demek öyle!” dedi garip bir vurguyla. Torununun, çevrelerindeki herhangi bir kadın için güzel dediğini hiç

duymamıştı. Yakışıklıydı, çapkındı, fırsatlardan istifade eden her erkek gibiydi işte! Yine de şu ana kadar karşılaştığı en güzel kız için bile güzel dediği olmamıştı. Üstelik Işıl için de güzelliğinden öte, özel bir ifade kullanmıştı.

“Sence de evde küçük bir oğlan güzel olmaz mıydı?” diye mırıldandı Harun.

“Ben hâlâ etik bulmuyorum.”

“Vazgeçmek için vakti var.” dedi genç adam omuz silkerek. “Benim de işime gelir.”

“Düğün ne zaman peki?”

“Düğün değil. Sadece resmî nikâh olacak. Zamanını konuşmadık daha.”

“İnanamıyorum ya! Ben seni hep şanlı bir düğünle evlendireceğimi hayal etmiştim! Şimdi basit bir nikâha mı kaldık!”

“En basiti!” dedi Harun tatsız bir şekilde gülümseyerek. “Hiç kimse bilmeyecek. Birkaç kişi sadece!”

“Nikâhtan sonra ne olacak?”

“O da bize kalsın!”

Kadın öfkeli bir nefesle iç çekti. “Bu gece gerçekten anlaşıyoruz seninle! Onu mu soruyorum oğlum! Aklımda sonrası ile ilgili binlerce soru var. Mesela nasıl bir evliliğiniz olacak? Kadın nerede kalacak? Çocuğu nasıl paylaşacaksınız?”

“Büyükanne, bizimkisi sadece formalite evliliği olacak. Herkes kendi evine gidecek tabii ki.”

“Ya çocuk?”

“Doğumdan sonra bana verecek. Ben bakıcı tutar büyütürüm. Sen de yardım edersin!”

“İnanamıyorum bu dediğine. Çocuğunu bırakıp kendi hayatına mı dönecek yani?”

“Evet. Doğumdan sonra boşanacağız. Bu şekilde boşanan bir sürü çift var ve bebekleri gayet güzel büyüyor.”

“Sen avucunu yalama da! Işıl Hanım bebeğini de alıp giderse görürsün.”

“Böyle bir şey yapamaz. Aynı dakika kardeşini yeniden şikâyet edeceğimi bilir. Zaten kadın benden nefret ediyor. Etmiyorsa da akli başına gelince edecektir. Nefret ettiği bir adamın çocuğunu ne yapsın?”

“Duy da inan! Senden nefret etmekte çok haklı bence! Gururu olan hiçbir kadın böyle bir teklifi kabul etmez.”

“Yapma büyükanne! Ondan cinayet işlemesini istemedim. Kardeşini kurtarmak için bir fedakârlık yapıyor. Kendi kararı. Onu hiçbir şeye zorlamadım.”

“Daha ne yapacaksın ki?” dedi Nuriye Hanım. Dönüp masaya doğru yürüdü. Üstünü toparlamaya başladı. “Git şimdi gözümün önünden.”

Harun onu daha fazla kızdırmamak için dışarıya, bahçeye çıktı. Eylül ayının ilk haftasıydı ve bir sürpriz olarak akşama doğru tatlı bir yağmur yağmıştı. Bunaltıcı sıcak olarak başlayan gün, şimdi nefes alınacak bir serinliğe bürünmüştü. Bu yaz hem sıkıcı hem de bunaltıcıydı. Kış mevsiminin gelmesini dört gözle bekliyordu. Kışı severdi. Hele şimdiki ruh haliyle, o karanlık günler daha çekici geliyordu. Kardeşi ve ailesi öleli neredeyse beş ay olmuştu. Unutmak için uzun bir süre değildi.

Çardağın altındaki koltuğa oturup ayaklarını uzattı. İsmet isimli o ahmak çocuk hakkındaki şikâyetini geri almak hiç işine gelmiyordu ama yapabileceği bir şey yoktu. Ablası olacak soğuk cadiya söz vermişti bir kere. Keşke o gece ona o saçma teklifi yapmamış olsaydı. Keşke çekip gitseydi. Kabul edeceğini nereden bilecekti ki!

On dakika sonra Nuriye Hanım elinde kahvelerle yanına geldi. Denizi izleyip kahvelerini yudumlarken sessizdiler. Gecenin sessizliğine kendi düşüncelerinin sessizliği karışıyordu. Konuşmadan geçen dakikalar aslında bir sürü soru barındırıyordu.

Genç adam telefonunun sesi ile irkildi. Düşünceleri dağıldı. Uzanıp telefonunu sehpadan aldı. Ekranındaki isme baktı. *Hayret!* Bu kadın neden arıyordu ki onu şimdi bu saatte?

“Efendim?” dedi büyükannesinin meraklı bakışları altında.

“*İyi akşamlar Harun Bey.*” dedi Işıl doğrudan. “*İşlerimi ayarladım. Yarın öğlen oraya geleceğim. Avukata bugün genel bir sözleşme hazırlattım. Geldiğimde her şeyi ayrıntılı olarak konuşuruz. Hem nikâh işlemleri için de planlama yaparız. Haftaya cuma günü de evlenebiliriz.*” Sesi tabii ki soğuk, oldukça mesafeliydi.

Onun bir iş yapıyorlarmış gibi olan bu tavır, genç adamın kaşlarını çatmasına sebep olmuştu. “Cuma mı?”

“Evet, hamile kalabilmem için o gün ve birkaç gün sonrası uygun oluyor. Sebebini anladınız sanırım. Cuma evlenirsek, o gece hamile kalabilirim belki. Bir daha sizinle uğraşmak istemiyorum. En geç cumartesi olur. Diğer günlerde evlenmemiz imkânsız. Anneme yokluğumu açıklayamam.”

“Hep böyle hızlı mısındır?” diye sordu genç adam. “Daha konuşalı birkaç saat oldu.”

“Size hiç güvenmiyorum maalesef. Vazgeçersiniz diye endişeleniyorum sürekli.”

“Aslında ben de aynı şeyi senin için düşünüyorum. Aklın başına gelince vazgeçersin diye ummuştum.”

“Vazgeçmeyeceğim.” dedi Işıl soğuk bir sesle. “Ayrıca aklım da gayet başımda!”

“Büyükanmem bebeği bırakıp gidemeyeceğini iddia ediyor.” dedi genç adam onu iğnelercesine. Nuriye Hanım ters ters torununa bakmıştı.

“Ona söylediniz mi?” diye hayretle sordu Işıl.

“Söyledim elbette. Bizim aramızda gizli saklı bir şey yoktur. Hem bebek gelince ne yalan uyduracaktım?”

Işıl duraklamıştı bir an. “Neyse, siz bilirsiniz. Onun bilmek hakkı sanırım. Ben anneme bile söylemeyeceğim. Siz de lütfen daha fazla kişiye söyleyip boşboğazlık yapmayın artık!”

Büyükanne konuşmaların bir kısmını duyabiliyordu. “Esaslı kadın...” diye mırıldandı. Çevresinde torunu ile böyle konuşabilecek fazla kişi tanıımıyordu. Genelde sakin bir yapıya sahip olan Harun’un öfkesi de abartılı olabilirdi. Özellikle kazadan sonra epey içine kapanık, sert bir mizacı olmuştu.

“Her şey istediğiniz gibi gizli olacak Işıl Hanım!” dedi Harun. “Merak etmeyin.”

“Teşekkür ederim. Kapatmalıyım. Annem geliyor. Yarın öğlen saatlerinde orada olmaya çalışırım.”

“Gözlerim yolda bekliyor olacağım.” dedi Harun ters bir sesle.

“Gıcık!” dedi Işıl. Ardından da telefonu çat diye kapattı.

Genç adam şaşkın gözlerini büyükannesine çevirdi. “Duydun mu onun dediklerini?”

“Tabii ki!” dedi kadın belirsiz bir gülümseme ile. “Neredeyse hepsini.”

“Ya son kelimesini?”

“Bence gayet ciddi bir şekilde *gıcık* dedi. Sana yakıştı. Onunla aynı fikirdeyim.” Yaşlı kadın kahvesinden bir yudum aldı. “İşe bak! Evlenmeni hep istemişimdir ama hiç böyle olacağını düşünmemiştim.” Gözleri karanlık denizdeydi. Kısa bir an duraklamıştı. “Hiç değilse hayal bile edemeyeceğim kadar güzel bir kadınla evleniyorsun. Çirkin ama girişken bir kadının seni kapmasından çok korkuyordum.”

Hâlâ Işıl’ın son sözünü düşünen Harun dalgınca onayladı. “Evet, güzel kadın!”

“Biraz zayıf diye hatırlıyorum.”

“Dikkat etmedim o kadar.” Telefonunu sehpaye geri bıraktı.

“İki elinle tutabileceğin kadar ince bir beli var. Dar kalçalı, küçük göğüslü! Çok çelimsiz...”

Harun bıyık kıvrıdı. “Benim için o kadar önemli değil.”

Gözlerinin önünde onun en son hali canlanmıştı. Beyazlar içinde hiç de çelimsiz görünmüyordu. Göğüsleri gayet dikkat

çekici büyüklükteydi. Beyaz renk, buz gibi görünümlü bir kadına ancak o kadar yakışırdı. Üstelik o gözleri çok değişikti. Çok açık maviydi. Buzun içindeki o etkileyici yansımaya sahipti. Bu rengi daha önce pek görmemişti.

“Bana lazım olan, bebek doğuracak özellikte olması.” dedi ilgisiz görünerek. “Evliliğimiz sadece bir oyundan ibaret. İlk gecemiz hariç, doğuma kadar onu bir daha görmeyeceğim. Zaten ilk gece de lambalar kapalıyken şişko mu zayıf mı dikkat bile etmem!”

Nuriye Hanım ters ters ona baktı. “Terbiyesiz!”

Genç adam kalkıp büyükannesine sarıldı. Yanağına bir öpücük kondurdu. “Nur Sultan’ın benim. Sanırım Işıl Hanım’la gayet iyi anlaşacaksınız. O da bana epey kızgın. Hem henüz evlenmedik. Vazgeçmek için hâlâ zamanımız ve şansımız var.”

Tabii Işıl’ın bu anlaşmadan vazgeçmeye niyeti yoktu. Harun bunu ertesi gün kolayca anlamıştı. Genç kadın öğlen vakti gelmişti. Genç adamı aradığında saat biri yeni geçmişti. Daha önce oturmuş oldukları o deniz kenarındaki kafede buluştular. Okullar henüz açılmadığı için Urla hâlâ kalabalıktı. Yine de nispeten akşamki gibi kalabalık değildi. Kafede pek fazla kişi yoktu. Garson önlerine çaylarını bırakıp gitmişti. Işıl ise genç adamın önüne üzeri yazılı bir kâğıt uzattı.

“İşte anlaşmamızın taslağı... Avukat hazırladı.”

Harun kâğıda öylesine baktı. Sonra kaykıldığı sandalyesinden doğrulup öne doğru uzandı. Kâğıdı eline alıp maddelere öylesine bir göz gezdirdi.

“Hepsi bu mu?” dedi gözlerini ona çevirerek. Işıl o gün kırmızı kolsuz bir bluz ile yeşil bir pantolon giymişti. Kadın o gün o kadar güzel ve tazeydi ki Harun bundan hiç memnun kalmamıştı. Ona karşı yumuşamak istemiyordu.

Işıl’ın gözleri de adamın yüzündeydi. Kaşının üzerine gelen bir tutam uzun saç geriye itti. “Beğenmediniz mi? Sadece üç madde var.”

“Kardeşine olan şikâyetimi geri almamın haricinde mahkemenin seyri için olumlu şeyler söylememi de istemişsin.”

“Gerekirse diye. Eminim bilirkişi dâhil pek çok kişiyi tanırıyorsunuzdur.”

“Böyle bir şey konuşmamıştık!” dedi genç adam.

“Konuşuyoruz işte!” Güzel mavi gözleri hiç kıpırdamadan bakıyordu. “Küçücük bir iyilik sadece!”

Harun sesini çıkarmadı. Bir maddeyi daha okuyordu. “Bak bu madde kalbimi kırdı işte!” dedi alaycı bir dudak kıvrımayla. “Buna göre, evlenerek servetine ortak olamayacak mıyım yani?”

Onun alay etmesi genç kadını kızdırdı biraz. “Hayır, tabii ki olamayacaksınız.” dedi soğuk bir sesle. “Bu konuyu konuşmuştuk hatırlarsanız? Evleniyor olabiliriz ama yıllarca kazanıp didindiğim her şeyin yarısını size kaptırmaya niyetim yok.”

“Çok yaralandım şimdi.”

“Harun Bey!” dedi Işıl derin bir nefes çekerek. “Şaka mı yapıyorsunuz, ciddi misiniz anlamıyorum!”

Harun şimdi de son maddeye bakıyordu. Gözleri yazılanlar üzerinde hızla gezindi. “Gayet ciddiyim!” diye mırıldandı o arada. “Bu son madde konusunda sen ciddi misin peki?”

“Nesi garip geldi? Çocuk doğunca boşanacağımızı konuşmuştuk zaten.”

“O değil. Maddenin sonuna, çocuk büyüdüğünde senden hiçbir hak talep edemeyecek diye yazmışsın.”

“Babası kadar fırsatçı bir çocuğumuz olabilir düşüncesiyle...” diye zayıf bir sesle mırıldandı Işıl. Dudaklarını sıktı. “Yanlış anlamayın ama bu kısım gerekliydi. Sizin soyadınızı taşıyacak, sizin hayatını yaşayacak. Bir mucize olur da ileride birisi ile evlenirsem ve çocuklarım olursa, aralarındaki olası anlaşmazlık böylece çözülür diye düşündüm.”

Başını salladı Harun. Dudakları alayla kıvrılmıştı. “Mantıklı!” dedi yavaşça. “Yirmi yıl sonrasını düşünmek lazım elbette.”

“Dalga geçmeyin lütfen. Ciddi bir konu bu! Dizi izlemiyor musunuz hiç? Hep böyle şeyler oluyor.”

“İyi ki senin kadar endişelenmemi sağlayacak çok param yok!” dedi Harun. Kâğıdı masanın üzerine geri atmıştı.

Işıl, bir kâğıda, bir de onun asık suratlı yüzüne baktı. Ne olmuştu şimdi?

“Anlaştık mı?” diye sordu. Belli etmese de onun vazgeçeceği düşüncesiyle biraz gerilmişti. Maddeler çok mu sertti? Oysa hiçbirisinden vazgeçemezdi ki!

“Bir iki şey eksik kalmış.” dedi Harun rahat bir tonla. Arkasına yaslanmıştı.

“Ne o?”

“Mesela kardeşin yine bir aptallık yaparsa ne olacak?”

Güzel kavisli kaşlar hafifçe havalandı. “Anlamadım?”

“Diyelim ki onun başına yine bir şey geldi. Kendisi bir kaza yaptı veya bir hastalıktan öldü. Bu durumda ne olacak?”

Işıl donuk gözlerle adamı süzdü bir an. “Çocuk açısından mı soruyorsunuz?”

Adamın geniş omuzları öylesine silkindi. “Tabii ki! Açıkçası kardeşin hiç umurumda değil. Ancak ölmesi durumunda ne olacağını bilmeliyim. Bebek doğmadan önce böyle bir şey olursa, anlaşma bitti der misin?”

Genç kadın yutkundu. “Böyle bir şey olacağını sanmıyorum.”

Genç adam hafifçe öne doğru verdi ağırlığını. Bakışları da sesi de tehditkârdı. “*Sanman*, benim için yeterli teminat değil Işıl Hanım! Sözleşmeye kardeşinin ölümü halinde bile bebeği bana vereceğin maddesini eklemelisin. Doğmuş olsun veya olmasın, bebek her şekilde benim olacak.”

Genç kadın kaşlarını çattı. “Merak etmeyin Harun Bey! Gerçekten de bir çocuk sahibi olmak için çok hevesli değilim. Diyelim ki öyle kötü bir olay geldi İsmet’in başına. Bebek elbette yine sizin olacak.”

“Sözün yeterli değil.” diye inatla directti Harun.

Genç kadın derin bir nefes aldı. “Peki, sözleşmeye ekletirim.”

“Tabii anlaşmazlık durumunda bu sözleşme çoğu hakim için komik bir yazıdan ibaret kalır. Bebeği alır gidersin. O yüzden aksini yapman durumunda çok büyük bir tazminat değeri yazmanı istiyorum oraya. Altında noter onaylı imzan olunca hiçbir hakim buna karşı çıkamaz.”

“Saçmalıyorsunuz artık Harun Bey!” dedi Işıl kızgınca.

“Sen bir iş kadınısın. Saçmalamadığımın farkındasın.”

“Peki... Oraya bir rakam yazacağım. Yirmi milyon dolar yeterli mi?” Sesi buz gibiydi.

“Güzelim TL’miz varken niye dolar?” Ciddi sesindeki ince alay açtı.

“Peki, yirmi milyon lira olsun.”

“Elli daha iyi!”

“Tamam ama aynı şey sizin için de geçerli! Ne olursa olsun kardeşimin yakasından düşmeniz ve onu bir daha şikâyet etmemeniz şartı olacak. Yoksa aynı parayı siz ödersiniz.”

Harun burun kıvrıdı öylesine. “Benim o kadar param yok.”

“Bu demektir ki dikkatli olmazsanız, donunuza kadar alacağım.” Bu sefer kaşları meydan okurcasına kalkmıştı. “Başka bir şey var mıydı?”

Adam rahatça başını salladı. “Var.”

“Nedir?” Bu soruyu sorarken adamın vereceği cevaba hiç hazırlıklı değildi. Az önce directtiği şarttan bile daha delice bir şeydi bu.

“Burada, nasıl sevişeceğimizi açıklayan bir madde yok!” dedi düz bir sesle.

Işıl’ın uzun koyu kirpikleri kırıştı. “A... Anlamadım!” dedi şaşkınca kekeleyerek.

“Tüm fedakârlığı ben yapıyorum. Burada seninle ilgili hiçbir madde yok. Varsa yoksa paranı korumanın derdine düşmüşsün. Biliyorsun ki çocuk parayla yapılmıyor!”

Genç kadının duruşu dikleşti. “İnanın ne demek istediğinizi anlamadım. Normal bir şekilde birlikte olacağız işte! Sanırım birkaç dakikada biter!”

Harun kaşlarını kaldırdı. “Birkaç dakika mı? Sen öyle mi biliyorsun?”

İşıl’ın yanakları kızardı hafifçe. “Öyle değil mi?”

“Bazı erkekler için olabilir ama ben biraz geç boşalıyorum, buz küpü!”

İşıl kıpkırmızı olmuştu. “Lütfen!” dedi uyaran bir sesle. “Ayrıntıya girmesek!” Dudağının kenarını ısırды. “Bu konuda hiçbir tecrübem olmadığını söyledim size.”

“Hiç mi?” Sesi pek inanmıyor gibiydi.

“Hiç!”

“Ateşli öpüşmelerin, ileriye gitmeden yapılan küçük sevişmelerin olmadı mı?”

Genç kadının gözleri irileşti. “Gerçekten... Gerçekten nefret edilecek bir adamsınız! Bu dediklerinizi duymadım var sayıyorum. Nasıl sevişeceğimiz konusunda size güveniyorum. Eminim siz benden daha fazla bir şeyler biliyorsunuzdur! Eminim hayatınızda sizi bile çekici bulan birkaç kadın olmuştur.”

“Olmuştur belki!” dedi Harun onun ince iğnelemesine aldırmadan. “Mesele o değil.” Ela gözlerinin içinde minik bir pırıltı gezindi. “Aslında söylemek istediğim şey, işin çoğunu senin yapacak olmandı!”

Önce kısa bir sessizlik oldu. “Be... Benim mi?” derken yine şaşkınca kekelemişti.

Harun sol kolunu hafifçe kaldırdı. “Kolum hâlâ iyi değil. Kaburgam ve bacağım da iyi sayılmaz. O yüzden seninle bu büyük anlaşmamızı bir yatakta gerçekleştirirken, senden ciddi bir yardım da bekliyorum.” Dediklerini anlaması için bir iki saniye bekledi. Sonra ekledi. “Sırtüstü yatıp bir iki dakikada kurtulacağımı zannetme. Sırtüstü yatacak birisi varsa o da benim.”

Genç kadın onun ne demek istediğini anlamıştı şimdi. “Böyle bir şey isteyemezsiniz benden!” dedi dişlerini sıkarak. “Size çocuk vereceğimi söyledim. Doğal yollardan olmasını istemenize de bir şey demedim fakat bunu çok istiyordum gibi üstünüze çıkıp her şeyi benim yapmamı bekleyemezsiniz!”

Harun hafif uyaran bir tavırla başını eğdi. “Öyle mi?”

“Öyle! Size... Size bu konuda hiçbir şey bilmediğimi söyledim!”

“Öğrenmek zorunda kalacaksın korkarım!”

“Hem kolunuz gayet iyi gördüğüm kadarıyla. Çiviler ve alçı çıkarılmış.”

Harun kolunu yine oynattı. Yüzü de canı yanıyormuş gibi hafif ekşidi. “Evet ama hâlâ çok zayıf. Bazen çok keskin bir ağrısı oluyor. Doktor çok yüklenmemem gerektiğini söyledi. Yine aynı yerden kolayca kırılırmış.”

“Harun Bey! Atıyorsunuz bence! Hem sizinle güreş yapmaya-
cağız ki! Sadece... Sadece...” Sustu. Devam edemedi.

“İşıl Hanım!” dedi o da aynı mesafeli tavırla. “Sevişmek için kollarımdan destek alamazsam eğer, bu sefer altımda ezilirsiniz. Yüz beş kiloyum ben!”

Onun ağırlığı karşısında genç kadının çaresiz gözleri biraz irileşmişti. Kendi ağırlığının iki katıydı bu! Bir iki saniye sessizce düşündü. Onun yalan söylemediğini tahmin ediyordu. Haklı olabilirdi. Alçı çıkarılsa da kaynayan yerler henüz çok taze olmalıydı. Kollarından tam destek alamazsa o kadar büyük bir ağırlığı kendi bedeni nasıl taşırdı ki?

“Üzerime uzanmadan ... yapamıyor musunuz?” diye sordu biraz utanarak.

“İşte sen üstte olursan...”

“Hayır!” dedi İşıl onun sözünü keserek. “Ben alttayken!” Yutkundu. Anlaması için gözlerinin içine bakıyordu. Bir dergideki fotoğrafta görmüştü. Kadın bacaklarını adamın omuzlarına yaslarken, adam da dizleri üzerinde kadının açık bacakları arasına yaslanmıştı. Bu iki büküm yatış kendisi için hiç rahat olmasa da Harun’un o

pozisyondan çok zevk alacağı açıktı fakat hiç değilse onun üzerinde kendisi olmazdı. “Anlamadınız mı?” diye neredeyse yalvarırcasına sordu.

“Açıkalarsan sevinirim.” Onun utancı hoşuna gittiği için özellikle anlamamış gibi davranıyordu.

“Açıklayamam!” dedi Işıl öfkeyle. “Açıklayamam ama sizin anladığınıza eminim!”

“Anlamadım.”

“Di... Dizlerinizin üzerinde...” dedi sıkıntıyla. “Benim bacaklarımdan destek alarak...”

Genç adamın kalın bir kaşı kalktı. “Ah, evet. En sevdiğim pozisyonudur ama bir bacağımanın da sakat olduğunu unutma! Hem niye bu kadar diretiyorsun ki? Altta veya üstte ne fark eder?”

“Delirmeyin! Fark eder tabii. Ben sizin istekli gelininiz değilim!”

“Gururun mu incinir?”

“O gece yeterince incineceğine eminim zaten.”

Harun geniş omuzlarını silkti. “O halde daha da kötü bir haberi var. Benim tek şartım bu değil. O kolay kısmıydı. Senin üstte olup şişme bebek gibi durman beni hiç mutlu etmez.”

“Daha ne yapmam gerekiyor ki Harun Bey?” dedi Işıl iyice çileden çıkmış bir halde. “Ben şişme bebek değilim ama bana gerçekten sahip olmak sizi mutlu etmeyecekse başka ne yapabilirim?”

“O gece tam teslimiyet istiyorum. Göğüslerine dokundum diye gerilirsen, kalçalarını okşarken kaskatı olursan, bana sürekli engel olmaya kalkarsan, bu iş biter. Bizimkisi gerçek bir sevişme olacak. İstekli olmalısın.”

Işıl’ın nefesi kesilmişti. “İşte bu imkânsız!” dedi zorlukla söylüyarak.

“İmkânsız mı? Sen böyle davranırsan eğer, daha da ciddi bir sıkıntımız olabilir.” dedi Harun düz bir sesle. “Sıkıcı tavırların yüzünden heyecanlanamazsam eğer, birleşmemizin olmayacağını sen bile biliyorsundur. Yani o anda o şey sertleşmezse...”

“Harun Bey!” diyerek hayretle onun sözünü kesti Işıl. Gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. “Böyle açık konuşmak zorunda değilsiniz! Tamam! Tamam! Her şeyi kabul ediyorum. Anladım ben durumu!” dedi aceleyle.

Huzursuzca yerinde kıpırdadı. Gözleri genç adamın dirençli gözleri ile kesişti. Minicik bir itiraz yapsa, Harun’un hemen vazgeçeceğini hissediyordu. Adamın istedikleri normal bir çiftin yapacakları şeyler olabilir belki ama onlar normal bir çift değillerdi ki! Niye böyle saçma şeylerde ısrar ediyordu?

“İyi anladın mı peki?” diye üsteledi genç adam. “Diğer türlü bu anlaşma yatar. Hiç umurumda da değil zaten.”

“Evet... Anladım!” diye boyun eğdi isteksizce. “O gece elimden geldiğince, istediğiniz gibi olmaya çalışacağım.”

“Güzel.”

“Unutmayın ki tamamen yabancı bir adamla her şeyin ilkini yaşayacağım. Tepkilerime ne kadar engel olabilirim bilmiyorum.”

“Olsan iyi olur. En azından olumsuz tepkilerine...”

“Peki!” dedi yavaşça. “Tamam. Bunları kâğıda dökmeye gerek yok. Avukata karşı utanırım ben. Elimden geldiğince istediğiniz gibi davranacağım. Söz...”

“Şu soğukluğunla pek ümitli değilim ya neyse. Umarım verdiğin bu kuru sözün dışında, o gece beni etkileyecek başka bir şeylerin de olur.”

Işıl dışlerini sıktı. “Tüm olanlar karşınızda işte! Sizin heyecanlanmanız için yeterince güzel değil miyim?”

Harun’un gözleri açıkça onun üzerinde gezindi. Kırmızı bluzuna yayılmış sarı saçları ile o kadar güzel görünüyordu ki bir süre gözlerini ondan alamadı. Onu bir barda, bir kafede veya yüzlerce kişinin olduğu herhangi bir ortamda görse bile, hemen dikkatini çekti. Dakikalarca sıklımadan seyredilebilecek güzellikte bir kadındı.

“Güzel olabilirsiniz ama sıcak değilsin!” dedi dik bir bakışla.

“Belki de sadece size böyleyimdir!”

“Sanmam. Şu mavi gözlerinle insanın ruhunu üşütüyorsun. Normalde senin gibi kibirli, soğuk kadınlar ilgimi çekmez.”

Işıl gözlerini kaçırıp denize çevirdi. “Tamam, anladım. Kaba-laşmanıza gerek yok.” diye söyledi.

Denizde tek bir dalga bile yoktu. Pürüzsüz suyun üzerinde ip-lerle birbirine bağlı renkli kayıkların görüntüleri, birebir suya yansıyor. Yeniden ona çevirdiği gözleri, biraz hüznüydü. Neden incindiğini bilmiyordu ama incinmişti işte! Hayatı boyunca onu ne-şeli, sıcakkanlı yapacak birisine denk gelmemişti ki! Kendi suçu muydu? Hayatı hep çalışmayla, çıkar, menfaat ilişkileriyle geç-mişti. Yanında tek rahat olduğu kişi ise annesiydi.

Uzanıp kâğıdı aldı ve çantasına attı. Neyse ki kendisini çabu-cak toparlamıştı.

“Başka kafanıza takılan bir şey var mı?” diye soğukça sordu.

“Var. Hamile kalmamışsan eğer, kalıncaya kadar her ay yeni-den deneyeceğiz. Beni atlattığını, hamile kalmamak için oyun oy-nadığını hissedersen anlaşıma hemen biter.”

“Bu anlaşma zaten çocuk olması üzerine kurulu Harun Bey! Bunun farkındayım. Eğer doğal yollardan olmazsa tüp bebek ya-parız. Masrafları ben karşılarım. Belki siz veya ben kısırsınız.”

Harun olumlu anlamda yavaşça başını salladı. “Evet, en son çare olarak bu olabilir. Böyle konuşmana sevindim. Sözlerinin ar-kasında olan kadınları severim.”

Işıl soğumuş çayından bir yudum aldı. “Aman beni sevmeyin. Hiç gereği yok. İşimiz bitince hayatımdan çıkın yeter.” Gözlerini ondan kaçırıp yine denize çevirmişti.

Harun’un dudakları hafifçe kıvrıldı. Sert hatlı yüzü yumuşadı biraz. Soğuk bir kadın olabilirdi belki ama ruhunda yanmaya ha-zır bir vahşilik vardı. Bunu hissediyordu. Öfkelenildiği anlarda can-lanan o gözleri, içindeki ateşi kısmen ortaya çıkarıyordu. Ne yazık ki çok derinlerdeydi o ateş.

Aklına gelen bir şeyle yeniden genç adama baktı Işıl. O arada Harun'un zayıf gülümsemesi çoktan yok olmuştu. "Benim şahidim yok." dedi yavaşça.

"Hallederiz."

"Resmî nikâhımız burada olmasın. İzmir'de olabilir. Sizi burada herkes tanıyor. Benim tarafımdan birileri öğrensın istemiyorum. Aslında kimse bilsın istemiyorum. Haber hemen yayılır."

"O şekilde iş çok uzar. Nikâh günü almak haftaları bulabilir. İzmir'den bahsediyoruz. Nikâhı burada yaparız. Gerekli herkesi tanıyorum. Çok az kişinin haberi olur. Hiçbiri de konuşmaz."

Işıl şüpheli bir gözle bakıyordu. "Emin misiniz?"

"Evet."

Genç kadın mecburen onayladı. "Peki, size güveniyorum."

"Güven, bir ilişkideki en önemli şeydir." dedi Harun dalga geçer gibi. Saatine baktı. Sonra uzanıp kalan çayını bir dikişte bitirdi. "O halde toparlan da gidip randevu alalım. Nikâh için ne gerekiyorsa öğrenelim. Evlendiğimiz gün de anlaşmaya imza atarız. Nikâhtan önce tabii ki!"

"Bugün cumartesi. Nikâh dairesi kapalı değil mi?"

"Orada çalışan bir dostum var. Aslında sen de tanıyorsun. Bugün orada olduğunu biliyorum. Eminim bana bir iyilik yapar."

Genç adamın eski cipi ile Urla Belediyesine ait nikâh dairesine gittiler. Önü oldukça kalabalıktı. Hafta sonuna denk gelen birkaç nikâh olmalıydı. İçeriye girdiler. O işlerle ilgilenen görevli memur, genç kadının beklemediği birisiydi. Buraya ilk geldiğinde, kutlaması yapılan bebeğin babası, Sevgi'nin kocası Bülent'ti. Adamın yüzü her ikisini görünce önce şaşkınlıkla, sonra da bir gülümseme ile doldu. Oda küçüktü ve ondan başka da kimse yoktu. Ayağa kalkıp her ikisinin de hatırını sordu, ellerini sıktı. Birer sandalyeye buyur etti.

"Hayırdır?" dedi gülümseyerek. "Buralarda ne işiniz var? Resmî bir iş mi?" Gözleri ikisi arasında gidip geliyordu.

"Evet." dedi Harun tembel bir tavırla. "Resmî bir işimiz var."

“Çay söyleyeyim mi size veya kahve?”

“Gerek yok. Az önce içtik.” dedi Harun. “Bir an önce işimizi hal-
letmek istiyoruz. Işıl Hanım hemen Bursa’ya dönecek. Yolu uzun.”

“Peki, tamam. İşinizi halledin, öyle gelin o zaman.”

“İşimiz burada.” dedi genç adam, Bülent’in şaşkınlığına aldır-
madı. “Bizim nikâh günü almamız lazım.”

“Sizin mi?” Daha da şaşırmıştı.

“Evet. Bir sebeple resmî nikâh kıymamız lazım. Neden diye
sorma ve bu olay kesinlikle aramızda kalacak. Bir tek Sevgi bile-
bilir. O da nikâh şahidimiz olsun istiyorum. Sen benim, o da Işıl
Hanım’ın şahidi olur. Sorun olur mu?”

“Şaka! Değil mi?” Gülecek gibi oldu ama her ikisinin de ciddi
bir şekilde baktığını görünce gülümsemesi dudaklarında dondu.

“Değil! Önümüzdeki cuma evlenmiş olmamız lazım.”

“Cuma mı? O kadar çabuk mu? Ya düğün?”

“Düğün falan olmayacak. Sadece resmî nikâh... Cuma günü
boş yer var mı? Bir baksana.”

Bülent artık şaşırmaktan vazgeçmişti. Beş dakika sonra onların
istediği gibi, cuma gününe bir yer ayarlamıştı. Üstelik saat beşte
yapılacaktı ve binadaki son nikâh onlarınki olacaktı. Geç saatte
olması her ikisinin de işine gelirdi. Etrafta pek fazla kişi olmazdı.

Bülent gerekli evrakları da söylediğinde, onları tamamlamak
için önce fotoğrafçıya, sonra da özel bir sağlık ocağına gittiler. Ev-
lilik beyannamesi kırtasiyede vardı. İki saat sonra tüm eksikleri ta-
mamlanmıştı.

“Ben bunları veririm. Sen eve dönebilirsin artık.” dedi Harun.

Genç kadın başını salladı. Onun cipinin olduğu yere yaklaşı-
yorlardı. Harun otoparkın önünde durdu. Gözleri genç kadının yü-
züne çevrildi. Güneş değen teni azıcık canlanmış gibiydi. Tabii ki
gözleri her zamanki gibi soğuktu.

“Caymak için son şansınız Işıl Hanım!” dedi iğnelercesine.

“Caymayacağım!” dedi genç kadın. Burnunu gururla havaya
kaldırmıştı. “Lütfen siz de caymayın, Harun Bey!”

9. BÖLÜM

Aslında caymayı o kadar istiyordu ki! Her istediğini elde etmişti ve şimdi de yumurta kapağıya dayandığında, ciddi anlamda korkar olmuştı. Bir hafta ne de çabuk geçmişti! Elindeki evlilik cüzdanına bakarken, o korkusu daha da açığa çıkmıştı. Şimdi, hiç tanımadığı, kendisine öfke duyduğu açık olan kalpsiz bir adamla mı evlenmişti?

“Tebrik ederim.” dedi Sevgi. Uzanıp genç kadını öptü. Sonra kocası Bülent yanına geldi.

“Tebrik ederim.” dedi Bülent de gülümseyerek. Işıl’a elini dostça uzatmıştı. “Allah mesut etsin.”

Mesut mu?

Yan gözle Harun’a baktı. Genç adam nikâh memurluğunu üstlenen belediye başkanı ile konuşuyordu. Yakın iki arkadaş oldukları samimiyetlerinden belliydi. Başkan ikisinin nikâhını kıydıktan sonra önce Işıl’ı tebrik etmiş, sonra da Harun’a dönmüştü.

Odada başka hiç kimsecikler yoktu, hatta göze batmak istemedikleri için nikâhları belediye başkanının makamında kıyılmıştı. Geniş, modern bir odaydı. Nikâhı izleyen tek kişi, Nuriye Hanım’dı. Büyükanne epey sessizdi. Işıl ile konuşacak vakitleri olmamıştı çünkü genç kadın kendi nikâhına ancak yetişebilmişti. İşten çıkıp gelmek sorun olmamıştı ama meraklı annesini atlatmak pek kolay değildi doğrusu. Annesi hafta sonu nereye gittiğini sormuştu. Işıl da bir toplantıyı bahane etmişti. Üstelik cuma günü olduğu için otoryolda inanılmaz bir trafik vardı. Dolayısıyla kendi nikâhına yarım saat kadar geç kalmıştı.

İlk anlarda bu gecikmeye Harun'un kızacağını düşünmüştü. Neyse ki genç adam tek kelime bile etmemişti. Bu da Işıl'ın yüreğini ister istemez ferahlatmıştı. Evlendiği ilk saatlerinin kocası ile sinir harbi içinde başlamasını istemezdi. Her ne kadar gece olacaktı dolayısı stresliyse de normalden daha öfkeli bir kocayla sevişmek de istemezdi.

Of ya! Bir de o iş vardı sırada!

O kadar korkuyordu ki bu geceden! Dıştan bakıldığında hiç belli etmese de kalbi her dakika daha hızlı çarpıyordu. Oysa Harun ne kadar da rahattı. Eh! Bu normaldi tabii. Kim bilir hayatında kaç kadın olmuştu. Gün geçtikçe adamın daha yakışıklı olduğunu fark etmesi de ayrı bir ironiydi. Bu kadar yakışıklı bir adamın gençliğinden beri bir sürü kadın tanımış olması doğaldı. Kendi acemiliği onu tatmin etmeyecekti büyük ihtimalle. Yapabileceği bir şey yoktu. Neticede o gereksiz faaliyete, sadece minik bir bebek için katlanacaktı.

Gözleri Nuriye Hanım'a çevrildi. Kadın da ayağa kalkmıştı. Işıl ne yapacağını bilemedi. Sonra utana sıkıla onun yanına gitti. Kadının yeşil gözleri ile çakıştı gözleri. Neyse ki o yorgun ama hayat dolu gözlerde, ılık bir bakış vardı. Işıl'ı suçlar veya ayıplar gibi değildi.

"Nasılsınız efendim?" dedi saygılı bir sesle. "Kusura bakmayın. Geç kalınca size merhaba diyemedim."

Kadın başını eğdi hafifçe. "Sorun değil. İyiyim. Gerçi vakitinde gelmeyince vazgeçtiğini düşünüp sevinmiştim ama..." Sustu bir an. "Neyse. Bitti işte."

"Üzgünüm." dedi Işıl yavaşça. "İşlerin bu duruma gelmesini istemezdim."

"Ben de doğrusu... Zaten senin suçun da sayılmaz, üzülme. Artık yapacak bir şey yok. Hayırlı olsun diyorum." Elini uzattı. Işıl onun zayıf elini saygıyla tuttu. Yaşlı kadına olan hürmetini, kuru elini öpüp alnına koyarak gösterdi. Nuriye Hanım'ın gözlerindeki

memnun pırıltıyı görmemişti. Doğrulduğunda ise beklemediği başka bir şey gördü.

Yaşlı kadın elinde bir takı kutusu tutuyordu.

Sessizce bakıştılar bir an. Sonra büyükanne kutuyu açıp ona doğru uzattı. “Al bunu... Benimdir. Uzun süredir benden başka kimse takmadı. Artık ben de pek takmıyorum. Genç işi bu şey! Sana nikâh hediye olsun.”

O kadar değerli ve güzel bir kolyeydi ki bu, Işıl’ın gözleri dehşetle irileşmişti. “Hayır! Ben bunu alamam...” dedi ciddi bir şaşkınlıkla. Sonra daha alçak sesle devam etti. “Gerçekten teşekkür ederim fakat biliyorsunuz ki bu evlilik...”

“Şişşt!” dedi kadın beklenmedik bir inatçılıkla. “Ne var evliliğinizde?”

“Biliyorsunuz işte!”

“Ben sadece yeni evli bir kadın olduğumu biliyorum ve her yeni evli kadın, güzel bir takıyı hak eder.” Uzandı. Yaşlı ama titremeyen parmaklarıyla kolyeyi genç kadının boynuna götürdü. “Hele senin kadar güzelse...”

Güzel miydi gerçekten?

Normalde bunu pek önemsemezdi ama o gün giyinirken nedense en az bin tane kıyafet denemişti. Sonunda da yazlık, beyaz bir elbise giymeye karar vermişti. Başkası giyse, her çirkin fazlalığı gösterebilecek kadar dar ve etek kısmı kısa bir elbiseydi. Oysa onun ince vücudunda bir gelinlik kadar güzel durmuştu. Yuvarlak yakası ve hafif düşük kolları, beyaz cildini, narin omuzlarını meydanda bırakmıştı. Aksesuar olarak belinde sadece beyaz bir kemeri vardı.

“Teşekkür ederim ama...”

“İtiraz etme. Bu kadar sade bir kıyafetle bile bu kadar güzel olabilen başka bir kadın tanımadım. Makyaj dahi yapmamışsın.”

Işıl onun sözleri ile biraz utandı. Büyükanne öyle diyordu ama sıcak havaya uygun yazlık bir takım giymiş olan kocası, belli ki öyle düşünmüyordu. Ela ışıklı sert bakışlarında hiçbir farklılık olmamıştı! Uyuz! Beğenmemişti belki de!

Işıl onun kolye klipsini takmasını bekledi. “Şey! Annem şüphelenmesin diye makyaj yapmadım.” dedi o arada yavaşça. Rahat takabilsin diye eğilip hafifçe dönmüştü. “Zaten normalde pek makyaj yapmam. Buraya geldiğimde de yapmak için geç olmuştur.”

Nuriye Hanım kolyenin klipsini kolayca takıverdi. Geri çekildiğinde, Işıl da kafasını öne eğip kolyesine baktı. Kalınca ve sık bir altın zincirin ucunda, irice bir tek taş pırlanta vardı. Onun altında yelpaze şeklinde beş tane altın kol çıkıyordu. Her kolun ucunda yanlara doğru boyutları küçülen tek taş pırlantalar görünüyordu. Bir bakışta bile pahalı olduğu belli oluyordu.

Nuriye Hanım ise doğrudan genç kadını süzüyordu. “Makyaj yapmana hiç gerek yok zaten, kızım...” dedi yavaşça. “Sedef gibi güzel bir cildin, mücevher gibi gözlerin var.”

Işıl’ın eli kolyesine gitmişti. Güzelliğini okşayarak pekiştirdi âdeta. “Evet ama torununuz buz gibi soğuk olduğumu düşünüyor. Onun ruhunu üşütüyormuşum.”

Kadın hiç gülümsemedi bile. Ciddi bir şekilde başını eğdi. “Zamanla bazı şeyleri görecektir.”

Işıl onun ne demek istediğini anlamamıştı. Eli hâlâ kolyesinin üzerindeydi. Sonra gülümsedi. İşte o anda soğukluğu yok olmuş, içindeki gizli sıcaklık ortaya çıkıvermişti. “Kolye için çok teşekkür ederim.” dedi kadına. Eğilip yumuşacık yanağından öptü. “Gerçekten çok değerli bu!”

“Fiyatını bilmiyorum. Kocamın hediyesiydi. Ben artık kullanmadığıma göre ve kullanacak kimse de kalmadığına göre, sen takmalısın diye düşündüm.”

Işıl dudaklarını sıktı. Gülümsemesi silindi. Onun kendisini üzme için öyle konuşmadığının farkındaydı ama yine de kalbi sızlamıştı. “Kaza için gerçekten çok üzgünüm!” dedi ona. “Çok üzgünüm...”

Kadın suskunca onu süzdü birkaç saniye. Sonra konuyu değiştirmek ister gibi boynundaki kolyeyi işaret etti. “Bunların anlamını söyleyeyim mi sana? İlk büyük pırlanta, sevgiyi temsil ediyormuş.

Altındaki yelpaze şeklindeki dallanma ve diğer beş pırlanta da sevgiden doğan şeyleri... Birincisi sadakati, ikincisi sabrı, ortadaki iri olanı çocukları, dördüncüsü huzuru ve beşincisi de yalnız kalacağın yaşlılık günlerini ifade ediyormuş. Kocam öyle derdi. Ben beşinci evreyi doldurdum.”

Nedense Işıl'ın gözleri sulanır gibi olmuştu. Zaten sızlayan kalbi, onun bu son cümleleri ile iyice teklemişti. Genzine tıkanan bir düğümle durakladı. Sonra kendisini toparladı. Bunların hepsi iki saniye içinde olmuştu.

“Atıyorsunuz değil mi?” diye sordu.

Büyükanne bu sefer hafifçe gülümsedi. “Belki!”

“Zaten siz yalnız kalmayacaksınız.” dedi ona güven vermek istercesine.

Kadının kaşları hafifçe kalktı. “Öyle mi dersin?” Sustu bir an. “Şu anda elimde sadece Harun ve sen kaldın. Bunun farkındasın değil mi?”

Işıl ürpermişti.

O sırada Harun gelip yanlarında durdu. Gözleri, ciddi bir şekilde bakışan büyükannesi ve karısı arasında gidip geldi. Sonra bakışları genç kadının boyundaki kolyeye takıldı.

“Hazırsanız gidelim!” dedi kuru bir sesle.

“Hazırız, çıkabiliriz.” dedi Nuriye Hanım.

Sevgi ve Bülent de yanlarına geldi. “Bizim gitmemiz lazım.” dedi Sevgi gülümseyerek. “Kayınvalidem aradı. Kızımın karnı acıkmış. Ne kadar da uzun market alışverişi bu diye söylenip duruyor bir yandan da.”

“Özür dilerim. Benim yüzümden geciktiniz.” dedi Işıl.

“Sorun değil.” dedi Sevgi. “Tebrik ederiz yeniden. Allah mesut etsin.”

Sevgi ve Bülent gittikten on dakika sonra onlar da dışarıya çıkmışlardı. Nikâhı kıyan belediye başkanı onları kapıya kadar geçirmişti. Hava henüz aydınlıktı ve eylül ayının tam ortası olmasına

rağmen fazlasıyla sıcaktı. Işıl ne yapacağını bilemeden Harun'u takip ediyordu. Gerçekten de şimdi neler olacağını bilmiyordu. Harun konuşmadan yürüyordu. Adımlarını daha çok büyükannesinin adımlarına göre ayarlamıştı. Eski cip ise zaten çok uzakta değildi.

“Benim arabam?” diye sordu Işıl.

“Sen beni arabanla takip et. Onu evin bahçesine bırakalım. Ben de eşyalarımı alınca çıkarız.”

Genç kadın hafifçe ona sokuldu. “Nereye çıkarız?” diye fısıldadı. “Burada bir otelde kalmayacak mıyız?”

“Hayır.” dedi genç adam kestirmeden. “Burada herkes beni tanır.”

Araçlar birbirine çok yakındı. Işıl kendi otomobiline bindi. Önden giden genç adamı evine kadar takip etti. Çok uzak değildi. Denize hâkim küçük bir tepedeki evi görünce, ilgiyle süzdü. Evin bahçesine giren yol düzgünce döşenmiş, geçme taşlardandı. Evi çevreleyen orta yükseklikteki dış duvarlar ise çeşit çeşit renkli süs gülleriyle ve özellikle begonvillerle doluydu. Bahçenin içinde ise hakiki, güzel kokan güller vardı. Kokuları otomobilin açık penceresinden burnuna süzölmüştü.

Harun iki katlı evin bir kenarına yanaştı. Üstü kapalı, park yeri olarak yapılmış bir alandı. İnerken de genç kadına aracını park edeceği boşluğu gösterdi. Beyaz Audi oradaki boşluğa girdi. Buraya en az bir araç daha sığardı.

Otomobilinden inen Işıl kısa bir an evi süzdü. Ev öyle böyle değildi. Dış özel taş bloklarla kaplanmıştı. Yazın serin, kışın sıcak tutan Nevşehir taşlarına benziyordu. Bahçe muntazamdı. Bakımlı çimlerin ortasındaki çardak âdeta insanı kendisine çağırıyordu. Devasa ağaçların gölgeleri her yere yayılmıştı.

Bu Harun'un maddi durumu, sandığından daha iyiydi galiba!

Eli yine boynundaki kolyeye gitti. Bu kolyenin ne kadar pahalı olabileceğini tahmin edebiliyordu. Bu taşlar gerçekse eğer – ki gerçek gibi duruyordu– kendi otomobili gibi bir aracı kolayca alırdı. Oysa kolyeyi takarken ne Nuriye Hanım'ın yüzü ekşimişti ne de onu boynunda gören Harun'un. Adamı evlilik sözleşmesi

ile kendi mirasından mahrum olmaya zorladığı için utandı. Belli ki Harun'un fazla para gibi bir derdi yoktu.

“Büyükanнем yemek yemeden çıkmamızı istemedi. Yer miyiz?” Harun onun yanına gelmişti. Büyükanne de eve girmişti.

“Nereye gideceğiz?”

“Bizim yazlığa...”

“Yazlık mı? Burası ne?”

“Burası yaşadığımız yer.” dedi genç adam. “Bodrumda bir yazlığımız var. Dedem orayı çok severdi. Otuz sene önce araziyi alıp kendisi elleriyle yapmış. Yıllar içinde bitirmiş. Deniz suyu tertemizdir. İstersen sabah dönmeden önce biraz yüzeriz.”

“İstemem. Mayo almadım yanıma. Hem sadece bir gece için o kadar yolu gitmemiz saçma değil mi? Buralarda bir otel buluverseydik.”

“En fazla dört saat sürer. Çok değil.”

“Yine de bir otel olsa daha iyi olurdu diyorum.”

“Bodrum'a gideceğiz.” diye kestirip attı Harun. “Biraz değişiklik bana da iyi gelecek.”

İşıl daha fazla ısrar etmedi. “Peki. Öyle olsun. Ben gidip büyükanneye yardım edeyim. Siz de eşyalarınızı toplayın bu arada.”

“Eşyalarım hazır.” dedi Harun. “Gidip beraber yardım edelim. Kadın kaç gündür bu yemeğe hazırlanıyor.”

Gerçekten de mükemmel bir yemektir. Yöreyle uygun çeşit çeşit salatalar, iyi pişmiş etler, incecik sarılmış dolma ve tadından yenmeyecek kadar güzel olan barbunya pilaki masayı süslüyordu. Ciğer ve deniz börülcesi mükemmeldi. Tereyağlı patlıcan söğürme, fırınlanmış kırmızı biberle karışınca inanılmaz lezzetli olmuştu.

Yiyecekleri çardaktaki masaya birlikte kurduktan sonra yemek üzere oturdular. Çoğundan birazcık tatmıştı genç kadın. Galiba biraz da stresten canı bir şey istemiyordu. Tatlı olarak kaymaklı ekmek kadayıfı vardı. İşıl çok severdi. Çoğu kadın gibi tatlıya karşı

bir zaafı vardı fakat yaşadığı gerginlik yüzünden ondan da fazla bir şey yiyemedi.

“Elinize sağlık. Her şey olağanüstüydü.”

“Beğendin mi? Pek bir şey yemedin gerçi.”

“Çok yedim aslında!” dedi küçük bir gülümseme ile. Harun’un bakışlarını görünce gülümsemesi hemen kayboldu. “Çok güzeldi gerçekten.”

“Afiyet olsun, kızım. Belki ileride yine birlikte yemek yeme şansımız olur.”

Işıl su bardağına uzandı. “Pek sanmıyorum!” dedi biraz alçak sesle. Küçük bir yudum alıp geri koydu. “Bu taraflara bir daha geleceğimi pek zannetmiyorum.”

“Kader...” dedi kadın gülümseyerek.

Masayı toplamaları ve kahve içmeleri sadece yarım saatlerini almıştı. Hava da artık kararmak üzereydi.

“Hadi daha fazla gecikmeden yola çıkın.” dedi büyükanne. “Yolunuz uzun. O yolda hep trafik vardır.”

Aslında Işıl’ın hiç gidesi yoktu. Buradan ayrılmak demek, kötü sona doğru biraz daha yaklaşmak demekti. Bu iri adamla aynı yatağa çıplak olarak uzanacağına inanamıyordu. Üstelik uzanmaktan başka şeyler de yapacaktı! Ayrıca içinde başka bir korku daha vardı. Onunla bir yazlık evde tek başına kalmak güvenli miydi? Ya adamın şiddete eğilimi varsa? Ya kimseden yardım isteyemeyeceği bir evde, onun şiddetine maruz kalırsa? Kazanın intikamını şiddetle almaya kalkarsa?

Yine de içgüdüsel olarak genç adama güveniyordu. Harun’la bir araya geldikleri zamanlarda, onun sert tavrına ve bazen kötü sözlerine maruz kalmış olsa da içinde bir yerlerde iyi bir adam olduğunu hissediyordu. Çevresi tarafından bu kadar sevilen birisi şiddet düşkünü bir psikopat olamazdı.

On dakika sonra Harun elinde küçük bir valizle evden çıktı. Işıl ona kendi otomobiliyle gitmeyi teklif edecekti. Genç adamın o hurda cipi ile o kadar yolu gitmeyi hayal bile edemiyordu. Oysa

Harun valizi yere bırakıp evin yan tarafına doğru yürümüşü. Ne yaptığını göremese de kapı açılması gibi bir ses duydu. Sonra hafif, tekdüze bir motor sesi geldi Ardından Harun büyük bir cip ile onun yanına yanaştı. Gıcır gıcır büyük araç, siyah rengi ile göz alıcıydı.

Harun cipten indi. Genç kadının şaşkın bakışını görünce ilgisizce sordu. “Eski ciple gideceğimizi mi sandın?”

“Evet!” dedi Işıl asık bir yüzle.

“Bunu arada sırada kullanıyorum. Kasabada fazla göze batıyor.”

“Kardeşim de bunun gibi bir araba kullanıyordu. Siz erkekler çok meraklısınız böyle iri arabalara.”

“Senin kardeşin daha çocuk! Ben ise otuz iki yaşımdayım. Sorumluluğumun farkındayım.”

“Sadece bahtsız bir kazaydı.”

“Sorumsuzca bir kazaydı. Üstelik alkol de kullanmam ben. Tek damla içmem.”

Işıl sesini çıkarmadı. Bu konuda diyebileceği bir şey yoktu. Adam haklıydı.

Valizler yerleştirildikten sonra büyükanneye veda edip evden ayrıldılar. Urla’dan çıktıklarında yolların gerçekten kalabalık olduğunu gördü. Otoban bile kalabalıktı. Hafta sonu diye herkes tatile çıkmıştı anlaşılan.

Genç adam ona baktı. “Avukata az önce telefonda talimat verdim. Pazartesi şikâyetimizi geri çekiyoruz. Kardeşini kurtarmak için elinden geleni yapacak.”

Işıl gözlerini kıstı hafifçe. “Size nasıl güveneceğim? Keşke yanımda arasaydınız. Nereden bileyim ki doğruyu söyleyip söylemediğinizi?”

“Yarın kendi avukatından öğrenirsin. Temas kuracaklardır eminim. Ortak çalışmaları gerekecek. Ayrıca...” Yan gözle ona baktı. “Ayrıca kocana güvenmeyi öğrenmelisin.”

“Özür dilerim ama henüz bu konuda söz veremem. Kocam da olsa erkeklere güvenilmeyeceğini çok uzun zamandır biliyorum.

Beni zorladığınız şu durumu düşününce, size de güvenmem imkânsızlaşıyor.”

“Seni zorlamadım, kendin istedin.” dedi Harun ters bir sesle. “Reddetmekte özgürdün.”

“Başka şansımın olmadığı bir özgürlüktü.”

“Seçeneğin vardı.”

“Yoktu...” Gözlerini akan trafiğe çevirdi. “Neyse! Artık tartışacak bir şey yok. Her şey için çok geç.”

Bir süre sessizce ilerlediler. Otomobilin kaliteli müzik sisteminde yayılan hoş tınlar dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Tekerlek sesi bile yoktu. Bir ara genç kadının telefonu çaldı. Ekrana baktığında arayanın annesi olduğunu gördü.

Hafifçe iç çekti. “Kahretsin! Annemi aramayı unuttum!” dedi kendi kendine. Telefonu hâlâ çalıyordu. Açıp açmamakta kararsızdı.

“Aç hadi!” dedi Harun. “Nasıl da konuşmak zorundasın.”

Genç kadın onun haklı olduğunu biliyordu. “Tamam ama sakın ses çıkarmayın!” diye uyardı. Telefonu kulağına götürdü. Sıkıntılı ve gergin sesini normalleştirmeye çalıştı. “Alo? Anne?”

“Kızım? Merak ettim. Aramadın. Neredesin?”

“Şey... Yoldayım anne. İzmir’de bir işim vardı. Şimdi de Bodrum’a doğru gidiyorum.”

“Bodrum’a mı? Orada ne işin var ki? Hani yarın öğlene dönecektin?”

“Döneceğim.” dedi Işıl sıkıntıyla. “İzmir’deki iş, Bodrum’a sarktı. Sana haber verecektim zaten. En geç yarın akşama doğru gelirim.”

“Tek başına mısın?”

“Hayır! Bir... Bir arkadaşımıyım.” Yalan söylemekten hoşlanmadığı için yuvarlamaya çalışıyordu.

“İyi! Tek başına yolculuk yapmandan hoşlanmıyorum. İti var uğursuzu var. Arkadaşını tanıyor muyum ben?”

“Tanımıyorsun... Anne ben seni sonra arayayım mı? Sesin gidip geliyor da.”

“İyi, peki. Madem Bodrum’a gidiyorsun, dönmek için acele etme o halde. Çok keyifsizsin bu son günlerde. Belki bir iki gün tatil sana iyi gelir. İşten fırsat bulduğun anlarda bol bol yüz, güneşlen güzelim, tamam mı? Yaz da bitiyor zaten.”

“Ben dönerim sanırım. İşlerim var.”

“Hafta sonu da bir iş yapacak değilsin ya, kızım. Dinlen işte!”

“Bakalım...” dedi Işıl. “Görüşürüz anne!”

Telefonu kapattı. Yarın sabah erkenden dönmeye kararlıydı. Harun dönmek istemese bile, bir araç kiralar, kendi başına dönerdi.

“Bence annene gerçeği söylemeliydin.” dedi Harun.

“Saçmalamayın ya! Delirirdi! Kahrından ölsün mü kadın! Önce İsmet, sonra ben...”

“Sevinebilirdi de!” dedi genç adam düz bir alayla. “Bu yaşına kadar hâlâ evlenmediğin için endişelidir belki. Bir de torunu olma ihtimali olunca...”

“Siz bana yaşlı mı diyorsunuz?” diye homurdandı Işıl. “Daha yirmi sekiz yaşındayım.”

“Anne olmak için çok da genç değilsin. Zaten hamileliğini ondan saklayamazsın. Daha ilk ayında şıp diye anlar.”

Işıl endişeli bir bakışla kocasının düzgün profilini süzdü. Bu adam şimdi kocası mıydı? Artık evli bir kadın olduğuna inanamıyordu. “Gerçekten anlar mı?” diye sordu yavaşça.

“Tabii ki. Annelerin içgüdülerini on kaplan gücündedir.”

“Dalga geçmeyin. Daha önce hamile kalmadığım için neler olacağını bilmiyorum. Annem de anlamaz bence.”

“Diyelim ki hemen anlamadı. Karnın büyümeye başlayınca ne olacak? Gaz mı diyeceksin?” Gözleri onun ince bedenine kaydı. “Bu zayıf vücutta yumruk kadar bir şişlik bile belli olur.”

“Kış gelecek. Kalın giyinirim.”

“Sonra ne olacak? Doğumdan önce bir iki ay tatile mi çıkacaksın?”

“Üf! Ne kadar çok soru soruyorsunuz. Hepsi benim sorunum. Size ne!” Işıl öfkelenmişti. Düşünmek istemediği ayrıntıların bunlar. “Uzun zamandır ikinci bir dil kursu almak istiyordum. Almanca olabilir. Anneme birkaç aylığına Almanya’ya gideceğim derim. Belki de gerçekten giderim.”

“Hamile halinle tek başına ne işin var o yabancı memlekette?”

“Başka çarem mi var? Duruma göre bakacağım işte.”

Harun başını eğdi hafifçe. “Sen bilirsin.” dedi sonra. “Bebeğime zarar gelmesin de.”

Işıl acı bir şekilde gülümsedi. “Daha doğmamış bebeğinize bu kadar sahiplenmeniz gülünç olmuyor mu? Hamile bile değilim.”

“Tebdir iyidir. Her şeyi mümkün olduğu kadar iyi planlarsan, sonra hayal kırıklığına uğramazsın. O bebek için senin anlayamayacağın bir fedakârlık yapıyorum ben.”

“Ben de yapıyorum!” dedi Işıl öfkeyle. Soğuk gözleri iyice canlanmıştı.

“Bekâretini kaybetmek o kadar da büyük bir fedakârlık değil!” diye homurdandı Harun. “Büyük ihtimalle zaten bir gün birisine kendi isteğinle verecektin!”

“Bu kadar terbiyesiz olmanız gerekiyor mu?” diye sordu Işıl kızgınlıkla. Sustu. “Peki ya bebek?” dedi sonra. “Bebeğimi size verecek olmam, fedakârlık değil mi?”

“Evet, bebek önemli işte! O yüzden dikkatli olmalısın.”

“Endişelenmeyin! Çocuğunuzu alacaksınız. Gerekirse anneme de söylerim ... ama ... ama şimdi değil. Çok sonra.”

Harun sesini çıkarmadı. Sadece biraz daha gaza bastı. Otomobil homurdanarak ileri atıldı.

Otoyolda bakım çalışmaları yüzünden bir süre tek şeritten gitmişlerdi. Ayrıca herkes tatil için yollara döküldüğünden, otoban açıldığında bile oldukça yavaş ilerlemeleri gerekmişti. Bodrum’a girdiklerinde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Genç kadın sessizdi. Gözleri hâlâ hareketli olan sokakları izliyordu. Camı hafifçe araladığı için dışarıda süregelen eğlencelerin müzikleri kulaklarına

doluyordu. Nedense bu hareketlilik o an içini ferahlatmıştı. Uzun zamandır bir tatile çıkmadığını hatırlamıştı. Bilinçatlı bu dakikaların tatil olduğunu ona fısıldıyordu. Bedeni biraz sonra adamla yapacağı sevişmenin gerginliğiyle doluyken bile, akli, tatilde olmanın keyifli düşüncesiyle bulanmıştı.

“Yazlığımız Turgutreis’e çok yakın. Turgutreis’i bilir misin?”

“Hayır. Hiç gelmedim.”

“En son ne zaman tatile çıktın?”

“Üç ay önce!” diye mırıldandı Işıl.

Harun biraz alayla ona baktı. “Urla’ya benimle konuşmaya geldiğin hafta sonunu mu söylüyorsun?”

“Biz de sizinki gibi güzel bir evde yaşıyoruz!” dedi Işıl burun kıvrarak. “Mudanya bize on dakika. Sürekli tatilde gibiyiz zaten.”

“Tabii, eminim öylesindir. Ben de Urla’da yaşıyorum ama bazen hafta boyunca denizi görmediğim olur. O tatil sayılmaz.”

“Ne iş yapıyorsunuz tam olarak? İnşaat mı?”

“İnşaat gereçleri satıyorum. Bir inşaata lazım olabilecek her şey. Demirinden fayansına kadar her şey işte!”

“Yeterince kazanıyor musunuz?”

“Denize kenarı olan yerlerde inşaat iyi para getiriyor.” dedi Harun ilgisizce. “Kazanıyorum işte bir şeyler.”

“Pahalı bir arabanız var.”

“Taksitle her şey alınabiliyor.”

“Oysa ben size iyi bir para teklif etmiştim.”

“Ne yapacağım ki fazla parayı?”

“Saçmalamayın! Para her zaman lazım...”

Harun omuz silkti. “Fazla para sayesinde ne daha fazla yemek yerim ne daha fazla içerim ne de daha fazla yaşarım. Senin günlük yemek ihtiyacın ne? Yediklerinin en pahalısı ne olur? Her gün havyar ve ıstakoz yiyemeyeceğini tahmin edersek, çok daha az bir paranın yeteceğini söyleyebilirim. Fazlasına ne gerek var?”

“Daha iyi kıyafetler, daha iyi bir ev, belki bundan iyi bir araba... Taksitle olmazdı hiç değilse.”

“Bunlar o kadar önemli değil. Mutlu ve huzurlu isen, bu hayatta her şey sana yeterlidir. Her ev sana cennettir. Örneğin, şu anda, sevgili kardeşin sayesinde yaşadığımız ev bana cehennem gibi geliyor. Nefes alamıyorum o evde. Boğuluyorum. Rahatlamaya ihtiyacım var.”

Işıl yutkundu. Kardeşinin kazasından beri kendisi de Bursa’daki ferah evinde aynı hisleri yaşıyordu. Harun’u anlıyordu. Üstelik onun acısını tahmin bile edemiyordu.

“Sonuç olarak rahatlamak için benden intikam almayı mı seçtiniz?”

“Hiç ilgisi yok. Seni ben çağırmadım Urla’ya. İşin doğrusu, bebek teklifimi kabul edeceğini hiç düşünmemiştim.”

“Düşünmemiştiniz belki ama fırsatı yakalayınca da balıklama atladınız!”

Harun önündeki aracı solladı. Bodrum’dan çıkmışlardı. Trafik yine azalmaya başlamıştı. Bol ağaçlıklı bir yoldan gidiyorlardı.

“Sadece aptalcasına bir söz verdiğim için!” diye mırıldandı genç adam. “Söz vermeseydim eğer, dünyada hiçbir güç beni kardeşin için iyilik yapmaya ikna edemezdi.”

Işıl yeniden ona çevirdi gözlerini.

Harun dişlerini sıkmış olmalıydı. Yanak kasları dalgalanmıştı çünkü. Dümdüz burnu, dolgun dudakları, köşeli çenesi ve zekâsını gösteren alnı ile çok güzel bir yüz hattı vardı. Saçları zaman içinde doğal uzunluğuna erişmişti. Perçemlerin bazıları çocuksu bir şekilde alnına dökülmüştü. Yaraları da pek belli olmuyordu artık. Yüzündeki yaralar geçmiş olsa bile belli ki yüreğindeki yaralar hiç iyileşmemişti. Onun bulutlu gözlerinden, o anda ölen erkek kardeşini, yengesini ve yeğenini düşündüğünü anladı. Ölenle ölmeyeceğini ona bin kere de söylese, genç adamın acı ve öfke içinde olacağını biliyordu.

“Bence ... bu çocuk işinden vazgeçmelisiniz!” dedi yavaşça.

“Neden?” Onun da gözleri karısına dönmüştü.

“Vazgeçmelisiniz çünkü içinizde şişen öfke hiç dinmeyecek. Bunu hissediyorum. Bana her bakışınızda, kalbinizi yakan öfkenizi hissedebiliyorum. İçinizin nasıl yandığı çok belli! Bu ateşi hiçbir şey söndüremeyecek. Hele ki benden olan bir çocuk, öfkenizi hiç azaltmayacak. Onu gördükçe, o büyüdükçe, size sokulup sevgi istedikçe, siz hep bizi hatırlayacaksınız. Ona hak ettiği sevgiyi asla vermeyeceksiniz...”

Harun bakışlarını yeniden yola çevirdi. Genç kadına bir cevap vermemişti. Zaten ortada bir soru da yoktu!

10. BÖLÜM

Evin bulunduğu yere sonunda varmışlardı. Otomatik kapıyı geçip bahçeye girdiklerinde, kapı arkalarından yavaşça kapandı.

Evin içi gerçekten çok güzeldi. Dışı yoğun karanlıkta çok bir fikir vermemişti ama iç tasarımı çok ferahtı. Hafif bir havalandırmaya ihtiyacı vardı sadece. Harun lambaları yaktığında her taraf ıslıl ıslıl olmuştu. Yerler birinci kalite granitti. Yürüme ve oturma kısımları halı ile kaplanmıştı. Duvarlarda yağlıboya tablolar vardı. Bazı duvarlarda ve köşedeki şöminenin üstünde aile bireylerinin çerçeveli fotoğrafları görünüyordu. Onları karşılayan büyük salonda rahat görünümlü koltuklar gözüne çarptı. Evde modern olmayan tek bir unsur bile yoktu.

Harun onun bakışlarını yakaladı. “Beğendin mi?”

“Çok güzelmiş.” dedi içtenlikle. Ayakkabılarını onun gibi çıkarmıştı. Yandaki raflarda bir sürü terlik vardı. “Birisini alabilir miyim? Yalınayak pek gezemem de.”

“Tabii, al.”

Bir çift terlik giyen Işıl ondan tarafa yürüdü. “Gayet temiz görünüyor. Sık gelir misiniz?”

“Kardeşim ailesi ile sık gelirdi.” dedi genç adam. “Ben çok bunaldığımda gelirim. Genelde kışın olur. Bu sene ilk kez geliyorum. Çevrede yaşayan bir kadın da haftada bir kızlarıyla gelip evi komple temizler.”

“Belli...” Işıl elini güzel görünümlü bir at biblosunda gezdirdi. Toz falan yoktu. “Kadınlarla mı?” diye sordu farkında olmadan. İlgisiz görünüyordu ama soğuk gözleri yavaşça kocasına yöneldi.

“Anlamadım?”

“Buraya kadınlarla mı gelirsiniz?”

Harun yere bırakmış olduğu iki küçük valizi yine eline aldı. Onun sorusunu çok önemsememiş gibiydi. “Hayır... Buraya gelen tek yabancı kadın sensin.” dedi öylesine.

Genç kadın da onun arkasından üst kat merdivenine yöneldi. “Ben yabancı mıyım ki?” diye sordu iğnelercesine. “Artık kannızım.”

Harun merdiven basamaklarının dibinde durdu. Ona baktı. “Karım benimle hâlâ sizli bizli konuşuyorsa, elbette yabancı sayılır.”

“O başka bir şey.”

“Öyle mi? Nasıl bir şey peki?”

İşil onun yanına varmıştı. “Başka bir şey işte! Sizinle çok samimi olmak istemiyorum.”

“Her şey iş anlaşması çerçevesinde olsun istiyorsun yani?”

“Evet...” Kaşlarını kaldırdı. “Öyle değil mi zaten?”

“Öyle sanırım. Sözleşme bile imzaladık.” Dönüp merdivenden çıkmaya başladı. “Sen kendini nasıl rahat hissedeceksen öyle olsun. Yine de biraz sonra sevişeceğin bir erkekle sizli bizli konuşmak çok saçma olur.”

İşil kararsızca onun arkasından bakmıştı. Haklıydı kuşkusuz ama onunla resmî konuşmak kendisini güvende hissettiriyordu. Sanki her şeyini ona vermemiş olacaktı.

O da merdivene doğru adımını attı. Yavaş yavaş basamakları çıkmaya başladı. Kaçınılmaz sona doğru adımlar attığını biliyordu. Merdivenin en üst basamağına vardığında, Harun koridordaki ilk kapiya yönelmişti. Bir iki parmak aralıktı zaten. İçeri giren adamı isteksizce takip etti. Eşikte durup bir an odayı süzdü.

Kalın, ışık geçirmeyen perdeler ortamı serin tutuyor olmalıydı. Klima yoktu görünürde. Bir delikanlının yetişkinliğe geçiş evrelerini belli eden şeyler vardı etrafta. Duvar da bir gitar, birkaç poster, boydan boya bir kitaplık, sade bir aynalı dolap.

Harun valizleri yere bıraktı. Çok ağır olmamalarına rağmen kırık olan kolu ağrımış olmalıydı ki genç kadına belli etmeden hafifçe ovuşturdu. “Benim odam.” dedi ona.

“Belli. Her şey sizin boyutunuzda...” Odaya girdi. Etrafını süzerken, gözleri modern yatağa kaydı. Harun onun kocaman yatağa olan bakışını görmüştü.

“Gözlerindeki korku mu yoksa?” diye sordu alayla.

Genç kadın ifadesiz bakışlarını ona çevirdi. “Buzların içini görebiliyor musunuz?”

“Bazı yansımalar var. Korkun, gizleyemeyeceğin kadar yoğun sanırım.”

İşıl belli etmeden iç çekti. “Yok canım!” dedi gözlerini kaçırıp. “İlk ilişkiyi birazdan hiç tanımadığım bir adamla yaşayacağım. Bu arada hem uysal hem de sıcak olmam bekleniyor. Üstelik de tüm işi ben yapacağım! Niye korkayım ki?”

Harun onun bu hali karşısında sessizce durdu bir an. Sonra genç kadının beklemediği bir şey yaptı. İtiraz etmesine fırsat vermeden ince beline sarıldı. İşıl da kısa sayılmazdı ama şimdi adamın iri cüssesi karşısında kendisini iyice narin hissetmişti. İri gözleri kocasına çevrildi.

“Peki, ne kadar korkuyorsun?” diye sordu Harun delici bakışlarla.

Kalbi patlayacak kadar korkuyordu aslında. Ellerini belindeki ellere attı. Çözmeye çalıştı. “Altından kalkarım merak etmeyin. Beni bırakır mısınız lütfen? Eğer hemen bir şeyler yapacaksak, önce tuvalete gitmeliyim. Saatlerdir tutuyorum.”

Harun inat edercesine onu biraz daha kendine çekti. İşıl göğüslerinin sert gövdeye dokunduğunu hissetti. Bu değişik bir histi.

“Benden mi korkuyorsun, sevişmekten mi peki?”

“Sanki ikisi çok farklı şeyler!” dedi İşıl ters bir sesle. “Sevişeceğim kişi siz olduğuna göre bir fark yok!” Genç adamın bir eli kalçasına inince, gözleri irileşti. Daha önce kimse kalçasını okşamamıştı. Adamın hareketi o kadar doğal ve sahipleniciydi ki! Üstelik

kalçasından çekştirilince, kasıkları da ona yapışmıştı. “Yapma...” dedi istemsizce. İlk kez sizli bizli konuşmayı unutmıştı.

“Ne yapıyorum?” Harun elinin baskısını artırdı. Öbür eli de kalçasına inmişti. Şimdi iki eli ile hem okşuyor hem de onu hapsetmiş oluyordu. Bu kalın kollardan kaçmak imkânsızdı. Genç kadın kasıklarının ona temas etmemesi için de ayrı bir çaba harcıyordu.

“Harun Bey!” diye itiraz etti.

“Harun!” dedi genç adam.

“Harun Bey!” dedi Işıl inatla.

“Harun dersen bırakırım.” Kalçasını okşayan kararlı eller, kumaşın altına inanılmaz bir ateş yayıyordu sanki. Işıl yutkundu. “Söyle hadi!” diye ısrar etti Harun. Keskin hatlı dudakları genç adamın inadını açıkça belli ediyordu.

“Lütfen yapma!”

“Söyle!” dedi sertçe ve onu biraz daha çekince, artık Işıl direnemez olmuştu. Vücutları iyice birbirine yapışırken, kasıkları genç adama tamamen temas etti. O anda... O anda tüm vücudu ürperdi.

“Harun!” dedi kızgınca. “Harun! Oldu mu?” Genç adam onu duymamış mıydı acaba? Kalçaları hâlâ onun kontrolündeydi. “Bırak beni hadi!”

Okşamasına devam eden sıcak eller, vücuduna temas eden sert beden ve genzine dolan o dayanılmaz erkeksi koku, çok yabancı olduğu şeylerdi. Daha evvel bir erkeğe bu kadar yakın olmamıştı.

“Bugün çok güzeldin!” dedi Harun. “Büyükkannem seni çok beğenmiş.”

“Teşekkür ederim. Bırakacak mısın beni?”

“Çok güzel kokuyorsun.” dedi Harun delici bakışlarla. Kemikli, düz burnunu onun boynuna doğru yaklaştırdı. “Ne kokusu bu?”

“Black Lavander...” dedi genç kadın o anki durumun stresıyla. Nefesi niye kesilir gibi olmuştu ki? Saçlarından ayak parmaklarına uzanan ürperme daha da şiddetlenmişti. Harun biraz daha gayret etse, dudakları boynuna değecekti.

“Hımm! Siyah lavanta ha? Böyle bir koku var mı ki?”

“Zor bulunuyor.” Ellerini göğsüne dayayıp vücudunu çekmeye çalıştı. “Bırak lütfen. Zaten... Zaten birazdan istediğini alacaksın.”

Harun kısa bir duraklamanın ardından onu bırakıverdi. “Peki, şimdilik serbestsin. Hadi git de rahatla. Bence güzel bir duş al. Ben alacağım. İstersen birlikte alalım?”

“Hiç istemem...” Kurtulduğu için kısa bir süreliğine de olsa içi rahatlamıştı. Onun kollarında kendisini neden o kadar farklı hissetmişti ki? Güçsüz ve teslim olmuş!..

“Sırtını sabunlardım. İstemez misin?” diye sordu alayla.

“Hayır...”

“Bacaklarını ve göğüslerini de!”

“Asla!”

Genç adamın gözleri hafifçe kısıldı. “Bana asla deme küçük hanım! İnanmam böyle sözlere.”

“Yine de istemem! Ben kendim yıkanırım. Yıllardır da öyle yapıyorum.” Öfkeyle döndü. Hızlı adımlarla banyoya yöneldi. Bir duş almak gerçekten iyi gelecekti. Sıcak ve yorucu bir gündü. Heyecandan ve koşturmacadan epeyce terlemişti. Komikti belki ama kadınca bir dürtüyle kendini temiz hissetmek istiyordu. İlk cinsel tecrübesinde, karşısındaki zorba adama güzel kokmak istediğine inanamıyordu. Bu ne garip bir içgüdüydü!

Banyoya girdiğinde durakladı. Öfkeyle hareket edince, valizinden ne iç çamaşırı ne de geceliğini almıştı. Yıkandıktan sonra ne yapacaktı? Gerçi giyinmeye ne gerek vardı ki?

“*Aptal mısın kızım sen?*” demişti içindeki bir ses. “*Adam zaten dakikalar sonra hepsini üzerinden çıkaracak.*”

Peki ya odaya nasıl geri dönecekti? Çırılçıplak dönemezdi. Utanırdı. Neyse, bir çaresine bakacaktı. Hiç olmadı bir havluya sarınırdı.

Meraklı bir şekilde etrafını süzdü. Banyo kocaman ve çok modern. Harun bu yazlığın otuz sene önce büyükbabası tarafından

yapıldığını söylememiş miydi? Evin her yeri modern olduğuna göre yakın zamanda ciddi bir tadilat geçirmiş olabilirdi.

Gidip banyonun büyük bir bölümünü kaplayan lüks dolapları karıştırdı. İçlerinde havludan deterjana, şampuandan saç kurutma makinesine kadar her şey vardı. Hepsi de düzgünce yerleştirilmişti. Büyükçe bir dolabın içinde lacivert bir bornoz gördü. Bu olurdu işte. İşine yarardı. Harun'un bornozu olmalıydı.

Değerli kolyesini çıkarıp özenle bir kenara koydu. Çok sevmişti bunu. Pahalı olmasına rağmen çok abartılı bir şey değildi. Boşanıncaya kadar pek çok kez kullanacağına emindi. Onu geri vermek zor gelecekti. Beyaz elbisesini de omuzlarından sıyrıldı. Çırlıçıplak kaldığında, eli banyonun kapısına gitti. Kilitlese miydi?

O sırada banyonun kapısı tıklanınca irkildi. Sonra kocasının sert sesini duydu.

“Işıl?”

Garip bir his tüm bedenini sardı. Bunun sebebi çıplak vücudu ile kocası arasında sadece incecik bir kapı oluşu değildi. Harun ilk kez adını böyle tane tane söylemişti. Kendi adını onun ağzından duymak neden hoşuna gitmişti anlayamıyordu.

“Efendim?” dedi kapının ardından.

“Aç mısın? Bir şeyler hazırlayayım mı?”

“Hayır. Çok geç oldu.”

“Çay ya da kahve?”

“Hayır. Çok yorulduğum ve uykum geldi. Ne yaparsak yapalım, sonra uyumak istiyorum.” Sesi biraz tersti. Ne rahat bir adamdı bu! Kendisi biraz sonra olacakların stresi ile titrerken, o tıknmayı düşünüyordu!

“Peki.” dedi Harun. Sonra onun uzaklaştığını hissetti. Hiç değilse kapıyı açıp soracak kadar öküzlük yapmamıştı!

Duş kabininin önünde kocaman bir yer havlusu vardı. Genç kadın terliklerini çıkarıp havluya bastı. Orada banyo terlikleri de duruyordu ama çok büyük olduğu için onları giymedi. Harun'un olmalıydı. Görünüşe göre banyoda hiçbir şey eksik değildi. Ayakları

çıplak bir şekilde her tarafı buzlu camla çevrili büyük duş kabine girdi. Belki vücudundaki stres ayaklarından su ile birlikte akıp giderdi.

Suyun sıcaklığı mükemmeldi. Isı ayarlı değişik bir bataryası vardı. Her şey pırıl pırıldı. Şampuan ve duş jeli duvardaki sık girintilerdeydi. Keyfini çıkararak yıkanamadı elbette. İçindeki sıkıntı ve korku onu rahat bırakmıyordu. Yine de duştan çıktığında kendisini daha iyi hissediyordu. Temizlenmişti hiç değilse.

Aynada çıplak vücudunu süzdü bir an. Acaba karanlıkta mı sevişeceklerdi? Apaydınlık bir ortamda olması hiç rahatlatıcı olmayacaktı. Adamın üstüne çıkıp tüm işi kendisi yapacaksa, en başta göğüsleri olmak üzere vücudunun çoğu yerinin olduğu gibi açıkta kalacağı gerçeği vardı aklında.

Saçlarını acele etmeden kurutup odaya geri döndü. Kocasını yatakta oturur buldu. Odanın pencerelerini açmış, sineklikleri çekmişti. İçerisi tatlı bir serinliğe kavuşmuştu. Genç adamın üzerinde sadece iç çamaşırları vardı. Gözü televizyondaki haberlerdeydi. Bornoza sarınmış karısına şöyle bir baktı. Önü sıkı sıkıya kapatılmış ve kuşağı düğümlemiş bornoz, genç kadını daha genç ve sevimli göstermişti.

“Özür dilerim. Senin bornozunu giymek zorunda kaldım!” dedi Işıl biraz kızarak. O delici bakışlar altında kendisini çıplak gibi hissetmişti. Sanki üstünde sımsıkı kapalı bir bornoz yoktu.

“Yakışmış, sadece biraz büyük.”

Genç kadın kollarını biraz havaya kaldırınca, bornozun kolları geriye kaydı. Ancak o zaman elleri gözüküyordu. Gerçekten de bornozun içinde neredeyse kaybolmuştu. “Sevdim ben.” dedi yine de. Gözlerini onun yarı çıplak vücudundan kaçırarak yatağın diğer tarafına gitti. Böylece sırtı kendisine hafifçe dönük olan adam, bornozu çıkardığını göremeyecekti. Çıplak vücuduyla hemen örtünün içine süzüldü. Bornozu ondan tarafa itirdi. “Alabilirsin. Kuru. Başka havluyla kurulandım ben. Sadece buraya gelirken giydim.”

Televizyonun kumandasını onun yanına bırakan Harun ayağa kalktı. Bornozu alıp banyoya yöneldi. O yokken heyecanını yatıştırmak isteyen Işıl kanallar arasında gezindi bir süre. Uydu kanalları cam gibi netti. Bir moda programı görünce orada durdu. Ekrandaki güzel kadınları izlemeye başladı.

Harun ne zaman çıkar gelirdi ki?

Şu işkence bitse artık çok iyi olurdu. Kalbi pır pır atıyordu. Garipti ama göğüs uçları sertleşmişti. Harun'un amma da atletik bir vücudu vardı! O banyoya giderken çaktırmadan arkasından bakmıştı. Geniş omuzlarını, güçlü bir sırt ve daracık kalçalar süslüyordu. Gerçekten güzel kalçaları vardı. Erkeklerde güzel kalçalar olabileceğini pek düşünmemişti bugüne kadar. Bacaklarındaki tüyler de ne çok ne de azdı. Kız gibi tertemiz, tüysüz vücutlu erkekleri nedense itici bulurdu.

Gözlerini yumdu. Moda programını izlemek bile aklından geçenlere engel olamıyordu. Göğüs uçlarına ne oluyordu böyle? Adamın vücudunu düşünecek ne vardı? Her yeri kaslı, iri bir adamdı işte! Aklında beliren düşüncelerin hepsi korkudandı galiba.

Ya... Ya adamın orası? Büyük müydü acaba?

Sınav öncesi korkmasına rağmen, sınav sorularını merak eden bir öğrenci gibiydi.

Bazı arkadaşlarının bu özelliği esprisi konusu yaptığını hatırlıyordu. O biçimli kalçaları saran iç çamaşırı aşağı indiği zaman, göreceği şeyden gerçekten korkuyordu. Bu yaşına kadar hiçbir erkeğin cinsel organını merak etmemişti. Gördüğü birkaç resim de ilgisini çekmemişti. Hele bir resimde onu öpen bir kadını gördüğünde çok itici gelmişti.

Asla öpmem!

Zaten bunları düşünmeye gerek yoktu. Alt tarafı adamın o iri gövdesi üzerine çıkacak, hayal etmeye korktuğu şeyi içine alacak ve en kısa sürede bitmesi için dua edecekti. İnşallah çabuk biterdi. Harun'un geç boşalma ile ilgili sözlerine rağmen çok uzatmayacağı konusunda ümitliydi.

Sonrası Allah'ın işine kalmıştı. Kolay hamile kalmak için yapılması gerekenlere internette bakmıştı. O boşaldıktan sonra, sırtüstü yatıp kalçasının altına bir yastık koyacaktı. Böylece içindeki spermilere hedefe varmaları için biraz yardımcı olacaktı.

Canı çok acır mıydı acaba?

Önemsemiyor gibi davransa da ilk ilişkisi olacağı için tedirgindi. İlk defasının acı verici olduğunu hem okumuş hem de duymuştu. Söylendiği kadar acımazdı inşallah! Belki de üstte olması daha iyi olurdu. Hiç değilse ilk birleşmenin kontrolü kendi elinde olurdu.

Kahretsin! Deli gibi korkuyordu. Derin bir nefes aldı. Rahatlamaya çalışmalıydı. Yarın gece bu saatlerde her şey bitmiş, kendi evinde, rahat yatağında her şeyi unutmuş bir halde uyuyor olacaktı. Kardeşi için de bir ümit olacaktı yüreğinde.

Aklı düşüncelerle doluyken zaman akıp geçti. Harun banyodan çıktığında korkusu hâlâ geçmediği gibi yeniden şiddetlendi. Genç adamın üzerinde bornozu vardı. Onun televizyonu kapatışını izledi. Şu bir gerçektir ki o bornoz genç adama kendisinden çok yakışmıştı. İri yapısı ile doldurmuştu içini.

Televizyonu kapatan Harun odanın lambasına yöneldi. Yeni kaynayan sol kolu biraz hareketsizdi. Ağrıyor olmalıydı. Hiç üzülmedi. Lamba kapanınca ortam birden kapkaranlık oldu. O gün ay-sız bir gece vardı. Gözleri karanlığa yavaşça alışırken, kocasının bornozunu çıkardığını hayal meyal gördü. Bu iyiydi. Karanlıkta ikisinin de pek bir yeri görünmezdi hiç değilse.

Yanılmıştı...

Yatağın içine süzülen Harun, başucundaki bir düğmeye basınca, odanın zemininde, duvar içine gömülmüş led lambalar insanı rahatsız etmeyecek bir aydınlıkla yanıverdi. İçerisi tatlı bir loşluğa kavuşurken, Işıl bir anda kocası ile yüz yüze geldi. Sağlam kolu üzerine yaslanan genç adam, ona sokulup gözlerini gözlerine dikmişti.

“Sönük kalsaydı ya!” diye mızıldandı.

“Niye?” diye sordu Harun anlamamış gibi.

“Öyle işte.” Ne yapacağını bilememenin verdiği tedirginlikle gözlerini kaçırdı. Üstelik onun banyodan yeni çıkmış vücudunun mis gibi kokusunu ve yaydığı sıcaklığı rahatça hissediyordu. Örtünün altında çıplak bir erkekle olmak çok garip bir histi.

“Korkuyor musun hâlâ?” diye sordu Harun.

“Sanki çok umurunda...”

“Haklısın. Pek değil.” dedi genç adam rahatça. “Sen alacağını aldın. Şimdi de sıra bende. Borcunu ödeme zamanı.” Kazada kırılan koluna ait parmakları, apaçık bir arsızlıkla örtünün altından genç kadının karnına kaymıştı. Çıplak tenine dokunduğu anda, Işıl nefesini tuttu.

“Böyle konuşunca senden nefret ediyorum.” dedi dişlerinin arasından.

“O da hiç umurumda değil...” diye acımasızca mırıldandı Harun. “Birbirimizi sevmemiz gerekmiyor.”

Kararlı parmakları, örtünün altında hareketlendi. Pürüzsüz göbeğinde küçük yuvarlak daireler çizerek gezinmeye başlamıştı. Gözleri ise onun soğuk mavi gözlerindeydi. Genç kadının bedeni istemsizce kasıldı. O elin ne tarafa gideceği meçhuldü. Alt tarafa gitse ayrı dert, üst tarafa gitse ayrı dertti. İnşallah aynı bölgede kalırdı.

“Parmaklarının hissiz olduğunu sanıyordum?” dedi konuşup kendi kendisini rahatlatmak için. O okşadıkça kıpırdamamak garip bir şekilde zor geliyordu.

Genç adamın bir an duraklayan parmakları yeniden hareketlendi.

“Teninin güzelliğini hissedecek kadar iyi şu an.” dedi rahat bir sesle. “Tabii hâlâ birkaç fizik tedavi egzersizi yapıyorum. Duvardaki gitarımı yeniden çalmam ise imkânsız.”

Işıl sesini çıkarmadı. Onun için üzülmemeliydi. Özellikle şu anda!

Harun’un parmakları gezinmeye devam ediyordu. Genç kadının tedirginliğine aldırmadan, kasığının üst kısmı ile göğüsleri arasındaki her noktayı ezberlemeye çalışıyor gibiydi.

“Harun!” diye fısıldadı Işıl dayanamayarak. “Niye bana işkence yapıyorsun?”

“İşkence mi yapıyorum?” diye sordu genç adam masumca.

“Yaptığını biliyorsun.”

Genç adamın parmakları içeriden ince örtüyü tuttu. Ona aldırmayan bir yavaşlıkla, usulca aşağıya çekmeye başladı. Işıl nefesini ciğerlerine hapsedmişti. Neler olacağını anlamıştı. Genç adam çok yavaş bir şekilde örtüyü aşağıya doğru çekmeye devam ediyordu. Öldürücü bir yavaşlıkta yapsa da, genç kadına ait hazine gittikçe meydana çıkıyordu.

“Yapma...” diye inlercesine itiraz etti genç kadın.

“Şişşt! Sus!”

Harun ona aldırmamıştı bile. Örtünün kenarı önce narin omuzlarını açıkta bıraktı. Ela gözler açıkta kalan bu kısımları dikkatle izliyordu. Fildişi gibi beyaz, ince kemikli omuzları vardı. Örtü iyice sıyrılırken, göğüslerinin üst kısımları görüldü. Gergin, biçimli kavisler gittikçe belirginleşiyordu.

Bakışları karşılaştı bir an.

“Sen gerçekten vicdansız, kötü bir adamsın!” diye fısıldadı Işıl. Göz pınarları hafifçe dolmuştu. Kalbi ise deli gibi atıyordu. Konuşmak bile zor gelmişti.

“Kocana böyle şeyler söylememelisin!” dedi Harun hafif bir alayla. Gözleri yeniden örtünün açıkta bıraktığı kısımlara çevrildi. Hafifçe çekmeye devam ediyordu. Örtünün kenarı, diri dolgunlukların ortasına gelmişti. Minik bir çekişle daha, önce göğüs uçlarından birisi görüldü. Sonra da diğeri... Gül tomurcuğu gibi diri, küçücük pembe uçları meydana çıkıverdi.

Harun bu şahane tepecikleri süzdü bir an. Örtü aşağıya doğru indikçe, çevresindeki küçük pembe hale ve en sonunda göğüslerinin tümü olduğu gibi ortaya çıktı. Işıl’ın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Elleri iki yanda iyice kasıldı. Kahretsin! Bu adam örtüyü daha ne kadar indirecekti? Yanakları kızarmıştı. Vücudunun engel olamadığı bir şekilde açığa çıkışı, kalp atışlarını ikiye katlamıştı. Üstelik o bakışlar göğüslerinde sadece gezinmiyor, gezindiği yerleri âdeta yakıyordu.

Sonunda örtü, dümdüz göbeğine kadar indi. Hâlâ da inmeye devam ediyordu.

“Lütfen yapma artık!” dedi yalvarırcasına. Harun’un onu dinlemediğini görebiliyordu. “Işıkları kapat hiç değilse! Lütfen!” Gözleri iyice dolmuştu.

Harun karşısındaki güzelliği, gözlerindeki bir pırıltıyla seyrediyordu. Teni o kadar beyazdı ki loş ortamda bile parlıyordu. “Bu kadar güzel bir şeyi gizlemene izin mi vereyim?”

“Görmediğin bir şey değildir.” dedi Işıl utançla.

“Senin kadar güzelini görmediğimi rahatça söyleyebilirim.”

Örtüyü çekmeye devam etti. Işıl gözlerini yummuştu. Örtü yavaş yavaş göbeğinin altına ve daha aşağısına erişti. Genç adam sımsıkı kapalı bacaklarını da meydanda bırakarak örtüyü diz kapaklarına kadar çekmişti.

Işıl kıpkırmızı olmuştu. Hem heyecandan hem de utançtan artık nefes bile alamıyordu. Kalbi o kadar delicesine bir güçle atıyordu ki bunu Harun’un duymuyor olması imkânsızdı. Ah, ne hain bir adamdı bu! Neden bu kadar yavaş davranıyordu? Neden işkence edeceğine hedefi olan bebek için hemen birleşmelerini sağlamıyordu?

Gözleri kocasının sert, ne düşündüğü belli olmayan yüzüne kaydı. Onun ela gözleri ise kendi çıplak vücudundaydı. Gözlerinin dokunduğu yerler önce yanıyor, sonra da aynı yerlerde gezinen parmaklar tarafından serinletiliyordu. O dokunuşlar hem ürpertici hem de engellenemezdi.

Harun genç kadına dokunmaktan gerçekten keyif almıştı. Parmaklarını usul usul, hiç acele etmeden onun pürüzsüz bacaklarında gezdiriyordu. Beyaz bir kadife gibiydi. Gerçekten de o kadar güzel bir kadındı ki! Yüz güzelliği zaten emsalsizken, ince vücudunun orantılı güzelliği her erkeğin aklını başından alabilirdi. Gözleri ve eli usulca bacaklarının birleştiği yere yöneldi. Sımsıkı kapalı bacaklarının arasında küçücük bir çizgiden başka bir şey yoktu. Bir süre kadınlığının o sevimli çizgisine dokundu. Bacaklar hâlâ sımsıkı kapalıydı ve daha fazlasına izin vermiyordu.

Gözleri karısına yöneldi. Bakışları karşılaştı.

Işıl o sert gözlerdeki gizli emri anlamıştı. Dudağını ısırды. Göz pınarlarındaki yaşlar akmamak için direniyordu. Birbirine sımsıkı yapışmış bacaklarını hafifçe araladı. Adamın istediğı şeyi gönulsüzce yaptı. Ortaya çıkan kıvrımlarını nazikçe zorlayan parmaklar, korku kadar garip bir heyecana da sebep oldu.

“Kasma kendini!” diye fısıldadı Harun.

Genç kadın cevap vermedi. Gözlerini yumdu. Kasmak istemiyordu ama onun da bu yaptığı şey hiç adil değildi. Hoşlanmak istemediğı halde etkilendiğini kabul ediyordu. Lanet parmaklar bir kadının orasındaki en hassas noktaları o kadar iyi biliyordu ki! O kadar ustaca baskı yapıyordu ki!

Bir süre sonra genç adamın parmakları tertemiz kıvrımlardan uzaklaşıp yukarı tırmandı. Karnının düzlüğünde kelebek dokunuşları gibi hafif temaslarla gezindi. Bu dümdüz midenin altında kendi bebeğinin yeşereceğine inanmak çok zordu. Yukarıya doğru hiç acele etmeden tırmanırken, odada derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Parmak uçları iki göğsünün arasına kaydı. Oradaki çekici boşlukta delirtici bir yavaşlıkla dolaştı. Sanki oralarda gizlenmiş bir şey arıyordu.

Işıl bu nazik ama korkutucu dokunuşlar karşısında nefes bile almadan bekliyordu. Sadece dik göğüsleri yaşadığı heyecanı belli etmek ister gibi hafifçe yükselip alçalıyordu. Hissettiklerini tarif etmek gerçekten çok zordu. Göğüslerinin arasındaki bu yabancı parmaklar gezindiğı her yeri ürpertiyordu. Bu işkence daha ne kadar böyle sürecekti?

Harun’un hiç acelesi olmadığı belliydi. Parmakları, gerginleşmiş göğüslerinden birisine doğru yöneldi. Önce göğüs ucunun çevresindeki halenin üzerinde gezindi. Bunu yaparken, sertleşmiş tepeciklere küçük dokunuşları da oluyordu elbette. Bu da Işıl’ın istemediğı bir zevkle gerilmesine sebep oluyordu. Sonra o araştıran parmaklar diğ er göğsüne kaydı. Onu da sadece parmak uçları ile okşadı bir süre. Ardından yavaşça ama sahiplenircesine sol

göğsünü avuçladı. Avucunun altında sıcaklığını, diriliğini hissederken, başparmağı göğüs ucuna dokundu. Hafifçe bastırarak işkencesine devam etti.

Işıl etkilendiğini gizlemek için başına yana çevirdi. Hiç kıpırdamadan yatarsa eğer, bu sahiplenmeye dayanmak daha kolay olabilirdi. Göğüslerinin bir yabancıнын hâkimiyetine geçmesi ne kadar da utanç vericiydi! Bir o kadar da alışılmadık doğallıkta! Sanki göğüsleri onun avucu için yaratılmıştı. Her iki göğsü de adil bir sırayla, tatlı bir sertlikle sıvazlanırken, genç kadın bu teması güçlü bir şekilde hissediyordu. Özellikle hassas göğüs uçları anlayamadığı bir şekilde az öncekinden bile daha sert olmuştu. O kadar ki ince ince sızıyordu. Bunun zevk olduğunu kabullenmek istemiyordu.

“Göğüslerin düşündüğüm kadar küçük değillermiş.” diye mırıldandı genç adam. Okşaması devam ederken, ona doğru iyice yanaşmıştı. Bir bacağıнын onun bacaklarının üstüne atmıştı. Genç kadının hapishanesi gittikçe daralıyordu. Üstelik de kocasının alt tarafı, kendi vücuduna değmeye başlamıştı. Tertemiz nefesi yüzüne vururken, altta hissettiği sertliğin ne olduğunu tahmin etmesi zor olmamıştı. “Çok güzeller.” diye ekledi Harun okşamasına devam ederek.

Genç kadın yavaşça gözlerini açtı. Başını çevirip önce göğüslerinde gezinen ele, sonra adamın yüzüne baktı. O yakışıklı çehre, geniş çıplak omuzlarla süsleniyordu.

“Keşke sarkık memeli olsaydım. Koca kalçalı ve göbekli...” dedi yavaşça.

Harun kaşlarını çatı. Düşündü bir an. “Öyle olsaydın şu anda yatağımda olmazdın. Sana bebek teklifini hiç yapmamış olurdum.”

“Damızlık bir kadın olduğuma sevinemiyorum doğrusu.”

“Sevinsen iyi olur. Kardeşin adına büyük bir şanssın sen.”

Haklıydı aslında. Bu inatçı, fırsatçı adama yaklaşabileceği başka bir yol yoktu. Harun yolların hepsini kapamıştı.

Genç adam, onun göğsünü okşamayı bir an kesip, bir şeyi dinler gibi durdu. “Kalp atışlarını hissedebiliyorum.” diye fısıldadı

sonra. Avucundaki şahane kabarıklığın altında güçle atan, gencecik bir kalp vardı. “Deli gibi çarpıyor.”

“Lütfen ne yapacaksan yap artık da bitsin bu işkence!” dedi Işıl isyanla. Anlayamadığı ürpertiler bir süredir göbeğinde, hatta daha aşağılarda başlamıştı. Bir yabancıнын dokunuşlarının verdiği bu ince sızılar hiç bilmediği şeylerdi.

“Biterse, intikam almanın ne tadı kalır ki?” diye alaycı bir gülümseme ile mırıldandı genç adam. “İşin doğrusu ben hemen bit-sin istemiyorum.”

Dudakları usulca aşağıya kaydı. Genç kadın onun ne yapacağını anlamıştı ve elinden hiçbir şey gelmiyordu. Uslu olacağına, uysal olacağına dair söz vermişti. Bu kadar idare edebilmişti sonuçta! Biraz daha dayanabilirdi. Hepsini bu!

Keskin çizgili dudaklar göğüs ucuna dokunduğunda, nefesini yeniden tuttu. Göğüs ucu istekli dudaklar arasında kayboldu. İçeriden dilini dokundururken, dudaklarıyla da hafifçe çekiştiriyor, lezzetini sonuna kadar çalmaya uğraşıyordu. Işıl yeniden gözle-rini yumdu. İnanamıyordu buna! Parmak uçlarıyla yaptığı dokunuşlarının güzel olduğunu kabulleniyordu. Avucunun baskısı da içinde hoş hisler yaratmıştı; ama bu!.. Şu an yaşadıkları çok farklı bir histi. Parmaklarının dokunuşundan çok daha uyarıcıydı. Göğüs uçları sanki bu ıslak temasa ihtiyaç duyuyordu.

“Bunları yapmak zorunda mısınız?” diye inledi çaresizlikle.

Genç adam ona işkence ettiğinin bilincinde olarak diğer göğ-süne geçti. Bu tadı almaya devam ederken, dişleri ile küçük bir ısırık da atıverdi. Bu ısırık, Işıl’ın canını acıtacağına, tüm vücudunu ürperten delice bir sinyal yolladı.

“Hoşuna gitmiyor mu?” diye sordu Harun öpücükleri arasından.

“Hayır!” diye yalan attı Işıl hemen. Bunu kendisi kabullenemiyordu ki adama nasıl söylesin!

Harun sertleşmiş pembe tepcikleri küçük küçük öperken durdu. Dudaklarını ayırdı. “Bunlar öyle demiyor.” dedi tecrübeli bir er-keğin bilgeliği ile. Sesinde ayıplama yoktu. Doğal bir tespit vardı.

“Elimde olan bir tepki değil. Soğuk suda da sertleşiyorlar!” dedi genç kadın utançla. Gözlerini açtı. Bakıştılar bir an. “Senden hoşlanacak değilim ya!”

“Benden hoşlanmasan da sevişmek zevkli bir şeydir. Kötü bir şey değil. Bundan hoşlanabilirsin.”

“Zevk almama gerek yok. Buna çaba harcamana da gerek yok. Bu gece uysal olacağım ve istediklerini yapacağım diye sana söz verdim ben. Gecenin ikisinde daha fazlasını bekleme benden. Gerçekten çok yorgunum.”

Harun bir süre onun inatçı yüzünü süzdü. Genç kadının yorgun gözleri kıpırdamaksızın bakıyordu. Hafifçe de kızarmıştı. Uykusuzluktan mı, ağlamak üzere olduğundan mı? Tüm çaresizliğine rağmen yine de çok güzeldi. Vahşi ve boyun eğmeyen bir edası vardı.

“Ne oldu?” diye sordu Işıl. Onun bakışlarını garipsemişti.

“Çok mu yorgunsun?”

“Sabahın altısından beri ayaktayım. Dün gece de stresten hiç uyuyamadım.” Ona kendisini biraz acındırırsa sevişirlerken çok bir şey istemeyeceğini umuyordu, hatta belki üste o çıkardı.

“Demek öyle?”

“Evet. O yüzden beni çok zorlamazsan gerçekten sevinirim. Hiç değilse bu kadarını yap.”

Bir an düşündü genç adam. “Daha fazlasını da yapabilirim.” dedi isteksizce. Gözleri, avucuna hapsolmuş göğsünde gezindi. Sonra aynı isteksizlikle elini geri çekti. “Peki...” dedi yavaşça. “Madem çok yorgunsun, seninle bir anlaşma yapalım.”

“Ne anlaşması? Senin anlaşmalarında ben hep zararlı çıkıyorum.”

“İstersen bu gece bebek işini erteleyelim? Ne dersin?”

Işıl anlamamıştı. “Ne?” dedi hafif bir şaşkınlıkla.

“Erteleyelim.”

“Onu anladım. Neden?”

“Senin sandığın kadar kötü birisi değilim. Sen böyle ağlamaklı ve robot gibi yattıkça, ben de huzursuz oluyorum. Çok yorucu,

stresli bir gün geçirdin. Ben de yorgunum. İstersen bu gece güzelce uyuyalım. Yarın deneriz. Biraz dinlenmiş olursan eminim bu beraberlik senin için daha çekilebilir olur. Saçma biliyorum ama ilk tecrübenin hayal kırıklığı olmasını istemiyorum.”

“Çok duygulandım!” dedi Işıl minik bir terslikle. “Bence sevişmemiz her türlü hayal kırıklığı olacak!”

Ancak adamın önerisi ona bir zeytin dalı kadar güzel gelmişti. Yarına kalacak olması önemli değildi. Önemli olan kocasının bunu düşünüp akıl edebilmiş olmasıydı. O taş gibi kalbini ne yumuşatmıştı acaba? Kıpırdamadan yatışı onu heyecanlandırmamış diye düşünse, aşağıda hâlâ kendisine değen o sert şey bunun aksini vurguluyordu.

“En azından birimiz zevk alacak.” dedi Harun. “Sen böyle ağlamaklı oldukça dikkatimi veremem zaten.”

“Ağlamıyorum ben.” dedi Işıl aksi bir sesle. “Ayrıca dikkatini gayet güzel verdiğin de belli!” dedi kalçasına değen sertliği kastederek. Dokunduğu o bölgeyi yakıyordu âdetâ. “Hissetmediğimi sanma. Ben bu işin yarına kalmasını istemiyorum. Ne yaparsak yapalım hadi! Sabah da erkenden buradan çekip gitmeyi düşünüyorum.”

“Emin misin?” Eli yeniden göğüslerinde gezinmeye başlamıştı. “Sabah geç kalkardık. Güzel bir kahvaltıdan sonra yüzerdik. Akşam da Bodrum’a gider, güzel bir müzik eşliğinde harika bir yemek yerdik. Annenin söylediklerini duydum. Burada bir gün fazla kalsak bir şey olmaz. Senin için de iyi olur. Dinlenirsin.”

Genç kadın hayretle onun gözlerinin içine bakıyordu. Göğüslerinin hâlâ okşanmasını hiç garipsemeden, adamın düşüncelerini anlamaya çalışıyordu. “Sana inanamıyorum!” dedi yavaşça. “Bence sen hemen eve dönmemek için beni bahane ediyorsun!”

Genç adam omuz silkti. “Benim için de iyi olur tabii. Epeydir tatil yapmamıştım.”

“Sen burada kalabilirsin. Ben kendim dönerdim.”

“Olmaz öyle şey! Birlikte geldik, birlikte döneceğiz.”

İşıl durup düşündü bir an. Bir gün daha burada kalsa ne olurdu ki? Bir yanı öyle büyük bir güçle ikna olmak istiyordu ki! Sadece sevişmekten korktuğu ve biraz erteleyebileceği için değil. Nedense yüzmek, güneşlenmek ve akşam biraz hoş vakit geçirmek inanılmaz cazip gelmişti. Hem de bu adamla! Bu despot kocayla!

Harun onun kararsızlığını hissetmişti.

Dönüp yatağın yanındaki bir düğmeye bastı. Oda karanlığa büründü. Sonra yeniden genç kadına sokuldu.

“Uyuyalım hadi!” dedi ona. “Yarın devam ederiz.”

Genç kadın şaşkınlıkla onun kendi vücuduna yerleştiğini fark etti. Sakalları çıkmış yanağını bir göğsünün üzerine dayamıştı. Aynı anda kocaman eli de diğer göğsünü kavramıştı.

“Harun!” dedi şaşkınca. Aralarında kalan kolunu kurtardı. Öyle olunca genç adam göğsüne daha bir sokulmuştu. “Be... Ben böyle uyuyamam ki!” diye itiraz etti mızıldanırcasına.

“Hımm. Çok rahat...”

“Senin için olabilir ... ama...” Göğüs ucunda adamın dudaklarının hoş baskısını hissedince sustu. Gözleri karanlığa alışmaya başlamıştı. Göğsünde yatan suratı görmeye çalıştı. “Gerçekten uyuyamam.” dedi zorlukla.

Biraz öpen Harun, yüzünü yeniden göğsüne yasladı. “Sarıl bana. Öyle havada tutarsan kolun ağrır.”

İşıl ne yapacağını bilemedi önce. İkisi arasındaki bu yakınlık normal miydi? Göğsünde yatan adam kocası olsa da hâlâ bir yabancı değil miydi? Aslında o haklıydı. Kolunu böyle sabaha kadar havada tutamazdı. Mecburen kolunu adamın çıplak sırtına attı. Sıcacık, sert bir teni vardı. İnce parmakları ister istemez ensesindeki saçlara dokundu.

Delice... Delice bir hisle o saçları okşamak istedi.

Bu dev adam, sevgiye ihtiyaç duyan bir bebek gibi koynunda yatıp göğüsleriyle oynarken, bu samimi yakınlık içinde garip bir şefkat hissi uyandırılmıştı.

Hayır! Kanmamalıydı buna!

“Sana alışmam için böyle yapıyorsan eğer...” diye başladı.

“Aklıma bile gelmedi.” diye itiraz etti Harun. Kıpırdanıp ona biraz daha sokuldu. “Uyu hadi!”

Uyumak mı?

Garipti ama tüm yorgunluğuna rağmen uyuyacak halde değildi. Vücudu fazla gerilmişti. Gerginliğinin tüm sebebi sadece korku değildi. Bilmediği, anlayamadığı farklı bir şeydi. Hele kendi bacaklarının arasındaki nabız atışı gibi ürperme, yerini sıkıntılı bir sızlamaya bırakmıştı.

Gözlerini tavana dikti. Çırılçıplak yatmalarına rağmen hiç üşümüyordu. Gecenin serinliği, kendisine dolanmış adamın sıcaklığı ile kolayca bertaraf ediliyordu.

Garipti ama ...öyle de rahattı ki!

Böyle özel bir ortamda Harun’dan nefret etmeye devam etmek çok zordu. Adamın parmakları doğal bir tekdüzelikle göğsünü okşuyordu. Sanki bunu yapmak en doğal hakkıydı. Sanki Işıl da buna hep böyle uysalca izin vermişti. Dün geceye kadar vücudu sadece kendisine aitken, şimdi hiç tanımadığı bu yabancıнын kontrolündeydi. İşin ilginç yanı gerçekten de bu yakınlığı hiç garipse-miyordu. Aralarında, bu yakınlığı da kapsayan kısa süreli bir barış imzalamış gibilerdi. Sabah olunca kocasının yine o öfke dolu adam olacağına emindi. Kendisi de büyük ihtimalle yine ondan nefret edecekti; fakat şimdi okşamaları masumca devam ederken, hiç rahatsız değildi.

Dakikalar sonra genç adamın parmakları hareketsizleşti. Artık göğsünü daha gevşek tutuyordu. Yanağının altındaki diğer göğsü, sakalları yüzünden büyük ihtimalle sabaha kadar kıpkırmızı olacaktı. Ancak Işıl’ın da uykusu gelmişti. Onu uyandırıp bir şeylere yeniden başlamak işine gelmiyordu.

Gözlerini yumdu. Farkında olmadan parmaklarını adamın te-ninde gezdirdi.

Güzeldi!

11. BÖLÜM

Kuş sesleri ile uyandığında, yatakta yalnızdı. İlk anda kendisini Bursa'daki evinde sandı. Huzur ve neşe sarmıştı çevresini. Ne güzel ötüyordu bu kuşlar!

Dudakları bir gülümseme ile kıvrıldı. Çok güzel uyumuştı. Kendisini fazlasıyla dinlenmiş hissediyordu. Gözlerini aralarken hafifçe gerindi. Ayaklarını ve belini gererken, çıplak kollarını da başının üstünde kavuşturmuştu.

Neden çıplaktı ki?

Bir anda nerede olduğunu hatırladı. Uykusu hızla açıldı. Çekinerek başını yana çevirdi. Neyse ki Harun yoktu. Tek başına yatıyordu. Saat kaçtı acaba? Gözü karşı duvardaki modern saate takıldı. Gözlerini kıstı. Hayret! On bir mi olmuştu?

Amma da uyumuştı! Gece boyunca sarıldığı iri gövdenin varlığını hissetse de uykusu sadece küçük aralıklarla bölünmüştü. Sonra yine uyumuştı. Harun ona sarılmaktan başka bir şey yapmamıştı. Oldukça uslu ydu. Üstelik gece epey serindi. Çıplak yatmaya alışık olmayınca, üşüdüğünü hissettiği anlar olmuştu. O koca gövde ise fırın gibiydi.

Örtüyü üzerinden çekip ayaklarını aşağıya sarkıtarak doğruldu. Telefonu yandaki küçük komodinin üzerindeydi. Uzanıp aldı. Hiç arama yoktu ama bir sürü mesaj gelmişti. Hiç uğraşamayacaktı şimdi.

Yeni evli bir kadına bu kadar mesaj niye gelirdi ki?

Kendi kendisiyle dalga geçiyordu. Evliydi artık ha! Işıl Burlu olmuştu. Soyadına alışmak zor olacaktı. Neyse ki sık kullanacağı bir ortam olmayacaktı.

Telefonu geri bırakıp ayağa kalktı. Terliklerini giyerek küçük valizine doğru gitti. İçini boş görünce şaşırdı. Harun boşaltmış olmalıydı. Gözleri dolaba çevrildi. Kapağını açtığında, erkek gömleklerinin yanında, önceki gün giymiş olduğu giysiyi ve diğer temiz giysilerini gördü. Tedbir olarak her zaman fazladan bir şeyler alma huyu yine işe yaramıştı işte. Bir gece daha bu adamla evli kalacağını nereden bilecekti? Bu geceden sonra ise evli olduğunu bile unutacaktı inşallah!

Eğilip çekmeceleri açtı. Bazılarında Harun'un iç çamaşırları, özel eşyaları vardı. Bunların çoğu hep burada bırakılıyor olmalıydı. Birisinde ise kendisinininkileri gördü. Zaten iki çift sutyen ve iki külot almıştı. Birer tanesini alıp çabucak banyoya yöneldi. Kocası şimdi gelirdi. Ona çıplak yakalanmak istemiyordu. Gerçi görmediği tek yer poposu kalmıştı ama olsun.

Duştan çıkıp hazırlanması fazla vaktini almadı. Bir iş kadını olarak bu konularda da hızlıydı. Havlusuyla kurulanırken, banyodaki askıda Harun'un nemli bornozunu gördü. Tıraş malzemeleri de banyoya gelmişti. Kendi makyaj malzemelerinin bulunduğu çantası da büyük aynanın yanındaki dolaptaydı.

Eh! Hiç değilse temiz ve düzenli bir adamla evlenmişti. Bu da onun adına bir artı sayılırdı.

Saçlarını kurutup iç çamaşırlarıyla dışarıya çıktı. Neredeydi bu adam? Kimse yoktu içeride. Dolaptaki kıyafetlerine gitti. Gülkurusu rengi gömleğini alıp hemen giydi. Sade ve oldukça kapalıydı. Siyah eteğini de giyince, yeniden iş kadını görünümüne bürünmüş oldu. Aslında planı, gerdek gecesi sabahında bunları giyerek eve dönmek ve annesinin şüphelenmesini engellemekti. Böyle zorunlu bir tatil hiç aklında yoktu.

O sırada Harun içeriye girmişti.

“Günaydın!” dedi genç adam, başını ona doğru çevirdiğinde. Gayet spor giyinmişti. Üzerinde spor mavi bir tişört ve lacivert bir mayo şort vardı. Gözleri karısının üzerinde hızla gezindi.

“Günaydın ama ... içeriye girmeden önce kapıyı çalsaydın ya!” dedi Işıl biraz mesafeli bir sesle. Dün geceden sonra ona karşı yu-
muşamak istemiyordu. Gözlerini, fazlasıyla gelişmiş kol kasların-
dan kaçır-
dı. Güzel kollardı doğrusu. Sol kolundaki hasar da bu me-
safeden çok belli olmuyordu.

“Niye?” diye sordu Harun merakla.

“Çıplak olabilirdim!”

Genç adam hiç gülümsemeden ona doğru yürüdü. Elinde bir-
kaç mağaza poşeti görünüyordu. “Belli ki o fırsatı kaçırmışım.”

“Bütün gece, o fırsatı yeterince kullandın zaten!” dedi Işıl bi-
raz ters bir sesle.

Harun bir şey demedi. Sabah ışığında yeşil gibi parlayan göz-
lerini karısının üzerinde gezdirdi.

“Bir toplantıya mı gidiyorsun?” diye sordu.

“Hayır. Niye?”

“Tatildeyiz. Bu giysiler ne?”

“Annem şüphelenmesin diye bunları aldım. İzmir’de toplan-
tım var sanıyor.”

“Böyle rahat etmezsin. Sana yakındaki bir yerden giyecek al-
dım.” Elindeki poşeti biraz kaldırmıştı. “Bir şort ve bir de bluz.”

“Gerekmezdi. Bunlar gayet rahat.” dedi Işıl inatla.

“Olmaz dedim!” Harun daha inatçıydı. Gözleri ince vücudunda
gezindi. Doğrusu sabah sabah çok güzel ve taze görünüyordu. “İnat
etmezsen sevinirim. Sana uygun görünüşte olayım diye bugün Bod-
rum’a takım elbise ile gitmek istemiyorum.”

Işıl iç çekti. Sabah sabah uzatmaya gerek yoktu. “Peki, tamam!”

Genç adam poşetleri uzattı. “Alışık olduğun kadar kaliteli şey-
ler değil ama sanırım sana olur.”

Genç kadın isteksizce onun uzattığı poşetleri aldı. Birinin içine
baktı. Ketenden yapılma, bej bir şort vardı. Ayrıca askılı beyaz bir
bluz da görünüyordu. Sonra diğer poşete göz attı. İçindeki beyaz
bikiniyi tutup şöyle bir havaya kaldırdı. Küçücüktü. Fesat bakışları

kocasına çevrildi. Harun ise sinsilikten uzak bir tavırla ama dik-katle bakıyordu.

“Göğüslerimi o kadar mıncıkladıktan sonra ölçümü tahmin edemedin mi? Bula bula, on beş yaşındayken giymiş olabileceğim bu küçücük şeyi mi buldun?” diye sordu soğukça.

“En güzeli buydu. Başka beyaz yoktu zaten. Beyaz sana çok yakışıyor!” dedi genç adam. Odada rahat görünen iki kişilik bir koltuk vardı. Kendisini onun üzerine bıraktı. “Senin için epeyce yürüdüm. Bacağım ağrıyor. Biraz dinlensem iyi olur.” Tembelce arkasına yaslanmıştı. Ayaklarını sehpaye dayadı. “Hadi giyin de kahvaltımızı yapalım. Acıktım ben.” Keskin gözleri karısının üzerindeydi.

Işıl'ın kaşları kalktı. “Senin önünde mi?” diye sordu şaşkınca. Genç adam başını eğdi. “Tabii ki!”

“Asla olmaz.”

“Niye?” Bir kaşı merakla kalkmıştı. “Dün gece yeterince şey gördüm zaten. Sorun ne? Giyin hadi. Bence sadece bikinini giy. Kahvaltıdan sonra bir iki saat yüzeriz.”

“Harun! Saçmalama lütfen. Senin önünde giyinemem ben. Hem de bikini! Banyoda giyineceğim!” dedi inatla.

“Burada giyin!” diyen kocasının sesi gayet kararlıydı. “Nasılsa yarın unutacağın bir adamım ben. Jinekoloğun bile benden daha çok şey görüyor.”

“Jinekoloğum kadın!” dedi Işıl ters ters.

“Kadın mı? Erkeklerle düşman mısın ki sen? Bilimde niye ayırmacılık yapıyorsun?” Sahte bir kaş çatmayla suçlamıştı onu.

“Yapmıyorum be adam! Benim çocukluk arkadaşım o. Hamile kalırsam da ona güveniyorum zaten.”

“Tamam, anladım. Giyin hadi.”

Genç kadın elindekileri sıkıntılı bir şekilde yatağın üzerine bıraktı. Banyodan sonra kadınca bir içgüdü ile yatağın örtülerini düzeltmişti. Eli gömleğinin düğmelerine gitti. Gözleri kocasının gözleri ile kesiştiğinde, onun acımasızlığından vazgeçmeyeceğini anladı.

“Bana eziyet etmek zevkli mi?” diye sordu kızgınca.

“Bu mu eziyet?”

“Mahremiyet hakkımı elimden alıyorsun. Kocam bile olsan hiç doğru değil.”

“Ne doğru ne yanlış, bir süredir karıştırıyorum artık. Kazadan sonra eskisi gibi olamadım bir türlü.” Sesi alaycıydı. Oturduğu yerde daha da kaykıldı. “Bekliyorum Işıl Hanım! Çok acıktım.” Onun bu rahatlığı Işıl’ı daha da öfkeliendiriyordu.

“Bu despot halinin kazayla ilgili olduğunu sanmıyorum. Önceden de böyle taş kalpli bir zorba olduğuna eminim.” dedi öfkeyle.

Harun cevap vermeden bakmaya devam etti. Genç kadın çaresizdi. Yatağa doğru iyice dönüp düğmelerini yavaşça çözmeye başladı. Zaten topu topu beş taneydi. Önünü açıp gömleği omuzlarından sıyırdı. Yatağın üzerine koydu. Sonra beyaz dantelli sutyenin arkasına elini attı. Bunu çıkarmaya bir derece dayanabilirdi. Nasılsa dün gece göğüslerine, kendinin bile ömrünce dokunmadığı kadar dokunmuştu ama ya alt tarafı? Oraya bile dokunmuş olsa da hatta ısrarla okşamış olsa da utanıyordu işte!

Sutyenini yavaşça sıyırdı. Göğüsleri, yan taraftan hissettiği kocasının ilgili bakışları altında gergince ortaya çıktı. Destek istemeden dimdik duran güzel göğüsleri olduğuna ilk kez memnun oldu. Bu bakışlar nedense böyle bir dürtüyle uyarıyordu onu. Elbette Harun onu beğenmese daha iyi olurdu ama kadınsı tarafı öyle demiyordu işte.

Harun onun bembeyaz göğsündeki minik doku kızarıklıklarını gördü. “Ben mi yaptım onları?” diye sordu.

Genç kadın başını eğip baktı. Özellikle uyurken sakallarının değdiği yerlerde bölgesel kızarıklıklar vardı. “Karanlıkta bana sarılıp uyuyan adam bir hortlak değilse eğer, sen yaptın demektir.”

“Üzgünüm!” dedi genç adam.

Işıl sesini çıkarmadı. Onun karşısında fazla çıplak kalmamak için hemen yatağın üzerindeki bikiniyi aldı. Genç adama dönmeden

önce, bikiniyle göğüslerini sarmıştı bile. İplerini arkadan bağlamak için hazırlandığında, Harun yerinden doğruldu.

“Dur ben yapayım.”

“Ben yaparım.”

Tabii kocası onu dinlememişti yine. Arkasına geçip ellerini iplere attı. Gözleri belinin ve sırtının mükemmel kavisinde gezindi bir an. Sonra kolayca bir düğüm atıp hafifçe sıktı.

“Nasıl?”

“Teşekkürler.” Parmaklarının dokunuşuna dikkat etmemeye çalışıyordu. Yan gözle ona baktı. “Çok yapmış gibisin.”

“Birkaç kere yapmıştım.” diye tembelce itiraf etti Harun.

Işıl elinde olmadan gözlerini kıstı. “Bunu karına söylemen hiç etik değil. Yalan söyleyebilirdin. Teşekkür ederim. Kalanını ben hallederim.” dedi aksi bir şekilde.

Harun ona aldırmadan tutup kendisine çevirdi. Çıplak belinden nazikçe tutmuştu. Aynı naziklikle ama kararlı bir şekilde kendi vücuduna çekti. Gözleri gözlerindeydi.

Genç kadın ne yapacağını bilemeden, şaşırmış gibi kocasına bakıyordu. Öyle iri yarıydı ki, onun kollarında böyle yarı çıplakken kendisini daha da güçsüz hissetti.

“Hani acıkmıştın?” diye sordu kaşlarını hafifçe kaldırarak. Bu güçlü kollardan bir an önce kurtulma içgüdüleriyle doluydu.

“Acıktım...” diye onayladı Harun.

“O zaman bırak beni giyineyim.” Ellerini genç adamın göğsüne dayayıp itirmeye çalıştı ama bu ağırlıkta ve bu cüssede bir adamı itirmesi hiç kolay değildi.

“Acaba sadece bana karşı mı, yoksa bütün erkeklere karşı mı böyle vahşisin?” Bir eli kalçasına kaymıştı. Kocaman eli eteğin üzerinden kolaylıkla dar kalçasının tümünü tutabiliyordu.

“Vahşi falan değilim. Kollarında olmaktan hoşlanmıyorum sadece.”

“Demek sadece bana?”

“Beni zorladığın şeyden sonra daha iyisini bekleme.”

Genç adam onun yüzünü süzüyordu. Açık mavi gözleri sabah sabah bir mücevher gibi parlıyordu. O anda gözlerinde bir buzun pırıltısından ziyade, elmas pırıltısı ve soğukluğu vardı. Oysaki dudakları ne güzeldi! Kırmızı, dolgun ve öpülesi...

“Bir sanat eseri kadar güzelsin.” dedi Harun yavaşça. “Hatta saf mermer bir Venüs heykeli gibisin. Çekici, güzel, her hattı olağanüstü tasarlanmış, mükemmel uyumda ve...”

O susunca, Işıl elinde olmadan merakla beklemişti. “Ne?..” dedi yavaşça. O güzel kelimelerden sonra aklına gelen seçenek ise çok keyifli değildi. “Soğuk mu?” diye ekledi.

“Aynen öyle...”

“Mermer kadar soğuk bir kadınla evlendiğin için üzgünüm.” Yalan değildi. Üzülmüştü gerçekten. İncinmişti sanki. Neden üzüldüğünü anlayamıyordu. Bunu yeni duymamıştı ki! “Neyse ki uzun sürmeyecek.”

“Biliyor musun?” diye mırıldandı Harun. “Mermerin bazı başka özellikleri vardır.”

“İlgilenmiyorum.”

“Hep soğuk değildir. Soğuğu olduğu kadar sıcaklığı da çok iyi emer ve uzun süre sıcak kalabilir.”

“Harun! Ben acıktım.”

“Ayrıca kırılandır.” Onu biraz daha kendisine çekti. Genç kadının ince vücudu gerçekten de kırılacak gibi büküldü.

“Birazdan benim de belim kırılacak. Senin kolun sakat değil miydi? Bırakır mısın beni artık.”

Harun onu hiç dinlemiyordu. “Seni de bir daha soğumayacak şekilde ısıtmak mümkün mü acaba?”

“Bana nükleer reaktör gerekir. Harun sen iyi misin? Sabah sabah bir şey mi çektin?” Kalçalarındaki el okşamaya devam ediyordu ve gerçekten de fena halde ısınmıştı genç kadın. Bu koku! Bu sert vücut! Kalçalarındaki güzel baskı!

“Söyle hadi. Daha önce öpüştün mü hiç?”

Işıl’ın kaşları kalktı. “Niye ilgileniyorsun ki?”

“Kocan değil miyim?”

“Cidden merak ediyor olamazsın. Kaç yaşında kadınıam.” Sesi tersti yine.

“Yirmi sekiz yaşındasın. Bakiresin! Söyle hadi. Hiç öpüşmedin de, değil mi?”

“Eksikliğini hiç hissetmedim. Öpüşmek istediğim bir erkek olmadı.”

Harun’un sert yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Her şeyin ilki olacağım için ilginç bir memnuniyet duyuyorum doğrusu!”

Işıl yutkundtu. Onun ciddi gözlerinden kaçırdı bakışlarını. Sonra istemsizce adamın öfkesini yansıtan, dolgun dudaklarına gitti gözleri.

“Sen... Sen beni öpmezsin ama değil mi?” diye sordu. O kadar ayrıntıyı düşünmüştü ama onunla öpüşmesi gerektiği hiç aklına gelmemişti.

“Niye? Tabii ki öpeceğim.” dedi genç adam. “Sevişmek iki vücudun birleşmesinden çok daha özeldir. Çiftler birbirlerine sarılırlar, birbirlerini okşarlar, öpüşürler...”

“Hayır!” dedi Işıl aceleyle. “Ben istemiyorum. Anlaşmamızda bu yoktu. Seni okşamak da öpmek de istemiyorum.”

“Sözleşmeye böyle şeyleri yazmamıza gerek yok diyen sendin. Beni kandırdın mı?”

“Öpüşmekten bahsediyoruz...” dedi Işıl iri gözlerle. “Beni okşamana engel olamıyorum. Bebek için bana sahip olmana da katlanırım ama öpüşmek istemiyorum. Kesinlikle istemiyorum. Bu... Bu çok özel! Sadece sevdiğim adamla olması gereken bir şey! Sevişmemizi daha özelleştirecek bir şey razı olamam.”

“Saçmalama! Sen hangi yüzyıldasın acaba?” Genç adamın gözleri de onun güzel dudaklarına kilitlenmişti. “Öpüşmek için birisini sevmeyi bekleseydim yanmıştım.”

“Biz kadınlar için her şey çok farklıdır.”

“Beni öpen her kadının da bana âşık olmadığına eminim.” diyerek hazırcevap bir şekilde karşılık vermişti genç adam. Kaşları çatılmıştı. “Öpüşmek, ne sandığın kadar özeldir ne de düşündüğün kadar korkunç! Mesela şu anda seni öpsem, hiç de kuruyup büzüşmezsın.”

Dediklerini yapacak gibi görünüyordu. Işıl başını çevirip başka yana baktı. “Hayır!” dedi kızgınca. “Senin gibi düşünmüyorum!”

Harun bir süre onun yüz hatlarını süzdü. Ucu kalkık küçük burnu, inatçılığını ve gururunu başarıyla temsil ediyordu, hatta kib-rini ve şımarıklığını... Şimdi uzansa, onu zorlukla da olsa öpebilirdi. İtirazlarını dinlemeyebilirdi fakat ... fakat bunu yapmayı istemedi. Işıl’ın kendi isteğiyle öpüşe karşılık vereceği bir ortamı bekleyebilirdi. O ortam hiçbir zaman olmasa bile! Genç kadının yaptığı fedakârlık için ona hiç değilse bu kadarcık bir kolaylık sağlayabilirdi.

Hafif bir nefes aldı. Başını yanda tutmaktan yorulan Işıl merakla yüzünü yine ona çevirmişti. Harun’un tereddüdünü ve duraklamasını görünce, içi rahatladı. O anda artık öpülmeyeceğini hissetmişti.

“Peki, beklerim ben!” dedi Harun.

“Daha çok beklersin gibi kaba bir şey demek istiyorum ama terbiyem müsaade etmiyor.”

Harun gülümsedi. Onu serbest bırakıverdi birden. “Sanırım sen gidince bu vahşiliğini özleyeceğim!” dedi tatlı bir homurdanma ile.

“Ben seninkini hiç özlemeyeceğim, hatta eve varmadan unuttacağım seni.”

“İlk erkeğini mi?”

“O küçük bir istisna!” Geri çekilip sırtını ona döndü. Elini eteğine attı. Kopçasını çözüp fermuarını indirdi. Etek yere düşmüştü. “Eminim sen ilk kadını unutmuşsundur bile. Çok sevgilin olduğu o kadar belli ki!”

Şimdi iç çamaşırı ile duruyordu. Harun ise arkasında sessizce onu seyrediyordu.

“Cevap vermeyecek misin?” diye sordu Işıl. “Öptüğün ilk kadını hatırlıyor musun veya seviştiğin ilk kadını?”

Genç adam omuz silkti. “Hatırlıyorum tabii.”

Işıl’ın eli iç çamaşırının kenarında takılı kaldı. Sonra öfkeli bir şekilde aşağıya itip yere düşmesini sağladı. Uzanıp yatağın üzerinden bikininin altını aldı. Sırtı kocasına dönükken hemen giyiverdi. Niye öfkелendiğini bilmiyordu. Öfkелendiğı için utanmayı falan da unutmuştu. Dönüp kocasına baktı.

“Tamam! Hazırım ben.”

Genç adam onu süzüyordu. “Güzel.”

“Sana göre güzel tabii. Her yerim ortada.”

Gerçekten de bikini biraz küçük gelmişti. Harun açık bir beğeniyle süzdü o güzel vücudu. “Üzülme. Plajımız özeldir. Bizden başka kimse olmayacak. Çıplak bile güneşlenebilirsin.”

“Umarım bunu da istemezsin benden?”

“İsterim belki!” dedi genç adam. Yüzü gayet ciddi idi. “Hadi gidelim. Çay kaynıyordur.”

“Sen git. Ben saçımı tarayıp makyaj yapacağım önce. Birkaç dakikaya gelirim.”

Harun başını eğdi onaylarcasına. O gittikten sonra genç kadın yatağın üzerine oturdu. Aslında hazırdı. Saçını banyoda kurutup taramıştı. Biraz yalnız kalmak istemişti sadece. Ne yapacaktı bu adamlarla! Gece olacakları düşünmeye bile korkuyordu. Keşke daha pısrık, daha uysal bir adam olsaydı fakat bir konuda içi cidden rahatlamıştı. Onun şiddete başvurmayacağı belli olmuştu. Adam despotluğunu gayet tatlılıkla yapıyordu.

Çıkardığı elbiselerini toplayıp dolaba kaldırdı. Harun’un almış olduğu şortu ve bluzu yatağın üzerinde bırakmıştı. Eline fırçasını alıp banyoya geçti. Bir iki dakika hızlı hızlı taradı ve uzun saçları şimdi bir pelerin gibi olmuştu. Sonra onları atkuyruğu yaptı. Du-dağına hafif bir ruj sürdü.

Aşağıya indiğinde, mutfağı bulması zor olmadı. Kızarmış ekmeğin mis gibi kokusunun yanında, sucuk ve yumurta da kokuyordu. O yöne giderken duvarda asılı olan aile fotoğraflarını gördü. Birkaç tane de çevredeki sehpa ve komodinin üzerine serpiştirilmişti.

Bunları eve ilk girdiklerinde de görmüştü ama alıp incelemek mümkün olmamıştı.

Fotoğraflardan birisini eline alıp dikkatle baktı. Bu yakışıklı adam Mahsun olmalıydı. Harun'a fazla benzemiyordu. Yanındaki de karısı Şebnem ve küçük oğulları Melih'ti. Yüreği sızlayarak gözlerindeki neşeye baktı. Mutlu oldukları çok açıktı. Bu güzel ailenin şimdi yan yana, iki metre toprağın altında olduklarına inanmak çok zordu. Dudaklarını sıktı. Böyle bakınca Harun'un acısına hak vermemek elde değildi.

Fotoğrafı geri yerine koydu. Başka bir tanesini aldı eline. Büyükkannenin tahminen yirmi sene kadar önceki haliydi. Yanındaki sert bakışlı uzun adam da kocası olmalıydı. Ne kadar da Harun'a benziyordu. Özellikle o delici bakışları!

Fotoğrafların hepsini incelememi. Nasılsa bu aile ile bir daha ciddi bir bağı olmayacaktı. O gülen suratların hafızasında yer etmesine hiç gerek yoktu. Dönüp mutfağa yürüdü. Harun modern bir ocağın önünde bir şeylerle uğraşıyordu. Sırtı kendisine dönüktü. Mutfaktaki büyük masanın üstü boştu. Gözleri mutfağın verandaya açılan camlı kısmına kaydı. Kayarak açılan cam kapının ardında orta büyüklükte portatif bir masa görünüyordu. Üzeri bir sürü yiyeceklerle doluydu.

Bu kadar şeyi kim yiyecek ki?

"Abartmamış mısın biraz?" dedi.

Harun dönüp ona baktı. Sonra omuz silkti. "Yiyebildiğimiz kadarını yeriz. Çok acıktım ben."

"Göbekli bir kocam olsun istemem belki!" dedi öylesine. Onun yanına doğru yürümüştü.

Harun ise karısını süzüyordu. Nereden bulmuşsa bulmuş, örtü gibi ince bir şeyi beline dolamıştı.

"Bence sende de biraz göbek olmalı. O örtü tutunacak yer bulmakta zorlanıyor."

İşil elini düz göbeğine attı. "İyiym böyle. Yemekle çok aram yok. Çoğu zaman atıştırmalarla geçiştiriyorum."

“Belli. Her öğün önemlidir. Sabah kahvaltısı da yapmıyorsundur sanırım!”

“Pek yapmam.”

“Ben kahvaltı yapmadan evden çıkmam. Öğlen bazen kaçırdığım olur ama akşam yemeği de önemlidir benim için. Eskiden hep ailecek yerdik. Birbirimizi beklerdik.” Sesi aniden kesildi. O günleri hatırlayınca tadının kaçtığı belliydi. Ancak kendisini çabucak toparladı. “Otur sen hadi. Sucuklu yumurtayı soğutmadan yiyelim”.

“Ben sucuk pek sevmem.”

Genç adam kaşlarını çatı. “Yumurta da sevmezsin sen şimdi!”

“Evet, onu da pek sevmem.” Büyük masanın iki kenarına servis konmuştu. Sandalyeyi çekip oturdu. Gözleri masanın üzerinde gezindi. Domatesinden peynirine, salamından su böreğine kadar her şey vardı.

“Bu kadar şeyi sen bile yiyemezsin. Yazık değil mi verdiğin paraya.”

“Takılma o kadar. Temizlik için gelen Songül abla, dolapta kalan şeyleri alıp evine götürür. Onun bozulacak her şeyi almaya yetkisi var.”

“İlginçmiş.”

“Benim altımı ıslattığım günleri bilir.” İkisinin de önüne sucuklu yumurta yaptığı sahanı koydu. “Bak bu özel tariftir. Seveceksin. Ye biraz.”

Işıl sessizce çatalına uzandı. Üzeri baharatla renklendirilmiş sucuklu yumurtadan bir parça aldı. Kokusuz, tadı güzel, ağızda dağılan bir sucuktu. “Güzelmış.” dedi dürüstçe.

“Sucuk burada bir çiftçinin kendi üretimidir. Her yerde bulamazsın. Yumurta da onun. Köy yumurtası.” O da oturdu. Birer büyük bardak sıcak süt bırakmıştı önlerine.

“Sanırım süt de onun?”

“Evet. Sabah erkenden gidip aldım.”

“Kaçta kalktın?”

“Çok erken. Sayende uyuyamadım. Kalkıp yüzdüm biraz. Uzun zamandır çıplak bir kadınla yatmamıştım.”

Işıl gözünün ucuyla ona baktı. “Sanırım sadece uyumayı kas-
tediyorsun?”

“Hayır. Aylardır dokunduğum tek kadın sensin!” Asık yüzü doğru söylediğini gösteriyordu. “Söyledim sana. Kazadan bu yana hiçbir şeye karşı isteğim yoktu.”

“Dün gece hiç öyle görünmüyordun!” dedi Işıl iğneleyen bir sesle.

Harun omuz silkti. “Sen iyi bir başlangıçsın.” Karısının aksine, o sucuklu yumurtasına ekmeğini batırıp yemeyi tercih etmişti. Yine de o hali hiç itici değildi.

Sütünden bir yudum alan Işıl sesini çıkarmadı. Aylardır seviş-
memiş olan bir erkeğin ihtirasını bu gece bizzat yaşayacak olması
içini ürpertmişti.

Aklından çıkarmaya çalıştığı düşüncelerle kahvaltısını yapmaya devam etti. Yiyemeyeceğini sanıyordu ama neredeyse her şeyden tatmıştı. Özellikle çok sevdiği bal ve İzmir tulumu favorisi olmuştu. Su böreği ise harikaydı. Sütle nefis gidiyordu.

Kahvaltıyı bitirdiklerinde masayı toplamakta genç adama yardım etti. Bulaşık makinesini kullanmaya gerek görmeden, kirli-
leri birlikte yıkadılar. Bu işleri yapmak Işıl’a iyi gelmişti. Ne ka-
dar oyalanırlarsa o kadar iyiydi.

İşleri bittiğinde, Harun plaja gitmelerini teklif etti. Işıl zaten ona uymaktan başka bir şey yapamazdı. Birlikte evin denize ba-
kan ağaçlıklı kısmına doğru gittiler. Eşyaları Harun taşıyordu. Işıl ise sessizce onu takip ediyordu. Bir ara dönüp evi ve çevresini in-
celedi. Çok geniş bir bahçesi vardı. Zeytin ve iğde ağaçları göze batıyordu. Bazıları mandalina olmalıydı. Dut ve erik bile vardı. Ev ise gündüz gözüyle muhteşemdi. Urla’daki evden hiç geri kal-
mazdı. Çimlik alanlarda sık gül fideleri görünüyordu.

Bu evin kolay bir parayla alınamayacağı açıktı. Harun’un ne-
den paraya hiç önem vermediği belliydi. Zaten ihtiyacı olan her
şeye sahipti.

Huzur hariç!

Plaj çok büyük değildi. Bir uçtan bir uca elli metre kadardı. Doğal kayalar, plajı dışarıdan girilmez yapmıştı. Pirinç tanesi kadar küçük taşlardan oluşan kumsal, altın gibi parlıyordu. Plajın ağaçlıklı yamacında bir baraka görünüyordu. Yeni nesil prefabrik, sevimli barakalardandı. Kapısının üzerinde şifreli bir kilit vardı ama kapı açıktı. Barakaya yakın bir kısımda ise kocaman bambu bir şemsiye ve onun gölgesine sığıdırılmış iki ahşap şezlong görünüyordu.

Sabah yüzmek için plaja gelen Harun hazırlamış olmalıydı.

“Normalde öğle sıcaklığında girmek doğru değil ama fazla vaktimiz olmadığına göre bu seferlik idare edebiliriz.” dedi Harun.

Üzerindeki tişörtü çıkarıvermişti. Işıl midesinde bir düğümleme ile adamın güneşte parıldayan vücuduna bakakaldı. Kaslı göğsünü tamamlayan karının çevresinde, bir gram bile yağ yoktu. Güneş ışığında şık bir şekilde oynayan o kasları görmezden gelmek çok zor oldu. İçinde azıcık dürtüleri olan bir kadının dikkatini çekmemesi imkânsızdı.

Harun onunla ilgilenmeden havluyu temiz şezlonga serdi. Diğer havluyu da yanındakine serip gözlerini karısına çevirdi. “Sen yüzmeyecek misin?”

“Ben çok iyi yüzemem!”

Harun önce ciddi ciddi onu süzdü. Sonra alaycı bir şekilde gülmüşedi. “Şaşırmadım.” Ona doğru yaklaşıp gözlerinin içine baktı. “Öpüşmemişsin. Sevişmemişsin. Yemek yemeyi sevmiyorsun. Yüzmeyi bilmiyorsun. Para kazanmaktan başka bir hobin var mı?”

Genç kadının soğuk gözleri öfkeyle canlandı. “Çok iyi yumruk atarım. Bir tane ister misin?”

“İstemem. Gel hadi. Ben de kolum yüzünden çok iyi yüzemiyorum. Burada su epey sıgıdır. Korkacak bir şey yok. Serinleyelim yeter. Hava çok sıcak!”

O suya doğru yönelirken, Işıl isteksizce ardından baktı. Sonra belindeki örtüyü çekip aldı. Aslında o da bu sıcakta serinlemekten

hoşlanacaktı. Sadece onunla zaman geçirmek istemiyordu. Hele böyle eğlenceli bir şeyi paylaşmayı hiç istemiyordu.

O ayaklarını suya ürpererek soktuğunda, Harun çoktan dalıp çıkmıştı bile. Üzerinden sular süzülürken genç kadına dönüp baktı. Beyaz bikinisı, atkuyruğu yapılmış dalgalı sarı saçları ile gerçekten kendisinin bile farkında olmadığı bir çekiciliğe sahipti. Onun bu konudaki doğallığı ilk günden beri dikkatini çekmişti. Onun yarı güzelliğindeki kadınların ne kadar havalı, kendini beğenmiş olduğunu hatırladıkça, Işıl'ı içgüdüsel olarak takdir ediyordu. Kardeşine ve ona olan kızgınlığı, dürüst olmasını engellemiyordu.

“Sen bana böyle baktıkça kendimi mezattaki bir köle gibi hissediyorum.” dedi Işıl donuk bir sesle. “Kesinlikle çıplak bir köle! Gözlerine hâkim olamaz mısın?”

“Köle olsan iyi bir paraya giderdin. Sence ben kârda mıyım?”

“Bilemem! Kadından anlamam o kadar. Sence?”

“Buz tutmuş kalbini kırmak istemem ama güzel bir kadın her yerde bulunur. Bir kardeş asla bulunmaz.” Gözleri kısılmıştı. “Sen de zaten kardeşin için bu duruma razı olmadın mı?”

“Açığımı çok iyi yakaladın.”

“Senin kardeşin hiç değilse yaşıyor.”

Kendisini suya geri bıraktı. Belli ki daha fazla tartışmak istemiyordu. Bir anda geriye doğru sırtüstü epey süzüldü. Uzun bacaklarını kullanıyordu ağırlıklı olarak. Işıl ise onun yanına gidecek kadar cesaretli değildi. Boyunu geçtiğini hissettiği anda ilerlemeyi kesti. Üşümesi de geçmişti. Çarşaf gibi olan suyun serinliği iyi gelmişti. Eylül ayına göre hava hâlâ çok fazla sıcaktı.

Birbirlerine çok karışmadan bir süre sessizce yüzdüler. Yarım saat sonra plaja geri döndüler. Harun ne ona dokunmaya çalışıyordu ne de çaktırmadan taciz ediyordu. Bir süre şemsiye altında güneşten korunarak dinlendiler. Kocaman şemsiye onlara bu lüksü sunuyordu. Telefonundaki mesajları inceleyen Işıl, kocasının uyuduğunu fark etti. Gözlerini yeniden telefonuna çevirdiyse de engel olamadığı bir dürtüyle yeniden onun yakışıklı yüzünü süzmeye

başladı. O ihtiraslı dudaklara, düz kemikli burnuna, köşeli çenesine biraz öfkeyle baktı. Şu anda masum görünebilirdi ama onun oyunağı olduğunu aklında tutmalıydı.

Dişlerini sıkı. Neyse ki sadece bu gecelik oyunağıydı! Sonra her şeyi unutacaktı.

Harun bir saat kadar uyudu. Belki de daha fazla. Geceki uykusuzluğu baskın çıkmıştı. Işıl ise mesajlardan sonra telefonunda gazete okuyup ardından da oyun oynamıştı. Aslında avukatı aramak istiyordu. Bu niyetini Harun'un uyanabileceğı ve konuşmalara şahit olabileceğı endişesi ile bekletiyordu. Onun konuşmaları duymasını istemiyordu.

Sonunda gözlerini araladı genç adam. Başını çevirip karısına baktı. Işıl hâlâ telefonu ile uğraşıyordu.

"Uyudum mu?" diye mırıldandı. Doğrulu telefonuna uzandı. Üzerindeki saate baktı. "Epey uyumuşum."

"Sorun değıl." Aslında bu sessizlik ve sakinlik işine bile gelmişti.

"Hadi yüzelim yine. Gelecek misin?"

"Sen git. Ben dinlenmek istiyorum. Böyle iyi. Güneşte fazla kalınca hemen yanarım ben. Canım acır."

Harun çok ısrar etmedi. Işıl onun denize gidişini, kendine has bir güvenle suya dalışını izledi. Uzun bir dalışın ardından sudan çıktığında, neredeyse boğulduğunu düşünmeye başlamıştı. Aptal mıydı bu adam?

Onun rahatça yüzdüğünü gördükten sonra eline telefonunu aldı. Şu avukatı arasa iyi olurdu.

Avukat Levent, aramanın ikinci çalışı sonunda açmıştı. "Levent Bey, merhaba." dedi duru bir sesle.

"Merhaba Işıl Hanım!"

"Nasılsınız?"

"Çok teşekkürler, iyiyim. Çalışıyorum hâlâ. Avukatlara hafta sonu bile dinlenme yok." Sesinde hafif bir gülümseme etkisi vardı.

“Üzüldüm...” dedi genç kadın hemen arkasından. “Şey... Harun Bey’in avukatı sizi aradı mı acaba? Onu merak etmiştim.”

“*Evet aradı. Gerçekten çok şaşırdım.*” Adamın sesine de yansıması şaşkınlığı. Aralarındaki evlilik anlaşmasından onun bile haberi yoktu. Işıl sözleşmeyi çok güvendiği, aile dostu olan bir avukata yaptırtmıştı. “*Harun Bey’i nasıl ikna ettiniz anlamadım. Çok sert birisi!*”

Genç kadının bakışları suyun içindeki kocasına kaydı. Sert mi? Evet, kesinlikle öyleydi. En azından içi! Taş kesilmişti içi... “Şansım yaver gitti sanırım.” dedi yavaşça.

“*Tebrik ederim. Ben ne diller döktüm olmadı. Ne para ne başka bir şey...*”

“Neyse... Bir şekilde ikna oldu işte. Şimdi durum ne?”

“*Pazartesi Harun Bey’in avukatı ile bir araya gelip durum analizi yapacağız. Mahkemeye şikâyet iptal dilekçelerini verip birçok pürüzü hallederiz eminim. Raporlar üzerinde de anlaşmamız lazım.*”

“Sizce ... kardeşim ne zaman çıkar?”

“*Şikâyetlerini geri çekseler bile, kamu davasına dönüşür ve en iyi ihtimalle birkaç ay yatar. Buna engel olamayız. Yıllarca yatmasından iyidir ama değil mi?*”

“Evet, sanırım öyle!” dedi Işıl düşünceli bir sesle. Kardeşi inşallah dayanabilirdi. Başka da çaresi yoktu.

“*Tabii iyi bir mucize olursa daha erken de çıkabilir. Kanunların yorumlanmasına bağlı. Hakim üzerinde etkili olmaya çalışacağız artık.*”

“Lütfen elinizden geleni yapın.” Kocasının yalan söylememiş olması nedense içini rahatlatmıştı.

“*Merak etmeyin.*”

Genç kadın telefonunu kapattıktan birkaç dakika sonra Harun sudan çıktı. Ona doğru yürürken, üzerinden seksi bir şekilde sular süzülüyordu. Eliyle ıslak saçlarını sıvazlarken, kol kası çekici bir biçimde şişti. Genç kadın bu ayrıntılara nasıl dikkat etmeye başladığını hiç anlamıyordu. Daha önce böyle şeylere hiç dikkat etmezdi.

Belki de birlikte olacağı ilk erkeğin fiziksel özelliklerine içgüdüsel olarak dikkat ediyordu.

“Sıkıldın mı?” diye sordu genç adam.

“Hayır. Pek değil.”

“Karnın acıktı mı? Çantada hazır soğuk sandviçler vardı. Marketten almıştım.”

“Acıkmadım daha.”

Harun havlusu ile kurulandıktan sonra bir süre etrafını seyretti. Gözleri denize takılıp kalmıştı. Çarşaf gibi olan su şimdi biraz çalkalanmaya başlamıştı. Gökyüzünde de hafifçe bulutlar birikmişti.

“Kalkalım mı artık? Bodrum’u dolaşırız biraz. Sonra da akşam yemeği yeriz.”

“Olur.”

Genç adam ona elini uzattı. Işıl mecburen bu yardımı kabul etti. Ayağa kalkıp eşyalarını topladılar. Harun hasır şemsiyeyi kapattı. Eve doğru yürüdüler. İçeriye girmeden önce ayaklarını bahçedeki bir çeşmede yıkadılar. Zaten kumsal iri kumlu olduğu için fazla bir şey yoktu.

“Önce sen duş al.” dedi genç kadın ona. Harun’un odasına gelmişlerdi. Kendisini koltuğa bıraktı. “Benim işim uzun sürer. Saçım falan...”

“Olur.”

Harun’un banyoya girip çıkması on dakika sürmemişti. Televizyon izleyen Işıl ona bakmamaya çalışıyordu. Ancak genç adam üzerindeki bornozu çıkarıp kenara koyduğunda, Işıl nefesini tuttu. Çırılçıplak bir erkeğin görüş açısında olması bir yana, utanmazlığı ayrı bir yanaydı. Gözünün ucundan çıplak sırtını, daracık erkeksi kalçalarını o kadar rahat görebiliyordu ki! Başını çevirmesine bile gerek yoktu. Adamın iç çamaşırı giyişini izledi farkında olmadan.

“Sen girmiyor musun?” diye sordu Harun. Ona doğru dönmüştü. Işıl gözlerini televizyonda tutmaya gayret ediyordu.

“Bodrum’da ormanlık alanda yangın çıkmış. Ona bakıyordum. Bize çok yakın sanırım.”

“Öyle mi?” diye sordu Harun. Gözleri televizyona çevrildi. İç çamaşırlarıyla duran o değildi sanki. Haberin son birkaç saniyesini birlikte izlediler. Sonra spiker Avrupa Birliği ile ilgili bir habere geçince, Işıl ayağa kalktı. Hemen duşa gitse iyi olurdu. Tüm benliği odada bir erkek olduğunu bağırıp duruyordu. İçgüdüsel olarak bunu tehlikeli bulmuştu.

Banyoda hızla akan suyla birlikte üzerindeki deniz tuzları dökülüp gidince epey rahatladı. O da banyoda fazla oyalanmadı. Saçlarını kurutup bir havluya sarındı. Dışarıya çıktığında, onun haber izlemeye devam ettiğini gördü. Rahat keten pantolonu ve kısa kollu siyah tişörtü ile gitmeye hazır görünüyordu. Işıl’ın aksine, o gözlerini açıkça karısına çevirmişti.

Tabii ki yine giyinirken malını seyredecekti zorba adam!

Onun aldığı giysilere uzandı. Havluyu çıkarmadan şortu altına giyiverdi. Böyle dikkatle izlenirken iç çamaşırı giymekle uğraşamayacaktı. Sonra da havluyu çekip yatağa attı. Nasılsa göğüsleri onun için artık çok gizemli değildi. Yan gözle kocasına baktı. Tahmin ettiği gibi genç adam rahatça izliyordu. Ela gözler çıplak göğüslerine kilitlenmişti.

“Avukatı aradım...” dedi kocasına. Dikkatini dağıtmaya uğraşıyordu. Bu sefer onun sabah almış olduğu beyaz bluzuna uzandı. “Senin avukatın ile konuşmuşlar.”

“Bana inanmamış mıydın?”

“Henüz seni tanımıyorum.” Bluzu başından geçirdi. Saçlarını düzeltti. Kocasına döndü. Kollarını hafifçe kaldırdı. “Nasıl oldum?”

Harun onu süzmeye devam ediyordu. Bej şort daracık kalçalarına sımsıkı yapışmıştı; ve göğüsleri! Kollarını kaldırmasına bile gerek yoktu. Bluzu değişik bir kumaştan yapılmıştı. O küçükçük göğüs uçlarını bile belirgin bir şekilde gösteriyordu.

“İçine iç çamaşırı giymeyecek misin?” diye sordu.

“Şortumu biraz dar almışsın. Altından çok belli olur diye giymedim.”

“Onu sormuyorum. Göğüslerin belli oluyor. Özellikle uçları!” dedi Harun biraz sıkıntılı bir sesle.

Genç kadın hafifçe kaşlarını kaldırdı. “Senin yüzünden!” dedi öfkeyle. “Sen yiyecekmiş gibi baktıkça böyle oluyorlar. Giyinirken seyretilmeye alışık değilim.”

“Olmadı bu kıyafet!” dedi Harun onun öfkeli itirafına aldırma-
dan. Oturduğu yerden kalktı. Kararsız bir şekilde karısını süzdü. Gözleri bluzunun üzerindeydi. Kumaşı hem ince hem de aşırı de-
kolteydi. Nasıl da dikkat etmemişti! “Kalabalık yerlere gideceğiz. Milletin kocalarının aklını başından almanı istemem. İçine sutyen giy bence. Biraz eğilsen göğüslerinin tamamı görünecek.”

“Rahatım böyle. Çok sıcak.”

“İşil!” dedi genç adam biraz sıkkın bir sesle. Sonra sesi yumuşadı. “Hadi içine bir şeyler giy.”

“Kıskanç kocalar gibi davranıyorsun!” Bu ilginçti işte. Hafif bir alayla ona baktı.

“Kimseyle kavga etmek istemiyorum. Hele kolum henüz sakatken. Senin güzelliğindeki bir kadın her gün görülür mü sanıyorsun? Eğer içine bir şey giymezen, yemeği evde yeriz. Erken-
den de sevişmeye başlarız.”

Genç kadının gözlerindeki alay silindi. Kavisli kaşları çatıldı. “Sen gerçekten despotun tekisin.”

“Hayır, değilim, kocanım.”

“Sadece bu gecelik!”

“O halde bu gece bitinceye kadar benim isteklerimi dikkate alırsan sevinirim.” Onun da gözleri kısılmıştı. Ela gözlerindeki tehdit açıkça parıldıyordu. Dediğini yapacağı çok açıktı.

Genç kadın çekmeceye gidip sutyen aldı. Ona bakmamaya çalışarak bluzunu çıkardı. Sutyeni giyip ardından bluzunu da hemen üstüne geçiriverdi. Aynadan kendisine baktı. Sutyenin askıları ve

göğüs oluğu kısmen de olsa görünüyordu ama artık o kadar açık durmuyordu.

“Nasıl?” diye sordu soğukça.

“Pek olmadı!” dedi Harun yine sıkıntılı bir sesle. Gözleri karışının son halindeydi. Ne yapsa onun seksî görüneceği açıktı. “Sutyenin görünüyor ve hayal gücünü fazlasıyla çalıştırıyor.”

“Püf! Daha ne yapayım? Senin bornozunu mu giyeyim? O hayal gücünü çalıştırmaz eminim.”

“Sorun benim hayal gücüm değil. Başkalarınınkisi!”

“O halde bunu almasaydın.”

“Ben bu kadar açık olduğuna dikkat etmedim.”

Genç kadın iç çekerek aynada kendisini süzdü. Aslında haklıydı. Sutyeni göğüslerini gizlese de hayal gücünü çalıştıracak kadar meydanda kalan kısımları vardı.

“Bu son! Bir daha değiştirmem haberin olsun.” Bluzunu yine üzerinden çıkardı. Dolaba gidip kendi getirdiği, sabah Harun’un zorla çıkarttığı gömleğini buldu. Eliyle kaldırıp ona gösterdi. “Kaldık yine benimkine.”

“Birden gözüme çok sevimli geldi.” diye homurdandı Harun.

“Eminim.”

Genç kadın gömleğini giydi. Artık daha kapalı bir görünüme kavuşmuştu. Gömleğinin etek uçlarını, spor görünmesi için göbeğinin üstünde bağlayarak düğüm yaptı. Şortunun üstünde çekici göbeği biraz görünür olmuştu ama Harun sesini çıkarmadı.

“Şimdi nasıl, sevgili kocacığım?” diye alaycı bir bakışla sordu.

“Güzel. Beğendim. Bu geceyi karakolda değil yatakta geçirmek istiyorum çünkü!” dedi genç adam rahatlamış bir sesle. Sonra kendisiyle dalga geçer gibi ekledi. “Kendinle gurur duymalısın. Hayatımda ilk kez bir kadını kısıkanıyorum!”

12. BÖLÜM

Otomobille geze geze kıyı şeridinden ilerlediler. Akşam olmak üzereydi ve manzara şimdi daha çekiciydi. Yeşilin denizle buluştuğu, gökyüzünün kızıla çalarken, üzerine koşan karabulutları konuk ettiği çok güzel bir manzara vardı.

“Fırtına kopacak gibi.” dedi Harun. Dar, ağaçlıklı bir yoldan gidiyorlardı. Gözleri, gökyüzünü kaplamaya başlayan bulutlardaydı.

“Yağmur yağar umarım.” dedi Işıl.

“Fırtınadan korkmaz mısın?”

“Tek başımayken belki!” Garipti ama bu dev adamın varlığı ona güven veriyordu. İçinde minicik bir korku bile yoktu. Tabii daha fırtına patlamamıştı. “Hem ruh halime de çok uygun olurdu fırtına.”

“Öyle mi? Umarım o ruh halini yatağa girdiğinde terk edersin. Dün geceki gibi ağlamazsın!”

“Dün gece ağlamadım ben bir kere. Çocukluğumdan beri ağladığımı hatırlamıyorum. Sen de ağlatamazsın beni. Yatakta ne yapacağıma gelince... Bence yemekte bir şişe rakı içsem yeter. Her istediğini yaparım.” Ters sözlerinin ardından soğuk bakışlarını ona çevirmişti.

“İçmeden yapmanı bekliyorum.”

“Bak! Ben zaten o işin olmaması için uğraşmıyorum. Sen bunlardan tamamen vazgeçsen sorun yoktu. Ancak vazgeçmeyecek kadar katı kalpli olduğuna göre, o iş bir şekilde nasılsa olacak. Olması gerektiğini bildiğim için de o kadar dert etmiyorum. Şansıma, itici bir adam değilsin. Bu olumlu bir şey... Temizsin. Bu sıcakta bile

ter kokmuyorsun. Ayrıca... Ayrıca senin de acımasızca fark ettiğin gibi, bazı dokunuşların hoşuma gidiyor.”

Harun yan gözle ona baktı. “Bu itiraf canını acıtmış olmalı!”

“Senin kıskandığını itiraf ettiğin gibi bir şey işte! O kadar önem-seme! Tek bildiğim, seninle sevişmeyi hiç istemesem de maalesef anlaşma gereği yapacaklarımız beni artık o kadar korkutmuyor.”

“İş hayatında da böyle cesur musun?”

“İş hayatı korkaklara göre değil. Biliyor olman lazım. Sen de iş yapıyorsun.”

“Senin kadar işlere takmıyorum. Senin hayatın iş olmuş. Eğ-lenceyi bırak, tatillerde bile çalıştığına eminim. Ben yapamazdım, bunalırdım.”

İşil sustu bir an. “Evet...” dedi yavaşça. “Hep çalıştım ben. Er-keklerle oynamaya vaktim olmadı. Babam beş sene önce kanser-den ölünce, şirketin başına ben geçtim. Üniversiteden yeni mezun olmuştum. İşleri küçüklüğümden beri biliyorum. Pek sıkıntı yaşa-madım. Beş yıldır da deli gibi çalışıyorum.”

“İşler iyi mi?”

“Gayet iyi. Epey büyüdük. Bu sene belki yeni bir fabrika daha açacağız. Manisa’da açılmasını öneriyor müdürlerim. Orası çok müsaitmiş.”

“Mantıklı. Manisa’nın sanayi bölgesini biliyorum. Her yere ya-kın. Lojistik olarak çok uygun.”

“Öyle. Ben de iyice araştırdım.”

Genç adam onun sesindeki sıkıntıyı hissetmişti. “Sorun ne peki?”

“Bilmiyorum...” Başını çevirip dışarıda gezinen insanlara baktı. Bodrum’a girmek üzerelerdi. İnsanlar yavaş yavaş sokağa dökül-meye başlamışlardı. Araç trafiği artmıştı. “Kardeşimin kazasından sonra nedense biraz işten soğudum. Eskisi kadar hırslı değilim.”

“Bak bunu anlarım işte!” dedi Harun kuru bir alayla.

“Bir de seninle evlendim! Üstelik hamile kalacağım. Bütün bunlar beni iyice bunalıttı. Beş ay önce böyle şeyler yaşayacağımı söyleselerdi, asla inanmazdım.”

Harun başını salladı onaylarcasına. “Sana söyledim. Asla diye bir şey yoktur. Bir arkadaşım var. Senin hemşerin, Bursalı... O da evlilik düşmanıydı. Esmer bir kıza âşık olmuş. Üç hafta sonra düğünü olacak. Onunla epey dalga geçmiştım. Şimdi ise kendi düşüğüm hale bak. Ondan önce evleniverdim.”

“Kendi kabahatin; çünkü bu durumu sen oluşturdun.”

“Sadece bebek istedim senden. Evlilik değil. O senin isteğindi.”

“Evli olmadığım bir adamın çocuğunu doğurabileceğimi nasıl düşünebilirsin ki?” diye sordu donuk bir sesle.

Harun hafifçe dişlerini sıktı. “Düşünmemiştim zaten! Bütün mesele de bu! Nasıl oldu da evlendik ben bile anlamıyorum. Kabul etmeyeceğini sanmışım.”

“Başka şans bırakmadın bana. Neyse! Şanslıysam, yani hemen hamile kalırsam, on ay sonra boşanmış olabiliriz. Eminim sen de benim gibi sabırsızlıkla o günü bekliyorsundur.”

Genç adamın ela gözleri ona çevrildi. “Benim beklediğim tek şey, çocuk... Gerisi o kadar önemli değil.”

“O halde dua et de bu gece hamile kalayım.”

“Duadan başka şeyler de yapacağıma emin olabilirsiniz.”

“Terbiyesiz!” Işıl burnunu yine cama dayamıştı.

Harun cipini özel bir parka bıraktı. Sonra yan yana yürümeye başladılar. Limana çok yakınlardı. Orası gerçekten kalabalıktı.

“Sana bir şeyler alalım.” dedi Harun. Bodrum’un en işlek alış-veriş sokaklarından birisiydi. Barlar sokağına çok yakındı. Bitişik düzenle bir sürü mağaza vardı.

“Önce şemsiye alsak iyi olur!” dedi Işıl. Gökyüzü iyice kararmıştı. “Bu hava fena patlayacak.”

“Yağmaz belki de. Buralarda çok sık olur. Deniz buharı. Yağsa da sığınırız bir yerlere. Hadi gel şu mağazaya girelim. Şapkalar çok güzel.”

Mağazaları gezerek küçük alışverişler yaptılar. Hangisine girse, herkes Harun’u hemen tanıyor ve hatırını soruyordu. Yolda yürürken bile durup selam verenler, hatır soranlar olmuştu. Girdikleri yerlerden genç kadına çok sık, geniş kenarlı beyaz bir şapka, kaliteli bir gözlük, çanta, kemer, kapalı ama deniz kenarı için uygun birkaç bluz aldılar. Her kadın gibi yeni kıyafetlere hayır diyemiyordu Işıl. Üstelik cidden kaliteli ve İstanbul’a göre nispeten ucuz şeyler vardı.

Genç adam onu en son bir kuyumcuya sokmuştu. Kuyumcu da genç adamı hemen tanımıştı tabii. Çay ikram edip epey ilgilendi. Oradan Işıl’a ünlü Aksoft markalı, tek taş bir yüzük aldı genç adam.

“Buna ne gerek vardı ki?” dedi Işıl. Kuyumcudan çıktıklarında elindeki yüzüğe bakıyordu. Ne kadar da güzeldi. “Özellikle bu yüzüğe!” diye ekledi.

“Bu benim düğün hediyem. Sadece basit bir alyansla olur mu sandın? Ne şekilde olursa olsun, benim karımsın. İyi bir hediye hak ediyorsun.”

“Teşekkürler ... ama ... ama ayrılacağız biz!”

“Olabilir.”

“Büyükanenin de hediyesi vardı üstelik.”

“Evet, o büyükanemin hediyesi. Bu da benim. Onun gibi ben de boşandığımızda geri istemiyorum. Diğer parmağına takarsın.”

Sesi kararlı olunca Işıl üstelemedi. Yürürlerken ikide birde parmağındaki değerli yüzüğüne bakıyordu. Kıvrımlarla dolu altınaleştirilmiş, hafif mavi renkli bir elmadı. Fiyatı muadillerinin iki misliydi. Asgari ücretin ise on katından fazlaydı. Adam kredi kartı ile tek seferde ödemişti. Sebebini anlamıyordu ama çocukken kendisine yeni bir şey alındığında hissettiği mutluluğu hissediyordu! Bugüne kadar ailesi dışında kimse ona böyle özel hediyeler almadı. Önce büyükanne, şimdi de Harun!

“Yemek yiyelim mi artık?”

“Olur.” dedi genç kadın. Sabah o kadar çok yemesine rağmen yine de acıkmıştı. “Çok kalabalık bir yer olmasın. Sakin, aile işi küçük bir yer olabilir. Çok gürültülü bu sokaklar.”

Merkezden ayrıлып biraz ara sokaklara saptıklarında, tam da istedikleri gibi bir yer buldular. Üç gencin müzik çalıp şarkı söyledikleri bir ortamdı. Türkçe hafif müzikler eşliğinde yemeklerini yediler. Havadan sudan şeyler hariç pek konuşmadılar.

Yemeğin sonlarına doğru Işıl’ın telefonu çaldı. Genç kadın alıp ekranına baktı. Harun da ekrandaki ismi görmüştü.

“Alo?” dedi Işıl.

“Selam!” diye karşılık verdi Tolga. “Nasılsın?”

“İyiyim.”

“Yarın akşam için bir planın var mı diye soracaktım. Kız kardeşimin yaş günü. Belki sen de gelirsin dedim.”

“Yarın mı?” diye tekrarladı zaman kazanmak için.

“Evet. Çok kalabalık olmayacak. Biz bizyiz.”

“Bakalım. Şu anda Bursa’da değilim. Yetişebilirsem, belki.”

“Öyle mi? Bilmiyordum. Neredesin?”

“Bodrum...”

“Hımm. Anladım. Tatil mi? İyi yapmışsın.”

“Hayır, tatil değil.” Kendisini dinleyen Harun’un sert gözlerine baktı. “Aslında hiç istemediğim ve sevmediğim bir iş için geldim.”

“İş ha? Bazı işler gerçekten çok sıkıcı değil mi?”

“Öyle.”

“Gelebilecek gibi olursan beni arar mısın?”

“Tamam, ararım.”

Telefonu kapattığında, Harun’a baktı. Ancak genç adam hiçbir şey demedi. Kuşkusuz konuşmaları duymuştu.

Yemekten sonra deniz kenarında yürüdüler biraz. Oradaki bir kafede soğuk meyve suyu içtiler. Yine fazla konuşmuyorlardı. Zaten

konusurlarsa da bağırmalarını gerektirecek kadar güçlü bir müzik açılmıştı. Sürekli çalışıyordu.

Gece ilerlemişti. Otomobili park ettikleri yere geri dönerlerken, mısır ve dondurma yemeleri de ayrı maceraydı. Onun direnmesine rağmen Harun ikisinden de almıştı. Belki de onu şişmanlatmaya çalışıyordu. Işıl'ın içine minik bir şüphe düşmüştü. Acaba Harun onu zayıf olduğu için yeterince çekici bulmuyor muydu? Gece o yüzden mi aniden geri çekilmişti? Akmamış gözyaşlarına verdiği tepki sadece bahane miydi?

Otomobile bindikleri sırada, aniden rüzgâr bastırdı. Cipi savuracak kadar güçlü değildi ama etkisi hissediliyordu. Ağaçlar âdeta yerlerinde eğiliyorlardı. Birkaç dakika sonra beraberinde şiddetli bir yağmur başladı. Rüzgârın etkisi ile yağmurlar cipin kaportasına güçlü sesler çıkararak çarpıyordu. Herkes bir yerlere kaçışmaya başlamıştı. Yollar boşalmıştı. Kendileri gibi birkaç araç vardı sadece. Sileceklerin hızı, yağmur damlalarını camdan uzaklaştırmaya zorlukla yetiştiriyordu.

Yazlık evin önüne geldiklerinde, Harun bir düğmeye bastı. Otomatik kapı hemen açıldı. İçeriye giriş yapıp cipi park eden genç adam başını çevirdi. Deniz kenarındaki prefabrik kulübenin bir penceresi rüzgârda açılıp kapanarak çarpıp duruyordu

“Hava alsın diye pencereyi açık bırakmıştım. Gidip kapata-yım.” dedi.

“Deli misin? Sırılsıklam olursun!”

“Bir şey olmaz. İçeride ıslanırsa mahvolacak şeyler var. Şemsiye de uçup gidebilir.” Deniz tarafına düşen bir yıldırımın sesi yankılandı etraflarında. Cipin içinde bu sesler çok duyulmuyordu. “Sen eve git. Ben geliyorum.”

Işıl evin güvenli saçağına kadar olan kısma koşarken bile epey ıslanmıştı. Yağmur taneleri çok iriydi. Belki doluya dönüşebilirdi. Harun'un bahçede koşarak gidişini izledi. Genç adam kulübeye varıp içine girdi. Pencereyi kapattı. Sonra dönüp plajdaki şemsiye ve şezlonglara yöneldi. Şezlonglar ağır ahşaplarına rağmen rüzgârda

birkaç metre savrulup ters dönmüşlerdi. Şemsiye mekanik olduğu için rüzgâr kanatlarını açıp uçuramamıştı. Ancak yere doğru eğmişti. Harun hasarlı kolu yüzünden hepsini tek tek götürmek zorundaydı.

Birkaç dakika sonra koşarak Işıl'ın yanına geldi. Hafif topallıyordu. Sırılsıklamdı. Üzerindeki kıyafetler hem ıslanmış hem de malzemeleri taşıma esnasında kirlenmişti.

“Eve niye girmedin?” diye sordu ona. Bir yıldırım çok yakına düştüğünü belirtircesine korkunç bir ses çıkardı.

“Bekledim işte.”

“Bana yıldırım çarpmasını mı?”

Işıl burun kıvırdı. “Hı hı!” dedi alayla. “Çok komik.” Rüzgâr yüzünden bedeni ürpermeye başlamıştı. Kollarını kavuşturdu. Hava nasıl böyle aniden serinlemişti ki? Sanki birden kış gelmişti.

“Islanmışsın! Üşüyeceksin.” diye mırıldandı Harun. Genç kadının incecik gömleği iri damlaları kolayca emmişti. Kapıyı açtı. “Hadi içeri.”

“Senin kadar ıslanmadım.” Birlikte eve girip kapıyı çektiler. Evde de birkaç pencere çarpıp duruyordu. Onları birlikte kapattıktan sonra tüm sesler kesilmiş oldu. Harun gözlerini karısına çevirdi.

“Duş almalıyım. Her yerim kum oldu.”

“Tamam.” Gözlerini kaçırdı. Ya o ne yapacaktı o sırada?

“Hadi gel!” dedi Harun gözlerinde bir pırıltıyla. Onun elini tutmuştu. “Odamıza çıkalım. Önce birlikte bir duş alalım.”

“Birlikte mi?” derken şaşkınlıkla yutkunmuştu Işıl.

“Evet, birlikte.”

“Hayır! Olmaz!” diye isyan etti genç kadın.

“Olur! Sen de ıslanmışsın. Bir duş bizi ısıtır.” Sesi kararlı olunca ve gayet kendisinden emin bir şekilde onun elini çekince, Işıl direnemedi. Üst kata çıkan merdivenin ortasında yine son kez itiraz etmeye çalıştı.

“Harun!”

“Şişşt! Gel hadi... Bırak bu gece her şey kendi akışında gelişsin.” Hâlâ elini bırakmamıştı. Tatlı bir sertlikte çekiyordu. Genç kadın ise gönülsüz de olsa onu çok zorlamadan takip ediyordu.

Odaya girdiklerinde, gerilerinde gittikçe azalan ıslak damlacıklar bırakmışlardı. Harun lambayı yakıp onu doğruca banyoya yöneltti. Genç kadın hiç itiraz edecek gücü bulamıyordu kendisinde. Kaderini kabullenmişti ve bu ona bir uysallık vermişti. Banyoya girdiklerinde sessizce bekledi.

Harun ellerini ona doğru uzatmıştı. “Şunları çıkaralım önce! Hasta olacaksın. Cidden soğudu hava.” Parmakları gömleğinin düğmelerindeydi. Acele etmeden düğmeleri tek tek çözdü. Hiç özenmeden yere bıraktı.

Işıl hâlâ sessizdi. Sutyenine uzanan parmaklar ne yaptığını biliyor gibiydi. Kopçası açılırken ona doğru yaklaşmak zorunda kalmıştı. Bumuna, yağmur kokusuna karışmış o güzel erkeksi parfümün kokusu doldu. Bu koku rahatlamasına sebep oluyordu. Becerikli parmaklar arkasındaki kopçayı kolayca açıverdi. Uzman mıydı bu adam? Çok yapmış olmalıydı ve nedense bu hiç hoşuna gitmedi.

Harun geri çekildiğinde, askıları omuzlarından sıyrılmış, sutyen de yere düşmüştü. Diri göğüsleri enerjik bir şekilde ileriye bakıyordu. Genç adam önce dikkatle süzdü onları. Sonra iki avucuyla yavaşça avuçladı. Ağır ağır okşadı. Serin ve baş döndürücü bir dokusu vardı.

“Üşüyor musun?” diye sordu.

“Hayır!” Nasıl üşürdü ki?

“Göğüslerin ne kadar da serin.”

“Benim kişiliğim gibi!” diye iğneledi Işıl.

“Rahatla artık. Hadi, sıra sende!” Ne istediği belliydi.

“Çok despot olduğunu söylemiş miydin?”

“Sıklıkla. Şu anda üşüyen bir despot var karşında...”

“Donarsın umarım.” Işıl isteksizce parmaklarını uzattı. Genç adamın sırlıslıklam olmuş siyah tişörtünü tutup yukarıya doğru çekti. Biraz zor olsa da başından çıkarıp attı. Sonra alt kısmı

pantolonunun içinde kalan atletine uzandı. Çektirdi ama o kadar ıslaktı ki hemen gelmedi.

“Kemerini çözmelisin!” dedi Harun ciddi bir sesle.

“Lütfen yaptırma bunu bana!”

“Zor değil. Bu gece önüme hiçbir sınır koymana izin veremeyeceğim. Çöz hadi.”

“Tam sana alışıp sempati duyacakken böyle acımasız olmak zorunda mısın?”

Harun sessizce onun gözlerine bakıyordu. Kararlı olduğu çok belliydi. Işıl bu sessiz direnç karşısında çaresizce ellerini uzattı. Ketten pantolonunun kemerine dokundu. Çözmesi zor olmamıştı. Kemerini iki yana açtı. Sonra pantolonun düğmesine dokundu. Küçük bir hamlede onu da açtı. Hayret! Her şey ne kadar da kolayca oluyordu!

Gözlerini kocasına doğru kaldırdı. Daha fazla devam edemeyecekti. Fermuarın olduğu kısımdaki kabarıklığı görmüştü. Bu tehlike demekti.

Harun hâlâ onu süzüyordu.

“Yapamayacağım.” diye fısıldadı.

“Yaparsın. Devam et hadi... Bir erkeği nasıl etkilediğini gör. Bu belki sana güven verir.”

“Görmek istemiyorum.”

“Nasıl bu gece çok daha fazlasını göreceksin.” Haklıydı belki. Ancak yine de genç kadın inanılmaz bir şekilde ürküyordu. “Yap hadi!” diye emretti genç adam.

Işıl bir elini uzattı. Parmak uçları titriyordu hafifçe. Fermuarı tutması zor oldu. Sonra yavaşça aşağıya doğru çekti. Eli o kabarıklığa dokunmasın diye çaba harcıyordu. Fermuar sona indiğinde, kumlanıp kirlenmiş pantolon genç adamın ayakları dibine düştü. Harun onu ayağıyla ileriye itti. Şimdi sadece iç çamaşırıyla duruyordu.

“Devam.”

İşıl onun atletine doğru zoraki bir hamle yaptı. Artık yukarıya sıyırmak daha kolay olmuştu. Adamın boyu uzun olduğu için biraz parmak uçlarında yükselip vücudundan sıyırdı. Esmer gövdesi şimdi tam karşısındaydı. Kabul etmeliydi ki çok çekici bir vücudu vardı. Kaslarla bezeli, iri ama asla hantal değildi.

“Şimdi sıra bende!” dedi Harun.

İşıl bunu bekliyordu zaten. İki iri el genç kadının şortuna doğru uzandı. Altında iç çamaşırı olmadığı gerçeği çok acıydı. Keşke giyseydi.

Şort aşağıya düştüğünde, nedense sandığı kadar utanmadı. Harun açıkça onu izlediğinde bile sessizdi. Ela gözler narin omuzlarında, diri göğüslerinde, düz göbeğinde ve daha aşağılarda gezindi yavaşça.

“Sıra sende...” diye mırıldandı genç adam.

İşıl bir an çaresizce gözlerini yumdu. Bu artık vazgeçilecek bir nokta değildi. Ağlanıp sızlanacak bir an da değildi. Gözlerini yeniden açtı. Onun iç çamaşırına dokununcaya kadar titrek ellerle uzandı. Usulca kenarından tuttu. Yağmurda iç çamaşırı bile ıslanmıştı. İçindeki kabarıklığa sıkıca yapışmıştı.

Dudakları kurumuştı sanki. Kalp atışları delicesine hızlanmıştı. Kumaşı aşağıya çekti ama sakladığı şeyden dolayı direnç gösteriyordu. Parmaklarını biraz öne kaydırıp kumaşı çekiştirince başarılı oldu. Islak kumaş epeyce aşağıya indiğinde, karşısında genç adamın tüm cinsel gücü canlı olarak beliriverdi.

Gözlerinin ona takılı kalmasına engel olamadı.

Nedense içinden, gördüğü bu şeyin çok güzel olduğunu ona söylemek gelmişti. Gerçeğini bu kadar yakından görmek, sağda solda bir görüntüde görmekle kıyaslanamazdı bile. Ona söyleyemezdi bunu tabii! Bu tip şeyler yetiştirilme tarzına göre bir tabuydu.

Tabu olsa da ... itici bulmadığını belli edebilirdi!

Elini yavaşça uzattı.

Titremesi hâlâ devam etse de hedefe teması çok doğaldı. Avucunun altında kadife gibi dokusunu hissetti. Kadife gibi güzel bir

dokusu olabilirdi ama bir o kadar da sert olması şaşırtıcıydı. Ağır ağır okşarken, kendisini hiç de ahlaksız hissetmiyordu. Neticede kocasıydı bu adam... Üstelik bunu yapması için zorlanmıştı bile denebilirdi.

Başparmağı ilginç kıvrımlarında gezinirken, gözleri kocasına çevrildi. “İstediğin gibi davranabiliyor muyum bari?” diye sordu titrek bir sesle. Suçu ona atıp bu bahaneye sığınmak işine gelmişti. “Yeterince uysal mıyım?”

“Umduğumdan daha iyi olduğunu kabul etmeliyim.” Onun da sesi çatallaşmıştı. Bu okşamanın onu etkilediği açıktı. Belirtisi avucunda duruyordu. Işıl kendisini daha güçlü hissetti.

“Hadi gel!” dedi genç adam. Duş kabininin kapısını çekip içine girdi. Karısını da kendisiyle birlikte çekmişti. Suyu açtı. Otomatik ısı termostatu ikisini de keyiflendirecek bir sıcaklıkta suyu duş başlığından üzerlerine püskürttü. Ani patlayan havanın verdiği üşüme hissi yok olup gitti. Işıl zaten üşümüyordu ki! Aksine her yeri yanıyordu artık.

Genç kadın onun kendisini sabunlamasına sessizce izin verdi. Vücudunun her yerinde özenle sabunlanırken, uslanmaz parmakları da işe karışıyordu. Bir noktadan sonra Harun’un sadece parmakları gezinir olmuştu. Karısının sırtını kendi göğsüne yaslarken, iri elleri arkadan öne kaydı. Göğüslerini sıkıca kavradı. Kalçaları ona yaslandı. Güçlü okşamaları Işıl’ın gittikçe gerilmesine, bir bekleyişe girmesine sebep oluyordu. O bekleyişin ne olduğunu tam olarak bilmiyordu ama araştıran parmakları göbeğinden aşağıya indiğinde, bütün vücudu delicesine ürpermişti.

Küçük öpücükler, şakağından boynuna doğru gezinirken gözlerini yumdu. Harun’a, uysal davranacağı konusunda söz vermişti. Belki de o yüzden iri elinin hassas saldırısı karşısında bacakları o kadar kolayca aralanmıştı. Parmaklarının nereye doğru gittiğini bildiği halde karşı koymaya gücü yetmemişti. Ah bu kötü niyetli hain adam! Oradaki her ayrıntıyı, her kıvrımı keşfetmekten öte, ezberlemek ister gibi yavaşça geziniyordu.

İnanılmaz bir şeydi ama ... elini oradan çekmesini hiç istemiyordu! Bu ürperten, nefes almayı unutturan bir zevkti. Bu kadar hassas mıydı orası!

“Yapma artık!” dedi kendisinden ve hissettiklerinden korkarak. Boynunda ve kulak memesinde gezinen dudaklar da ayrı bir dertti.

Sonunda Harun dokunuşlarına isteksizce son verdi. Onu kendine çevirdi. Elleri belinden çıplak kalçalarına kaymıştı. Zaten tutmasa, genç kadın dizlerinin çözülüp yere düşebileceğinden korkuyordu. Göğüs uçları onun sert tenine değdiğinde ürperdi. Daha fazlası da geldi ardından. Kalçasından hafif bir güçle kaldırılınca, parmak uçlarında yükseldi. Anlamıştı ne yapmak istediğini. Kasıklarında artık onun eli yerine daha da acımasız bir şeyin baskısı vardı.

Işıl, algıladığı, hissettiği her farklı şeyin şaşkınlığını yaşıyordu. Kapalı gözleri ile bu heyecanını belki kısmen gizleyebiliyordu. Belki inleme isteğini de bastırabiliyordu. Ancak adamın kalın kollarına yapışan ellerinin hissettiklerini gizlemesine pek engel olamıyordu. Kalçalarının her bir istekli çekilişinde, ince parmakları da kocasının kollarını güçlü bir şekilde sıkıyordu. Bırakmamasını ister gibi tutuyordu.

Su, üzerlerindeki sabun köpüklerini çoktan alıp götürmüştü. Islak bedenleri neredeyse birbirine kaynaşmıştı. Işıl hiç itirazsız onun tecrübesine bırakmıştı kendisini. Genç adamın sakat koluna dikkat etmeye çalışsa da bunu o anlarda hatırlamak çok zordu. Belli ki Harun da canının acıdığını hissetmeyecek kadar keyif alıyordu bu yakınlıktan.

Birkaç saniye sonra genç adam onu yumuşakça bıraktı.

Işıl parmak uçlarından yere inip gözlerini araladı. Bir anda kendini eksik, yarım hissetmişti.

“İlk ilişkinin banyoda olmasını istemezsin sanırım...” dedi Harun gözlerinin içine bakarak. “Böyle giderse tutamayacağım kendimi.”

“Benim için sorun değil.” dedi elinden geldiğince düzeltmeye çalıştığı bir sesle. Yine de ses tonu hafifçe titremişti. Bakışlarını kaçırdı. “Borcumu nerede ödediğim o kadar dert değil.”

Harun uzanıp suyu kapatmıştı. “Bu kadar çabuk kurtulamazsın, buz küpü!” dedi ona. Yanağını okşadı. “Bu geceyi unutmamanı sağlayacağım. Benden sonra hayatına kim girerse girsin bu geceyi hatırlayacaksın.”

“Bu çok acımasızca değil mi?”

“Öyle mi?”

“Evet, öyle ama mutlu olabilirsin. Hiç endişelenme! İlk sevişmem bu banyoda bile olsa ... zaten seni unutabileceğimi zannetmiyorum. Bir zorba olarak hep aklımda olacaksın.”

Genç adam onun iğnelemesine aldırmadı. “Hatırlaman için başka sebepler de vermek istiyorum.”

“Yeterince sebebim var.”

Harun uzanıp kapıyı açtı. Dışarıya çıkıp rafta duran havlulardan birisini aldı. Karısını güzelce kuruladı. Işıl sessizdi. Çırılçıplak olmak ve özenle kurulanmak, içinde şişmiş duran o delice baskının azalmasına engel oluyordu. Şu anda Harun’a yeterince kızamıyordu da... Göğüsleri böyle okşanır gibi kurulanırken nasıl kızabilirdi ki? Bu süre içinde, güçsüz bir bebek gibi bu ihtimamın tadını çıkardı. Saçları bile özenle kurutulmuştu.

Kurulanma işi bitince, Harun onu yatak odasına doğru çekti. Kucaklamak istediği halde kırık kolu yüzünden yapamazdı. Genç kadını yavaşça yatağa doğru yönlendirdi. Örtüyü çekip onun sırtüstü uzanmasını izledi. Ardından kendisi de yavaşça yanına yanlamasına uzandı.

Çok aydınlıktı! “*Lambalar!*” demek istedi Işıl. Ancak zaten çok geçti. Her yeri onun bakışlarına açıktı. Utanamayacak kadar geç kalmıştı.

Harun bir süre onun çıplak vücudunu seyretti. Sonra sanki onun aklından geçenleri anlamış gibi döndü. Hafif bir çabayla yatağın yanındaki düğmeye bastı. Oda ilk anda karanlık olurken, duvar diplerindeki lambalar kendiliğinden yanıverdi.

Şimdi nispeten daha loş bir ortam vardı. Tüm kusurları gizleyebildi. Ancak karısının genç ve pürüzsüz vücuduna bakan genç

adamın gözleri tek bir kusur bile bulamıyordu. Gergin göğüsleri kesin bir davet içindeydi. Bembeyaz vücudu gayet net görülüyordu. Gözleri az önce banyoda okşadığı kısma kaydı. Sımsıkı kapalı bacakları sadece ince bir çizginin görünmesine müsaade ediyordu.

Bir erkeğin normalde yapabileceğinin tersini yaptı. Göğüslerden başlayabilirdi onu sevmeye, tahrik etmeye... Ancak dudakları bir içgüdüyle göbeğine, oradan da o çizgiye doğru kaydı. Işıl kısılmıştı bir an. Bunu hissetti.

“Hayır! Öyle bir şey yapma lütfen!” dedi genç kadın biraz şaşkınca.

Bu cılız itiraz, hevesli bir adamı durduramazdı. Harun’a da pek etki etmemişti. Karısının bacaklarını engellenemez bir kararlılıkla iki yana açarken, dudaklarını oraya yeniden yöneltti. Dudakları ve dili, tertemiz kıvrımları keşfederken, kalçalarını kavrayan elleri karısının kendisini geri çekmesine engel oluyordu. Zaten beş on saniye sonra Işıl’ın geri çekilecek hali kalmamıştı. Kendi isteğiyle adamın dudaklarına kalçalarını kaldırırken, elleri çarşafı sıkıca yakalamıştı. Bir yere tutunma isteğiyle doluydu. Sanki boşlukta yüzüyordu. Ne dışarıda gittikçe azalan yıldırımların ve gök gürültülerinin farkındaydı ne de kendi hafif inlemelerinin...

Adamın dudaklarının her dokunuşu, her öpüşü, dilinin her arastırın gezinişi, içinde şahlanan bir sızıya sebep oluyordu. Hiç bilmediği, yaşamadığı hislerdi bunlar. Öyle ki aldığı delice zevkten korkmaya başladı. Ömrünün sonuna doğru gittiğini, kalbinin duracağını düşündü. Bu tatlı işkence daha ne kadar sürecekti?

Kısık, içten bir inleme sesi çıkarınca, Harun onun içinde bulunduğu zorlu durumu anladı. Karısının yaşadığı tutkunun sona doğru yaklaştığını bilecek kadar tecrübeliydi. Oysa hemen bitmesini istemiyordu. Işıl’ın bu geceyi unutmaması konusunda kesin kararlıydı.

Dudaklarını yavaşça geri çekti. Işıl’ın gerginleşmiş açık bacakları gevşedi. Kapalı gözleri azıcık aralandı. Genç adam küçük öpücüklerle yukarıya doğru tırmanıyordu; önce düz göbeğinde gezindi,

sonra her iki göğsünün uçlarında ustaca oyalandı. Sonra da elleriyle onu okşamaya devam ederken, boynunu, kulak memelerini öptü.

Bir an başını kaldırıp tamamen teslim olmuş karısına baktı. Işıl da yarı aralık gözlerle ona bakıyordu.

“Korkuyor musun hâlâ?” diye sordu genç adam.

“Hayır...” diye fısıldadı genç kadın.

“Hoşuna gidiyor mu?”

“Duymak zorunda mısın?” Elleri hâlâ iki yanda, teslim olmuş bir şekilde açıktı. Kasıklarındaki sızı devam ediyordu. İçgüdüsel olarak artık onun daha sert bir bölgesini orada hissetmek istiyordu. Banyodayken ne istediğini keşfetmişti zaten.

“Evet!” dedi genç adam hiç geri adım atmadan. “Söyle!” diye emretti. “Hoşuna gidiyor mu?”

“E... Evet!” dedi kekelercesine. İtiraf etmek canını yaksa da yalan söylemek saçma olacaktı.

“Güzel. Çocuğumuzun zevkli bir çaba karşılığında olmasını eminim ikimiz de isteriz.”

Işıl cevap vermedi. Devam etmesini bekliyordu aslında. Şu sızılarının geçmesi gerekiyordu.

Harun ani bir hareketle kendisini yatağa sırtüstü bıraktı. Işıl ne olduğunu anlamadan ona baktı. Bitmiş olamazdı!

“Sıra sende!” dedi genç adam.

“Ne?...” Şaşırmıştı iyice. Bakışları yakışıklı yüzünde, geniş gövdesinde ve ister istemez daha aşağıda gezindi. Sonra onun ne istediğini anladı. Öfkeyle doğruldu. Gözleri kızgınlıkla parlıyordu. “Bu *sıra sende* işinden bıktım. Lütfen! Yeterince uysalım işte! Bari bunu yapmamı isteme benden!”

Harun onu dinlemiyor gibiydi. Genç kadının elini tutup aşağıya doğru yönlendirdi. Işıl elini yummak istedi... Dokunmayacaktı ona ... fakat nasıl olduğunu anlamadan, isteksiz görünen parmakları açılıp aralandı. Küçük avucu usulca kavradı kocasının sert heyecanını. Tereddütle tutuyordu fakat bırakamıyordu da... Tarif edemeyeceği

kadar ürpertici bir histi onu avuçlamak. Gözleri loş ışıktaki bile ür-kütücü olan şeye çevrildi.

“Devam et!” diye emretti genç adam.

“Yapmak istemiyorum.” Sesi kısılmıştı.

“Neden? Nasılsa beni bir daha görmeyeceksin. Utanacağın bir şey yok.”

“Var! Görmesem de ne yaptığımı hep hatırlayacağım.”

“Evet, umarım hatırlarsın.”

“Despotsun! Despot! Despot” Kalp atışları farklı bir tempoya bürünmüştü. Sonra çıplak omuzları çaresizlikle aşağıya düştü. Başıda öne eğilmişti. Uzun saçları bir an yüzünü örttü. Avucunda gerginliği devam eden güçlü şey gerçekten de hiç itici durmuyordu.

Cesaret!

O yapmıştı. Kendisi de yapabilirdi! Kısa bir süre bu işkenceye katlanabilirdi. Sonra her şey bitecekti zaten.

Derin bir nefes alıp yenildiğini belli etti kocasına. Bu gece zaten bir zafer kazanması çok zordu.

Dizleri üzerinde doğrulup ona doğru iyice yaklaştı. Yavaş yavaş okşamaya başladı avucundakini. Her kıvrımında parmakları yavaşça gezindi. Cesaretini toplamaya çalışıyordu. Sonra yavaşça eğildi. Saçları öne doğru döküldü. Adamın vücuduna yayıldı. Kıyısından köşesinden öperse bir şeycik olmazdı. Dünyanın sonu değildi ya! Adamın kendisine yaptıklarının yanında kaydı bile olmazdı.

Elinde gergince duran şeyin sıcaklığını dudaklarında ilk hissettiğinde durakladı bir an. O bile çok güzel kokuyordu. Birkaç küçük öpücükten sonra rahatladı. Sert dokusunun tadını ilk algıladığında tiksineceğini sanmıştı. Yanılmıştı. Üstelik kocası gerildikçe, daha da cesurlaşıyordu. Öpücükleri ucuna yönelirken, dudakları yavaşça aralandı. Deliriyordu herhalde! Neler yapıyordu böyle!

Daha bir erkeği öpmemişti bile! Oysa şimdi en kızdığı erkeğin en hassas yerini dudakları kavramıştı. Onun istediğini yapmaya çalışırken, bu yakın temasın hoşuna gittiğine inanamıyordu.

Genç adamın bunu niye istediğini biliyordu. Bu geceyi unutmamasını, onu unutmamasını istemiyordu. Az önce banyoda itiraf etmişti. Gerçekten de şu anda yaptığı şeyi nasıl unutabilirdi? Bu haşmetli, bu ilginç güzellikteki şeyin görünümünü, tadını, dokusunu nasıl unutabilirdi ki?

Kendi içindeki gerginlik de her dakika artıyordu. Harun'un eli sarı saçlarındaydı. Yine de kontrolü karısına bırakmıştı. Işıl acele etmiyordu. Saçlarının yaptığı şeyi gizlemesine memnundu. Onun gerginliğini hissetmek aslında bir zafer sayılabilirdi. Kalçalarının kasılışını algılayabiliyordu. Nefes almak için dudaklarını çektiğinde, yakışıklı yüzündeki ifade de genç kadına değişik bir haz vermişti.

Bakıştılar bir an. Işıl içindeki sızıyı nasıl dindirebileceğini içgüdüsel olarak hissediyordu. Bunun ilacının bu adam olması ne acıydı! Böyle bir adamı istiyor olması çok büyük bir haksızlıktı ve bu kadar güzel olması!.. Gözleri geniş omuzlarında, yatarken bile kaybolmayan göğüs kaslarında, küçük kaslarla dolu gergin mide-sinde ve hâlâ elinde tuttuğu çekici sertlikte gezindi.

Artık ne istediğini biliyordu. Banyodaki temasın daha fazlasına hazırdı. Usulca kocasının iri gövdesine doğru tırmandı. Ellerini geniş göğsüne dayarken, aralık bacaklarıyla onun kasıklarına doğru kaydı. Nasıl olduğunu anlamadığı bir duyarlılıkla doğru noktaya konumlandı. O sertliğe doğru bastırdı kendisini. Harun da elleriyle kalçalarını tutmuş, onu yönlendiriyordu.

Gerçekten de artık hiçbir şekilde korkmuyordu. Anlamıştı ki içinde hissettiği eksiklik sadece bu şekilde tamamlanabilirdi. Harun'un uyanıklığına şapka çıkarmak lazımdı. Sevişmeyi hiç istemeyen, çok korkan bir kadından, zorla, istekli bir kadın yaratmıştı. Bir erkekten nefret etmek başkaydı, o erkeğin yarattığı cinsel fırtınaya direnmek başkaydı.

O kadar hazırdı ki birkaç güçlü sürtünmeden sonra ilk birleşmeleri kendiliğinden ve kolayca oldu. Bunu beklemiyordu. Gözleri irileşmişti. Biraz irkilerek durdu. O duraklayınca, Harun da nazik bir şekilde durmuş, kalçalarını çekiştirmeyi bırakmıştı. Gözleri

kesiştı. Genç kadın o ela gözlerdeki isteği görünce yeniden cesaretlendi. Kendisini biraz daha bastıldı. Yumuşak hareketlerle yavaş yavaş birleşmeyi tamamladı. Can acısı neredeyse yok gibiydi. Aldığı zevk ise inanılmazdı.

Zaman yok olmuştı. Onun üzerinde kıvrandığı her saniye, dünyadan önemli bir kopuş yaşıyordu. Dışarıda son çakan şimşegi duymadı bile. Gözlerini ihtirasla kapatmıştı. Kalçalarını hareket ettirmeye başladı. Bunu yapmayı nereden bildiğini hiç düşünmedi. İstekli bir şekilde ve kocasının hareketlerine uyarak devam ediyordu. Genç adam bazen öyle sert bir şekilde kendisine doğru çekiyordu ki kalçasından, küçük çığlıklarını tutamıyordu. Canı acı-mıyordu elbette. Sadece kasıklarında hissettiği temasın yoğunluğundan başı dönüyor, ne yaptığını bilmiyordu.

Dakikalar dakikaları takip etti. Delice bir ürperti her yerini sarmıştı. Bekledi, bekledi... Bir yere doğru yükseldiğini hissediyordu. Bir anda içinden bir volkan patladı. O kadar büyük bir hazla sarsıldı ki içi, hepsinden daha keskin bir çığlık attı! Nerede olduğunu unutturacak kadar büyük bir zevkti. Sadece ona sahip olan bu adamın güçlü baskısını hissediyordu. Hayatında ilk kez yaşadığı bu zevk, tüm zaman kavramını alıp götürmüştü.

Bitmeliydi aslında... Hiç gücü kalmamıştı fakat bir yanı bitmesini hiç istemiyordu. Neyse ki Harun onu sımsıkı tutarak destekliyordu. Yoksa yığılıp kalırdı. Gözlerini sımsıkı yumarken, Harun'un hâlâ devam etmesi keyfini katladı. Ancak en büyük şoku birkaç dakika sonra yaşadı. İlkinden de büyük bir patlamayla yenden boşaldı. Bedeninden ayrılıp, göz alıcı ışıkların içinde gezindi. Gözlerini açsa bile bir şey göreceğini sanmıyordu. Şişelerce alkol almış gibi başı dönüyordu.

Her şey bittiğinde... Yeryüzüne dönüşü de epey uzun sürdü. Gözlerini açmaya, kocasının yüzüne bakmaya korkuyordu. Onun olası alaycı bakışlarına dayanamazdı. Bu buz küpünü böylesine ateşlendirdiği için gurur duyuyor olmalıydı. Az sonra kendisine hava atardı büyük ihtimalle...

Düşündüğü gibi olmadı. Harun sessizdi. Kollarıyla hâlâ kendi gövdesi üzerinde olan karısını müşfik bir şekilde sarmıştı. Parmakları belinin kıvrımlarında, sırtının çekici kavisinde, dipdiri kalçalarında geziniyordu. Işıl da yüzünün altında, onun teninin güzel kokusunu alabiliyordu. Yüzü genç adamın boynunun çukurunda gizliydi. Kendisini yana doğru çekmeden önce, nefesinin iyice düzelmesini bekledi. Ağırlığının ona hiçbir etki yapmadığını bildiği için rahattı. Genç adamın nefesleri daha çabuk düzene girmişti. Eh! Bu da normaldi tabii. Çoğu işi kendisi yapmıştı. Bir daha kinde ona bırakacaktı.

Bir dahaki mi?

Daha neler! Bir dahası olmayacaktı ki! Onu bir daha belki sadece bebeğin doğumundan sonra görürdü. Bu geceden sonra ayrılacaklardı. Herkes kendi hayatına dönecekti.

Tabii hamile kalırsa!

Nedense ağlamak istiyordu. Sebebini bilmiyordu. İlk tecrübesinde aldığı hazzın mükemmelliğinden mi, sevmediği bir adama kendisini böyle delicesine teslim edişinden mi, iğreneceğini düşündüğü şeyleri zevkle yapışından mı ağlamak istediğine karar vermiyordu. Şu anda neden olduğunu tam olarak bilmiyordu ama ağlamak istiyordu işte!

Nemli gözlerini aralayıp başını hafifçe kaldırdı. Neredeyse burun buruna duruyorlardı. Harun'un gözleri de yarı aralıktı. Doymun bir kedi gibi bakıyordu karısına. Hiç konuşmadılar. Işıl, kaçırmaya çalışsa da gözleri, onun sakalları hafifçe uzamış köşeli çenesinde, düz burnunda ve ihtiraslı dudaklarında gezindi.

Gece bitmemişti. Şayet kocası bu bebek işini garantilemek isterse ve yeniden sevişmek isterse, mantıklı bir şekilde davranır ve ona hayır demezdi. Mantık bunu gerektiriyordu!

Her şey onun değerli bebeği içindi...

13. BÖLÜM

Genç adam banyodan çıkıp pencereye doğru yürüdü. Çırılçıplaktı. Sabahın erken saatleriydi. Güneş henüz sıcak ışınlarını her yere ulaştıramasa da gün aydınlanmaya başlamıştı. Kuşlar çoktan mesaiye başlamıştı. O kadar şen şakrak ötüyorlardı ki insanın içi yaşama sevinciyle doluyordu. Pencerenin önünde durup dışarıya baktı. Geceki fırtınanın etkileri yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. Ağaçlar sağlamdı ama diplerine rüzgârın etkisi ile kırılmış dallar dökülmüştü. Kulübe de sağlam görünüyordu. Bu şekilde bir fırtına epeydir görmemişti. Bilim adamları haklıydı galiba. İklimler ve etkileri gerçekten değişiyordu.

Bir hareket hissedince başını yatağa doğru çevirdi. Işıl yattığı yerde dönmüştü. Şimdi yüzükoyun yatıyordu. Yüzünü tam göremiyordu ama hâlâ uyuduğunu anladı. Üzerindeki ince örtü tamamen sıyrılmış, yataktan yere düşmüştü. O kadar güzel bir manzaraydı ki dönüp ona doğru yaklaştı. Güzel vücudunu süzdü.

Hafif nefes alışları duyulmasa da çıplak bedeni her nefeste kıpırdıyordu. İncecik kollarından birisi kendi yastığındaydı. Yatağa sahiplenir gibiydi. Biçimli beli, uzun bacaklarıyla çok seksi görünüyordu. Bir bacağına yana doğru kıvrımıştı. Dar kalçaları aralanınca, Harun'un öfkeli yüreğini bile hoplatacak bir manzara çıkmıştı. Gece kalkıp duş aldığı için tertemizdi orası. Masumluğunun delili olan hafif kandan iz bile yoktu.

Yutkundu...

Hiç kuşku yoktu ki bu gece çok özel bir şeye sahip olmuştu. Hâlâ bakire olması, yaşına göre çok masum olması veya standartların

üzerinde bir güzelliğe sahip olması değildi onu özel yapan... Genç kadın bir bütün olarak çok özeldi. O griye yakın mavi gözleri her yerde görülemezdi. Güzelliğini katlayan kalın ve kavisli kaşlarına hayrandı mesela. Ucu inatla kalkık küçük burnu mücadeleci kişiliğini önceden vurguluyordu. İnce uzun parmaklara sahip elleri ruhundaki zarafeti ele veriyordu. O dudakları daha önce hiçbir erkeğin öpmemiş olması çok ilginçti. İnanmak oldukça zordu ama söz konusu Işıl ise, şaşırmamayı öğrenmek gerekiyordu.

Aslında onu öpmeyi ne kadar da çok istemişti. Uzun öpücüklerle onun inadını kırabilir, vahşiliğini yumuşatabilirdi fakat bir şekilde kendisini tutmuştu. Işıl'ı asla zorla öpmeyecekti. O istemedikçe, o güzel dudaklara sahip olmayacaktı.

Ya başka bir erkek çıkarsa önüne? Ya başka bir erkek o dudakları öperse?

Bu düşünmek istemediği bir konuydu.

Yine de o istemedikçe öpmeyecekti. Hayatı boyunca hiçbir kadınla sevişmekten bu derece yüksek bir tatmin almamıştı. Böylesine güzel ruhsal bir doyumunu yaşamamıştı. Üstelik o çok acemiymiş. Uysal ve acemi...

Neyse ki her şey düşündüğünden daha güzel olmuştu. Işıl'ın da zevk aldığını biliyordu. Bunu anlayacak kadar tecrübeliydi. Tek sıkıntısı, onun güzel gözlerinde gördüğü ıslaklıktı. Işıl sevişmelerinin ardından bir süre kendi gövdesinin üstünde dinlenmişti. Sonra yana kaydıığında, kalçasının altına bir yastık koymuştu. Onu niye koyduğunu biliyordu. Bu çocuğun olmasını o da cidden istiyordu. Sözüünün eri bir kadındı. Örtüyü çıplak vücudu üzerine çekerken, nemli gözlerini tavana dikmişti.

Neden üzgündü acaba?

Ne yapacağını bilemeden karısına sokulmuştu. Onun ıslak bakişları altında örtüyü sıyrıp göğüsleriyle oynarken, başını narin omzuna yaslamıştı. Işıl tepkisizdi. Onun yakınlığına ses çıkarmamıştı. Çenesi kocasının kafasına değiyordu. Kocaman adamı, ince

vücudunun konforunda bir çocukmuş gibi sarmıştı. Bir süre sonra ikisi de uyuyup gitmişti.

Genç adam hafif bir nefes aldı. Onu seyretmeye doyamıyordu. Ne kadar da güzeldi! Bir bütün olarak farklıydı. Birkaç dakika boyunca karısının çıplak vücudunu seyretti. Kıvrık bacağı ile ancak bir ressamın tablosunda olabilecek kadar çekici bir pozisyonda yatıyordu. Dağılmış sarı saçlarını okşamak geldi içinden. O ince vücuduna sımsıkı sarılmak istedi. Ona sahip olduğunu tüm varlığıyla hissetsin istedi.

İçinde gelişen dürtülere daha fazla dayanamayarak yavaşça yatağa uzandı. Arkasından ona doğru usulca sokuldu. O kadar ince bir vücudu vardı ki kendi iri gövdesi tarafından kolayca kaplanıvermişti. Sırtını, bel kavisini ve kalçalarının cezbedici dolgunluğunu kendi bedeni altında hissedebiliyordu. Canı acımasın diye ağırlığını dirsekleriyle dengeliyordu. Dudakları ensesinden boynuna doğru kayarken, kasıklarını onun açık bacaklarına doğru yaklaştırdı.

İlk birkaç öpücükten sonra Işıl'ın uykulu gözleri yavaşça aralandı. Arkasındaki acıtmayan ağırlığı hissetti. Genç adamın küçük öpücükleri boynunda, çenesinin kenarında, kulak memesinde geziniyordu. Uzun saçlarını yana çekmişti. Onun heyecanının en belirgin şekli, aralık bacaklarının arasına tatlı bir şekilde baskı yapıyordu. Tam da olması gereken noktaya uygulanan temaslara gözlerini yine kapadı. Uyku sersemi olsa da vücudu hemen tetiklenmişti. Kendisini bu zevkli yakınlığa bıraktı.

Harun, karısının artık uyandığını fark etmişti. Sessizdi ama nefes alışlarında bir farklılık oluşmuştu. Onun bu itirazsız bekleyişi genç adama doğal bir cesaret verdi. Öpücükleri devam ediyordu. Sanki sevdiği kadını öper gibi müşfikti. Birkaç dakika sonra dizleri üzerinde hafifçe doğruldu. Işıl'ın itiraz etmeyeceğini içgüdüsel olarak anlamıştı. Âdeta uyuyormuş gibi yüzü hâlâ yastığa gömülüydü. Gözleri de kapalıydı fakat hafifçe kıpırdanmıştı. İnce bacakları daha rahat bir pozisyon için biraz daha aralanırken, kalçası teşvik edici bir şekilde yükselmişti.

Acaba uyku sersemi miydi? Durum ne olursa olsun, bu uysallık Harun'u iyice heyecanlandırmıştı. Elini aşağıya attı. Birleşmeleri için hafif bir baskı yeterli olmuştu. Işıl hâlâ sessizdi fakat yanlardaki elleri çarşafı sımsıkı kavramıştı. Birkaç keyifli baskıdan sonra genç adam ona tamamen sahip oldu. Tam bir ön hazırlık yapamamış olsalar da birleşmeleri sorunsuz olmuştu. Genç kadının kesik bir inlemeyle verdiği tepki, devam etmesi yönünde olumlu bir mesajdı. Canını acıtmamaya çalışarak baskısını sürdürdü. Elleri, onu belinden yumuşakça kavramıştı. Artık dizleri üzerinde yükselen genç kadının diri kalçaları da minik minik kendi temposuna uyuyor, genç adama yalnız olmadığını hatırlatıyordu.

Dakikalar geçtiği halde hiç acele etmiyordu genç adam. Bu ek sevişmeye karısının niye itiraz etmediğini anlamasa da hiç şikâyetçi değildi. Son sevişmeleri olduğunun farkındaydı. O yüzden olabildiğince tadını çıkarıyordu. Önünde gördüğü o mermer güzelliğindeki kalçalarını, incecik belini, pürüzsüz sırtını okşarken, aldığı zevki ona da vermeye çalışıyordu.

Yüzünü yastığa gömmüş olan genç kadın başlangıçta epey sessizdi. Harun'un hızlanan temposu karşısında daha fazla dayanamadı. Nefes almakta zorlandığı için yüzünü yastıktan ayırdı. Küçük inlemeleri Harun'a daha da cesaret verdi. Onu kalçalarından daha bir güçle çekmeye başlamıştı. Her sert hareketinde karısının kesik inlemeleri artan bir tempoyla odayı doldurdu. Dışarıdan gelen hafif kuş seslerine karışıp gitti. Her ikisinin de nefes alışları hızlanmıştı. Işıl büyük bir kasılmayla yatak çarşafını sıkınca, Harun da kendisini tutmayı bıraktı. Aynı anlarda, büyük bir zevkle doyumuna ulaştılar.

Uzun saniyeler sonra genç adam kendisine zorlukla gelmişti. Bu keyfin mükemmelliği karşısında kıpırdamadan duruyordu. Elleri, karısının kalçalarını hâlâ sımsıkı tutuyordu. Onu bırakması gerekiyordu ama benliği bu mis kokulu sıcak vücuttan uzaklaşmak istemiyordu.

Işıl'ın çarşafı tutan elleri de vücudu gibi gevşemişti. Doyumun verdiği huzurla o da birkaç saniye kıpırdamadan durdu. Onun da vücudu terlemişti. Harcadığı çabadan ince bacakları titriyordu. Biraz kıpırdanarak vücutlarını ayırdı. Sırtüstü dönüp belinin altına bir yastık koydu.

“Kolunun acıdığını sanıyordum!” dedi yorgun bir sesle. “Kandırdın mı beni?”

“O kadar ağrıyıyormuş!” dedi Harun. O da onun yanına yorgunca uzanmış, elini göğüslerine atmıştı.

“Bu pozisyonun adını sormaya korkuyorum!” dedi genç kadın henüz düzelmemiş bir sesle. Gözlerini yumdu. Adı her ne ise de çok zevk aldığını ona belli etmişti zaten.

“Çok seksi yatıyordun.” diye itiraf etti genç adam.

“Fırsatçı...” Böyle dese de kısık ses tonundan kızmamış olduğu belli oluyordu. Uzun kirpikleri birbirine geçmişti. Kocasının hareketli elini tuttu. “Hadi, okşama artık beni. Ne sen heyecanlan ne de ben! Biraz daha uyumak istiyorum.” dedi kedi gibi mırıldanarak. “Bonus da kullandın zaten.”

Kocasının onu dinleyeceğini ummasa da Harun elini çekti. Yataktan kalkıp yerdeki örtüyü aldı. İkisinin üzerine örttü. Sırtüstü yatıp gözlerini tavana dikti.

“Bu kadar uysallığa, kahvaltımı yatağa istiyorum!” diye mırıldandı genç kadın uykulu bir sesle. O kadar doygun, o kadar gevşekti ki! Buna kolayca alışabilirdi. Sevişmenin verdiği bu inanılmaz rahatlığı sevmişti. Demek erkekler bu yüzden bu kadar düşküncü!

“Olabilir...” diye mırıldandı Harun.

“Sabah on gibi çıkar mıyız?” diye sordu Işıl. Harun’un değil de kendi dikkatini dağıtmak için sormuştu bu soruyu. Bir an önce kendi gerçekliğine dönmek zorundaydı. Gerçekten yeni evli bir gelin gibi davranması saçmaydı. Bir an önce bu zevkli hayal âleminde uzaklaşmalıydı.

“Niye acele ediyorsun?” Genç adam döndü. Gözlerini onun güzel yüzüne dikerken, elini çarşafın üzerinden göğsüne attı.

“Niye acaba? Üçüncü bir kereye dayanamaz bazı yerlerim. Şimdiden biraz sızlıyor.”

“Geçer.”

Işıl’ın gözleri aralandı hafifçe. Gözünün ucuyla ayıplarcasına baktı. “Gerçekten üçüncüyü mü istiyorsun?”

“Hayır demem.”

“Çocuk bahanesiyle benden faydalanıyorsun gibi geliyor. Bence iki kere yeterli!” Onun yine okşayan iri elini tutup okşamasını durdurdu. “Uslu dur hadi. Lütfen. Uyumak istiyorum. Seni memnun edeceğim diye gerçekten çok yoruldum.”

“Sen?” diye bir soru sordu Harun.

Işıl onun ne demek istediğini anlamıştı. “Ne olmuş bana?” diyerek yine de anlamamış gibi davrandı.

“Neyi sorduğumu biliyorsun. Sen memnun oldun mu?”

Genç kadın önce sessiz kaldı. Sonra isteksizce onayladı. “Güzeldi...” dedi kısık bir sesle.

“Hepsi bu mu?”

“Terbiyesizleşme lütfen. Teşekkür edecek değilim ya!” Yaşadıkları dakikalar hayalinde yeniden canlanmıştı. Güzeldi gerçekten... Hem de çok güzel! “Saat dokuzda kahvaltımı isterim.” diye fısıldadı. Belinin altındaki yastığı düzeltip gözlerini kapadı. Uyu-yup, yaşadığı her şeyi unutmak istiyordu.

Gerçekten de biraz sonra uyumuştı genç kadın. Ona öyle sarılmış haldeyken Harun’un uyuması mümkün değildi. Yataktan hiç uyumadan kalktığında, saat sekize geliyordu. Duş alıp tıraş oldu. Odaya geri döndüğünde, karısının hâlâ uyuduğunu gördü.

Demek yatağında kahvaltı istiyordu ha?

Saat tam dokuz olduğunda, elinde kocaman bir tepsi ile odaya geri döndü. “Buz küpü! Hadi kalk bakalım. Saat dokuz!” dedi. Tepsi elindeyken onun başında dikildi.

Güzel mavi gözler yavaşça aralandı. Önce kocasının yüzüne, sonra elindekilere baktı. Kocaman tepsinin üzeri tepeleme doluydu.

“Gerçekten mi?” dedi gülümseyerek. Harun onun böyle gülümsemediğini ilk kez görüyordu. Güzelliği iki kat artmıştı sanki. Üstelik sabahın köründe, yüzünde zerre kadar makyaj yokken ve saç başı dağınıkken!

“Evet ama umarım kimseye söylemezsin.” dedi kuru bir sesle.

“Peki, söz.” Doğrular eliyle saçlarını düzeltti. “Daha önce bir kadının yatağına kahvaltı getirmedi mi? Getirmişsindir eminim.” dedi öylesine. Kocasının cevap vereceğini hiç düşünmemişti.

“Evet, getirdim...” dedi genç adam.

Işıl’ın gözlerinde minik bir kısılma oldu. Dudaklarındaki gülümseme yok oldu. Sesi soğudu biraz. “Tabii ki. Hiç şaşırmadım! Kim bilir kaç sevgilin oldu.”

“Tepsiyi kucağına mı bırakayım, yoksa sehpayı mı çekeyim? Tepsi devrilir mi acaba?”

Işıl örtüyü üzerinden çekti. Ayaklarını aşağıya sarkıttı. Çırlıçılak olduğunu unutmuş gibiydi. “Hemen bir duş alıp geleyim ben. Böyle yiyemem. Sen de tepsiyi şu sehpayı koyabilirsin.”

O banyoya giderken, Harun arkasından izledi. Işıl bunun farkındaydı ama onun keskin gözleri altında çıplak olmaktan artık utanmıyordu. Adamın kendi vücudunda görmediği, dokunmadığı bir yeri kalmamıştı.

On dakika sonra duş almış bir halde banyodan çıktı. Islak saçları bir havluya sarılıydı. Üzerinde de bir havlu vardı. Kocasının hazırlamış olduğu kahvaltıya doğru yöneldi. Üzeri kahvaltılıkla dolu sehpa tek kişilik koltuğun önündeydi. Diğer tarafına ise bir sandalye çekilmişti.

Koltuğa oturup taze sıkılmış portakal suyundan bir yudum aldı. Çok lezzetliydi. “Kaç kişi?” diye sordu kızartılmış tereyağlı ekmeğinden bir parça ısırırken.

Harun da kızarmış ekmeğinden ısırılmıştı. Bir zeytini ağzına atarken, onun neyi sorduğunu anlamadığı için kaşları hafifçe kalktı. “Anlamadım?”

“Şu kadınların sayısı!” dedi Işıl. Aslında pek önemsemiyor-
muş gibi de görünüyordu

“Sadece bir!” dedi Harun rahatça. “Sadece bir kişiye kahvaltı
götürdüm. Sen ikincisin.”

Işıl hafifçe homurdandı. “Onu sormuyorum ben. Kaç sevgilin
oldu? Bu gece benimle yaptığın şeyleri başka kaç kadınla yaptın?”

“Böyle şeyleri söylemek erkeklige yakışmaz. Bu yaşıma ka-
dar birkaç tane oldu işte.”

Işıl bu rakamdan hiç emin değildi. Onun yataktaki tecrübesini
bizzat yaşamıştı. Kendisi gibi isteksiz, korkan bir kadını bile zevk
alır hale getirmişti. Hem de pek çaba harcamadan!

“Peki, yatağına kahvaltı getirdiğin kadın?” diye sordu. Ekme-
ğinin kalanına bir bıçak yardımı ile bal sürmeye girişti. “Senin için
özel birisi miydi? Âşık mıydın? Hakkında hiçbir şey bilmiyorum.
Belki de karındı? Daha evvel evlenmiş olabilirsin.”

“Hiç evlenmedim.”

“Öyleyse? Yani öyle çok merak ettiğimden değil ama ... mu-
habbet olsun diye soruyorum. Sevdiğin kadın mıydı o? Özel birisi
miydi? Yoksa sadece cinsellik miydi?” Genç kadının tüm dikkati,
elindeki ekmeğe bal sürmeye verilmiş gibiydi.

Harun bir an durup düşündü. “Evet, özel bir kadın o. Sanırım
ona olan sevgim ömür boyu sürecek. Hangimiz erken gidersek artık.”

Işıl ekmeğini ısıracakken kısa bir an durakladı. Sonra gereğın-
den daha sertçe ısırıp gözlerini ona çevirdi. “Yani onunla hâlâ gö-
rüşüyor musunuz?” diye birazcık merakla sordu.

“Tabii ki!”

“Hani dört aydır hiçbir kadınla olmamıştın?”

“Görüşüyoruz dedim. Sevişiyoruz demedim.”

“Benimle evliyken de görüşecek misin?”

Harun’un kalın kaşları hafifçe havalandı. “Biz sadece çocuk
için evlendik diyen sen değil miydin?”

“Öyle dedim ama nereden bakarsan dokuz ay, belki de daha fazla evli kalacağız. Bana sadık olman gerekmez mi?”

“Gerekir mi?”

“Gerekir tabii. Ben senin çocuğuna hamileyken başka bir erkekle birlikte olsam hoşuna gider miydi?”

“Şu Tolga gibi birisiyle mi mesela?”

“Olamaz mı?” Telefonunun ekranından adını gördüğünü biliyordu zaten. “Tolga çok iyi niyetli, centilmen birisidir. Sana benzemez.”

“Böyle karşılıklı sorularla çok yol alamayız.” diye homurdandı Harun.

“Hiç öpüşmesem de artık bakire değilim. Sakınacağım bir şey kalmadı. Sevişmekten hoşlandığımı da anlamışsındır zaten. Bu mantıkla kendime bir erkek bulsam, senin hoşuna gider miydi?”

Harun’un kaşları iyice çatılmıştı. Bu kadının nefret ettiği o gencin ablası olduğunu unutmamalıydı. Aynı kanı taşıyorlardı. Aynı derecede kibirli ve paragöz oldukları da açıktı. Işıl’ın güzelliğinin, bazı gerçekleri örtmesine izin vermemeliydi.

“Bizimkisi gerçek bir evlilik değil.” dedi ona kuru bir sesle. “Açıkçası normalde hangi erkekle olacağın beni o kadar ilgilen-dirmezdi. Diğer yandan, hamile kalırsan, bebeğimin annesi olarak başkasıyla birlikte olmanı gerçekten de hazmedemem sanırım.”

“Karnımda bebekle öyle bir iğrençlik zaten yapmam. Sadece düşünmen için sordum.”

“Düşünecek bir şey yok.”

“Sadık kalmayacaksın yani?”

“Bu konuyu kapatabilir miyiz? Dokuz ay boyunca sırf sen istiyorsun diye perhiz yapabilir miyim bilmiyorum. Çaba harcarım. Yok, senin ihtiyaçlarını ben karşılarım dersen, sanırım buna da hayır demem!” Sert bir tonla konuşsa da sesinde meydan okuyan bir alay vardı.

“Niye? Üzerimde deneyeceğin başka pozisyonlar da mı var?” diye sordu Işıl kızgınca.

“Denemek istersen, evet!”

“Bu konuda cevabımı tahmin edersin. Lütfen başka bir kadın olmamasına çalış. Ben de senin gibi düşünüyorum. Esasen senin ilişkilerin benim de umurumda değil fakat birileri evlendiğimizi öğrenir diye çok korkuyorum. Bir de aldatıldığım dedikodusu yayılsın istemem.”

Genç adam bir şey demeyince iyice keyfi kaçtı. Kocasını o kadını bırakacağını söylememişti bir türlü. Demek ki bırakmayacaktı!

Nasıl özel bir kadınsa artık!

14. BÖLÜM

Her ne kadar erken çıkmayı düşündüyse de evden ayrılmaları saat on biri buldu. Harun gitmeden önce biraz yüzmek istemişti. Genç kadın ise denize girmek yerine eşyalarını toplamak ve rahatça makyaj yapmak için evde kalmayı tercih etti. Harun'un ona aldığı buz mavisi bluz, mavi gözlerinin güzelliğini daha da belirgin yapmıştı. Rujunu sürerken dudaklarına bakmak ise biraz huzursuz olmasına sebep oldu. Bu dudaklar kocasının en hassas yerinden gezinerek ona ihanet etmişti. Sadece genç adamı değil, kendisini de baştan çıkarmıştı. Gezindiği o özel şeyin tadını, sertliğini ve kendi üzerinde yarattığı etkiyi hâlâ keyifli buluyor olmak utanç vericiydi.

Acaba onun teklifini kabul mü etseydi? Şu zaman zaman onun ihtiyaçlarını karşılama meselesi çok da mantıksız değildi. Çok sık olmasa da bebeğinin babasıyla birlikte olmakta ne sakınca olabilirdi ki?

Saçmalıyordu! Böyle bir şeyi düşünmesi bile saçmalıktı. Ona hâlâ kızgındı. Kardeşini kurtarabilmesi için kendisinden faydalanan zorbanın tekiydi o! İki günlük beraberliklerinde bile zorba yüzünü kaç kere göstermişti. Üstelik o kadından ayrılacağını da söylememişti. Böyle yaparak bir de onu ödüllendirecek miydi?

Harun geldiğinde tamamen hazırды. Televizyon izliyordu. Kocasının duş alıp hazırlanması hiç uzun sürmedi. Giyinmesi esnasında gözlerinin onun dar kalçalarına kaymasına yine engel olmadı. Neyse ki ilk tecrübesi böylesine çekici bir adamla olmuştu. Ya Harun kısa boylu, şişman, ter kokan bir adam olsaydı! Ya öyle

bir adamın çocuğunu doğurmaya hazırlansaydı? Bu anlamda çok şanslı sayılırdı.

İkisi de pek konuşmadan aşağıya indiler. Kapıyı kilitleyip cipe doğru yürüdüler. Harun bagajı açtı. Eşyaları içine koymak üzere kaldırmıştı. Tam o esnada bahçe kapısı açıldı ve içeriye bir kadın adımını attı. Kısa boylu, köylü kıyafetliydi. Yürüyerek ilerlediği sırada, bahçede birilerinin olduğunu gören kadın bir an irkildi. Önce Işıl'ı görmüştü. Sonra Harun'u gördü. Rahatlamış gibi duruşu değişti. Ardından meraklı gözleri yeniden Işıl'a çevrildi.

Işıl da kadını süzüyordu. Daha ilk anda onun kim olduğunu anlamıştı. Haftada bir temizliğe gelen Songül isimli emektar temizlikçi bu olmalıydı. Kadın bir buçuk metreden biraz uzun ve fazlasıyla zayıftı. Saçları bir başörtüsü ile gizlenmişti. Altında yöreye uygun bol bir şalvar ve renkli bir bluz vardı. Belki çalışırken böyle rahat ediyor olabilirdi. Yanında ise yirmi yaşlarında bir kız duruyordu. O da zayıftı ama daha uzun ve kesinlikle daha güzeldi. Onun giyimi tam da yaşına uygun olarak daracık bir kot ve göğüslerini gizlemeyen ince bir tişörttü.

Harun onları görünce bagajı kapatıp gülümsedi.

“Songül abla!” dedi yumuşak bir sesle. Yanlarına gelen kadına kendi annesiymiş gibi sarılıp hatırını sordu. Emektar yardımcı, onun göğsüne bile zor geliyordu. Sonra Harun'un bakışları genç kıza döndü. Güzel esmer kız, utangaç bir bakışla gülümsüyordu. “Fıstık! Ne haber?” dedi genç adam ona göz kırparak.

“İyiym Harun abi!”

“Senin okulda olman gerekmiyor mu?”

“Eğitim dönemi yarın başlıyor. Ben öğretmenlerin seminer dönemini burada geçirdim. Sabah uçağıyla erkenden gideceğim.”

Harun, karısına doğru döndü. “Mine iki sene önce öğretmen oldu. Elazığ'ın Karakoçan ilçesinde ilkokul öğretmenidir. En büyük hayaliydi. Bu da bahsettiğim yardımcımız Songül abla.” Üç kadın arasında gözleri gezindi. “Işıl...” dedi sadece. Karısını böyle kısaca onlara tanıştırmıştı.

Işıl onların uzatmış olduğu ellerini sıktı. Her zamanki gibi soğuk görünümlü olsa da emektar Songül Hanım'ın meraklı bakışları altında hafifçe ve mesafeli bir şekilde gülümsedi. Mine isimli kızla el sıkışırken de onun öğretmen olmasına inanmakta zorlanıyordu. Yirmiden küçük gibi görünse de kaba bir hesaplama en az yirmi üç, yirmi dört olmalıydı.

“Burada olduğunuzu bilsem...” diye başladı Songül Hanım. Gözleri Harun ile Işıl arasında gezindi.

“Sorun değil.” diye onun sözünü kesti Harun. “Zaten biraz acele oldu gelmemiz. Şimdi de dönüyoruz. Sizinkiler nasıl?”

“Hepsi iyi. Oğlan askerden geldi. Ferit de geçen hafta emekli oldu.”

“Hadi gözün aydın. Sevindim. İkisine de selam söyle.” Sesi samimiyetini gösteriyordu. Işıl onun yüzünün ilk kez bu kadar yumuşadığını görmüş, sesini de ilk kez böyle sıcak duymuştu. “Şimdi bizim gitmemiz lazım. Geç kaldık zaten. Ev çok dağınık değil ama bahçenin düzenlenmesi lazım. Dallar kırılmış.”

“Evet, biz de fırtına yüzünden geldik zaten.”

“Size kolay gelsin. Görüşürüz.”

O eğilip kadının kuru yanağını tekrar öperken, Işıl, genç kızın bakışlarını yakalamıştı. Harun'a bakarken siyah gözleri parlıyordu. Kocasının, onun hayalindeki genç kızlık kahramanı olma ihtimali yüksekti. Harun bu konuda ne düşünüyordu acaba?

Geri dönüş yolunda epey bir süre konuşmadılar. Düşüncelerine dalmış gibi görünüyordular. Genç adam müziği açmıştı. Parmakları direksiyonda keyifle tıkladığına göre, dinliyor olmalıydı. Dikkatli gözleri ise yoldaydı.

“Songül Hanım hakkımda hiç iyi şeyler düşünmeyecek!” dedi Işıl yavaşça.

“Neden?”

“Aynı yatakta yattığımızı anlayacaktır. Keşke evli olduğumuzu söyleseydin.”

Harun yan gözle ona baktı. “Evli olduğumuzu kimse bilmesin diyen sendin.”

“Öyle de...” Sustu. “Yine de utandım doğrusu. Umarım çarşafa çok dikkat etmez.”

“Hangi çarşafa?”

“Kirliye attığım çarşaf. Kanlanmıştı.”

Harun alaycı bir şekilde gülümsedi. “Ne fark eder ki? Benim gibi onu da bir daha görmeyeceksin.”

“Sen göreceksin ama! Seni her görüşünde ben aklına geleceğim. Bu utanç verici...”

“Sevişmek utanç verici değildir!” dedi Harun yola bakarak. “Bu konuda bir şey diyeceğini sanmıyorum.”

Pazar günü olduğu için yollar kalabalıktı. Gelenler, gidenler, uygun yerlerde mola verip dinlenenler vardı. Harun da yol kenarında küçük bir çay ocağında mola verdi. Dev bir ağaç gölgesi altında, tahta masa ve tahta sandalyelerde çaylarını içtiler. Çay gayet tazeydi. Onları getiren adam Harun’a gülümseyip hatırını sormuştu.

O gittikten sonra, “Ben sürekli burada mola veririm.” dedi kocası. Işıl’ın meraklı bakışını görmüştü. “Neredeyse çocukluğumdan beri vardır burası.”

Genç kadının gözleri, etrafında gezindi. “Güzel yer.”

“Belki yine gelirsin.”

“Pek sanmıyorum.” Parmakları sol elindeki elmas yüzükle oynuyordu. Onun hediyesi olan yüzüktü. “Tüm istediğim bu son birkaç ayı unutmak. Kazayı... Seni... Dün geceyi... Her şeyi unutmak istiyorum. Yolum düşse bile buraya yine geleceğimi sanmam.”

Harun çayından bir yudum aldı. Onun da gözleri etrafında gezindi. “Merak etme, birkaç saat sonra özgürlüğüne kavuşacaksın.” dedi sakın bir sesle.

“Evet. Eski sakın hayatıma dönmek güzel olacak.”

Güzel olmalıydı tabii ki. Yine de Işıl o heyecanı yaşayamıyordu. Unutmayla ilgili sözlerine rağmen bunu yapabilecek miydi

acaba? Bir daha eskiye dönebilir miydi? Şu anda hamile bile olabiliyordu. Sevmediği ve neredeyse hiç tanımadığı bir adamla sevişmiş, ondan çocuk yapmaya uğraşmıştı. Dün daha şimdiden o kadar uzakta kalmışken, geleceğinde kocaman bir bilinmeyen vardı.

Urla'ya varmaları sorunsuz oldu. Genç adam evlerinin bahçesine girdiğinde, büyükanne Nuriye evde yoktu. Harun onu yolda aramıştı.

“Yarım saate kadar gelirmiş.” dedi genç kadına. Otomobil-den inip bagajdan valizleri almışlardı. “Biraz beklemek ister misin? Dinlenirsin de.”

“Teşekkür ederim. Ben bir an önce gideyim. Annem merak etmesin. Yolum uzun. Yorulmadım zaten.” Onun elindeki valizine doğru elini uzattı. “Sen büyükanneye selamımı söylersin.”

Genç adam elindeki valizi almasına izin vermedi. Işıl'ın otomobilinin bagajına kendisi koydu. Genç kadın Bodrum'dan almış oldukları geniş kenarlı beyaz şapkasını elinde çevirip duruyordu. Bu şapkayı da seviyordu. Kabul etmeliydi ki bu evlilik ile ilgili hiç kötü bir hatırası olmamıştı.

Harun bagajı kapatıp ona döndü. Bir an bakiştılar.

“Bu durumda ne denir bilmiyorum.” dedi genç kadın yavaşça.

Gözleri her zamanki gibi mesafeliydi. Sesi de öyle... Ancak yüreği anlamadığı bir nedenle pır pır ediyordu. Bu neydi ki şimdi? Buradan ayrılacak olmanın verdiği mutluluk muydu? Kocasından kurtulacak olmanın verdiği sevinç miydi? Yeniden eski hayatına – kısmen de olsa – kavuşacak olmanın verdiği keyif miydi?

Peki, madem öyle, neden kendisini huzursuz hissediyordu? Koyu bir mutsuzluk sarmıştı yüreğini.

Harun sessizdi. Sadece onun gözlerine bakıyordu.

“Teşekkür etsem saçma olacak.” diye devam etti Işıl. Deniz tarafından gelen güzel kokulu bir rüzgâr saçlarını dalgalandırdı. Eliyle yüzüne düşen bir tutamı geri ittirdi. “Yine de teşekkür ederim.”

“Neden?”

Genç kadın yutkundu hafifçe. “Doğrusu intikam almak için bana şiddet uygulayabileceğini bile düşünmüştüm.”

“Öyle mi?” Sesi biraz şaşkındı.

“Evet. İlk gecesinde bile dayak yiyen kadınlar olduğunu duydum. Onlardan olmadığım için, teşekkür ederim.” Elini uzattı tokalaşmak için. “Her neyse! Şimdi ... izinle gitmem lazım.”

Harun’un ela gözleri o küçük ele doğru yöneldi bir an. Sonra o da elini uzattı. Resmî bir şekilde tokalaştılar. İki sevgili gibi öpüşerek ayrılacak değillerdi ya!

Elini geri çekti.

“Sana hamile olup olmadığımı bildiririm. Birkaç haftaya belli olur.”

“Tamam...”

“Değilsem ... öbür ay yine deneriz.” Otomobilinin kapısını açtı. İçine binmeden önce gözleri kocasına çevrildi. Alnı kırıştı hafifçe. “Bir şey daha var!” dedi yavaşça. “Kardeşim için elinden geleni yapacaksın değil mi? Lütfen yap! Ben sözlerimi tuttum.”

Harun başını eğdi. “Yapacağım.” dedi ciddi bir yüzle. Ellerini cebinde, bir güç timsali gibi duruyordu. “Ben de sözlerimi tutarım.”

Işıl otomobiline binip kapıyı çekti. Motoru çalıştırdı. Güçlü motor tatlı bir homurtuyla çalıştı. Genç kadın ona bir daha bakmadan gaza bastı. Evin bahçesinden çıkıp asfalt yola girdi. Aynadan bakmayı o kadar istiyordu ki! Harun’un ne yaptığını, sevinip sevinmediğini merak ediyordu. Sevinmişti büyük ihtimalle! Tıpkı kendisi gibi... Artık her ikisi de yeniden özgürdü. Oh! Hayat ne kadar güzeldi. Kardeşi de kurtulunca, daha güzel olacaktı. Annesi mutluluk içinde havalara uçacaktı. İsmet eski kişiliğine dönecek ve daha olgunlaşmış iyi bir insan olacaktı. Kendisi yine başarılı bir iş kadını olmaya devam edecekti.

Hiç istemese de gözü yavaşça dikiz aynasına kaydı.

Çok geçti artık! Arkasında kalan manzarada, ev görüş alanından çıkmıştı bile. Görecek bir şey kalmamıştı. Neyse! Bitmişti işte. O çok korktuğu hafta sonu da geçip gitmişti.

İç çekti. Eli yanağına gitti. Şaşırdı! Bir iki damla yaş yanağından aşağıya süzölmüştü. Ağladığının farkında değildi.

Bir de neden ağladığını bilebilseydi!

15. BÖLÜM

Tolga merakla ona bakıyordu.

Işıl bu bakışları fark edince, kavisli kaşlarını kaldırdı. “Ne oldu?” diye sordu.

“Hiç! Aslında sana sormak lazım ne olduğunu.” dedi Tolga. “Geldiğimizden beri çok sessizsin.”

Mudanya’da, iki katlı bir restoranda akşam yemeği yiyorlardı. Günlerden cuma olduğu için her yer kalabalıktı. Tolga önceden en iyi yerde, denizi gören bir cam kenarında yer ayırtmıştı. Hem deniz hem de aşağıdaki sahil yürüyüş yolunda gezinenler görölüyordu. Hava kararmıştı. Ekim ayına gireli bir hafta olduğu için günler git-tikçe kısalmıştı. Karanlık denizin üzerinde ise balıkçı teknelerinin ışıkları çoğalmaya başlamıştı.

Gülümsemeye çalıştı. “Öyle değilim. Sadece biraz yorgunum.”

Gözlerini ondan kaçırmamak için çok çaba harcadı. Tam üç hafta önce, böyle bir cuma günü evlendiği için yüreğinde garip bir his oluşmuştu. Üç haftadır ne Harun’u ne de onunla geçirdiği o hafta sonunu unutabiliyordu. Galiba bu travmayı atlatması uzun zaman alacaktı.

“İşler mi yine?” diye sordu Tolga.

“Evet. Her zamanki gibi.” diyerek geçiştirmeye çalıştı.

“Sen patronsun. Müdürlerin ne iş yapıyor?” Gülümsüyordu Tolga. “Bak bana! Sabah onda giderim işe. Akşam da gerekmezse işte durmam.”

“Tembel!” dedi Işıl. Çatalını tabağındaki etine batırdı. Suyu hâlâ içinde olan, nefis tereyağı ile soslanmış harika bir biftekti. Ne var ki hiç iştahı yoktu. Bıçağı ile bir parça kesip isteksizce ağzına attı.

“Hayır, tembellik değil bu. Sadece benim de özel bir hayatım var.” diye kendisini savundu Tolga.

“Tabii ki! Akşamlarını kim bilir hangi güzele ayırıyorsun. Böyle giderse batacaksın.”

Tolga keyifli bir şekilde güldü. “Ben ciddiylim. Her işi kendin yapamazsın. Müdürler ne işe yarıyor? Maaşı biraz bol tutacaksın. En iyi okulu bitirmiş en iyi müdürü bulunca, tüm işleri ona yıkacaksın. Zamanın da sana kalır. Benim şirket avukatlarım bile en iyileridir. Evlenip çocuk sahibi olduğunda yine bu kadar koşturacak mısın?”

Çocuk mu?

“Benim müdürlerim en iyi okulları bitirmiş zaten. Satınalma Müdürüm ODTÜ’lü. Pazarlama Müdürüm Bilkent’li. Diğerleri de ondan geri kalmaz. Marmara Üniversitesi ve Dokuz Eylül mezunu da var. Beş müdürüme de dünyanın parasını ödüyorum.”

“O halde neden bu kadar yoruluyorsun?”

“Babam, işinin başında olmazsan mutlaka bir kaçak olur, derdi. Hiçbir işim olmasa da işe gitmeyi seviyorum. Çalışanlar da orada olduğumu bilince daha dikkatli oluyorlar. Geçen sene dört kere yurt dışına çıktım, ikisinde şirkette iş kazası oldu.”

“Rastlantıdır.” dedi Tolga gülümseyerek. Kahverengi gözlerinin içi gülüyordu. Bir süre Işıl’ın güzel yüzünü süzdü. Genç kadın o gece siyahlar içindeydi. Boynundaki yelpaze şeklindeki kolyesi ile çok güzel görünüyordu. Değerli bir şey gibi duruyordu. Küçük kulaklarında ise kolyeye uygun iki sallanır küpe görünüyordu. Restorandaki tüm erkeklerin ona baktığının da farkındaydı.

“Neyse ki ölümcül kazalar değildi.” dedi genç kadın. Restorandaki diğer erkeklerin göz hapsinde olduğunun farkında değildi. “Senin işler nasıl?”

“Güzel...” O balık istemişti. Tam o sırada balığından bir parça ağzına atıyordu ki durakladı bir an. “Boş ver şimdi benim işleri...” dedi merakla. “Ölümcül kaza dedin de aklıma geldi. Kardeşinin mahkemesi oldu mu? Sanki öyle bir şey duydum.”

Işıl gülümsedi. “Evet.”

“Hani üç ay sonraya ertelenmişti? Daha bir ay bile olmadı.”

“Öyle ama bir mucize oldu işte. Harun Bey ve büyükannesi şikâyetlerini geri çektiler. Yeni bir düzenleme olunca, mahkeme tarihi öne alındı. Geçen cuma günü ikinci duruşması yapıldı. Levent Bey çok umutlu! Bilirkişi yeni bir rapor yazmış. Hakim de on beş gün sonraya yeni bir tarih verdi.”

“Sonra?”

“Çıkma ihtimali çok yüksek, dedi Levent Bey.”

Tolga gülümsüyordu. “Çok ilginç! Bir ara tamamen ümidinizi kaybetmiştiniz. Nasıl oldu da o adam şikâyetini geri aldı ki?”

Işıl çatalını yeniden tabağındaki etine batırdı. Küçük bir parça kesti. “Ben konuştum...” dedi gözlerini kaçırarak.

“Bunu biliyorum. İkna edemediğini söylemiştin.”

“Sonra yine konuştum. Bir şekilde hallettim işte. Sanırım sonunda vicdana geldi.”

“Valla çok iyi ya! Aferin sana! Sendeki bu inatçılığa bayılıyorum. Bir şeyi yapmak istediğinde gösterdiğin kararlılık bende olsa şimdiye kadar evlenmişim de baba bile olmuşum.”

Işıl buruk bir şekilde gülümsedi. O kararlılığı gösterirken, epey fedakârlık etmişti doğrusu. “Daha neler! Kim engelliyor ki seni?” dedi.

“Var işte bir sıkıntı...”

“Ne gibi sıkıntı?”

“İlgilendiğim kadın beni istemez diye korkuyorum. Ne yap-sam gözlerinde dostluk pırıltılarından başka bir şey görmüyorum.”

“Şansını dene bence. Kim peki? Ben tanıyor muyum? Yardım edebileceğim bir şeyse eğer, yaparım. Senin gibi yakışıklı ve hali vakti yerinde bir adamı nereden bulacak?”

Tolga gülümsedi. “Sen beni yakışıklı buluyor musun?”

“Tabii ki! Hem de çok. Sadece biraz tembelsin.”

“Sanırım haklısın. Beğendiğim kadına ondan hoşlandığımı söylemeyecek kadar tembelim. Aslında ona evlilik teklif etmeyi bile düşünüyorum.”

“Ciddi misin?” Işıl’ın gözleri irileşmişti. “Evlilik ha?”

“Evet.”

“Bu tembellik değil ki! Korkaklık. Cesur ol ve söyle.”

Tolga arkasına yaslandı. Parmakları masada tıngırdıyordu. “Evet, en kısa zamanda söyleyeceğim.” dedi yavaşça.

Işıl etini bitiremedi. Midesi bulanıyordu. Tereyağı biraz ağır gelmişti. Havadan sudan konuşmalarla geçen yemekten sonra Bursa’ya döndüler. Korupark’ta bir sinemaya gittiler. Komedi macera karışımı bir film. Genç kadın iki sene sonra ilk kez sinemaya gitmişti. Salon tıka basa doluydu. Tolga’nın aldığı mısırlardan da yiyemedi. Üstelik o yerken burnuna gelen kokusu midesini iyice kaldırmıştı. Sinemanın ikinci devresi daha komik ve hareketliydi. Elinde olmadan herkes gibi güldüğü sahneler vardı. Genel olarak o gece iyi vakit geçirmişti.

Bunu sinemadan sonra evinin bahçesinde Tolga’ya da söyledi. Otomobilin içinde oturuyorlardı. Pahalı araç neredeyse hiç ses çıkarmadan çalışıyordu.

“Teşekkür ederim.” dedi küçük bir tebessümle. Oturduğu yerde ona doğru dönmüştü. “Güzel bir akşam geçirdim. İyi geldi doğrusu. Hâlâ üzerimizdeki kara bulutları atamadık.”

“Üzülme! Eminim kardeşin kurtulacaktır.”

Işıl farkında olmadan onun elini tuttu. “İnşallah! İnşallah dediğin gibi olur.” Sonra yaptığına hiçbir anormallik yokmuş gibi elini geri çekti. “Destegin için de çok teşekkürler.”

“Bir şey değil. Levent iyi avukattır.” Tolga belli ki bu yakınlıktan ve güzel sözlerden memnun olmuştu.

“Biliyorum.” Gözleri eve döndü. Evin birkaç ışığı yanıyordu. Saat gece yarısını geçtiği halde annesinin uyanık olduğunu anladı. Cuma geceleri erken yatmazdı zaten. Kızı da dışarıda olduğuna göre, sabaha kadar bile oturabilirdi.

Bu sefer Tolga elini uzattı. Onun küçük elini güven vermek istercesine sıktı. Durup, loş ortamda bile parlayan güzel yüzünü süzdü. Sonra iç çekti. “Eskiden de çok gülmezdin ama şimdi iyice kabuğuna çekildin. Sen böyle oldukça ben nasıl cesaretimi toplayacağım?” dedi yavaşça.

Işıl anlamamıştı. Elini geri çekip çekmemek arasında kararsızdı. “Anlamadım. Ne cesareti?”

“Hani... Hani yemekte bahsetmişim ya?” Genç kadın dupduru gözlerle bakıyordu. Tolga hafifçe yutkundu. “Şu kadın! Evlenmek istediğimi söyleyemediğim kadın!”

“Evet? Hatırladım.”

“O... O sensin!” deyiverdi Tolga aniden.

Işıl’ın gözleri bu sefer hafifçe irileşti. Adamın yüzüne bakarken, öylece kalakaldı. Aklı tıkr tıkr çalışıyordu. Masada konuştuklarını hatırlamaya çalıştı.

“Ben mi?” diyebilirdi sadece.

“Evet.” Tolga onun elini sıktı sevgisini göstermek ister gibi. “Sensin! Uzun zamandır aklımdan çıkmıyorsun. Bu duygu hoşlanmaktan farklı bir şey!” Gözlerinin içine bakıyordu. “Anlıyor musun?”

Genç kadın sessizdi. Ne diyeceğini bilemiyordu.

“Tolga! Biz...” diye başladı.

“Biz arkadaşız deme sakın!” Tatlı bir yumuşaklıkla onun sözünü kesmişti Tolga. “Evet, benim için baştan öyleydi, hatta seni soğuk bulmuştum. Kibirli bir kadın olduğumu düşünmüştüm. Tanıdıkça düşüncelerim değişti. Özellikle ne kadar sevgi dolu olduğunu, sevdiğin insanlar için yapabileceklerini, kardeşinin kazasından sonra daha iyi fark ettim.”

Gözleri genç kadının eline kaydı. Anlık bir hareketle tutup dudaklarına götürdü. Işıl karşı koyamamıştı. Elinin üzerinde hissettiği öpücük çok içtendi.

“Senin de benden hoşlandığını düşünüyorum. Yanılıyor muyum yoksa?” diye sordu Tolga.

“Evet. Evet ama...” Genç kadın ona karşı olan hislerini tahlil etmeye çalışıyordu. Bu çok ani bir itiraf olmuştu. Yemekte bulunan midesi yüzünden onun neden bahsettiğini tam anlayamamıştı. Demek o bahsettiği kadın kendisiydi! Şimdi ona böyle şeyler söylesin diye mi gaz vermişti? Hem de kendisine!

Tolga’nın diğer eli havaya kalktı. Onun saçlarını kenara çekerken yanağını hafifçe okşadı. “O kadar güzelsin ki!” Işıl sessizdi. “Bir şey demeyecek misin?”

“Biraz ... ani oldu.” Yanağında gezinen el kelebek gibi bir dokunuşla hareket ediyordu. Kuşkusuz o da kadınlar konusunda tecrübeliydi. Onun çapkın olduğunu biliyordu. Ancak yeniden başlayan mide bulantısı yüzünden bu dokunuştan hiçbir şey hissetmiyordu.

Tolga’nın parmağı dudağının kenarına geldi. Biraz durup güzel dudaklarını süzdü. Sonra sivri çenesini hafifçe tutarken kendi dudaklarını ona doğru yaklaştırdı.

Işıl onun kendisini öpmek istediğini anlamıştı.

Harun hâlâ kocasıydı! Büyük ihtimalle aylarca da öyle kalacaktı. Bu öpücüğe şimdi izin vermek doğru muydu? Üstelik onu Harun bile öpmemişti! O ateşli sevişmelerinde bile dudak dudağa öpüşmemişlerdi. Evet, Tolga’dan hoşlanıyordu ama ... kocasına bile vermediği ilk öpücüğü ona mı verecekti?

Ne olurdu ki? Kendisine yaklaşan dudaklar hiç de çirkin değildi. Üstelik Harun’a karşı hiçbir borcu yoktu. O alacağını acımasızca almıştı.

Kararsızdı! Alt tarafı bir öpücüktü. Sevişmeyeceklerdi ya!

Onu kararsızlıktan kurtaran iki şey oldu. İlki yeniden bulan midesi, ikincisi ise evin açılan dış kapısıydı. Kapı tam açılmadan önce dıştaki giriş lambası yanmıştı. Annesi kapıyı açıp meraklı

bir şekilde otomobile doğru baktı. Üzerinde hâlâ günlük kıyafetleri vardı. Koyu renk camlı Porsche'nin içini görmeye çalışıyor gibiydi. Otomobilin farları yüzünden görmesi zaten imkânsızdı.

Genç kadın kendisini geriye çekti. “Annem!” dedi Tolga’ya. Rahatlamıştı nedense. Bir karar vermek zorunda olmamak onu rahatlatmıştı. “Yeniden çok teşekkür ederim. Gece çok güzeldi.” dedi yavaşça. Eli kapıya gitti. Küçük bir sesle kapı açıldı.

O inince Tolga da otomobilden çıktı. “Kızınızı sağ salim getirdim size Ceren Hanım!” dedi kapıda dikilip duran anneye. Meraklı anne de rahatlayıp gülümsedi.

“Teşekkürler oğlum. Eğlendiniz mi?”

“Evet, güzel bir geceydi.”

“Sevindim.” dedi kadın nazikçe. Gözleri kızına çevrildi. Işıl sessizdi.

“Keşke siz de gelseydiniz.” dedi Tolga.

“Başka zaman artık.” dedi kadın yine gülümseyerek. Bir erkeği o saatte içeriye davet etmek doğru olmayacağı için başka da bir şey demedi.

“Olur, tamamdır.” Bir an durakladı. “Ben gideyim artık. Yolum uzun. Size iyi geceler.” Gözleri annesinden Işıl’a çevrilmişti. “Sözlerimi düşün. Sonra konuşalım yine.” dedi.

O gittikten sonra iki kadın içeriye girip kapıyı kilitlediler. Ceren Hanım merakla kızına döndü. “Hangi sözlerini düşüneceksin ki?” diye sordu.

“Önemli değil anne!”

“Sormaya korkuyorum ama arabada ne yapıyordunuz?”

“Ne yapabiliriz ki?” dedi Işıl aldırılmazca. Dudakları muzipçe kıvrılmıştı. “Hafriyat!”

“Dalga geçme!”

Işıl bu sefer keyifle güldü. Sormaya korktuğu şeyin kat kat fazlasını Tolga’dan daha uzun, dev gibi bir adamla yaptığını duysa ne derdi acaba? İncecik vücudu adamın üzerinde kıvrılırken, göğüsleri

hoyratça okşanırken, daha fazlası için kasıklarını delice bastırırken soğuk kızının nasıl ateş parçası olduğunu bilse, pat diye düşüp bayılırdı herhalde, hatta kalp krizi bile geçirirdi. O ateşli geceyi düşünmediği tek bir günü bile olmamıştı.

“Konuşuyorduk sadece.” dedi annesine.

“Tüm gece konuşamadınız mı?”

“Yemek dışında hayır. Sinemaya gittik. Takdir edersin ki sinemada konuşulmuyor pek.” Ellerini beline dayadı. Kaşlarını çatı. “Hem ben otuzuna yaklaşmış, kız kurusu olmaya namzet bir kadıyım. Kendi kararlarımı kendim alabilecek kadar büyüdüğüm gibi, aslında senin de beni kadınsı olmaya teşvik etmen lazım. Herkes bana buz küpü diyor. Evde kalmamı mı istiyorsun?”

Kadın ona aldırmadan bıyık kıvırdı. “Daha neler! Tamam, soğuk olduğun doğru ama seni hiçbir şeye teşvik etmem ben. Sen kendin hissedeceksin kiminle ne yapman gerektiğini.”

“E o zaman sorun ne ki? Tolga hoş bir adam. Sen kapıyı açmasaydın, az kalsın beni öpecekti!”

“Ne!” dedi kadın kaşları çatık bir halde. “Oh! O zaman iyi ki seni beklemişim. Tolga Bey iyi birisi olabilir ama nedense ben onu sana yakıştıramıyorum.”

“Saçmalama anne ya!”

“Saçmalama deme bana!” dedi kadın yalancı bir kızgınlıkla. “Yakıştıramıyorum işte.”

“Çok yakışıklı bir kere!” Mide bulantısı yeniden başlayınca sustu. Neyse ki bulantısı çok güçlü değildi. Yutkundu. “Maddi durumu da iyi. Bursa’nın en önemli metal tedarikçilerinden.”

“Bunlar o kadar önemli değil.” dedi annesi dik bakışlarla. “Para geldiği gibi gider. Güzellik ve yakışıklılık da zamanla yok olabilir. Önemli olan iç güzelliği.” Durakladı bir an. “Sen ondan hoşlanıyor musun gerçekten?”

Işıl dürüstçe başını salladı. “Evet, hoşlanıyorum. Sadece yakışıklı ve zengin olduğu için değil. İyi niyetli birisi. Kadınlarla konuşmayı biliyor. Nazik...”

Ceren Hanım gözlerini kısıp bir an merakla onu süzdü. “Âşık mısın yoksa?”

Genç kadın da durup düşündü bir iki saniye. “Hayır, değilim.” dedi sonra dürüstçe. “Değilim ama onun yanında kendimi iyi hissediyorum. Zamanla sevebileceğime eminim.”

“Niye seveceksin ki?”

“Bana evlenme teklif eder gibi oldu.” Gülümsedi. “Tabii sen her şeye engel olmadan önceydi bu.”

Annesi adamın son sözlerini hatırlamıştı. “Senden evlenme teklifini mi düşünmeni istedi?”

“Öyle.” Esnedi hafifçe. “Anne yarın konuşalım mı? Gerçekten uykum geldi. Öğlene kadar da uyumaya niyetliyim. Yaşasın tatil.”

Yorulmuştu gerçekten. Üstelik midesi hiç iyi değildi. Üşütmemişse eğer, o halde başka bir sorun var demekti. Tahmin ettiği şey ise, alacağı habere çok sevinecek birisi olacaktı.

Odasına çıktığında hemen soyundu. Annesi lambaları kapatmak için arkada kalmıştı. Giysilerini yatağa atıp, bir kenara koyduğu siyah Gucci çantasına uzandı. En diplerine sakladığı bir şey vardı orada. Küçük bir paket! Annesi kapıdan içeriye pat diye girebilir düşüncesi ile elleri titreyerek onu aldı. Yarı çıplak bir halde hemen banyoya koştu.

Bir süre sonra dışarıya çıktığında elinde plastik bir çubuk tutuyordu. Kendisini yatağa sırtüstü bıraktı. Gözleri tavandaydı. Sonra emin olmak için çubuğa yeniden baktı. Üzerindeki çizgiler açık seçik görünüyordu.

Ne yapacağını bilemez gibi iç çekti. Gözlerini yumdu. Âdeti tam beş gün gecikmişti. İlk zamanlar çok dikkat etmemişti. Zaten bu hafta hep yoğun geçmişti. Haftanın son gününü Tolga ile buluşmaya ayırmıştı. Onun yemek davetini kabul etmekte bir sakınca görmemişti. İşten çıkıp hazırlanmak için eve giderken, bir eczaneye uğramayı da akıl etmişti. Satın aldığı hamilelik testi bütün gece aklında gezinip durmuştu. Sonucundan ne hissedeceğinden

emin olmadığı bu testi yapıp yapmamak arasında kararsızdı. Bulantıları biraz erken başlamamış mıydı?

Çubuktaki çizgilere bir daha baktı.

Ne anlama geldiğini biliyordu. Belki on kere okumuştı talimatları. Gözleri soğudu. Uzun kirpikli gözleri sıkıntıyla kapandı. Dudakları gerildi hafifçe. Ona söylemesi gerekiyordu. Söylemese olmazdı.

“Ne şanslı adamsın sen Harun Burlu!” diye söylendi.

16. BÖLÜM

Harun otelinden çıkmaya hazırlanıyordu. Lobinin önünde bekleyen grubun arasından geçti. Oda kartını lobi çalışanı kızı bıraktı. Kız bilgisayardan çıkış işlemlerini gerçekleştirirken, genç adamın gözleri çevrede şöyle bir gezindi. Bir araç gelmesini bekliyor gibi görünen kalabalık grup, spor kıyafetler içindeydi. Çoğunluğu yirmili yaşlarda genç kızdı. Voleybolcu veya benzer bir spor dalından olmalıydılar. Bazı kızların boyu neredeyse kendisine yakındı.

Sarışın bir genç kızın gözleri ile kesişti bakışları. Kızın mavi gözlerinin içi hafifçe ışıldadı. Güzel dudakları belirsiz bir tebesümle kıvrılınca, Harun da gülümsedi. Genç ve yakışıklı bir erkek olarak kadınların ilgisine alışıktı. Hem de hemen şıarmarmayacak kadar alışıktı.

Ne yazık ki bu ilgiye cevap verecek vakti yoktu. Eve dönmek zorundaydı. İki gündür Bursa'daydı. Hafta sonu çok yakın bir arkadaşının düğünü için gelmişti. Pazar gecesi çok geç saatte bitmişti düğün. O saatten sonra eve dönmek zor geldiği için, eve dışını ertesi güne bırakmıştı.

Kendisine seslenilmesi ile dönüp lobideki kızı kredi kartını uzattı. Ödemeyi yaptıktan sonra yerden küçük valizini aldı. Sarışın kızı yeniden gülümseyip oradan çıkışa yöneldi.

Kızın tipi biraz Işıl'ı hatırlattığı için, aklına karısı gelmişti. Gerçi Bursa'da olduğu süre içinde pek çıkmamıştı aklından. Ne yapıyordu acaba? Kardeşinin durumunda iyi yönde gelişmeler olduğu için memnun muydu? Onunla ayrıldıktan sonra bir daha hiç konuşmamışlardı.

Tam otoparkta bulunan siyah cipine valizini koyup sürücü koltuğuna oturmuştu ki telefonu çaldı. Acele etmeden kapı koluna koyduğu telefonunu aldı. Ekranı bakınca, kaşları küçük bir hayretle kalktı. Tam da Işıl'ı düşündüğü şu anda, onun kendisini araması ne büyük bir rastlantıydı!

“Alo?” dedi telefonu açıp.

“*Merhaba!*” dedi genç kadın soğuk bir sesle.

Harun hiç şaşırmadı. Karısının sesi her zamanki gibi soğuktu elbette. Ne bekliyordu ki! Onu özlediğini söylemesini mi?

“Merhaba.” dedi o da mesafeli bir sesle.

“*Rahatsız etmiyorum değil mi?*”

“Hayır.”

“*Çok vaktini almayacağım. Sana bir şey söylemek için aramıştım.*”

“Kardeşinle mi ilgili?”

“*Hayır! O değil. Başka bir şey.*” Duraklamıştı bir an. Harun merakla onun söyleyeceklerini bekliyordu. “*Tahmin edersin belki.*”

“Sesin bu kadar soğuk olduğuna göre, iyi bir şey değil sanırım.”

Işıl konuşmadan durmuştu birkaç saniye. “*Senin için iyi.*”

“Hımm. Şimdi rahatladım işte. Neymiş, söyle bakalım.”

“*Bir tahminin yok mu hiç?*”

“İşıl! Neden lafı döndürüp uzatıyorsun? Yaşlanıp ölmemi mi bekliyorsun?” diye homurdandı Harun.

“*Çok komik. Neşene hayranım.*”

“Sabırlıyımdır da. Büyükannem hep öyle der. Gizemli olmayı bırak da söyle hadi.”

“*Büyükanne nasıl?*”

“İyi sanırım. Az önce telefonda konuştuk. Ben de iki gündür görmüyorum.”

Işıl duraklamıştı. “*Neredesin ki?*” diye sordu yavaşça.

“Sence?”

“Şimdi de sen mi gizemli olmaya çalışıyorsun?” Yine duraklamıştı. “Belki de bir kadınla birlikteyindir? Bodrum’da?”

Harun elinde olmadan gülümsedi. Her kadın gibi akli fesatlığa çalışıyordu. “Bak biraz yaklaştın. En azından ilk harfi tutturdun. Bodrum’da değilim ama Bursa’dayım.”

“Ne?” dedi Işıl biraz sertçe.

“Bursa!”

“Duydum!” Soğuk sesi canlanmıştı. Sanki biraz öfkeli gibiydi. “Gerçekten burada mısın?”

“Evet... Hafta sonu, bir düğün için geldim.”

“Geldin ... ve geldiğini bana söylemedin!”

Harun’un bir kaşı hafifçe havalandı. Işıl göremiyordu elbette. “Söylemem mi lazımdı?”

“Benim şehrimdesin. Sokakta aniden kocamla karşılaşsam hiç hoş olmazdı değil mi? Hem de annem yanımdayken!”

Harun onun kızdığını anlamıştı ama sebebini anlamıyordu. “Gezecek kadar çok sokakta bulunmadım. Karşılaşmazdık!”

“En azından doktora birlikte gidebilirdik!” dedi genç kadın biraz sinirli bir sesle.

Harun’un kaşları çatıldı. “Ne doktoru?” diye sordu hemen. “Hasta mısın?”

“Hayır, değilim!” Sesi tersti. “Hamileyim, aptal!”

Harun şaşırmıştı. Gerçekten de bu ihtimal hiç aklına gelmemişti. “Hamile misin?” diye sordu şaşkınca. Durup birkaç saniye düşündü. Hesap yapmaya çalıştı fakat sanki matematiği unutmuştu. Kafası durmuş gibiydi. Kalp atışları da deli gibi hızlanmıştı. İnanamıyordu. “Evleneli daha bir ay bile olmadı...” diye mırıldandı zaman kazanmak için.

“Öyle ama seninle birlikte olduğumuz o gece, en uygun dönem-deydim. Biraz kafa yorarsan, nasıl olduğunu anlarsın. Âdetim düzenlidir benim. Beş gün gecikti. Ben de cuma günü eczaneden bir gebelik testi aldım. Sonuç pozitif çıktı. Emin olmak için, bugün de

bir hastaneye gidip test yaptırdım. Annem anlamasın, işe gittiğimi sansın diye bugünü beklemek zorunda kaldım.”

“Sonuç?”

“Sonuç kesin... Hamileyim. Ya ben çok bereketli bir kadınıym ya da sen fazla aktif spermlere sahipsin. Bir gecede hamile kaldım.”

Harun homurdandı. “Şanslısın işte!”

“Öyle! Bu konuda evet. Seninle yine sevişmek zorunda kalmayacağım. Sevişmeyi sevdim ama sonrası can acıtıyor. Sevmediğim bir adamla hiç iyi gitmiyor.”

“Belki beni sevmek o kadar da kötü değildir.” Genç adamın sesi buruklaşmıştı biraz.

Karşı taraftan Işıl’ın alaycı sesi yankılandı. *“Komik olma. İçimde sana karşı en ufak bir ilgi, sempati veya sıcaklık yok. O şans daha baştan kaybettik. Sana yakın olmak veya güzel şeyler hissetmek istemiyorum da zaten.”*

Harun oturduğu yerde gerildi. Koltuğuna yaslanıp başını geriye dayadı. “Anladım...” dedi genç adam. Eli direksiyonu sıkıca kavramıştı ama farkında değildi. Dişleri de sıkılmıştı hafifçe. “Bu konuda da şanslısın. Hamile kaldığına göre artık beni görmek zorunda değilsin.”

“Neyse ki.” Işıl bir iki saniye sessizce beklemişti. Harun konuşmayınca kocasına önemli bir soru sordu. *“Baba olacağına sevindin mi peki?”*

Harun ne diyeceğini bilemiyordu. “Sevindiğimi söylesem üzülürsün, değil mi?”

Genç kadın yine duraklamıştı. *“O kadar da vicdansız değilim. Niye üzüleyim ki? Bu hikâyedeki kötü karakter sensin. Ben gayet mülayim, sözlerini tutan, iyi niyetli birisiyim. Sadece merak ettiğim için soruyorum. Beni unuttuğuna göre, bebek de pek umurunda değil gibi hissettim.”*

“Seni unutmak mı?”

“*Bir kere bile aramadın!*” Harun onun sesindeki kızgınlığı hissetti ama başka bir şeye yordu. “*En azından Bursa’ya geleceğini söyleyebilirdin.*” diye devam etti genç kadın.

“*Bodrum’dayken bir arkadaşımın Bursa’da düğünü olacağını söylemiştim.*”

“*Sadece düğünü olacağını söyledin. Düğüne geleceğini söylemedin.*”

“*Demek tam ifade edememişim. Geldim işte. Bursa’ya gelişimi önemseyeceğini düşünmediğim için söylemedim.*”

“*Önemsemedim de zaten. Yine de söyleyebilirdin. Neyse! Nasıl geçti düğün? Gelin güzel miydi?*”

“*Her gelin güzeldir.*”

“*Ben güzel miydim?*”

Harun’un gözleri önünde, onun nikâhtaki hali canlandı. Belki gelinlik giymemişti ama o beyaz elbisesi içinde, gelinlik giymiş kadar güzeldi. Ondandır daha güzel bir gelin gördüğünü hatırlamıyordu.

“*Düşüncem önemli mi o kadar?*”

Işıl aldırılmaz bir tonla konuştu. “*Merak sadece. Düğünde güzel kadınlar var mıydı?*”

“*Dikkat etmedim.*”

“*Eğer kıskanç bir kadın olsaydım, doğru cevap derdim. Bursa’da ne kadar kalacaksın?*”

“*Kalmayacağım, dönüyorum. Otelden şimdi ayrıldım.*”

“*Anladım. Peki, hamilelik testi sonucunu görmek istemiyor musun? Belki sana yalan söylüyorum? İstersen... İstersen bir yerde buluşabiliriz?*”

“*Gerek yok.*” dedi Harun yavaşça. Şimdi onunla buluşmak istese, genç kadının mutsuz olacağı açıktı. En iyisi onu rahatsız etmemekti. “*Sana güveniyorum.*”

Işıl sustu bir iki saniye. “*Peki, sen bilirsin. Sana iyi yolculuklar o halde. O zaman bir ara raporun resmini telefonla çeker sana yollarım.*” Genç kadının sesi iyice soğumuştur.

Telefonu da çat diye kapattı.

Harun derin bir nefes aldı. Telefonunu sıkıntılı bir şekilde yan koltuğa attı. Demek baba olacaktı ha? Işıl'ın hamile olması elbette harikaydı. Bu habere sevinmişti. Baba olacağını duyan her erkek sevinirdi.

Yine de yüreğinde eksik bir şeyler vardı.

Işıl'ın sözleri onu yaralamıştı.

17. BÖLÜM

Mahkemede hakim kararını açıklarken, herkes pür dikkat dinliyordu. Işıl ellerini sinirli bir şekilde kavuşturmuştu. Annesi de endişeli bir şekilde yanında oturuyordu. Kardeşi İsmet ise tam ortadaydı. İyice zayıflamıştı. Kararı endişe ve heyecanla bekliyordu.

Gözleri yana kaydı. Harun ve büyükanne salonun diğer tarafındaydılar. Genç kadın duruşmaya zorlukla yetişmişti. Trafik her zamanki gibi berbattı. Duruşmanın böyle sabahın köründe yapılması ise ayrı bir sıkıntı olmuştu. Neredeyse geç kaldığı için onunla tek kelime bile konuşamamışlardı. Kocasıyla kısa bir göz teması dışında bir iletişimi olmamıştı. Nedense mahkemenin kasvetli ortamında bile çok yakışıklı gelmişti. Mavi kotu, beyaz gömleği ile sade ama şık bir görünümü vardı. Gür saçları yandan düzgünce ayrılmış, geriye doğru taranmıştı. Yüzündeki yara izleri bu mesafeden hiç görünmüyordu. Hakim ona soru sorduğunda, o da kendi istekleri ile şikâyetlerini geri aldığı söylemişti.

Sonunda Burlu ailesinin şikâyetçi olmaması, yeni bilirkişi raporu ve İsmet'in hem cezaevindeki hem de mahkeme salonundaki iyi hali göz önüne alınarak, devlet adına açılan kamu davasında, öngörülen cezada indirime gidildi. Yattığı süre göz önüne alınarak denetimli serbestlikten faydalanması şartı ile salıverilmesine ve aynı suçun benzerini işlerse, eski cezasının hapse çevrilmesine hüküm verildi. Ehliyetine üç aylığına el konmuş ve ayrıca yüz bin lira tazminat ödemeye mahkûm edilmişti.

Karar Işıl'ın gözlerinin sevinçle parlamasına, annesi ile ellerinin mutlulukla kenetlenmesine sebep oldu. Bu para hiç önemli

değildi. Bakışları önce rahatlayan ve âdeta sandalyesine pelte gibi yığılan kardeşine çevrildi. Bakıştılar bir an. Kardeşine gülümsedi. İsmet de ona gülümsemişti. Sonra genç kadının mavi gözleri yine Harun'a ve büyükanneye kaydı. Yaşlı kadın başını öne eğmişti. Harun'un yüzünde ise buruk bir ifade vardı. Ela gözleri, bir an İsmet'e kaymıştı ama karısına doğru çevrilmemişti. Bu sonucun genç adamın yüreğini sıkıştırdığını tahmin edebiliyordu. Ancak yapacak bir şey yoktu.

Herkes verdiği sözleri tutmuştu işte!

İki asker İsmet'i alıp götürdü. İşlemler tamamlanıncaya kadar biraz zaman geçecekti. Gün içinde serbest kalacağı kesindi.

Harun ve büyükanne gitmeye hazırlanıyorlardı. Onların arkasından koridora doğru biraz aceleyle çıktı. Harun, avukata bir şeyler söylüyordu. Tam dönüp gideceklerken Işıl seslendi.

"Nuriye Hanım!"

Kendisine dönen yaşlı kadının önünde durdu. Harun'a bakmamaya çalışıyordu. Kadın hafif nemli gözlerle onu süzüyordu. Şikâyetini geri almış olsa da belli ki davanın sonucu onun yaralarını biraz tazelemişti. Kardeşinin özgürlüğü için bu iyi kalpli kadını üzmemek, Işıl'ı da mutsuz hissettirmişti. Elini uzatıp onun derisi buruşuk elini tuttu.

"Teşekkür ederim Nuriye Hanım!" dedi ona içten bir sesle. Bu yaşlı kadını seviyordu. Yüzündeki huzur veren ifadeyi, yüreğindeki sıcaklığı da seviyordu. Daha içten davranmak istiyordu ama diğerleri bir şeyler anlar diye korkuyordu. "Çok teşekkür ederim."

Kadın başını eğdi. "Hayırlı olsun, kızım." dedi yavaşça. Üzgün gözleri bir an için Işıl'ın hiç çıkarmadığı yelpaze şeklindeki kolyeye kaydı. "Sizin adınıza sevindim. Hepimiz bir şeyler kaybetmek zorunda değiliz."

Işıl onun üzüntüsüne daha fazla dayanamadı. İçten gelen bir istekle, yavaşça narin vücuduna sarıldı. Zayıf kemiklerini kendi gövdesinde hissetti. Dudakları kadının kulağına yanaştı. "Hamileyim, biliyor musunuz?" diye fısıldadı kimsenin duyamayacağı bir sesle.

Onun gerildiğini hissetti. Sadece bir saniye sonra geri çekildiğinde, yaşlı kadının bakışları sevecen bir hâl almıştı. Gözlerinin içindeki nem azalmıştı. “Harun söylemedi mi size?” diye alçak sesle sordu.

“Hayır!”

Genç kadının annesi de yanlarına gelmişti. “Ben de çok teşekkür ederim.” dedi Ceren Hanım. Onun gözleri ise mutluluktan dolayı nemliydi. “Tanışmamıştık. Ben anneleriyim. Siz Nuriye Hanım’sınız sanırım. Büyükanneleleri...”

“Evet.”

“Memnun oldum. Işıl sizden bahsetmişti Nuriye Hanım. Ben Ceren.” El sıkıştılar. Sonra Ceren Hanım’ın gözleri yan tarafta dağ gibi dikelen Harun’a kaydı. Işıl da ister istemez kocasına baktı. “Teşekkür ederim Harun Bey! Yaptığınızın ne kadar büyük bir fedakârlık olduğunu biliyorum. Oğlumu bana yeniden kazandırdığınız için çok teşekkür ederim.”

Genç adam sadece başını eğmekle kalmıştı.

Işıl ile göz göze geldiler bir an. Genç kadın, ona teşekkür etmese garip kaçacağını biliyordu. Belki büyükanne her şeyden haberdardı ama annesi ve yanlarında duran avukat bir şey bilmiyordu.

“Bize büyük iyilik ettiniz Harun Bey!” dedi nazikçe. “Acınızı unutup ailemize çok değerli bir destek verdiğiniz için teşekkür ederim. İnşallah kardeşim bir daha böyle bir hata yapmayacak. Tüm dikkatimle takip edeceğimden emin olabilirsiniz.”

Harun’un yüzünde ciddi bir değişiklik olmamıştı. Sanki ona ihtirasla sarılan, göğüsleri dahil en hassas yerlerini öperek keşfeden adam o değildi. Unutmuştu belki de olanları. Belki de ayrılmaya kıyamadığı sevgilisi ile yine bir araya gelmişti.

“Umarım öyle olur. Alışkanlıklar zor bırakılır.” dedi Harun düz bir sesle.

“Size söz veriyorum. Bana güvenin.”

Harun durdu bir an öylece. Ela gözleri genç kadının derin bakışlarında gezindi. “Size güveniyorum Işıl Hanım!” dedi durgunca.

Sonra bakışlarını büyükannesine çevirdi. “Gidelim mi artık Nur Sultan?”

Kadın başını salladı. “Gidelim.”

Işıl nedense istediği kadar keyifli değildi. Onlar hareketli adliye koridorunda uzaklaşırken, arkalarından baktı. Harun bir sevgili gibi büyükannesinin elini tutmuştu. Neden içinin sıkıldığını anlayamıyordu. Mutlu olması gerekirdi. Mutluydu da aslında. Evet, bir zafer elde etmişti. Kardeşi kurtulmuştu fakat bu zafer, onların ardından bakarken bir anda yüreğini burkmuştu. Kendi zaferleri bu iki yalnız insanın yaralarını kızgın demirle dağlamıştı.

18. BÖLÜM

Sade ama güzel bir kutlama olmuştu. İsmet'in hapisten kurtuluşu şerefine sadece yakın dostlara yemekli bir davet vermişlerdi. Daveti kendi evlerinde gerçekleştirmişlerdi. Ekimin son haftasında kutlanmış olmalarına rağmen çok güzel bir gece geçmişti. Hava üşümeyecek kadar ılıktı.

İsmet tabii o gün biraz durgundu. Hapisten çıkmış olsa bile yaşadıkları onda önemli bir tahribat yaratmıştı. Gülüşleri yarım, hareketleri tutuktu. Yeniden eski neşesine kavuşması zaman alacak gibiydi. Eğitiminin başını kaçırdığı üniversitesine yine devam etmeye başlamıştı. Pek sorun olmamıştı. Bursa'da Endüstri Mühendisliği'nde okuyordu. Kayıt yaparken, aile şirketi için bu mesleğin iyi olacağını söylemişti. Mezun olunca ablasına yardım edeceğinden bahsetmişti. Tabii daha mezuniyetine iki sene vardı.

Genç kadının bulantıları geçmişti. Annesinin yanında belli etmemek için o kadar çaba harcamıştı ki! İşyerinde de boş vakitlerinde dinlenmeyi tercih ediyordu. Doktoru Naciye, başlarda biraz dikkatli olmasını önermişti. Zayıf olduğu için hareketli hayatının hamileliğe biraz dezavantajı olabileceği konusunda uyarmıştı.

Şimdi ise gayet iyiydi. Neyse ki düşük gibi tehlikeli bir sorun çıkmamıştı. Hamileliğinin dördüncü ayı bitmek üzereydi. Bu hafta bebeğin cinsiyetini öğrenmek için doktora gidecekti. Heyecanlanıyordu. Her sabah ayna karşısında duruyor ve karnında gelişen bebeği görmeye çalışıyordu. Henüz o kadar kilo almamıştı. Hâlâ eskisi gibi inceydi. Ne zaman belli olmaya başlardı acaba?

Harun iki haftada bir kere arayıp iyi olup olmadığını soruyordu. Bebeğinin sağlığını merak etmesi normaldi tabii ama Işıl başta epey kızmıştı. Bebeğine olan bu ilgisi canını sıkıyordu. Kendisine güvenmediğini düşünmüştü. Ancak zamanla bu aramalara alışmıştı. Aramaları hep cuma günleri oluyordu. Ya namaza gitmeden önce ya da gittikten sonra ama mutlaka arıyordu.

Yılbaşı gecesi pazar gününe denk gelmişti o sene. Hep birlikte güzel bir yere gitmişlerdi. Aslında Tolga'nın ısrarı ile olmuştu. Yoksa evde geçirmeyi tercih ederdi. Tolga'nın ailesi de işe karışınca, sesini çıkarmamıştı. Onun da babası yoktu. Bir annesi ve iki kız kardeşi vardı. Kızlar biraz burnu havada olsalar da Işıl'a pek etki etmiyordu. Kendi çevresine ördüğü buzdan duvarın içinde hayatından gayet memnundu. Kimsenin sevgisine ihtiyacı yoktu.

Ceren Hanım ise nedense yılbaşını dışarıda geçirmeye kolayca onay vermişti. Tolga'ya eskisi kadar takmıyordu; çünkü kızının keyfini yerine getiren tek kişinin o olduğunu düşünüyordu. Işıl birkaç kere daha Tolga ile birlikte bir yerlere gitmişti. Adamın ilgili tavrından hoşlanıyordu ama bir türlü kendisini tam veremiyordu. Evlilik teklifinin yenileneceği bir ortamı oluşturmamak için elinden geleni yapıyordu.

Yılbaşını geçirdikleri pahalı ve elit gece kulübünde, güzel bir müzik çevrelerini sarmıştı. Sahnede, Bursa'nın yerli sanatçılarından Tuğba vardı. Kısacık sarı saçlı kadın, güzel sesi ile müşterileri eğlendiriyordu. Garsonlar sağa sola koşuşturuyorlardı.

"Telefonun çalıyor abla!" dedi İsmet. Masanın karşısında, Tolga'nın kız kardeşlerinin arasında oturuyordu. Gözleri masanın üzerindeki telefondaydı.

Işıl telefonu alıp ekranına baktı. Yanında oturan Tolga da öylesine göz atmıştı telefona. Ekrandaki ismi gördüğü kesindi. Neyse ki orada sadece Harun Bey yazıyordu.

Biraz şaşırmıştı. Harun'la daha iki gün önce görüşmüşlerdi. Ne olmuştu ki acaba?

Diğer yanında ise annesi oturuyordu. Göz ucuyla annesine baktı. Pek ilgilenmiyor görünse de kimin aradığını görmek için kafasını hafifçe eğmişti.

“Alo?” dedi Işıl telefonu açarak. Masadan kalkıp gitmesi de pek olası değildi. Şüpheyi üzerine çekerti.

“*Işıl, kızım. Ben Nuriye...*” diye bir ses yankılandı karşıdan.

“Nuriye Hanım!” Dudaklarına bir gülümsemenin yerleştiğinin farkında değildi.

“*Nasılsın kızım? Rahatsız etmiyorum umarım.*”

“Tabii, elbette etmiyorsunuz.” Yan gözle yine annesine baktı. Kadın açıkça konuşmaları dinliyordu. “Ben iyiyim. Siz nasılsınız?”

“*Çok şükür. Biraz sırtım ağrıyor. Kemik erimesi işte. Normal şeyler. Geç olmadan sana mutlu yıllar dileyeyim dedim. İnşallah bu yeni sene, hepimiz için çok güzel şeyler getirir.*”

“İnşallah!” dedi Işıl yavaşça. Diğer eli karnına gitti. Bu sene, iyi bir şeyleri getirebilirdi belki ama götürecekti de... Mesela karnındaki bebeği alıp asıl sahibi olan babasına götürecekti. Seneye bu zamanlar hamile olmayacaktı. “Size de mutlu seneler.” dedi bu düşüncenin karamsarlığıyla.

“*Çok tutmayayım kızım seni. Belli ki bir yerlerde eğleniyorsunuz. Arkadan müzik sesleri geliyor. Annene selam söyle, tamam mı? Hadi hoşça kal. Yeniden mutlu seneler.*”

“Söylerim...” *E ne olmuştu şimdi?* Telefonu kapatacak mıydı? Ya Harun? Onunla konuşamayacağını anlamıştı. “Nuriye Hanım!..” diye atıldı geç olmadan. Niye atıldığını da bilmiyordu. “Harun ... Bey orada mı?” Az kalsın adama sadece adıyla seslenecekti.

Büyükanne duraklamıştı bir an. “*Evet, yanımda.*”

“Müsait mi acaba? Onun da yeni yılını kutlamak isterim.”

“*Bir dakika, vereyim.*”

Birkaç saniye bekleyen Işıl gözlerini annesine çevirdi. Ceren Hanım artık işi gücü bırakmış, dikkatle onu dinliyordu. Genç kadının

kaşları çatıldı. Çok ayıp olduğunu anlatmak istemişti ama annesi aldırmamıştı bile, hatta sanki biraz daha yanaşmıştı ona doğru.

“Alo?” diye bir ses yankılandı karşıdan.

“Harun Bey, iyi akşamlar.” dedi Işıl. Başını diğer yana çevirince Tolga’nın da onu dinlediğini fark etti. Arada kalmak hoşuna gitmemişti ama yapabileceği bir şey yoktu. Şimdi kalkıp biraz uzağa giderse, ardından bir sürü soruya cevap vermek zorunda kalırdı. Annesi bir yana, Tolga da bir şeyler sorabilirdi.

“İyi akşamlar.” dedi Harun her zamanki mesafeli, sert sesiyle.

“Aramanız büyük incelik.” dedi genç kadın zaman kazanmak için. “Sizin de yeni yılınızı kutlamak istedim. Güzel bir yeni yıla girersiniz inşallah.”

“İki kişi ile olabileceği kadar işte!” dedi genç adam acımasız bir hatırlatma ile.

Işıl dişlerini sıktı. Ah bu adam! Ah! Nasıl da sinir oluyordu ona! Öküz! Tam biraz sempati besleyecek gibi oluyordu, iki kelime ile hemen her şeyi mahvediyordu.

“Yakında üç olacaksınız!” dedi o kızgınlıkla. Neyse ki kızgınlığı sesine yansımamıştı.

“Umarım.” Kısa bir duraklamanın ardından o da nezaket gereği konuştu. Belki de büyükanne ona bir dirsek falan atmış olabilirdi. “İyi dileklerin için teşekkürler. Ben de sizin yeni yılınızı kutlarım.”

Tam o sırada servis yapan garsonlar gelmişti. Yemekleri vaktinde yetiştirebilmek için epey kalabalık bir grupla servis yapıyorlardı. Onlar kendi masalarının çevresini sarınca, Işıl hemen fırsatı kullandı. Annesi ile arasına giren garson uzaklaşmadan aklındaki söyleyiverdi.

“Önümüzdeki hafta buraya gelmelisin.” dedi hızlıca. Sesini iyice alçaltmıştı.

“Neden?”

“Hafta başı çocuğun cinsiyetini öğreneceğiz.”

“Benim gelmeme gerek...” diye başladı genç adam ama Işıl elinde olmadan sesini biraz yükselterek onun sözünü kesti.

“Harun! Sen de gelmelisin! Cinsiyetini hiç mi merak etmiyorsun?”

“Sen git. Bana bildirirsin.”

“Hayır! Biraz zahmet olacak ama babası olarak senin de yanımda olmanı istiyorum.”

Kısa bir suskunluğun ardından Harun merakla sordu. “Neden?”

“Babasisın dedim ya!” Garsonlar çorbaları tabaklara koymuştu bile. “Daha fazla konuşamam. Pazartesi öğlene doğru bekliyorum. Randevu alıp tam saatini atarım sana. Gecikme.” Telefonu kapattı. Derin bir nefes aldı. Tolga ile arasında servis yapan garson çekilince genç adamla göz göze geldi.

“Kimdi?” diye sordu Tolga.

Işıl ona karşı hafifçe gülümsedi. Neden bir anda keyfinin yerine geldiğini bilmiyordu. Belki Harun’u fırçalayabildiği içindi. Belki de onu zora soktuğu içindi! Babası değil miydi? Yaparken iyiydi! Kuzu kuzu gelip, çocuğun cinsiyetinin öğrenildiği o özel anda yanında olacaktı tabii ki.

“Harun Burlu!” dedi kısaca. “Daha doğrusu büyükannesi Nuriye Hanım’dı.”

“Yılbaşı kutlaması için araması biraz garip değil mi?” Genç adam merakla ona bakıyordu.

Işıl omuz silkti. “Bilmiyorum. O kadar da garip değil.” Başını çevirdi. Annesi çorbasını yudumlamaya başlamıştı ama bu sessizlik hayra alamet değildi. Derin bir sorgulamanın ipuçlarını gösteriyordu.

İsmet o gece, içinde bulunduğu kabuğundan biraz sıyrılmış gibiydi. Işıl’ı endişelendirecek şekilde alkol almayı biraz abartmıştı ama en azından eski konuşkan haline dönmüştü. Onun yaşında alınan bu alkolü hoş karşılamasa da bu gecelik sesini çıkarmamaya

karar verdi. Zaten annesi kaş göz işaretleri ile oğluna yeterince baskı yapıyordu.

Tolga onun önüne de bir kadeh şarap koyunca, genç kadın nazıkçe istemediğini söyledi.

Ceren Hanım yan gözle ona bakıyordu. Işıl bugüne kadar onun yanında bir kadeh bile içmemiştir. “İstersen alabilirsin kızım. Bu gece benden çekinmene gerek yok.” Hafifçe gülümsedi. “Yeterince büyüdün.” dedi minik bir alayla.

Doğruydu aslında! Dört ay kadar sonra yirmi dokuzuna girecek kocaman bir kadındı. Yedi mayıs doğumluydu. Öyle bile olsa bebeğine zarar verebilecek bir şeyi neden içecekti ki? Hamile olduğunu öğrendiği günden beri bir aspirin bile almamıştı. Almaya da niyeti yoktu. İlaçların ve alkolün anne karnındaki çocuklara zarar verdiğini okumuştı.

“Canım istemiyor, anne!” diye geçiştirirdi. “Alkolle hiç aram yok zaten. Sarhoş olurum ben hemen.”

Aklına Harun’a söylediği sözler gelmişti bir anda.

“*Bir şişe rakı içsem yeter. Her istediğini yaparım.*” demişti kocasına. Onun cevabı ise ne kadar doğal ve ne kadar kendinden emin olmuştu.

“*İçmeden yapmanı bekliyorum.*”

Haklı çıkmıştı ne yazık ki!

O anıların etkisi ile bir anda tüm restoran bulanıklaştı. Bacaklarının arasında inatla gezinen dudakları hatırlamıştı. Kalçalarını sımsıkı tutan iri eller, onun utanarak uzaklaşmasını engellemişti. Utancı hemen geçmişti zaten. Sonra sırtüstü uzanan adamın mükemmel güzellikteki organına kendi yaptıkları aklına geldi. Kalp atışları nedensizce hızlandı. Dahası kasıklarında ani ve ince bir sızı baş gösterdi.

Kahretsin! Neler oluyordu böyle?

Gözlerinin önündeki hayali silmek için göz kapaklarını kırıptırıp bakışlarını sahneye çevirdi. Yeni yıla girmek üzerelerdi. Sahnede bir sürü insan toplanmış, geriye sayım başlatmışlardı. Orkestra çok bilinen samanyolu şarkısını çalıp duruyordu.

Yeni yıla böyle mi girecekti?

Kendisine değer vermeyen öfkeli bir adamı hatırlayarak ve unutmaya çalıştığı gizli anılarıyla mı?

19. BÖLÜM

Gerçekten de annesi onu sıkı bir sorguya çekmişti. Soruları görünüşte masum gibiydi belki ama arka planda *Gestapo* teknikleri barındırıyordu.

“Harun Bey niye aramış?”

“O değil, Nuriye Hanım aradı.” dedi Işıl. Yeni yılın ilk günü kahvaltı masasında oturuyorlardı. Hâlbuki öğlen olmuştu. İsmet, arkadaşları ile buluşacağını söyleyip dışarıya çıkmıştı. Genç kadın ona yeni bir otomobil almıştı. Bu sefer daha küçük bir araçtı. Her yeni nesil otomobil gibi motoru oldukça güçlüydü tabii.

“Aslında önce biz arasak iyiymi.” dedi Ceren Hanım. Yemek sonrası elinde tuttuğu keyif çayından bir yudum aldı. “Yine de seni araması garip değil mi?”

“Niye garip olsun ki?”

“Sadece bir kere görüştüğünüz birisini, üstelik böyle bir durumda aramak garip geldi.”

“Bir kere değil, anne!” dedi Işıl. “Kaza gecesi de görüşmüştük onunla.”

“O sayılmaz. Eminim o gece seni sevecek vakit bulamamıştır.”

“Demek ki adliye koridorunda sevmiş beni.”

“Tam da sevillecek kadınsın ya!” dedi annesi alayla. “Azıcık daha sıcak olsan ya kızım. Dün gece donuk donuk oturdun. Tolga ne yapacağını şaşırdı.”

“Hiç de bile!” diye itiraz etti Işıl.

“Telefondan sonra biraz keyfin yerine geldi gerçi.” dedi kadın çayından bir yudum daha alarak. “Demek ki Nuriye Hanım’ın araması seni mutlu etti!”

“Farkında değilim.” Gözlerini kaçırdı. “Belki de karnım doyduğu içindir.”

Kadının gözleri bir an için onun pijamasının gizleyemediği ince uzun vücudunda gezindi. Kaşları çatıldı. “Hakikaten ya!” dedi ya-vaşça. “Bu ara iyi yemek yiyorsun. Sanki... Sanki biraz kilo mu aldın sen?”

Işıl’ın yanakları kızardı hafifçe. Şu anda evin üstüne bir gök-taşı düşse de annesinin dikkati dağılsa ne güzel olurdu!

“İsmet kurtulduğu için rahatladım sanırım. İştahım düzeldi. Sen de iyi yemeye başladın.” Konuyu onun üzerine kaydırmak iyi olabilirdi.

Kadın kıkırdadı. O da zarif elini karnına götürdü. “Doğru! Ben de bir iki kilo aldım. Eski kiloma geliyorum.” Tabii yine de konuyu değiştirme çabasını yutmadı. “Harun Bey nasılmış?” diye yeni bir soru yapıştırıverdi.

“Bilmiyorum.”

“Konuştunuz ya! Adamın hatırını sormadın mı kızım?”

Işıl hafif bir nefes aldı. “Anne! Hemen yanımda tazı gibi kulak-larını dikmiş bizi dinliyordun. Sormadığının farkındasındır sanırım.”

Kadın omuz silkti. “Garsonlar gelince kaçırdım birazını.”

“Üzüldüm bak!” dedi Işıl alayla.

“Hoş adam!”

“Kim?”

“Harun...” Dikkatli gözleri kızının üzerindeydi.

“Despot...” dedi Işıl elinde olmadan.

“Kalbinden kızgınlık duyduğu birisinin kurtuluşuna yardım ettiği için mutlu olacak değil ya! Yine de adliyyede gayet nazikti.”

“Yine de hoş denemez ona.”

“Ben yakışıklı manasında demiştim. Uzun zamandır onun gibi yakışıklısını görmedim. Sen bana yakışıklı olduğunu hiç söylemedin, hatta çirkin birisi dedin.” Sesinde hafif suçlar bir ton vardı.

“Fena değil!” dedi Işıl aldırılmaz gibi. “Kendi sıkıntım içinde o kadar dikkat etmedim doğrusu. Hastanede yüzü gözü kanlıyken çok çirkin gelmişti.”

“Peki, sen hangi manada dedin?” Kadının gözleri merakla açılmıştı. Kaşları da hafifçe kalkmıştı.

“Neyi”

“Adama despot dedin ya? Niye öyle dedin?”

Işıl omuz silkti. Gözlerini yine kaçırdı. “Bilmem. Bana öyle geldi. Yani biraz öyle görünüyor. Dediğim dedik birisi gibi. Onu ikna etmeye gittiğimde öyle hissettim.”

“Bir an ikna olmayacaklar diye gerçekten korkmuştum.” dedi annesi iç çekerek. “Şikâyetlerini geriye almasalardı, İsmet şu anda içeride olurdu. Biz de kukumav kuşu gibi otururduk burada öylece.”

“O ne?”

“Baykuş! Cahil!” Işıl sesini çıkarmayınca hemen yeni bir soru sordu. “Şu ana kadar hiç aklıma gelmedi ama ... gerçekten de nasıl ikna ettin sen onları?”

Işıl az kalsın ağzına götürdüğü çayı gırtlığına kaçıracaktı. Zorlukla yuttu. Sonra şakacı bir tavırla gülümsedi.

“Cazibemi kullandım. Sana demiştim ya cazibemi kullanırım diye!”

“Doğru düzgün cevap ver. Adliye koridorunda sana hiç de cazip bir kadınmışsın gibi bakmıyordu?”

Işıl gülümsedi. “Aslında onunla seviştik. Belli etmemek için rol yapıyorduk.”

“Güzel miydi bari?”

Işıl’ın gözleri irileşti. “Anne!” dedi ayıplarcasına. “İş çıkırından çıkmaya başladı. Bırak artık şu Harun meselesini. Bir şekilde ikna ettim işte.”

“Para mı?”

“Hayır! Sana o zaman da söyledim. Parayı kabul etmiyor. Zaten durumları oldukça iyi! Vicdana geldi bence. Kapatalım mı artık bu konuyu? Yeni yılının ilk gününü o adamı konuşarak harcamak istemiyorum.”

Kadın bir an durup düşündü. “Tamam! Kapatalım ama sana son bir soru. Sadece merakten soruyorum.”

Işıl sıkılmış gibi hafifçe dudaklarını büzdü, yanaklarını şişirdi. “Peki, sor.”

“Dün gece ona niye, *yakında üç kişi olacaksınız*, dedin? Evleniyor mu yoksa?”

Işıl ne diyeceğini bilemeden annesinin gözlerine baktı. Ne diyebilirdi ki? Demek onu da duymuştu! Ne keskin kulakları vardı!

“Şey... Öyle bir duyum almıştım ama ... doğru değilmiş.” dedi yalan atarak. Başka çaresi kalmamıştı.

“Evlilik falan yok o halde?”

“Bilemiyorum. Yok dedi bana. Belki sonra olur. Düğüne bizi davet edeceklerini hiç sanmıyorum.”

“Bence o aile ile ilişkilerimizi ilerletmeliyiz!” dedi kadın düşünceli bir sesle. Işıl’ın şaşkınca baktığına dikkat etmemişti. Etmişse bile önemsememişti. “İyi bir aile onlar. Bunu hissediyorum. Şu boynundan hiç çıkarmadığı yelpaze kolye gibi parlak ve değerliler. Bir gün onları ziyarete gitsek ya?”

Işıl’ın eli kolyesine gitti ister istemez. Basit pijamasının yuvarlak yakası altında kalsa da varlığı belli oluyordu. Annesi buna da mı dikkat etmişti? Arada sırada diğer kolyelerini taksa da her seferinde yine bu güzel kolyeye dönüş yapıyordu. Çoğu gece çıkarmıyordu bile.

“Ben ... onlarla çok samimi olmak istemiyorum.” dedi yavaşça.

“Bence bir gün gidebiliriz. Sen samimi olma. Alırız Bursa kestane şekerimizi, üstüne de akşam yemeklerini yer döneriz.”

“Nasıl dönüyorsun anne ya? Oradan burası kaç saat sürüyor biliyor musun? Gece yarısı araba sürmekten hoşlanmıyorum ben.”

“Belki bir gece kalırız.”

“Hah! Bak bu olur. Harun’la yine sevişmek isterim doğrusu!” dedi genç kadın biraz inatla.

“İşil!” dedi annesi uyaran bir sesle. Yine de çok kızmış gibi değildi. “Orada derken, bir oteli kastetmiştim. Hem bakıyorum da adamdan ismiyle bahsediyorsun! Ne oluyor öyle Harun Marun?”

“Ağzımdan öyle çıktı. Sen de insanın sabrını tüketiyorsun ama anne! Bırakmadın bir çay içelim.”

“İç! Tutan mı var?” diye homurdandı kadın. Kızının ince belli bardağından soğumuş çayını bir dikişte bitirmesini izledi.

Aslında kızı İşil’dan her zaman gurur duymuştu. Bu kadar güzel olup da erkeklere kafayı takmayan, her yakışıklı erkekle fındırdeşmeye uğraşmayan bir kızı olması gurur vericiydi. İşil ona Allah’ın bir lütfuydu. Onun, oğlu İsmet’ten birkaç gömlek daha üstün olduğunun da farkındaydı. Hem zekâ olarak hem karakter olarak farklıydı kızı. Ailesine daha düşkün, çalışmaktan yılmayan, zorluklar karşısında hemen sinmeyen bir kişiliği vardı. Oluşturduğu kalesini de soğuk bir görünümün ardında koruyordu. Oysa onun ne kadar keyifli, esprili olabileceğini kendisinden daha iyi kimse bilemezdi.

Evlenme çağına gelmişti de geçiyordu bile. Acaba Tolga’nın evlilik teklifine ne zaman evet diyecekti? Onun mutlu olmasını istiyordu. Mutluluğu da sevdiği adamda yakalamasını istiyordu. Yine de Tolga’nın ona mutluluk vermeyeceğini hissediyordu.

“Son bir şey daha sorabilir miyim?” diye konuştu yine. Aklına ne zamandır takılan başka bir şey vardı.

“Daha ne kaldı anne? Her şeyi sordun.” dedi İşil ilgisizce.

“Yok, bu başka.” dedi Ceren Hanım. “Dikkatimi çekti de...” diye başladı. “Sen ne zamandır âdet görmüyorsun. Önceden âdetlerin ağırlı olurdu, hatta bazen ilaç kullanırdın. Kaç aydır ne bununla ilgili bir şey gördüm ne de alışverişte bir şey aldığını. Sen iyi misin? Tehlikeli bir şey olmasın? Bir kadın doğumcuya görünsen mi?”

İşil bembeyaz olmuştu.

Mavi gözleri daha da belirginleşmişti o anda.

20. BÖLÜM

Işıl hastane kantininde oturuyordu. Özel hastanenin kantini sakın sayılırdı. Kendisine bir bardak neskafe almıştı ama heyecandan içmeyi pek becerememişti. Bardağın içindeki tahta kaşıkla oynayıp duruyordu. Niye heyecanlandığını da bilmiyordu. Alt tarafı bebeğin cinsiyetini öğreneceklerdi.

Yanında bir gölgenin belirmesi ile başını kaldırdı. Bir an dejavu yaşıyor gibi hissetti. Tıpkı aylar önce Harun’un onu Urla’daki otele almaya geldiği o an gibi olmuştu. Şimdi de Harun o günkü gibi uzun boyu ile tepesine dikilmişti. Sadece daha sağlıklı, daha yakışıklı görünüyordu. Siyah boğazlı kazağının üstüne beyaz kırçılı bir ceket giymişti. Uzun bacaklarını da siyah bir kot sarmıştı

“Geciktin!” dedi soğuk bir sesle.

“Senin kendi nikâhına geciktiğin kadar değil!” dedi genç adam da kuru bir sesle. “Sadece beş dakika!”

“Kusura bakma ama stresten bana daha uzun geldi. Gaza basaydın biraz.” Ayağa kalktı. “Neyse!” Gözleri kocasının ela gözlerindeydi. “Gidelim hadi. Doktor bizi bekliyor.”

“Onun odasında oturup bekleyebilirdin.”

“Olmaz. İki yabancı gibi mi buluşacaktık? Naciye benim çocukluk arkadaşım. Rica ederim onun yanında bana biraz iyi davran.”

Harun’un bir kaşı alaycı bir biçimde kalktı. “Sana kötü mü davranıyorum?” dedi aksine katı bir sesle.

“Tartışamayacağım şimdi. Hadi gel. Bizi bekliyordu.”

Tertemiz koridorda giderlerken Harun ona baktı. “Beni niye yanında istediğini anlamadım. O kadar yolu sırf cinsiyetini öğrenmem için mi çağırdın?”

“Babasınsın. Odun olacağına biraz ilgili ol. İki haftada bir aramayla mı ilgileniyorsun çocuğunla?”

Harun durdu. O durunca Işıl da durmuştu. “Öncelikle ben odun değilim.” dedi genç adam biraz kızgınca. Ela gözleri koyulaşmıştı. “İki haftada bir aradığımda bile sesin sıkıntıdan patlamış gibi çıkıyor.”

Işıl da güzel gözlerini adama dikmişti. Şimdi koridorda yüz yüze bakıyorlardı.

“Ne yani? Şimdi sırf ben memnun kalmıyorum diye mi aramıyorsun?”

“İki hafta bile sık geliyor sana. Aradığıma kızmış gibi davranıyorsun.”

“Saçmalama! Hiç de öyle davranmıyorum.” Düşündü bir an. Gerçekten de öyle mi davranıyordu? O telefon açtığında biraz sıkın konuştuğu, aramasına pek değer vermiyormuş gibi davranmıştı doğruydum ama yine de... Çok takmamaya çalışarak dudaklarını büzdü. “Sana canım, aşkım dememi mi bekliyorsun yoksa?”

“Öyle bir şey beklemiyorum. Sadece ne düşündüğümü söyledim.”

Yanlarından geçen bir çift merakla onları süzdü. Kadının kucağında minik bir bebek vardı. Onlar gidince Işıl yeniden konuşmaya başladı.

“Bak! Bu konuyu da sonra konuşalım.” Elini uzattı. Harun’un şaşkın bakışları altında kocaman elini tuttu. Sıktı hafifçe. “Elimi tut ve bana biraz ilgi duyuyormuşsun gibi davran tamam mı? Naciye aramızda bir sıkıntı olduğunu anlamamalı. Çocukken şahane erkekler bulacağımızı söyler gülüşürdük. Büyüyünce de pek değişmedik. O üç sene önce film yıldızı gibi bir adamla evlendi. Hamile kaldığını öğrenince de doğal olarak kocamı merak etti.”

Harun’un kaşları her zamanki gibi çatıktı. “Yoksa beni sırf doktor arkadaşın görsün için mi çağırdın?” diye sordu hayretle.

“Tabii ki! Kaç aydır seni sorup duruyordu, hatta sanırım en sonunda evli olmadığımı bile düşünmeye başladı.”

“Sana inanmıyorum!”

“Evet! Yalan söylemediğimi bilir hâlbuki! Yeni nüfus kâğıdımı da gösterdim.”

“İnanmadığım o değil!” diye homurdandı Harun. “Film yıldızı gibi kocası olan bir kadına benimle mi şov yapacaksın?”

Işıl durdu bir an. Kavisli kaşları kalktı. “Ne var ki?” dedi ciddi bir sesle. Gözleri genç adamın yüzünde gezindi. Bir mucize gibi, yüzündeki tüm yara izleri geçmişti. Çıkık elmacık kemikleri, dümdüz burnu, köşeli çenesiyle her yerde görülmeyecek bir adamdı. “Sen aynaya bakmıyor musun?”

“İşil!” dedi genç adam onu hiç anlamıyormuş gibi.

“Sen bana güven. Sana bayılacak. Onun zevkini bilirim.”

“Akşam yemeğine de çıkarayım mı?”

“Kocası savcı. Pek tavsiye etmem.” Elini hâlâ tutuyordu. Sonra çekiştirip koridorda yürümeye devam etti. Harun da ona uymuştu. “Unutma, bana iyi davran. Şu kalın kaşların yumuşasın biraz. İsmet’in ablası değil, zevkle seviştiğin bir kadın olduğumu hatırla.” Dişlerini sıkıp hafif bir nefes aldı. “Tıpkı şu bırakamadığın diğer sevgilin gibi.”

Naciye’nin odasının önüne gelmişlerdi. Kapısı aralıktı. Naciye masasının ardında bir tıp dergisi okuyordu. Onların kapıda belirdiklerini hissedince başını kaldırdı. Önce Işıl’a, sonra da yanındaki uzun boylu adama baktı.

“Selam!” dedi Işıl biraz gülümseyerek. “Geciktik mi?”

Naciye de gülümsedi. Hemen ayağa kalkmıştı. Onlardan yana yürüdü. “Hayır!” dedi tatlı bir sesle. O da Işıl kadar uzun boyluydu. Uzun, siyah saçları vardı ve ensesinde atkuyruğu yapmıştı. Gerçekten güzel bir kadındı. Siyah gözleri sıcaktı.

“Tanıştırayım...” dedi Işıl. Harun’un elini bıraktı. “Bu kocam, Harun. Arkadaşım Naciye.”

Naciye elini uzattı memnun bir sesle. Her kadın gibi hiç belli etmeden karşısındaki adamı çabucak süzüvermişti.

“Memnun oldum Harun Bey!” dedi elini uzatırken.

“Ben de!” dedi genç adam. Yanında duran Işıl’ın bakışlarını hissedince de hafifçe gülümsedi.

Her iki kadın da bu gülümsemenin hoşluğu ile bir an bakakalmışlardı. Işıl onun böyle gülümsediğini neredeyse pek hatırlamıyordu. İçini bir rahatlama sardı. Naciye, kocasından hep övgüyle bahsederdi. Şimdi film yıldızı gibi bir koca nasıl olurdu, bakıp görsündü işte!

“Hadi gidelim.” dedi Naciye gülümsemeye devam ederek. “Başka hastam yok. Sizi bekliyordum. Sonra eve gideceğim.”

Birlikte koridora geçip birkaç kapı ilerlediler. İçeriye girdikleri oda, bebeğin cinsiyetini öğrenebilecekleri, donanımlı bir ultrason odasıydı. Gayet temiz görünüyordu.

“Soyunup önlük giymek ister misin?” diye sordu Naciye.

“Bluzumu sıyırsam olmaz mı?”

“Olur. Uzan şöyle.”

Genç kadın çantasını ve uzun siyah kabanını kocasına uzattı. Harun sesini çıkarmadan aldı. Ayakkabılarını çıkarıp, karışık görünümlü ultrason cihazının yanındaki rahat sedyeye uzandı. Bluzunu sutyeninin altına kadar sıyırmıştı.

Naciye de cihazın önündeki koltuğa oturdu. Yan dönüp genç kadının karnına jel sürdü. Serin jel Işıl’ı bir an ürpertse de hemen alıştı. Yan gözle kocasına baktı. Harun onun dümdüz göbeğinin artık hafifçe çıktığını fark etmiş olmalıydı. Yakında hamileliğini saklayamayacaktı.

“Boyu gayet iyi...” dedi Naciye. Gözleri ekranda dönüp duran garip şekillerdeydi. Kuşkusuz o şekiller onun için bir şeyler ifade ediyordu. “Şimdi genel bir sağlık taraması yapalım bakalım...” Kendi kendine konuşur gibiydi ama anne ve babaya belli etmeden açıklama yapıyordu. “Kalbine... Böbreklerine... Bacaklarına... Kollarına bakıyoruz şimdi... Parmakları tam mı bakalım.”

Konuşurken de elindeki aleti Işıl'ın karnında gezdirmeye devam ediyordu. Her dediğini tek tek kontrol ediyor gibiydi.

“Bakın, şunlar elleri!” dedi karmaşık şekli işaret ederek. Işıl dudaklarını sıktı. “Kalbinde dört odacık var mı, onu da kontrol edelim... Evet, gayet güzel... Sesini de dinleyelim mi?” dedi gülümseyerek. Bir düğmeye bastı. Anında kalp atışı sesleri duyulmaya başlandı. Ekranda grafik olarak bu atışlar görünmüştü. “Maşallah! Mükemmel!” dedi bir süre sonra.

Işıl onun her sözünde ters bir şey duyacağı korkusu ile gergince bekliyordu. Naciye güzel şeyler söyledikçe, yüreğine ciddi bir ferahlama geliyordu. Hele kalp atışlarını duyduğunda, kendisinin de hiç beklemediği bir şey oldu. Mavi gözleri sulandı. Göz pınarları akmaya hazırlanan yaşlarla doldu. O sesleri duyduğunda o kadar duygulanmıştı ki! Dudağını ısırdı ağlamamak için. Şimdi karnının içinde hayat bulan bir şey mi vardı? Şu ana kadar hayal gibiydi. Oysa şimdi, bir anda gerçeğe dönüşmüştü. Kalp atışları olan bir birey vardı orada.

“Kafatasımız da normal... Kist olup olmadığına da bakıyoruz... Evet... Her şey mükemmel. ”

Işıl yeniden kocasına baktı. Harun dikkatle ekrana bakıyordu. Doktorun sözlerini de yine dikkatle dinliyordu.

“Bakalım omurilik nasıl... Güzel... Bebişimiz gayet iyi. Çok sağlıklı görünüyor. Birazcık çışi gelmiş.” Muzip bir şekilde ikisine göz attı. “Eee? Cinsiyetini merak ediyor musunuz?”

Işıl hafifçe burnunu çekti. “Onun için geldik zaten, kızım!” dedi yalandan bir azarlama ile.

“Ne olsun istiyordunuz Harun Bey?”

Harun cevap vermek için çok düşünmedi. Biçimli dudakları kıvrıldı. “Doğrusu ... erkek olsun isterdim!” dedi yavaşça. Sonra küçük bir duraklama ile ekleme yaptı. “Tabii bu çok öncedendi. Işıl'ı tanıdıktan sonra artık bir kızım olsun istiyorum. Onun gibi güzel, ailesine bağlı bir kızım olsa fena olmazdı.” Konuşurken Işıl'ın gözlerine bakmıştı bir an.

Işıl'ın nemli gözleri hayretle kocasına dikilmişti. Bu tarz bir konuşmayı hiç beklemiyordu. Harun sırf Naciye'ye iyi görünmek için mi öyle konuşuyordu acaba? Kesin öyle olmalıydı.

Naciye hâlâ bebeği muayene etmeye devam ediyordu. Sonra neşeyle kıkırdadı. "O halde çok şanslısınız Harun Bey. Uzun boylu, sağlıklı bir kızınız olacak. Kaşı, gözü, dudakları her şey mükemmel. Bence annesinden bile güzel olacak."

Harun duruşunu biraz daha dikleştirip gururlu bir edayla gü-lümsedi. Gözleri karısına kaydı. Işıl da ona bakıyordu.

"Annesinin yarısı kadar güzel olsa, yeterli!" dedi yavaşça.

Muayene süresi on dakikayı bulmuştu. Geçmiş bile olabilirdi. Heyecanlı olan Işıl emin olamıyordu. Zaman hem hızlı geçmiş hem de çok yavaşlamıştı. Naciye'nin durakladığı her an, saatler kadar uzun gelmişti.

Sonunda Naciye ona bolca peçete uzattı. Işıl karnındaki jeli silerken o da makineden bebeğe ait görüntüleri bastı. Ayağa kal-kıp Işıl'a uzattı.

"Al bakalım. Bebeğinizin ilk resimleri."

Toparlanıp kıyafetini düzelteren Işıl resimleri aldı. "Çok teşekkür ederim." dedi arkadaşına.

"Zevkti. Senden önce evlendim ama bebek konusunda sen ben-den hızlı davrandın. Kışkırdım doğrusu. Birkaç sene sonraki bebek planlarımı öne mi çeksem acaba?"

Konuşarak odadan çıktılar. Birlikte hastanenin dış kapısına kadar geldiler. Naciye onların ücret ödemesine izin vermemişti. Kapının ağzında iki kadın öpüşerek vedalaşırken, Naciye kulağına fısıldadı.

"Hakikaten çok yakışıklı kocan var, kızım. Sana da çok bağlı. Senin adına gerçekten çok sevindim."

"Evet... Evet, öyledir. Teşekkürler." Altı ay sonra boşanmaları gerçekleştiğinde de epey şaşıracağı kesindi.

Vedalaşıp ayrı yerlere park ettikleri otomobillerine doğru yö-neldiler. Otoparka vardıklarına, Işıl gözlerini kocasına çevirdi. Bakıştılar bir an. Sert bir rüzgâr sarı perçemleri dalgalandırdı.

“Üzgünüm...” dedi genç kadın derin bir nefes alarak. Sesi her zamanki soğukluğunda değildi.

“Neden?” diye sordu Harun.

Genç kadın burnunu biraz havaya kaldırarak cevapladı. “Erkek değil.” Harun cevap vermedi hemen. Karısını süzüyordu. “Bir şey demeyecek misin? Kızdın mı?”

Genç adam onun tüm gururlu görünüşüne rağmen endişeli olduğunu hissetti. Onu kırmak, yüreğine bir öküz oturtmak çok kolaydı. Yaptığı bunca fedakârlıktan sonra birkaç ters kelime ile onu kolayca yaralayabilirdi; çünkü yüreğinde hâlâ o kaza ile ilgili bir öfke, hâlâ bir kızgınlık dolaşıp duruyordu.

“Kızmadım!” dedi normal bir sesle.

“O gece Urla’daki limanda konuştuğumuzda, sen erkek çocuk istemiştin.” diye mırıldandı.

“Siparişle olmayacağını bilecek kadar akıllıyız ikimiz de. Ben o gece öylesine erkek demiştim.”

“Gerçekten mi?”

“Senin kadar güzel bir kızım olması konusunda ciddiyydim ben.” Ona iltifat ettiği belli olmasın diye sesini iyice sertleştirmişti. “Belki senin kadar da ailesine düşkün olur.”

Işıl elinde olmadan gülümsedi. Rahatlamıştı. Soğuk mavi gözleri canlandı o an. Güzel dudaklarında doğru düzgün bir ruj bile yoktu. Yine de soğuğun etkisi ile kızarmış yanakları, kırmızılaşmış dudakları ile çok güzeldi.

“Peki...” dedi gülümseyerek. “İnşallah kızım da ailesine düşkün olur.”

Gerçekten soğuk bir rüzgâr esti o anda. Harun’un kısa saçlarını bile dalgalandıracak kadar sertti. Ancak Harun’un sözleri kadar sert ve soğuk değildi.

“Senin kızın mı?” dedi ağır ağır. Gözleri kısılmıştı. Hafifçe ona yaklaştı. Dev gibi cüssesi ile dikildi tepesine. “Benim kızım...” dedi sertçe. Anlaması için durup bekledi bir an. “Unutma bunu! O benim kızım. Onun ailesi olmayacak. Sadece ben olacağım. Bana

imzalattığın kâğıtta seninle hiçbir ilişki kurmaması şartı vardı. Bilmem hatırlıyor musun?”

Işıl'ın gülümsemesi yavaşça silindi. Kirpikleri onu ele verecek şekilde kırpıştı.

“Doğunca senin olacak...” diyebilirdi. İçeriden dudağını ısırırdı. Ne kadar da acımasız bir adamdı bu! Kahretsin! Canını gerçekten çok acıtmıştı bu sözler. “Şu... Şu anda ikimizin bebeği!”

Harun dimdik onu süzüyordu. Sonra hafifçe başını eğdi. “Peki! Öyle olsun.” dedi daha sakın bir sesle. “Şimdilik öyle olsun. Ayrıca bana kızmayacaksan eğer, her hafta aramak isterim. Gelişmeleri merak ediyorum gerçekten.”

Işıl başını öne eğerken, aceleyle salladı. Böylece kocası onun gözlerinden fırlamaya uğraşan ıslak acıyı göremezdi.

“Tabii! Tabii arayabilirsin. Kızmıyorum.”

“Teşekkürler. Kardeşin ne yapıyor peki?”

Işıl başını kaldırdı. O kısacık anda acısını yüreğine gömmüştü. “Hiç. Okuluna devam ediyor.”

“Toparladı mı biraz?”

“Evet. Daha iyi. Daha akıllı...”

“Güzel. Senin adına sevindim.” Gözleri otopark içinde dolaşan insanlara çevrildi bir an. Sonra gidecekmiş gibi duruşu değişti. “Peki, bana diyeceğin başka bir şey yoksa...”

“Var...” dedi Işıl hemen. Harun dönüp ona baktı. “Beni de işe bırakır mısın? Yolunun üstü sayılır. Buraya taksiyle gelmiştim.”

Harun başını iki yana salladı “Yine taksiyle gidebilirsin.”

“Niye? Benimle ilgili bir şey öğrenmekten kaçınıyor musun yoksa? Nerede yaşadığım? Nerede çalıştığım? Bunları öğrenmek istemiyor musun?”

Harun'un biçimli dudakları sıkıntıyla kıpırdandı. Hâlbuki genç kadının vücudunda gezinirken ne kadar da dost canlısıydı! “İlgimi çekmiyor diyelim.”

“Belki annemin artık hastalanmadığımı anlaması ilgini çeker!”

Harun gözlerini kıstı. Karısının yüzünü süzdü bir an. Bu ani cümleyi hazmetmeye çalışıyor gibiydi.

“Ne?” diye sordu yavaşça.

“Annem birkaç aydır âdet görmediğimi anladı. Yılbaşı sabahı bana açıkça sordu.”

“Sen ne dedin?”

“Ne diyebilirim?”

“Ben de onu merak ediyorum.”

“Tamam. Beni fabrikaya bırak, sana anlatayım. Bu soğukta taksiyle uğraşmayayım şimdi.”

Az sonra Harun’un siyah cipi ile yola çıkmışlardı. Çok soğuk olması, trafikte gezinen araç sayısını artırmıştı. Epey trafik vardı.

“Annene ne dedin?” diye sordu Harun.

“İnkâr ettim tabii. Stresten bazen gecikmeli olduğunu ve çok uzun sürmediğini, bir iki günde bittiğini söyledim. Sen haklıymışsın. Çok dikkatli bir kadın. Alışverişte artık pad almayışımdan, kilomun biraz artışına kadar her şeyimi görmüş. Eni boyu sadece iki kilo aldım.”

“Sonuç?”

“Sonuç...” Kabanı içindeki narin omuzlarını silktilti. Gözleri sıkışık trafikteydi. “Sonuç, şimdilik ikna oldu. Bundan sonra onun yanında hastalanmış gibi yapmam gerekecek. Biraz da bol şeyler giymeliyim.” Eliyle işaret etti. “Şuradan döneceksin.”

Harun sinyalin verip sağa saptı. Yol üste doğru kıvrılıp bir köprüden karşıya geçiyordu. Burada trafik nispeten daha sakindi.

“Birkaç ay sonra hiç saklayamayacaksın.” dedi Harun.

Işıl ona baktı biraz ters bir şekilde. “Önerin ne? Senden bir çocuk beklediğimi mi söyleyeyim? İnan bana elimden tuttuğu gibi senin kapına bırakır. Neyse ki evlendik. Yoksa evlatlıktan bile reddedebilir.”

“Saçmalama.”

“Annemi tanıımıyorsun. Görüldüğü gibi yumuşak değildir.”

“Bence ona her şeyi olduğu gibi anlat.”

“O zaman değerli kızına elveda de.”

“Aramızda sözleşme var!”

Işıl durup bir an düşündü. “O zaman da kayınvalidene merhaba de! Annem senin evine yerleşir.” Nedense bu düşünce komik gelmişti. Harun’un evlerindeki oturma odasında surat asışını, annesinin de torunu kucağında mutlulukla gezinişini hayal etmişti. Elinde olmadan kıkırdadı. Çok alçak bir gülüştü ve Harun görme-sin diye başını cam tarafından dışarıya çevirmişti. Üstelik bir kulağında yüzde elli duyma kaybı olan adamın bu tatlı kıkırdamayı fark etmesi imkânsızdı. Tabii kulak, doğru kulak olsaydı. Harun’un sağ kulağı hâlâ çok iyi duyuyordu.

Asık bir yüzle başını çevirip karısına baktı. Işıl’ın yüzünü göremiyordu. Saçları engel oluyordu.

“Komik mi?” dedi homurdanırcasına.

Işıl kendisini toplardı. Ona baktı yine. Gözlerindeki sıcaklık tam kaybolmasa da yüzü eski soğukluğuna kavuşmuş gibiydi. “Anlamadım?”

“Güldüğünü duydum.”

“Yanlış duymuşsun.”

“Gözlerin parlıyor.”

“Soğuktan. Şu kavşaktan dön. Dümdüz git. En sondaki mavi boyalı bina bizim fabrika.”

Harun sesini çıkarmadan dediklerini yaptı. Mavi bina, çevresindeki diğerlerinden daha modern görünüyordu. Yeşillikler içinde bir bahçesi vardı. Girişteki bekçi kulübesi bile oldukça modern di. Genç adam kulübenin önüne geldiğinde, Işıl ona çevirdi gözlerini.

“Hadi gel bir çay iç.”

“Gerek yok. Geciktim.” Gözleri binanın üzerinde geziniyordu.

“Nereye geciktin?”

“İşlerim var.”

“Bekler biraz daha. Hadi gel. Kahve de ısmarlayabilirim.”

Harun'un ela gözleri yavaşça karısına çevrildi. "Tehlikeyle oynadığının farkında mısın?" diye sordu ağır ağır. "Kimsenin varlığını bilmesini istemediğin kocanı kendi hayatına sokuyorsun."

İşıl durakladı. "Haklısın..." dedi sonra. "Çok dikkat çekicisin."

Herkes bu uzun ve yakışıklı adamı görür görmez merak edecekti. O haklıydı. Başına iş almadan onu gönderse iyi olacaktı fakat aklının bir yanı, yüreğinin bir köşesi, içgüdülerinin bir parçası onun hemen gitmesini istemiyordu.

Siyah cipi merak eden genç bekçi, kulübeden çıkmıştı. Dikkatle ön camdan içeridekilere bakarken, önde oturan İşıl'ı gördü. Hemen saygıyla geriye bir adım attı. İçeriye girmeden bir kenarda beklemeye başladı.

"Yine de bir kahve içebiliriz." dedi genç kadın. Bu kadar cesur oluşuna kendisi de şaşırmıştı. "Merak etme. Çok sıkıntı olmaz. Altından kalkabilirim."

"Emin misin?"

Genç kadın başını salladı. "Çok eminim. Sana garip gelecek ama sanki hemen gitmemen gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Anlamadım?"

"Bilmiyorum. Belki de başına bir şey gelecek. Kaza falan olacaktı gibi hissettim nedense."

Harun düz bir sesle karşılık verdi. "Daha iyi değil mi? Benden kurtulursun!"

İşıl elini öylesine salladı. "Saçmalama! Senden o kadar da nefret etmiyorum. Hem kızının babasız kalmasını istemem. Henüz bir bebeğe bakmaya hazır değilim. Hem de istemediğim bir bebeğe!"

Onu ikna etmek için sesini soğuklaştırmıştı. Kızı kelimesini de özellikle vurgulu söylemişti.

Harun sessizdi. Sonra o da kararını vermiş gibi hafifçe gaza bastı. Güçlü cip bahçeye gayet sakince girdi. Bekçi ikisine birden selam verdi. Genç adam geniş bahçedeki park alanına girdi. İşıl'ın otomobilinin yanına park edip motoru durdurdu.

Birlikte dışarıya çıktılar. Işıl nedense böyle güzel bir fabrikanın sahibi olmaktan haz aldı. Kocasının önünde ezilmek istemezdi. İnsanın sevdiği bir şeyi yine sevdiği birisine göstermekten aldığı hazzın aynısıydı bu.

Binaya girip ikinci kattaki odasına çıkmak için girişte yürürlerken, granit zeminde ayakkabıları ses çıkarıyordu. İkinci kata çıkan merdivenler de pırıl pırıldı.

“Tam seksen kişi çalışıyor.” dedi kocasına. “Yirmi beş kadar da masa başı personel var.”

Duvarlarda almış oldukları ödüller, katıldıkları fuarların belgeleri, pek çok standart belgesinin orijinaleri veya fotokopileri asılmıştı. Merdivenleri çıktıkça hepsi görülüyordu.

İkinci kat sessizdi. Her büronun içinde çalışan birileri görülüyordu. Kimisi bir kâğıda eğilmiş çalışıyor, kimisi bilgisayar üzerinde tasarım yapıyor, kimisi de minik gruplar halinde toplantılar yapıyorlardı. Hepsisi de koridor boyunca yürüyen iki kişiye öyle veya böyle bakmışlardı. Işıl her şey normalmiş gibi kendi odasına yöneldi. Girişte sekreteri Sibel’e iki fincan çay getirmesini söyledi.

“Ben fincan yerine normal bardakta alayım.” dedi Harun genç kıza.

Sekreter, genç adamın gözlerine bakıp kalmıştı. Işıl bunu fark ettiğinde, kocasını gerçekten de fabrikaya sokmakla hata ettiğini hissetti.

Tabii yaptığını düşündüğü hata bununla sınırlı kalmayacaktı. Elini odasının camdan kapısına attığında, içeride oturan kadını görmüştü. Sibel’in bu belayı ona haber vermesine gerek yoktu.

“Anneniz içeride Işıl Hanım!” demişti Sibel o anda. “On dakika önce geldi.”

21. BÖLÜM

“Anne!” dedi Işıl biraz şaşkınca. “Ne işin var burada?”

Kadının gözleri ise onun yanında dikelen uzun boylu yapılı adamdaydı.

“Sen demedin mi öğleden sonra gelersen çıkar alışveriş yaparız diye.”

“Öğleden sonra demiştim...” diye alçak sesle mızıldandı Işıl. Doğrusu annesini kızdırmak istemezdi. “Daha öğlen olmadı.”

“Hava çok kapalı olunca evde sıkıldım. Yemek de yeriz dedim.” Kızıyla hiç ilgilenmeden yine yanındaki adama baktı. “Siz... Siz Harun Bey değil misiniz?” diye sordu biraz şaşkınca. Ayağa kalkmıştı.

Harun başını eğdi. “Evet, benim.” dedi gayet doğal bir sesle. İhtimal o da şaşırmıştı ve yakalanmış olmanın verdiği bir sıkıntıya sahipti ama hepsinden daha doğal bir hali vardı. Sanki her gün buraya geliyordu.

“Kusura bakma, oğlum. Şaşırdım bir an. Burada görmeyi hiç beklemediğim için, ilk anda afalladım.”

“Sorun değil Ceren Hanım! Nasılsınız?” Nazikçe elini uzatmıştı. Kadının elini aynı nezaketle sıktı.

“Çok şükür, oğlum. İyiyim. Siz nasılsınız? Büyükanneniz Nuriye Hanım nasıl?”

“Biz de iyiyiz.”

Kadın bir kızına bir de Harun’un yüzüne baktı. Aklına yavaş yavaş bir sürü sorunun doluştuğu belliydi. Işıl eliyle deri koltuklardan birisini işaret etti.

“Oturmaz mısınız Harun Bey!” dedi resmî ve mesafeli olmaya çalışarak.

Genç adam onun işaret ettiği koltuğa rahatça yerleşti. Ceren Hanım hâlâ ikisi arasında göz gezdirip duruyordu. Belliydi ki ikisinin nasıl bir araya geldiğini merak ediyordu.

İşıl’ın aklı ise deli gibi çalışıyordu. Kendisi de annesinin oturmuş olduğu koltuğun yanındakine geçti. Masasının arkasında oturmak istememişti. Annesini tanıyorsa eğer, az sonra bir sürü soru soracağı açıktı. Hangi yalanı atacağını, hangi bahaneye sarılacağını bilmiyordu. Annesi her yalanını şıp diye yakalardı. Bundan emindi. Hele de şimdiki gibi eli ayağı birbirine böyle dolaşmışken! Annesinin bu saatte burada ne işi vardı ki! Fena yakalanmışlardı.

Gözleri Harun’a kaydı. Genç adamın sert gözlerinin içinde o gün ilk kez sevimli bir pırıltı belirmişti. Eğleniyordu tabii pislik! Annesi durumu öğrendiğinde, yüzünde yeni yaralarla gezmeye kendisini hazırlasa iyi olurdu!

“İşıl Hanım’a bir evrak vermek için uğramıştım ben de!” dedi Harun tembel bir sesle. “Avukat yollayacaktı. Bursa’da bir işim olunca kendim vermek istedim. Açıkçası... Oğlunuzu da kontrol etmek istedim.”

İşıl rahatlamıştı. Annesine çevrildi gözleri. Kadın bu kocaman yalanı hiç garip bulmamıştı. İsmet’le ilgili kısım, diğerlerini önemsizleştirmişti.

“Merak etmeyin. İsmet artık çok değişti.” dedi Ceren Hanım hemen savunma moduna geçerek. “Endişe etmenize gerek yok.” Sözlerinde samimi olduğunu göstermek için içtenlikle gülümsemişti. “Zaten İşıl da size söylemiştir. Değil mi kızım?”

“Evet ... söyledim anne!” dedi hemen. “İsmet artık çok değişti.”

“Öyledir umarım.” dedi genç adam. Ceren Hanım’ın dikkatini dağıtmak istese de İsmet’in adının geçişi genç adamı yeniden o öfkeli, kızgın adama çevirmek üzereydi.

Ceren Hanım bir an durakladı. Aklındaki senaryoda beliren boşluklar yavaş yavaş gün yüzüne çıkmak üzereydi.

“Siz dışarıda birlikte miydiniz?” diye sordu merakını çok belli etmemeye çalışarak. “Araban buradaydı da kızım.”

Harun ile Işıl belli etmeden bakiştılar.

“Ben taksiyle geldim anne!”

“Ben aradığımda kızınız fabrikaya gelmek üzereydi. Adresi söyleyince, navigasyondan buldum burayı. Kapıda karşılaştık.” dedi Harun.

“Anladım. İyi denk getirmişsiniz.” Gülümsedi. “Gerçi erken gelseniz bile ben buradaydım. Sıkılmazdınız.”

“Teşekkürler. Çok kalmayacağım zaten.”

“Yemeği birlikte yeseydik? Urla’dan geldiyseniz siz de açsınızdır.” Gözleri kızına kaydı. Nedense canlı gözlerinin içi daha bir parlaktı. “Değil mi Işıl? Güzel olmaz mı?”

“Çok güzel olur...” dedi Işıl yavaşça. “Harun Bey’in işi varmış. Acele ediyor biraz. Çaya zor ikna ettim.”

Aynı anda kapıdan içeriye fabrika üniformalı bir kadın girdi. Şirketin çay işiyle ilgilenen kadındı bu. Elindeki tepside üçü için çay fincanları vardı. Sadece Harun’a normal cam bardakta getirmişti.

“Belki bizim hatırımız için işini biraz geciktirir!” dedi Ceren Hanım tatlı bir ısrarla.

“Gitmem lazım gerçekten.” dedi Harun. Çayını alıp kadına teşekkür etti. Onun hayran bakışlarına dikkat etmemişti. Işıl dudaklarını sıktı. Çaycı kadın ondan en az on yaş büyüktü ama kaçamak bakışlarından ne düşündüğü de belliydi. Yakında yakışıklı bir adamla ilgili ciddi bir dedikodunun patlayacağı açıktı.

“Aslında biz de bir gün Nuriye Hanım’ı ziyaret etmek istiyoruz!” dedi Ceren Hanım şekersiz çayını keyifle yudumlarken.

Kalın kaşlar hafifçe havalandı. “Öyle mi?” dedi yavaşça.

“Evet ama tabii, siz bize hâlâ kızgın değilseniz...” diye ekledi Ceren Hanım hemen. “Sadece Işıl ve ben. Aslında İsmet de gelsin ve sizden af dilesin istiyorum ama ne onun psikolojisi şu anda buna hazır ne de sanırım siz onu henüz görmek istemezsiniz.”

“İyi düşünmüşsünüz!” dedi Harun kuru bir sesle.

“Hangisi hakkında? İsmet’i mi kastediyorsunuz? Bizim gelmek isteyişimiz hakkında mı? Biz gelebilir miyiz yani?”

Harun çayından öylesine bir yudum aldı. “Tabii.” dedi yavaşça. “Haber verirsiniz, ben olmasam da sizi karşılatırım.”

“Teşekkürler. Haber verimiz tabii, hatta bir iki hafta içinde geliriz, değil mi kızım?”

“Anne, çok erken değil mi? Hem daha kış.”

“Oralara kış gelmez, kızım. Değil mi Harun Bey? Siz gelirken hava sıcak mıydı?”

“Gayet güzeldi.” dedi genç adam ciddi bir sesle.

Kadın memnun bir şekilde gülümserken, Işıl ise kocasına ters bir bakış atmakla yetinmişti. O kadar yalan saymışken, bari havanın durumu hakkında da bir yalan söyleyiverseydi ya!

“Zaten kalacağımız bir iki saat.” dedi Ceren Hanım. Sesi biraz dramatikleşmişti. “Bayağı bir yolu geri döneceğimize göre çok kalamayız.”

Harun ve Işıl yine bakıştılar. Genç adamın gözleri karısının karnına doğru kaydı. Hamile bir kadının o kadar yolu hem gelip hem de geri dönmesi yorucu olurdu gerçekten.

“Gelmışken...” diye başladı nazikçe. Tabii Işıl onun sesindeki isteksizliği hissetmişti. “Gelmışken gece de kalırsınız. Yerimiz var.”

“Gerçekten mi? Zahmet olmasın?”

“Kalsak bile otelde kalırız biz!” dedi Işıl dudaklarını sıkarak.

“Zahmet olmaz.” dedi Harun. “Yer varken otelde kalmak saçma olur.” Sesi birden otoriter bir tona bürünmüş, Işıl’a bakan gözleri gizli bir uyarıyla dolmuştu.

“Büyükannenizi gerçekten çok sevdim. Sebebini bilmiyorum ama içim ısındı.” dedi Ceren Hanım.

“O harika birisidir. O benim aşkımdır!” dedi Harun hafif bir gülümseme ile. Sert yüzü belirgin bir şekilde yumuşamıştı. Büyükannesini hatırlayınca içinin sıcacık olduğu o kadar barizdi ki!

İşte o anda Işıl ... apaçık bir şekilde gerçeği anladı!

İnanamıyordu buna! Nasıl da bu kadar aptaldı! Nasıl da anlamamıştı! Nasıl da genç adamın sözleri karşısında farklı bir şey düşünmüştü!

“Sevdiğin kadın mıydı o? Özel birisi miydi? Yoksa sadece cinsellik miydi?” diye sormuştu Bodrum’daki yazlıkta.

Harun’un yüzü yine aynı şimdiki gibi değişmişti. *“Evet, özel bir kadın o. Sanırım ona olan sevgim ömür boyu sürecek. Hangimiz erken gidersek artık.”*

Garip bir şekilde içini huzur kapladı. Harun’un bahsettiği o kadın, elbette ki Nuriye Hanım’dı! Bunu o an anlamamıştı ama şimdi aptal kafasına bir anda dank etmişti. Evlendikleri andan bu yana hep onun bir sevgilisi olduğunu düşünmüş ve bundan hiç hoşlanmamıştı. Evlilik böyle bir şeydi galiba! İster istemez insan bir şeyleri sahipleniyordu. Hele her şeyini verdiği bir adamsa, doğal olarak saçma şeyler hissediyordu. Saçma olsa da aklına gelmesine ve kızmasına engel olamıyordu.

Oysa Harun genç bir kadından değil, büyükannesinden bahsediyordu! Ona olan sevgisi elbette ömür boyu sürecekti. Yatağına kahvaltı veya yemek götürdüğü ilk kadın oydu! Belki de hastayken götürmüştü. Belki de küçük bir çocukken! Şimdi şu yaşta bile yapmış olabilirdi. Büyükannesini nasıl sevdiği bu kadar barizken, kadın için yapamayacağı bir şey olamazdı.

“Peki!” dedi hafifçe gülümseyerek. Soğuk gözleri ısındı. “Yakında geliriz o halde.”

Kapı tarafında bir hareket olunca, hepsinin gözleri o yana çevrildi.

Işıl rastlantının bu kadarına da imkân olmadığını düşündü. Kapı ağzında duran kişi Tolga’dan başkası değildi. Bu nasıl oluyordu ki? Kırk yılda bir kimseyi umursamadan bir şey yapıyordu fakat sanki kocasının burada olduğunu duyan koşup geliyordu. Bu kadar da şanssızlık olmazdı? Millet rüyasında mı görmüştü? Başka ne vardı sırada?

“Merhabalar!” dedi Tolga sıcak bir şekilde gülümseyerek. Elinde kalınca bir klasör vardı. “Rahatsız etmiyorum ya?” Gözleri üçü arasında hızla gezinmişti. Ceren Hanım başıyla bir selam verdi. Işıl ayağa kalkmıştı.

“Hayır, tabii ki!” dedi yavaşça. “Buyur gel.”

Tolga onların önüne geldi. Önce Ceren Hanım’ın elini sıkıp hatırlarını sordu. Sonra Işıl’ın elini tuttu. En son Harun’a çevirdi gözlerini.

“Tolga, Harun...” diye kısaca tanıştırdı Işıl ikisini.

Harun’un gözleri Tolga’nın üzerinde hızla gezindi. Gerçekten de dikkat çekici birisiydi. Spor kabanının altına giymiş olduğu ince kazak, atletik yapısını belli ediyordu. Her şeyi marka gibi görünüyordu. Beyaz dişlerinin en az dördü porselendi ama olsun. Genel olarak kendisi bile beğenmişti adamı. Demek Tolga buydu? Işıl’ın ilgi duyduğu kadar vardı. Yakışıklı adamdı.

Tolga memnun bir şekilde gülümsedi. “Nihayet tanışabildik Harun Bey! Birkaç kere methinizi duydum. Öncelikle başınız sağ olsun; ama acınızı unutup bu güzide aileye verdiğiniz destekle çok büyük bir takdiri hak ediyorsunuz. Büyük fedakârlık. Sizinle tanıştığım çok sevindim.”

Elini uzatmıştı ona doğru. Harun bir an o ele baktı. Oldukça düzgün, nasırsız ellerdi.

Işıl bir ürpertiyle gerildi. Kocasının az kalsın kendisine uzatılan o eli sıkmayacağını düşündü. Neyse ki Harun belirsiz bir gülümseme ile elini uzattı. Oturduğu yerden hiç kalkmadan Tolga’nın elini sıktı.

“Teşekkürler.” dedi kısaca.

Tolga onun karşısına, Işıl’ın koltuğuna oturunca, genç kadın da mecburen Harun’un yanındaki koltuğa oturmuştu. Şimdi annesi ile karşı karşıyaydılar.

“Sene başı diye sizin muhasebenin hesaplarda bir sıkıntı olmuş sanırım.” dedi Tolga genç kadına. Elindeki klasörü önlerindeki sehpaye koydu. “Bendeki irsaliyeleri alıp hatayı düzeltmeye geldim. Gelmişken de bir merhaba diyeyim dedim.”

“İyi demişsin. Çay?”

“Gelmeden önce çok içtim. Belki sonra.” Keyifli bir şekilde gülümsedi. Gözleri yeniden Harun’a çevrildi. Harun her zamanki mesafeli haliyle duruyordu. “Sizi buraya hangi rüzgâr attı Harun Bey?” dedi Tolga.

Geliş sebebini bir yabancıya açıklamak zorunda değildi Harun. Ela gözleri hafifçe kısıldı. Böyle meraklı insanları sevmezdi. “Bursa’da işim vardı.” dedi yine de. “Gelmişken ben de bir merhaba diyeyim dedim.” Sesinde ince bir alay vardı.

Tolga keyifli bir kahkaha attı. İki kadın ne yapacaklarını bilemez şekilde bakıştılar. “Desenize ikimiz de Işıl’a sürpriz yapmış olduk.”

“Galiba.”

“Siz ne işle uğraşıyorsunuz?”

“İnşaat malzemeleri satıyorum.”

Harun sormasa da Tolga kendi yaptığı işi açıkladı hemen. “Ben fabrikaların çoğuna malzeme temin ediyorum. Akla gelen her şey. Çelik, pirinç, alüminyum, plastik falan... Bu fabrikaya da yay çeliği veriyorum.”

Çok iş yapmanın ve çok kazanıyor olmanın keyfi ile koltuğunda daha bir kaykıldı.

“Güzeldi.” dedi Harun.

“Para büyük yerlerde var arkadaşım! Sizininki gibi küçük yerlerde insan ancak karnını doyurur.”

Harun’un gözleri hiçbir şey belli etmiyordu. “Aynen öyle.” dedi sakın bir sesle.

“Bu sözler benim değil tabii. Senin gibi küçük bir işletmesi olan bir arkadaşım var. O öyle söylemişti. Geçenlerde arabamı değiştirdim. Eski Porsche’yi verip yerine son model bir Porsche daha aldım. Gerçi o da eski değildi ama olsun. Arkadaşım yeni arabanın vergisini duyunca, küçük esnaflar vergisi için bile bir sene çalışmak zorunda kalırlar dedi. Memleketin hali gerçekten çok kötü!”

Harun başını yana eğdi. “Kötü mü? Bence o kadar da kötü değil. Yoksa o pahalı arabayı nasıl alırdın?” Gözleri doğrudan Tolga’nın gözlerinin derinliklerindeydi. “Ayrıca bizim oralarda o kadar lüks arabaya gerek yok. Eski bir araba yeterli.”

“Ne şanslısın. Ben kazancımın çoğunu böyle vergilerle devlete veriyorum.”

Harun başını salladı ciddi bir şekilde. “Bursa’da lüks araba şart!”

“Ben bir lavaboya gideyim.” diyerek araya girdi Ceren Hanım. Boşalmış fincanını sehpaaya bırakıp ayağa kalktı. Kızına bir göz atınca Işıl da kalktı. Ne olduğunu anlamamıştı.

“Ben de geleyim.” dedi annesine. “Kapının şifresini değiştirmiştim.”

İki kadın odadan çıkıp genç kadının kendi özel banyosuna geçtiler. Burası oldukça geniş bir yerdi. Ceren Hanım hemen kızına döndü.

“Bu Tolga ne yapmaya çalışıyor?” diye sordu kızgınca.

“Ne oldu ki?”

“Görmüyor musun kızım? Neredeyse Harun Bey’i küçümsüyor. Zenginliği ile onu ezmeye çalışıyor.”

“Sana öyle gelmiştir, anne!” diye yalan attı Işıl. Hâlbuki o da Tolga’nın tavrının normal olmadığını fark etmişti. Gülümseyişi sahte, sözleri değişikti.

“Ne öyle gelecek, kızım? Şimdi hemen git bir şeyler yap. Tolga-cığına kaş göz işareti mi yaparsın, öpücük mü yollarsın bilmem ama kendisine gelmesini sağla. İstersen şu paspasın sopası da işe yarar.”

Onlar dışarıya çıktığı anda, Tolga da gülümseyişini azaltmıştı aslında. İki kadının gidişinden emin olduktan sonra gözlerini Harun’a çevirdi.

“Hakikaten buraya neden geldin?” diye sordu merakla.

“Söyledim ya.” Harun’un parmakları koltuğun kenarında hafifçe tıkırdadı. “Bir iş için.”

“Demek bir iş için ha?” Gülümsedi ama biraz alaycıydı. “Yıl-başında da iş için mi aradın?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu sakince. Parmakları biraz daha sert vurmaya başladı koltuğun kenarına.

Tolga biraz öne doğru geldi, hatta hafifçe eğilip tehditkâr bir ifadeye büründü. Yüzü asılmış, sesi sertleşmişti.

“Bak arkadaşım!” dedi zehir gibi bir sesle. “Ben bu numaraları yutmam!” Sözlerini anlamasını ister gibi dimdik Harun’un gözle-rine bakmış, kısa bir an duraklamıştı. “Hem de hiç yutmam! Şu kaza bahanesi ile zengin bir kadına yamanacağını sanıyorsan, çok yanılıyorsun. Alıveririm senin havanı hemen. Memlekette iş yap-a-cak yer bulamazsın. Ararsın sonra o kış kadar köyünü!”

Harun’un kaşları hafifçe kalktı. Biraz şaşırmış gibiydi. “Köy mü?”

“İşıl bana aittir. Bunu baştan bil de sonradan bozuşmayalım. Yoksa fena canını yakarım.”

Harun hafifçe dudak büktü. “Tabii sen böyle deyince, insanın inat edesi geliyor.”

Tolga şaşırmıştı. Gözlerini kıstı. “Alay mı ediyorsun sen be-nimle?”

“Epey korktum aslında. Genellikle bir şeyden korkmam ama nedense küçük sıçanlardan tiksindir, çekinirim.”

Tolga’nın yüzü simsiyah oldu. Tam bir şey söyleyecekti ki İşıl girdi içeriye. İki erkeğe baktı öylesine. İlk anda Harun’un rahat yü-züne baktığı için, Tolga’daki gerginliği fark etmemişti. Gözleri ona dönünceye kadar Tolga yeniden gülümseyen yüz maskesini takıverdi.

“Geldim!” dedi genç kadın. “Muhasebe ile konuştum. Seni bekli-yorlarmış Tolga. Bir saate kadar vergi dairesine gitmeleri lazımmış.”

Tolga durakladı. Sonra mecburen ayağa kalktı. “Anladım. Gi-deyim hemen. Sonra öğle yemeği yer miyiz İşıl?”

Genç kadın Harun’a bakmamak için epey çaba harcadı. Gerçi Tolga’nın teklifini kabul etse bile ona neydi ki? Aralarında tek or-tak nokta, karnındaki bebektir. Harun, karısını ve yaptıklarını hiç önemsemiyordu.

“Başka zamana olsun.” dedi yine de. “Annemle birlikte çıkacağız. Kadın işleri işte.”

“Anladım. Ceren anne o yüzden burada demek ki.” Keyifli bir şekilde gülümsedi. “Tamam o zaman. Çok geciktirme ama! Tamam mı? Beni ara!”

Işıl sesini çıkarmadı. Başını eğmişti sadece.

Tolga bu sefer sıcak bir gülümseme ile Harun’a baktı. Yeniden elini uzattı. “Tanıştığımıza gerçekten çok sevindim Harun! Sana Harun diyebilirim değil mi? İkimiz de aynı yaşlardayız sanırım. Bir gün Urla’yı ziyaret edebilirim. O zaman seni bulmam kolay olur mu?”

Harun yine yerinden kalkmadan onun elini sıktı. Nazik ellerine rağmen Tolga’nın el sıkışı güçlüydü.

“Kolaylıkla bulursun.” dedi sakince. “Harun dedin mi, herkes tanır. İstersen telefonumu vereyim?”

“Gerek yok. Lazım olunca ben mutlaka bulurum. Görüşmek üzere inşallah.”

“Beklerim.”

Tolga dışarıya çıkınca, Işıl gözlerini kocasına çevirdi. Meraklanmıştı. “Ne oldu şimdi?” diye sordu merakla. “İki dakikada dost mu oldunuz?”

“Bana çok kanı kaynamış!” dedi Harun. Sonra o da ayağa kalktı. “Artık gitsem iyi olacak. Siz anne kız yemeğinizi yiysin.”

“Emin misin?” diye sordu Işıl. “Bu asık suratınla nasıl oluyor bilmiyorum ama annem senden çok hoşlandı. Gelmeyince üzülecek.”

“Damadı olduğumu öğrenirse daha çok üzülür. Selam söyle kendisine.”

“Peki, seni geçireyim o halde.”

“Gerek yok. Ben yolu bulurum. Daha fazla dikkati çekme.”

“Çekeceğim kadar çektim zaten.”

Koridoru sessizce geçtiler. Fabrikanın bahçesine çıkıp araç park yerine yöneldiler. Harun yürüdükçe, ilerideki sarı renkli spor

otomobil de açığa çıkıyordu. Tolga'nın otomobili bu olmalıydı. Bulutlu havaya rağmen bile gıcır gıcır parlıyordu.

Durdu. O durunca Işıl da durmuştu.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Hiç!” dedi Harun. Mükemmel kavisli Porsche'yi süzdü bir an. Klasik, burnu sivri bir biçimi vardı ve Tolga'nın dediği gibi son model olduğu açıktı. “Sevgilinden aldığınız malzemelerin fiyatlarını kontrol etsen iyi olur çünkü bir milyon liradan pahalı bu arabayı almak için size iyi kazık atıyor olmalı.”

Işıl da spor otomobile baktı. Harun haklıydı. Bir kadın olarak böyle şeylerden hiç anlamıyor olsa da bunun fiyatını tam olarak biliyordu. Tolga gururlanarak kendisi söylemişti.

Harun otomobilin sağından yanaştı. Bir an öylece durdu. Sonra beklenmedik bir şey yaptı. Elini aynasına doğru uzattı. Hiç zorlanmadan, bir çekişte yerinden söküverdi. Araçla aynı renk olan sağ ayna şimdi bağlantı kabloları ile birlikte aşağıya doğru sarkıyordu. Kırılan bir iki küçük parça yere düştü.

Işıl şoke olmuştu. Gözleri kocaman açıldı. “Ne... Ne yaptın sen?” dedi kekeleyerek.

Harun yine onun yanına geldi. “Hiç dedim ya.” dedi sakince. “Tolga'nın bizim köye daha çabuk gelmesi için minik bir davet sadece!”

“Sen delirmişsin! Ne köyü? Ne daveti?”

“Sevgilin bunun ne olduğunu bilir, sen merak etme!”

Işıl bir aynaya bir Harun'un yüzüne baktı. Genç adam iki araç ötedeki kendi cipine doğru yürümeye başladı. Işıl ardından koşarak yetişti.

“O sevgilim değil.” dedi aceleyle.

“Öyle mi? Neden öyle davranıyor o halde?”

“Bana evlenme teklif etti!” deyiverdi Işıl.

Harun durdu. Eli cipinin kapısında, onun gözlerine baktı. Bir şey demeden süzdü sadece. Neden sonra dudakları kıpırdadı.

“Hadi geriye dön. Hava soğuk, üşüyeceksin.”

“Üşümüyorum. Bir şey demeyecek misin?”

“Tebrik mi etmeliyim? Senin adına karışık bir durum!” Kapıyı açtı. Koltuğuna oturdu. “Eee? Kabul edecek misin?”

“İki kocalı olunabiliyor mu?” diye soğuk bir sesle homurdandı Işıl. “Beş altı ay sonra düşünebilirim belki.”

“O kadar oyalayabilecek misin?”

Genç kadın omuz silkti. “Gerçekten seviyorsa, bekler.”

Harun bir süre onun güzel yüzünü süzdü. Sonra hiç umulmayacak bir şey söyledi. Başını salladı. “Değerli bir şey için bekle-nir!” dedi ağır ağır. Gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı. “Ben beklerdim fakat o adam sana göre değil, Işıl! Bunu bil!”

Işıl şaşırmıştı. Harun’un da annesi gibi düşünmesi ilginçti. Tolga gibi yakışıklı, nazik, anlayışlı bir erkek için neden bu kadar ters düşünüyorlardı ki? Soğuk gözlerle baktı. “Ben senin gibi düşünmüyorum. O beni anlıyor. Senden çok daha nazik! Benden nefret etmiyor. Kardeşimin hatası için beni suçlamıyor. Onun yanında mutluyum. Hem de çok.”

Harun motoru çalıştıran düğmeye bastı. “Şanslı adam...” dedi yavaşça. Birden konuyu değiştirdi. “Urla’ya geleceğiniz zaman benim de oralarda olmamı ister misin, yoksa bir bahane bulup ortadan kaybolayım mı?”

Genç kadın bu kadar hızla konu değişince hafifçe afallamıştı. Harun’un onu önemsemediğini bir kere daha anlamıştı. Ona sadece çocuğunun annesi sıfatıyla bakıyordu.

“Bana kalsa...” diye başladı bu düşüncenin acısı ile. “Senin orada olmamanı tercih ederim.” Durdu. Harun bir şey demeden ona bakıyordu. “Diğer yandan annem buna çok üzülür. Biz geldik diye kaçtığını düşünür ki bunu hiç istemem.”

“Yani?”

“Lütfen sen de orada ol! Kalacağımız zaten bir iki saat.”

“Gece de kalırsınız. Ona göre bir şeyler alın yanınıza.” Sesi yine otoriterdi.

“Sorun olmasın?”

“Olmaz.”

“Peki, tamam.” dedi Işıl çok inat etmeden. “Gelirken seni ararım. Bana evin konumunu atarsın. Doğrudan sizin eve gelirsem, annem şüphelenir. Evin yerini nereden bildiğimi sorarsa konum attı derim hiç değilse.”

“Peki...” Genç adamın gözleri bir an onun güzel dudaklarına kilitlenmişti. O dudakları Tolga’nın öpüp öpmediğini merak etti. Farkında olmadan direksiyonu tutan parmakları kasıldı. Dişlerini sıkı. Bu düşünceden hoşlanmamıştı. Kapıyı sertçe çekti. “Dikkat et kendine!”

“Ederim...”

Genç kadın geri çekildi. O park yerinden çıkıp giderken derin bir nefes aldı. Az önce bu soğuk ve karanlık havada bile canlı olan ruhu, o gidince nedense birdenbire ezilmişti. Siyah cipin fabrikadan ayrılışını dalgın gözlerle izledi. Sonra o da geri dönmek üzere binaya yöneldi. Tolga’nın sarı otomobilinin önünden geçerken durakladı.

Neden yaptığını bilmiyordu ama ani bir kararla aracın sağına yöneldi. Aynadan kırılıp yere düşen bir iki parça plastiği eğilip eline aldı. Avucunda tutabileceği kadar küçüklerdi. Yeniden doğrulduğunda, binadan bu sefer de Tolga çıkmıştı. Işıl bir şey belli etmeden ona yöneldi. Tolga genç kadının yalnız olduğunu görünce gözlerini fabrikanın giriş kapısına yönlendirmişti. Harun çoktan uzaklaştığı için hiçbir şey görememişti tabii.

“Gitti mi?” diye sordu Tolga.

“Evet.” Avucundaki kırık plastikleri gizlemek için elini hafifçe geride tutuyordu.

“Onu kapıya kadar mı geçirdin?” Hafif kinayeli bir ses tonu vardı.

“Tabii ki. Ona büyük minnet borcumuz var.” Işıl’ın yüzü asılmış, sesi sert çıkmıştı. Tolga hemen gülümsedi.

“Doğru. Büyük iyilik yaptın. Neyse, biz muhasebeyle işleri hallettik. Büyük sorun değilmiş. Yemeğe çıkamıyor muyuz gerçekten? Ben Harun ile çıkacaksın, bana bahane uyduruyorsun zannettim.”

“Hayır, annemle çıkacağız biz. Niye bahane uydurayım ki?”

Adam omuz silkti. “Ne bileyim!” Gülümsedi. “Çok yakışıklı adam. Belki...” Sustu.

“Bana göre o kadar da yakışıklı değil.” dedi Işıl düz bir sesle.

Tolga’nın gülümseyişi daha da yayıldı. “Cidden mi? Bak işte buna çok sevindim. Sanırım biraz kıskandım.”

“Kıskanacak bir şey yok. Adam bizden nefret ediyor. Fark etmedin mi?”

“Evet, biraz donuk birisi. Hiç sevmem böyle kasıntı tipleri. Tabii ki ona iyi davrandığın için seni suçlamıyorum. Mecbursun doğal olarak fakat bu yemek işini unutma tamam mı? Seni özledim. Beni en kısa zamanda aramanı bekliyorum.”

“Olur, ararım.”

Tolga eğilip onu yanağından öptü. Sonra otomobiline doğru yöneldi. Tam koltuğuna oturup motoru çalıştırmıştı ki geri manevra için gözü sağ aynaya kaydı. Kaşları çatıldı. Sonra onun yerinde olmadığını anladığı anda irkildi. Ayağına bir ton yük düşmüş gibi hemen dışarı fırladı.

“Ne olmuş buna böyle?” dedi hayretle. Koşarak aracın çevresini dolanmıştı. Kırık aynayı ağır yaralı bir canlıyı tutar gibi şefkatle ellerine aldı. “İnanamıyorum ya! Ne oldu? Nasıl oldu?” Rüyasında sayıklar gibiydi. Gözleri Işıl’a çevrildi. “Ben geldiğimde sağladım!”

Işıl biraz ona doğru yanaştı. “Emin misin?” diye sordu üzülmüş gibi. “Yanındaki bu araba şirket arabası ve sabahtan beri burada duruyordu.” dedi. “O çarpmış olamaz. Dışarıda birisi çarpıp kırmış olmasın?”

“İmkânsız!” dedi Tolga acı dolu bir sesle. Hâlâ inanamıyormuş gibi aynaya bakıyordu. “Fark ederdim.” Gözleri yerde gezindi.

Kırılma anında ayna parçalarının hiç değilse birazı yere düşmüş olmalıydı ama ıslak zeminde hiçbir şey yoktu.

“En son nerede durdun?”

Tolga düşündü bir an. “Sanayinin girişinde bir büfeden sigara aldım.”

“Biliyorum orayı. Sürekli kamyonlar geçer. Sıkışık. Belki o zaman kırılmıştır. Sonra da fark etmeden buraya kadar gelmişsindir.”

Tolga sıkılı dişleri ile onayladı. “Belki de...” dedi. İyice düşünüp hatırlamaya çalıştığı belliydi.

“Gidip taktırırsın. Büyük para değildir sanırım. İstersen ben karşılayayım. Eğer burada oldu diyorsan?”

Tolga otomobiline fazla özen gösterdiğini fark edip hemen politik bir manevra yaptı. Nasılsa artık yapılacak bir şey yoktu. Olan olmuştu. “Saçmalama ya! O kadar da önemli bir şey değil. Alt tarafı ayna! Gerçi bu aynalar çok pahalıdır ama ben hallederim merak etme. Kaskom var.”

İsteksizce aynayı geri bıraktı. Kablolarından kopmazdı inşallah. Işıl’ın yanından geçerken, rahat bir şekilde gülümsemeye çalışıyordu. Hemen servisine gitmeliydi.

“Görüşürüz!” dedi biraz aceleyle. Açık kapısından otomobiline binip kapıyı çekti. “Ara beni.”

“Peki.”

O gittikten sonra Işıl da hemen binaya girdi. Hava buz gibiydi ama son ana kadar üşümemişti. Sadece Tolga’nın, otomobiline tapması ve garip tavrı havayla birleşince üşümesine sebep olmuştu. Merdivenleri çıkıp odasına geldiğinde, annesini yine otururken buldu. Televizyonu açmış bir şeyler izliyordu.

“Gitti mi?” diye sordu kızına. Soran gözleri kızının üzerindeydi. Elinde bir fincan taze çay vardı.

“Kim?”

“Bebeğinin babası olan adam tabii ki!” dedi Ceren Hanım öldürücü bir sakinlikle. Gözleriyle önündeki sehpanın üzerinde duran

birkaç kâğıdı işaret etti. Işıl da o kâğıda baktı. Baktığı anda da bembeyaz olmuştu. Karnındaki bebeğin 3D teknolojisi ile çekilmiş ilk ultrason resimleri orada duruyordu. Çantasından çıkıp nasıl oraya gitmişti ki?

Ceren Hanım uzanıp resimlerden birisini aldı. “Telefonun çalınca alıp bakayım dedim. Çantadaymış. Sonra çantanda kazara neleri buldum bil bakalım!”

Işıl sessizce duruyordu.

Ceren Hanım elindeki ultrason resminin üzerinde yazan isme belki ellinci defadır göz attı. Sonra tehditkâr bir şekilde kızının beyazlamış yüzüne baktı. “Anlat bakalım sayın Işıl Burlu... Bu olay nasıl oldu?”

22. BÖLÜM

“Hepsi bu!” dedi Işıl gözlerini annesine çevirerek. Karşılıklı oturuyorlardı. Hikâyeyi en başından anlatmıştı. “Sonra Bodrum’a gittiğim o cuma günü, Harun’la gizlice evlendik. Sadece büyükanne Nuriye ve bir iki arkadaşı biliyor.”

Ceren Hanım o kadar uzun süre sessiz kalmıştı ki Işıl onun ne zaman patlayacağını merak etmeye başladı.

Sonunda annesinin dudakları kıpırdadı. “Ne kadar da ... iğrenç bir adammış bu!” dedi ağır ağır. “Demek İsmet’e karşılık bir bebek istedi ha! Hâlâ inanamıyorum! Elli kere anlatsan da inanamayacağım.” Rüyada gibiydi. Gözleri dalgınlamıştı.

“Harun her şey olabilir ama iğrenç birisi değildir anne!” dedi Işıl kaşlarını hafifçe çatarak.

“Onu mu koruyorsun bir de? Sana zorla yaptırdığı şeye baksana!”

“Bunu biliyorum. Bu yüzden ben de ona çok kızıyorum ama yine de iğrenç demek içimden gelmiyor. Beni zorlamadı. Bana seçenek sundu. Sadece benim başka bir çarem yoktu. Diğer türlü İsmet yıllarca içeride kalacaktı.”

“Allah’ım!” dedi kadın inlercesine. Sonra gözleri onun karnına doğru kaydı. Bluzundan henüz bir şey belli olmuyordu. Hâlâ ince ve zarıftı. “Sen şimdi hamilesin, öyle mi?”

“Evet.” Annesinin yüzüne bakarken, başka ne diyeceğini bilemiyordu. “O kötü birisi değil. Bana da hiç kötü davranmadı. Tamam, kızgındı, teklifinden hiç vazgeçmeyip beni zorladı ama ... gerçekten de tek istediği bir bebektir. Başka bir şey değil. Ne paramı

ne de beni istiyordu! Sadece bebek... Zaten onunla bir kere beraber olduk. Hemen hamile kaldım.”

Kadının kaşları çatıldı. “Doğal yollardan?..”

İşıl kızardı biraz. Gözlerini kaçırды. “Evet, doğal yollardan. Öyle bir şart koymuştu.”

“O ilk miydi diye sormama gerek yok sanırım?”

“Anne!” dedi genç kadın hayretle. “Beni ne zaman bir erkekle gördün? Tabii ki o ilk.”

Kadın ters ters ona baktı. “Seni Harun’la da görmedim ama maşallah beyimizden gayet güzel hamile kalmayı becermişsin. Bebek Tolga’dan mı diye iğrenç bir soru da bir an aklımda gezinmedi değil!”

İşıl’ın gözleri irileşti iyice. “Anne ya!” diye isyan etti uzatarak. “Sen beni dinlemiyorsun! Ben her şeye rağmen, sırf namusum yüzünden, bizden nefret eden, sevmediğim bir adamla evlenmek zorunda kaldım. İstesem evlenmeden de çocuk yapabilirdim. Tolga’yı niye katıyorsun şimdi işin içine?”

“Ondan hoşlandığını söyleyip duruyorsun. Bebek, Harun geri zekâlısından olmasındansa, Tolga’dan olsun diye düşünebilirdin!”

“Asla!” İşıl iyice kızmış gibiydi. “Tolga birkaç kere elimi tuttu. Bir iki kere de yanağımdan öptü. Hepsi bu!”

“Aman iyi! Çok itici bir herif! Harun ona beş basar!” Gözlerini kıstı. O uzun yakışıklıya karşı hemen yumuşamak istemiyordu. “Neyse! Konuyu saptırmayalım. Neredeyse ölümü görüp sıtmaya razı olma moduna geçeceğim.” Uzanıp yeniden ultrason resimlerinden birisini aldı. Biraz inceledikten sonra karşısında oturan İşıl’a baktı. “Kız mı?” Yine de sesi biraz yumuşamıştı.

“Evet...”

“Harun o kadar yolu seninle muayeneye girmek için mi geldi?”

“Evet... Tabii benim zorumla! Ben çağırdım.”

“Kız oluşuna üzülmeyi mi?”

“Hayır.”

“Hiç mi?”

“Hiç!”

“Hani erkek çocuk istiyordu soyunun devamı için?”

“Ben de anlamadım.” Annesi soruları otomatikçe bağlamıştı. Daha aklında kim bilir kaç bin soru vardı. “Hatta kız oluşuna sevindi.” diye ekledi kendisi de biraz şaşkın bir sesle.

“O niye?”

“Benim gibi ailesine düşkün bir kızı olmasını tercih edermiş.”

“Öyle mi dedi?” Kadının kaşları kalkmıştı. “Hoş bir tutum!” Gizli öfkesi iyice azalmış gibiydi. “Doğrusu senin yaptığını hiç onaylamasam da ... büyük bir fedakârlık olduğunu kabul ediyorum.” Gözlerini hafifçe kaçırmıştı o sıra. “Sadece İsmet’i değil, beni de kurtarmış oldun. Kafayı yiyecektim az kalsın.”

“Biliyorum.”

“Yine de niye yaptın kızım ya! Bir çare bulunurdu!”

“Bulunamazdı anne! Gördün sen de! Her şey daha kötüye gidiyordu. Daha da kötüye gidecekti. Başka hiçbir şansımız yoktu. Harun... Harun da vazgeçmişti üstelik. Bebek istemiyordu. Ben zorla ikna ettim.”

“Sen mi ikna ettin?” Sesi şaşkındı.

“Evet. Sözlerini tutması gerektiğini hatırlattım. Tek çıkış yolumuzun kapanmasına izin veremezdim. O... O hiçbir şekilde anlaşmaya razı değildi. Üstelik evlenmemizi istediğimde, kesinlikle vazgeçmişti.”

“Bir şekilde ikna ettin yani?”

“Evet.”

“Ne sözler verdin?”

Işıl kızardı. İçgüdüsel bir savunma ile parmakları birbirine kenetlendi. Oturduğu yerde kıpırdandı. “Hallettim işte bir şekilde.” dedi yavaşça. Kocasına karşı sıcak olmaya ve yatakta isteklerine karşı çıkmayacağına dair verdiği sözden bahsedemezdi.

“Sana kötü davrandı mı peki?” diye sordu Ceren Hanım huzursuzca.

“Davranmadı dedim ya!”

Kadın dişlerini sıktı. Güzel kavisli kaşları da çatılmıştı. “Aptal! Ben ondan mı bahsediyorum? Yatakta diyorum! Sana eziyet etti mi? Tokat falan?”

Işıl hemen başını iki yana salladı. “Hayır! Kesinlikle öyle bir şey yapmadı.”

“Ya?...” Yutkundu. Ne sormak istediği belliydi. “Ya beraberken?” diyebilirdi sonunda. “İlk kez olunca...” Gözlerini kısa bir an için kaçırdı. “Neyse, sen anladın işte onu! Canını acıttı mı bilerek?”

“Doğrusu çok nazikti!” dedi Işıl bir iki saniye sonra. “Aslında benim de en büyük korkum oydu. Hâlâ kızgındı çünkü; fakat öfkesini çok iyi kontrol etti. Çok nazik ve ilgiliydi.” O geceyi hatırlayınca, kızgın bir adamla sevişmesinin güzelliği de aklına dolmuştu.

“Demek ilgiliydi? Sonra?”

“Sonra...” Omuz silkti genç kadın. “Yeni evli bir çift arasında normal olarak olabilecek şeyler, bizim aramızda da oldu işte! Bebek nasıl yapılır bilirsin. Çok merak ettiğini bildiğim için söylüyorum ki hoşuma gitmesi için elimden geleni yaptım.”

“Gitti mi peki?”

Işıl durakladı bir an. Sonra başını salladı. O annesiydi. Ondan pek utanmıyordu ve galiba annesi de gerçeği duyup rahatlama ihtiyacı içindeydi.

“Açıkçası çok güzeldi, anne! Bu saçma anlaşmanın ... en güzel yanıydı.” Yine de itirafının etkisiyle biraz kızarmıştı. “Hadi tamam! Bu kadar sorgu yetmez mi? Her şeyi anlattım işte!”

Kadın kendisini toparladı. Kızının son cümleleri gerçekten de biraz rahatlmasına sebep olmuştu. Işıl’ın ilk tecrübesi, hayatının geri kalanında erkeklerden nefret etmesine sebep olabilirdi de! “Ben yine de bu kadar saçma bir şeye razı olamam!” dedi Ceren Hanım. Ses tonu kararlı olduğunu gösteriyordu. “Hem kızımı zorla hamile bırakacak hem de torunumu alıp gidecek! Bu olamaz!”

“Anne! Anlaşmamız böyle!”

“Olmaz. Razı olamam dedim!”

“Başka çaremiz yok.”

“Torunum benimle kalacak.”

“Bu konuda bir şey yapamazsın. Harun daha aynı dakikada mahkemeye başvurup İsmet’i yine içeriye sokar.” Genç kadının sesi çaresizdi.

“Saçmalama kızım! İsmet kurtuldu artık. Yeniden bir yargılama olacak değil ya!”

“Harun’un avukatı bilirkişi raporunu dosyadan gizlice çıkarttı. Alkol testi de yeniden düzenlendi ama orijinaleri hep ellerinde. Tek bir hatamızla her şey yeniden başlar. Harun şikâyetini geri alır. İsmet bu sefer ya sonsuza kadar kanundan kaçır ya da intihar eder.” Annesini ikna edebilmek isterken gözleri irileşmişti biraz.

Ceren Hanım durgunlaşmıştı yine. O kesin kararlı hali yok olmuştu. “Yapar mı sence?”

“Kim? İsmet mi, Harun mu?” Ceren Hanım sessizce bakıyordu. Işıl başını salladı. “Anne! Anla artık! Başka şansımız yok.”

“Şimdi torunumu ona mı vereceksin?”

“Evet, söz verdim. Sonra da boşanacağız. Sen de şimdiden o kadar duygusal olma! Daha ortada bir şey yok. Çocuk doğmadı bile! Henüz anneanne olmadın.”

Kadının gözleri yine onun karnına kaydı. “Peki benden daha ne kadar zaman gizleyecektin?”

Işıl suçluluk ve utançla başını eğdi. “Olabildiği kadar uzun süre...” dedi yavaşça. “Hatta...”

O susunca Ceren Hanım tamamladı sözlerini. “Hatta hiç habirim bile olmayacaktı, öyle mi?”

“Evet. Doğuma yakın, bir bahaneyle buradan uzak bir yere gidecektim. Üzülmeni istemiyordum.” Başını kaldırdı. “Özür dilerim. Belki sana söylemeliydim ama ... yapamadım işte. Kendimi zaten kötü hissediyordum. Utanıyordum da...”

Ceren Hanım hâlâ sessizdi. Sonunda dayanamayıp yerinden kalktı. Onun yanına, koltuğun koluna oturdu. Kızının elini tuttu. Hafifçe sıktı.

“Utanacağın bir şey yapmadın sen!” dedi kızının güzel gözlerinin içine bakarak. Kendi gözleri sulanmıştı. “Olağanüstü fedakâr, olağanüstü yürekli bir kadınsın sen! Senin gibi bir kızım olduğu için her zaman gurur duydum. Her zaman da duyacağım. Yaptığın hiçbir şey sana olan sevgimi yok edemez!”

Işıl’ın da gözleri sulanmıştı. O da annesinin zarif elini sıktı. “Gerçekten mi?”

“Evet... İnan bana, böyle bir şey yapacağını bilseydik, ne ben ne de İsmet izin verirdik. Senin bu kadar üzülmene, acı çekmene asla müsaade etmezdik.”

Işıl gülümsemeye çalıştı ama ıslak gözlerle bunu yapmak zordu.

“Benim açımdan ... hepsi geçti gitti.” dedi annesine. “Ben pişman değilim. Sizin mutluluğunuz, benim yaptığım saçmalığa değdi.”

Ceren Hanım sessizdi. Sonra sevgiyle kızına sarıldı. Işıl da ona sarılmıştı. Bir süre öyle sarmaş dolaş durdular. Ceren Hanım kızının saçlarını okşuyordu. İpek gibi sarı saçlar parmaklarının arasında kayıp gidiyordu. Küçükken de böyle okşardı. Işıl hangi yaşa gelirse gelsin hep küçük kızı kalacaktı. Onun yüreğindeki saf çocuğun hiç büyümediğini bir tek kendisi görebiliyordu. Tüm soğuk görünümüne rağmen aslında o kadar sıcak bir kadındı ki!

Şimdi de küçük kızı, anne mi olacaktı?

Çok merak ettiği bir şey daha vardı. Dünyanın en sağlam sözleşmesini bile yapmış olsalar, Işıl yeni doğmuş kızını Harun’a nasıl teslim edebilecekti ki?

“Ne olacak şimdi?” diye sordu.

“Hiç.” dedi Işıl. Sesi üzgündü.

Ceren Hanım beklenmedik başka bir soru daha sordu. “Bu evliliğin, devam etme gibi bir şansı var mı peki?”

Işıl irkildi. Başını annesinin omuzundan geri çekti. “Asla olmaz!” dedi ona.

“Neden?”

“Çok basit! Aramızda düşmanlıktan başka bir şey yok! Mecburi bir evlilik bizimkisi... Ben yapmaya mecbur kaldığım şey için ona kızgınım. O da ailesinin kaybında payım olduğu için bana öfke duyuyor!”

“Senin ne suçun var ki?”

“İsmet’i şımartmışım. O kadar pahalı ve güçlü bir araba almalıymışım. Her şey bir yana, İsmet’in ablası olmam bile yeter.”

“Sana o kadar kızgın gibi görünmüyordu!” dedi Ceren Hanım düşünceli bir şekilde.

“Görünmüyor olabilir ama öfke duyuyor işte! Onun buradayken bana gülümsediğini hiç gördün mü? Hayır, bir kere bile gülümsemedi. Hep mesafeliydi. Tolga’yı bile kıskanmadı. Bana bakarken dahi ruhu daralıyor adamın.”

“Ciddi bir adam sadece. O Tolga gibi cıvık değil. Bence kişiliği öyle.”

“Neyse boş ver anne! Benim için önemli değil. Ne hali varsa görsün. Hiç umurumda değil zaten.”

Ceren Hanım tecrübeli bakışlarla kızının parlak gözlerini süzüyordu. Onun her ifadesini, her tepkisini iyi bilirdi. Sesindeki her değişimi şaşmaz bir şekilde fark ederdi fakat şimdi nedense çok fazla ayrıntı yakalayamıyordu. Onun hamile oluşunu bile anlayamamışken, şimdi kızının içinde bulunduğu karmaşayı tam olarak nasıl anlayabilirdi? Şu bir gerçektir ki bu olay, Işıl’ın değişmesine sebep olmuştu.

Kim bilir... Belki de değişmesine sebep olan şey sadece İsmet’in yaratmış olduğu felaket ve sonuçları değildi!

Belki de Harun’un da bu değişimde bir payı vardı.

23. BÖLÜM

Işıl dikkatle otomobili sürüyordu. Dışarıda inanılmaz güzel bir hava vardı. Havanın güzelliğine dayanamayan pek çok kişi aracına atlamış, ailesiyle birlikte deniz kenarlarına akın etmişti. O yüzden Urla da kalabalıktı. Sağdan soldan her yerden insanlar yola fırlıyor, her yerden araç çıkıyordu. Şüphesiz okulların on beş günlük ara tatile girmesi de insanlarda gezme isteğini artırıyordu.

Ceren Hanım camı indirdi biraz.

“Ne kadar güzel bir hava!” dedi kendi kendine konuşur gibi. Derin bir nefes alıp, yüzünü gösteren sıcak öğlen havasını ciğerlerine çekti. “Sanki yaz geldi. Daha şubata bile girmedik.”

“Birkaç gün kaldı.” diye mırıldandı Işıl.

“Eskiden nisana kadar soğuk olurdu.”

“Mevsimler değişiyor artık.” Öndeki araca selektör yaktı. Önü boş olduğu halde aşırı yavaş gidiyordu. Yavaş gitmekte inat edince, sinyali verip solladı. Yanından geçerken de uyarı olarak kornaya bastı. Sürücü ters ters bakmakla yetinmişti.

“Çok var mı daha?” diye sordu Ceren Hanım on dakika sonra. Gözleri yolun sağında kalan masmavi denizdeydi.

Genç kadın annesine baktı. “Az kaldı.” dedi. Yolu gayet iyi hatırlıyordu. Harun’un evine sadece iki kere gittiği halde, çevredeki pek çok şey tanıdık geliyordu. “Niye?” diye kinayeli bir şekilde sordu. “Benden sıkıldın mı?”

“Çok hoşsohbet olduğun söylenemez.” dedi kadın da dalga geçer gibi. “Zaten mesele o değil?”

“Damadını mı özledin yoksa?” Onun da sesi şakacıydı.

“Olabilir. Doğrusu bu adama bir türlü istediğim kadar kızamıyorum.” Bu itirafın utancı ile kızına baktı. “Yanlış mı yapıyorum?”

İşil sessizce durdu birkaç saniye. Sonra omuz silkti öylesine. “Harun’un sana doğrudan bir terbiyesizliği olmadı. Kötü bir şey de yapmadı.”

“Bana yapmadı ama ya sana yaptıkları?”

“Yaptığı her şeyi ben kendim istedim anne! Bunun bilincindeyim. Her ne kadar o acımasızca davranmış olsa da ben ne yaptığımı biliyordum.”

“Yine de onun derdi İsmet’leydi. Senden böyle bir şey isteyerek intikam almayı düşünmesini bir türlü hazmedemiyorum.”

“Birisinden alacaktı. Belki ben olmasam, İsmet’in durumu daha da kötü olabilirdi.”

“Anlamadım?”

“Sana hiç söylemedim ama İsmet’in başına hapiste hep kötü şeyler geliyordu. Önceleri rastlantı zannettim. Küçük kazalar, minik yaralanmalar oluyordu.”

“Nasıl yani?”

“Öyle işte. İsmet’in başına ufak tefek kazalar gelince, Harun’dan şüphelendim. Elinin cezaevine kadar ulaştığını düşündüm.”

“Ciddi misin?”

“Evet, ciddiym. Harun’un çevresi çok geniş. Nasıl bu kadar çok insanı tanıyor bilmiyorum. Belki de yaptığı iştedir. Ayrıca herkes ona garip, saf bir saygı duyuyor. Adam haklı olarak İsmet’ten gerçekten nefret ediyordu. İlk buluşmamızda, ondan kardeşime artık bir zarar vermemesini rica ettim. Senin çok üzgün olduğunu söyledim. Hiçbir şey demedi ama sonradan İsmet’e yapılan bas-kılarda azalma oldu.”

“Püf ya!” Kadın sıkıntıyla iç çekti. Kızının ne kadar da çok derdi olmuştu böyle! Kimseye belli etmeden ne kadar da çok şeyle uğraşmıştı. “Peki, ben ne yapacağım şimdi? Onu görünce nasıl davranacağımı inan hiç bilmiyorum.”

“Kendin gibi davran. Dedim ya, adamın seninle hiçbir işi yok. Seninle ilgili tek bir kötü söz söylemedi, hatta bu anlaşmayı sana da söylemem konusunda beni uyardı. Yani sen ona istediğin gibi davranabilirsin. Düşman olmak zorunda değilsin. Tüm yaptığı beni hamile bırakmak!”

“Dalga geçme!” dedi annesi homurdanarak.

“Ciddiyim ben.”

“Ya sen nasıl davranacaksın?”

Genç kadın gözlerini kıstı. Harun’un evi görünmüştü. Ona nasıl davranacağını kendisi de bilmiyordu fakat onun nasıl davranacağını tahmin edebiliyordu. Muhtemelen düşmanca olacaktı.

Kocasıyla olan konuşmasını hatırladı. Annesi olayı öğrendikten bir gün sonra onu aramış, telefonda kısaca konuşmuştu.

“*Annem her şeyi öğrendi!*” demişti ona.

Harun sessiz kalmıştı bir süre. “*Nasıl?*”

“*Biz dışarıdayken telefonum çalmış. O da alıp bakmak istemiş. Çantamdaki ultrason resimlerini görmüş.*”

“*Sonra?*”

“*Sanırım seni vuracak.*” Böyle bir anda espri yapmak saçma olurdu belki ama dilini tutamamıştı.

“*Sıraya girmesi lazım. Şu Tolga’n var öncelikle. Hâlâ beni aramamasına şaşırdım. Aynayı görmedi mi?*”

“*Aynayı senin kırdığını söylemedim, aptal adam! Bana borcun var artık.*”

“*Öyle mi?*”

“*Evet.*”

“*Neden?*”

“*Ne neden? Borç mu?*”

“*Neden söylemedin?*”

Işıl dudağının kenarını ısırdı. “*O siyah kuşak sahibi ödüllü sporcudur.*” diye kıvrımıştı. Neden söylemediğini kendisi bile bilmiyordu. “*Aranızdaki olay büyür de her şey ortaya çıkar diye*

korktum. Hem sanırım o yaptığını hak etmişti. Sana hava attığını biz de hissettik.”

“O ukalayı gerçekten beğeniyor musun?”

“Bu konuyu yine konuşmasak? Konumuz bu değil zaten.”

Harun durup düşünmüştü. *“Peki, konuşmayalım. Niye aradın? Buraya gelmekten vazgeçtiğinizi söylemek için mi aradın?”*

“Hayır! Üzgünüm ama onun için değil. Sadece annemin artık durumu öğrendiğini bilmeni istedim.”

“Yani?”

“Büyükanneyi yine de ziyaret etmek istiyor ama orada sana nasıl davranır bilmem. Sana çok kızgın.”

“Sorun değil.” demişti Harun. *“Tabii umarım ki bebek konusunda saçma bir fikri yoktur.”* Sesi sertleşmişti.

“Hayır!” demişti Işıl yavaşça. *“Bebek yine senin...”*

O konuşmadan sonra aradan neredeyse üç hafta geçmişti. Her cuma telefonla arıyordu genç adam. Konuşmaları yüzeyseldi ve genellikle bebeğin sağlığı üzerineydi. Ancak bebeği sorarken elbette Işıl'ın sağlık durumunu da öğreniyordu.

“Geldik!” dedi annesine.

Ceren Hanım da yaklaştıkça beliren eve bakmaya başlamıştı. Kış günü olmasına rağmen soğuğa dayanıklı çiçeklerle çevriliydi. Bahçede bir sürü kasımpatı, renk renk sıklamen vardı. Kış gülleri de her yerdedi.

“Ne kadar güzel bir ev!” dedi kadın hayranca.

Bahçede Nuriye Hanım bir şeylerle uğraşıyordu. Güneşi görünce çiçeklerle ilgilenmeye karar vermiş olmalıydı. Elinde bahçe makası, gelen araca doğru döndü. İçindekileri görünce yüzünde tatlı bir tebessüm belirdi. Bahçe makasını yere bıraktı. Başörtüsünü düzeltip yavaşlayan otomobilin durmasını bekledi.

“Hoş geldiniz!” dedi otomobilden çıkan Ceren Hanım’a.

Annesi de gülümsüyordu. Nuriye Hanım’da insanı çeken doğal bir samimiyet vardı. Kitaplarda tarif edilen o cadaloz büyükannelere

hiç benzemiyordu. Belki de yaşından kaynaklanan o saf olgunluğa sahip olduğu içindi.

“Hoş bulduk!”

İki kadın birbirine sarıldı. Nuriye Hanım, Işıl’a döndü. Gülümseyen gözlerinin yeşilliği şimdi mutluluktan parlıyordu. Genç kadının ince vücudunu hızla süzdü. Hava sıcak olduğu için, Işıl sadece beyaz boğazlı kazağıyla duruyordu. Kabanı araçtaydı. Göbeği artık daha belirgindi. Elmas kolyesi de kazağının üstünde pırıl pırıl parlıyordu.

“Bebiş ortaya çıkmış!” dedi ılık bir sesle.

Işıl elini karnına götürdü. Artık hamile olduğunu gizlemek zorunda olmaması onu rahatlatıyordu. “Evet. Beş ay olacak neredeyse.” dedi hafifçe gülümseyerek.

Nuriye Hanım yan gözle Ceren Hanım’a baktı. Onun gerçeği öğrendiğinden haberi vardı. Harun söylemişti. Ceren Hanım pek kızgın görünmüyordu. Zamanla kızını ve yaptığını affetmiş olmalıydı. Yanında duran Işıl’a çevirdi yeniden gözlerini.

“Daha da güzelleşmişsin.” dedi ağır ağır. Elini uzatmıştı. Işıl saygıyla öpüp alına koydu onun elini. Doğrulduğunda, bu iltifatın dolayı hafifçe kızarmıştı.

“Teşekkür ederim.” dedi utanarak.

“Hamilelik her kadını böyle güzel yapmaz.”

Ceren Hanım da kızını süzüyordu. Büyükannenin haklı olduğunu biliyordu. Kızının yüzüne farklı bir güzellik yerleşmişti. Üstelik Urla’ya yola çıktıklarından beri gözleri bir başka parlıyordu. Acaba bunda kocası Harun’un bir payı var mıydı? Yoksa güneşli güzel bir günün etkisi miydi?

“Eviniz çok güzelmiş.” dedi büyükanneye dönerek.

“Teşekkürler. Ben de seviyorum burayı. Gelin şöyle çardağa geçelim. Hava çok güzel! Çayım da hazır.” Hep birlikte çardağa yöneldiler. Çardakta elektrikli çaycı vardı. Tertemiz bardaklar da masanın üzerinde duruyordu. Ayrıca kapalı bir cam kabın içinde

küçük kurabiyeler ve çiğ börekler nefis görünüyordu. “Aç mısınız? Yemek hazırlayayım mı size?”

“Gelmeden önce bir şeyler atıştırmıştık.” dedi Ceren Hanım.

“Peki. Zaten Harun bizi bir yerlere götürecekmış. Şimdilik bunlarla idare edebiliriz.”

“Çiğ börek mi bu?” diye sordu Işıl daha ilgili olarak. Gözleri parlamıştı.

“Evet. Sever misin?”

“Bayılırım.”

“Sevindim. Hem kıymalı hem peynirli yaptım. Harun kıymalı sever.”

“Ben de peynirli severim.” dedi Işıl. Kocasıyla yine zıt olmak onu şaşırtmamıştı. “Siz oturun. Çay servisini ben yaparım.”

O çayları bardaklara koyarken, diğer iki kadın kendi aralarında bir sohbete başlamıştı. Genç kadının önlerine bıraktığı yiyeceklerle birlikte sohbetlerine devam ettiler. Onların karşısındaki bir koltuğa yerleşen Işıl, elinde olmadan gözlerini etrafta gezdirdi. Nuriye Hanım bu bakışı fark etmişti. Hiç belli etmeden onun aklındaki soruyu cevapladı.

“Harun birazdan gelir. Sabah İzmir’e gitmişti. Siz gelmeden önce aradı. Yoldaymış.”

“Sorun değil.” dedi Işıl ilgisiz bir sesle. “Biz zaten onun için değil, sizin için geldik.”

Yaşlı kadın gülümsedi. “Teşekkür ederim. Çok iyi ettiniz. Her zaman beklerim. Kış olunca iyice yalnızlık çekiyorum burada.”

“Siz de gelin.” dedi Ceren Hanım içten bir sesle. “Bursa’da sizi ağırlamak bizi mutlu eder. Biz de çok kalabalık değiliz. Gelirseniz mutlu oluruz.”

Işıl sesini çıkarmadı. İki kadının birbirlerini yakın akraba olarak gördüklerine emindi. Oysa üçü de bu evliliğin yakında sonra sona ereceğini biliyordu.

Geleli daha on dakika olmamıştı ki bahçeden içeriye bir otomobil girdi. Hepsinin de gözleri o yana dönmüştü. Kia marka beyaz araç otoparka girdi. İçinden çıkan Harun uzun adımlarla onlardan yana yürüdü. Artık hiçbir topallama belirtisi görünmüyordu. Üzerinde beyaz bir gömlek ve kaşe bir ceket vardı. Kot pantolonun bu kadar yakıştığı ikinci bir adam görmemişti Işıl. Uzun bacaklarının düzgün ve kaslı olmasından olabilirdi. Bir erkek olarak çarpık olmayan, güzel bacakları olduğunu gayet net hatırlıyordu. Hafızasından hiç silemediği o sert kalçaları da unutmamak lazımdı. Başka unutamadığı şeyler de vardı ama şu anda hatırlamak hiç işine gelmiyordu.

“Kusura bakmayın.” dedi Harun önlerinde durarak. Yüzü her zamanki gibi mesafeliydi. “Daha erken gelirdim ama İzmir çıkışında kaza vardı. Trafik sıkışmıştı.” Elini uzatıp Ceren Hanım’ın elini kibarca sıktı. “Hoş geldiniz Ceren Hanım!”

Ceren Hanım nasıl davranacağını bilemeden hafifçe başını eğdi. En iyisi abartılı davranmamaktı. Nasıl davranacağına, Harun’un tavrına göre karar verecekti. “Hoş bulduk.” dedi kısaca. Hafifçe gülümsemişti.

Harun gözlerini Işıl’ın soğuk yüzüne çevirdi. “Hoş geldin.” dedi gayet düz bir sesle. “Yolculuğunuz nasıldı?”

“Yavaş geldik.” dedi Işıl. “Sorun çıkmadı. Eski cipe ne oldu?”

“Bir alıcı çıkınca sattım gitti. Kışın soğuk oluyordu zaten.”

“Diğer araba?”

“O duruyor.” Gözleri Ceren Hanım’a döndü. “Buraya ilk kez mi geliyorsunuz?”

“Urla’ya mı? Çok eskiden, genç bir kızken gelmişim ama çok değişmiş. Evli değilim daha. Çok değişmiş.”

“O halde çaydan sonra güzel bir tekne gezisine ne dersiniz?” diye sordu genç adam. “Devam çayımızı orada içeriz. Akşam yemeğimizi de teknede yeriz.”

Ceren Hanım gülümsedi. “Tekne mi? Harika olur.”

“Güzel.” Gözleri yeniden Işıl’a döndü. “Miden bulanmaz değil mi?”

“Bulantılarım geçeli çok oldu!” dedi Işıl biraz tersçe. “Neredeyse beş aylık hamileyim ben Harun Bey! Unuttun mu? Tam olarak dört ay, on dokuz gün!”

Harun ne diyeceğini bilemeden durmuştu. Nuriye Hanım ve Ceren Hanım birbirlerine muzipçe baktılar. Dev gibi adamın bu soğuk sarışın karşısında biraz güçsüz olduğunu hissetmişlerdi.

Genç adam kendisini çabucak topladı. “Peki, siz hazır olunca çıkarız o halde.”

“Önce eşyaları yerleştirelim.” dedi Nuriye Hanım. “Bu gece buradasınız, değil mi? Harun öyle söylemişti. Çok sevindim buna.”

Anne kız birbiriyle baktılar. “Zahmet olmasın!” dedi Ceren Hanım.

“Daha neler!” dedi Nuriye Hanım. “Hadi oğlum, siz Işıl ile valizleri çıkarın. Biz de birer çay daha içeriz.”

Genç kadın yerinden kalktı. Kocasını onu beklemişti. Yan yana otomobile doğru yürüdüler. Bagaj açıktı. Harun iki küçük valizi aldı. “Teknede hava biraz soğuk olabilir.” dedi gözleri onun üzerinde gezinirken. “Bu şekilde üşüyebilirsin. Yanına kalın bir şeyler almayı unutma.”

“Alırım. Kabanım da var.” Birlikte eve doğru yöneldiler. “Umarım gelmemiz seni rahatsız etmedi.”

“Pek değil.” dedi Harun ilgisizce.

“Aslında ben istemiyordum ama annem çok taktı buna. Onu kıramadım. Senin memnun olmayacağını da biliyordum. Durumumu öğrendikten sonra bile annem gelme isteğinden vazgeçmedi.”

“Bana o kadar kızgın görünmüyor.”

“Evet...” dedi Işıl dudak bükerek. “Sanırım seni seviyor. Hayalindeki damatsın.” Harun yan gözle bakınca, hemen sözlerini açıklamaya girişti. “Yani uzun boylu, yakışıklı, ağır başlı bir damadı hangi anne istemez? Maddi durumun da fena değil.”

Harun sesini çıkarmadı önce. Evin kapısından içeriye girmişlerdi. İki de ayakkabılarını çıkarıp birer terlik giydiler. “O adam ile görüşüyor musunuz?” diye soruverdi Harun birden.

“Kim?” Anlamıştı aslında.

“Tolga.”

“Evet... Niye?”

“Evli olduğumuzu biliyor mu peki?”

“Tabii ki hayır! Kardeşim bile bilmiyor. Sadece annem. Avukat Levent de öğrendi doğal olarak.”

Evin içi sıcaktı. Genç kadın gözlerini etrafında gezdirdi. Evlendikleri gün de içeriye girmişti. Gerçi sadece mutfak tarafına girip çıkmıştı ama evin o eski tarz yapısını hemen görmüştü. Bodrum’daki ev daha moderndi. Bu iki katlı ev ise yer yer eski tarz yapısını koruyordu. Oturma odasının bir tarafındaki camların önü şark odası şeklindeydi mesela. Üzerinde hâlâ oturulduğu belli olan sedirler vardı. Odadaki televizyon ve koltuklar yeni olmakla birlikte, post modern olmasından da özenle kaçınılmıştı.

Işıl evin o kendisine has tarzını sevmişti. Büyük şehirlerdeki bir apartman dairesine ait o sıkıcı düzen yoktu. Samimi ve sadeydi.

“Büyükannem alt katta yatıyor.” dedi Harun. “Yaşlandığı için birkaç yıl önce aşağıda yatmaya karar verdi. Ben üst kattayım. Banyolu iki odamız daha var. Birisi alt katta, diğeri üst katta. Sen hangisini tercih edersin?”

Işıl düşündü bir an. “Biz annemle aynı odada da yataydık. Aynı oda açmaya gerek yok.”

“Yerimiz var. Dilersen alt kattaki odada kalabilirsin. Orası biraz küçüktür ama daha moderndir.”

Işıl dudak kıvrıdı. “Bence annem alt katı tercih eder. Sabahın köründe kalkıp çay içmek gibi bir zevki vardır.”

“Peki.” Harun onu diplerde bir yere doğru götürdü. Evin arka tarafında, küçük demesine rağmen gayet geniş bir odaydı.

Işıl içeriye göz attı. Harun valizi yatağın yanına bırakmıştı. “Güzelmış.” dedi genç kadın. Harun sesini çıkarmamıştı. “Kardeşinin odası mı burası yoksa?” diye sordu ona.

“Değil.”

“Benim yatacağım oda?”

Genç adam başını eğdi. Odanın kapısına yönelmişti. “Evet.”

Birlikte üst kata çıktılar. Harun’un onu soktuğu oda daha genişti. Kocaman bir yatak vardı. Çok modern döşenmişti. Duvar boydan boya aynalı dolaptı. Genç kadın yerdeki halıdan duvardaki tabloya kadar her şeyin ne kadar zevkle seçilmiş olduğunu fark etti. Gözleri, etrafında ilgiyle gezinirken, Harun ona baktı.

“Merak etme. Odada Mahsun ve Şebnem’e ait ne varsa büyü-kannem kaldırdı. Siz geliyorsunuz diye her şeyi temizledi.”

Işıl, yaşlı kadının inceliği karşısında ona yeniden sevgi duydu. Anılardan kurtulmak zor olsa gerekti. “Çok güzel bir oda.”

“Evet. Şebnem yengem çok zevkliydi.” Işıl’ın azıcık eşyayla dolu valizini dolabın yanına bırakmıştı.

“Senin odan hangisi?”

“Niye? Benimle mi yatmak istiyorsun?” Genç adamın sert gözleri hafif bir alayla kısılmıştı.

Işıl da alayla kaşlarını kaldırdı. “Niye? İstesem rahatsız mı olursun?”

Harun omuz silkti. “Burada daha rahat edersin diye düşünüyorum.”

Genç kadın gözlerini yine odada gezdirdi. Harun’un onu ne yatağında ne de hayatında istemediği gün gibi açıktı. Canının sıkıldığını gizlemeye çalışarak valizine doğru yürüdü. “Ben de öyle düşünüyorum zaten. Güzel oda. Sevdim. Şimdi izin verirsen şu eşyalarımı yerleştireyim de kırılsın.”

“Peki. Üstüne kalın bir şey almayı unutma.”

Harun odadan dışarıya çıkınca, genç kadın bir iki saniye onun arkasından kötü kötü baktı. Aslında odayı hiç sevmemişti. Odanın

her köşesine o zavallı çiftin anıları sinmişken, burada nasıl rahatça uyuyabilirdi? Keşke başka bir oda isteseydi. Banyosu, tuvaleti olmasa da olurdu. Koridorda gördüğü ortak banyoyu kullanabilirdi. Evde başka kimse yoktu nasılsa.

Aşağıya indiğinde, annesi için de kalın bir kazak almayı unutmamıştı. Yanlarına gitti. Harun elinde bir bardak çay, iki kadını dinler görünüyordu.

Genç adam Işıl'ı görünce, gözlerini bir an üzerinde gezdirdi. Karısının vücudu hâlâ çekici formunu koruyordu. Beyaz boğazlı kazağının altındaki dik göğüslerinde bir değişiklik yok gibiydi. Sadece göbeği belli belirsiz büyümüştü. Uzaktan bakan birisi bu detayı fark etmezdi bile. Sarı saçları hafif rüzgârda uçuşuyordu. Doğrusu hamilelik ona yaramış gibiydi. Yüzü sanki daha da mı güzel olmuştu? Bu güzel kadından uzak durması gerektiğini biliyordu. Işıl'ın öfkesi ve nefrete yakın olan hisleri, kendisi gibi bir adamı bile üzebilirdi.

Gözlerini ondan kaçıramadan önce Işıl'ın gözleri ile kesişti bakışları. O soğuk gözlerde hiçbir zaman bir sıcaklık olmayacak gibiydi.

Işıl kazaklarının bulunduğu poşeti yere bırakıp Harun'un yanına oturdu.

“Ne oldu?” diye fısıldadı hafifçe. “Niye bana bakıyordun öyle? Şişmanlamış mıyım?”

Genç adam çayından bir yudum aldı. “Çok güzel olmuşsun.” Işıl şaşkınca ona baktı. “Cidden mi?” Bunu beklemiyordu işte. “Kimse söylemedi mi?”

“Büyükanne ve sen sadece!”

“Hamilelik yaramış.” Kaşının birisi kalktı. “Tolga da mı söylemedi?”

Işıl umursamaz bir yüz ifadesi ile mırıldandı. “O beni her zaman beğeniyor.”

“Sen?”

“Sorguya mı çekiyorsun beni?”

“Söyle hadi.”

“Ben de onu beğeniyorum. Çok yakışıklı ve kültürlü! Zengin, çalışkan, kadınlarla konuşmasını bilen birisi.”

Kendi aralarında konuşan Nuriye Hanım ve Ceren Hanım konuşmalarını bitirmişlerdi. Yaşlı kadın torununa baktı.

“Gidelim mi artık Harun?”

Genç adam gözlerini karısından ayırıp başını salladı. “Hazırsanız gidelim büyükanne! Güneş kaybolmadan birkaç koy gezeriz.” Yerinden kalkmıştı.

Birkaç dakika sonra masanın üzerindeki toplamlar, mutfığa bırakmışlardı. Harun da siyah cipini çıkarıp binmeleri için öne çekmişti. Işıl öndeydi. Diğer iki kadın arkada oturmayı istemişlerdi. Cip hareket ettiğinde, Ceren Hanım merakla sordu.

“Bahçe kapınızın kilidi yok mu?”

“Buralarda kimsenin kilitli bahçe kapısı yoktur. Çoğu evin kapısı bile kilitli olmaz.” dedi Harun.

“Bizim oralarda hırsız kaynıyor. Çok fazla işsiz insan var. İnsan geceleri ürküyor bazen. Neyse ki evimiz de çevremiz de kameralarla donanımlı.”

“Bizim kameramız da yok. Buralarda hırsızlığa kimse tenezzül etmez.”

Nuriye Hanım arkadan mırıldandı. “Biraz da Harun’dan korkarlar.”

Işıl yan gözle kocasına baktı. Adamın yüzünde pek bir ifade değişikliği olmamıştı. Ondan neden korkarlardı acaba? Urla’nın en eski ailesinden geldiği için mi? Onunla yan yana yürüdüğü zamanları hatırladı. Karşılaştığı ve selamlaştığı insanların yüzünde korkudan ziyade sevgi ve saygı vardı. Kazanın olduğu gece hastanenin önü ve ertesi gün mezarlık inanılmaz kalabalıktı. İnsanlar korktukları kişiye bu kadar bağlı olmazlardı.

Başını yine yola çevirdi. Limana doğru gidiyorlardı. Aklında ise Harun’a karşı yumuşamama düşüncesi vardı. O hâlâ kendi gözünde fırsatçı, çocuk için onu zorlamış kötü kalpli bir adamdı.

Yakışıklı olabilirdi. Çok iyi sevişiyor da olabilirdi fakat kötüydü işte. Hikâyenin bütününe bakınca, ondan sonsuza kadar nefret etmesi gerekirdi.

“Tekne arkadaşımın.” dedi Harun. Otomobilden inmişler, limanda epeyce büyük bir teknenin önüne gelmişlerdi. “Turistlere kiraliyor çoğu zaman.” Tekneden o sırada Harun’un yaşlarında, orta boylu bir adam çıktı. Gülümseyerek yaklaştı. Arkadan atkuyruğu yaptığı saçları ve sakalı ile eski moda korsanları andırıyordu. Siyah kot ve krem kazak bu görünüşünü pekiştiriyordu.

Harun, arkadaşını onlara tanıştırdı. “Bekir. Çocukluk arkadaşım. Ceren Hanım ve kızı Işıl...”

Adam neşeli bir tipe benziyordu. Anne kızın elini sıktı gülümseyerek. “Hoş geldiniz, tekneme şeref verdiniz.” dedi. Sonra büyükanneye dönüp elini öptü. Onun da hatırını sordu. “Nasılsın büyükanne?”

“İyiym Bekir! Sen nasılsın? Çocuklar?”

“Hepsi iyi. Bensu okullar tatile girince kızı alıp Ankara’ya annesinin yanına gitti. Oğlan benimle kaldı. Arkadaşlarıyla takılıyor o da.”

“Özledin mi?”

Adam sırıttı. “Doğrusu biraz kafa dinledik oğlanla fakat gelsinler artık. Evde bulaşıklar dağ gibi oldu. Kızımı da özledim hakikaten.”

Işıl konuşmayı öylesine dinliyordu. Adamın, karısından çok kızını özlemiş olduğunu düşündü. Belki Harun’la evli kalsalardı, o da en çok kızını özleyecekti. Acaba Harun iyi bir baba olabilecek miydi? Kızına hak ettiği sevgiyi verebilecek miydi? Yoksa kötü bir kazanın ürünü olduğu için kızına mesafeli ve ilgisiz mi olacaktı?

Tekneye bindikten sonra Kaptan Bekir ipi çözüp motoru çalıştırdı. Limandan kolayca çıktılar. Teknenin kenarlarında ve burunda seyir için oturma yerleri vardı. Ayrıca kalabalık grupların rahatça oturup yemek yiyebilecekleri camlarla çevrili kapalı bir alan da vardı fakat şimdilik hava güzeldi. Hafif ama ılık bir rüzgârdan

başka bir şey yoktu. O yüzden herkes teknenin burnundaki geniş alanda oturuyor, hayranlıkla değişen kıyı manzarasını izliyordu.

“Kabanını veya kazağını giy.” dedi Harun çok emredici olmayan bir sesle. “Rüzgâr hafif de olsa, alışık değilsen çarpabilir.”

Işıl’ın yanakları, güneşin ılık baskısıyla şimdiden kızarmıştı bile. Güneş gözlükleri ardından kocasına baktı. Sonra hiç itiraz etmeden yanına almış olduğu poşete uzanıp içinden kırmızı kazağını çıkardı. Giydikten sonra diğer kazağı da annesine uzattı. Nuriye Hanım’ın omuzlarında zaten bir şal vardı. Başörtüsü de onu rüzgârdan koruyordu.

Harun, karısının giyindiğini gördükten sonra kaptan köşküne doğru uzaklaşmıştı. Ceren Hanım, damadının kızına karşı olan bu belirsiz ilgisi karşısında ne düşüneceğini bilemiyordu. Kendi kazağını alıp giyerken, bakışları Harun’un geniş sırtındaydı. Sonra da kızının yüzüne çevirdi gözlerini. Gözlüğünü çıkarmış olan Işıl, uzun saçlarını düzeltmekle meşguldü. Onun da mavi gözleri bir an Harun’un sırtına çevrilmişti. O gözlerde öfke veya kızgınlık yoktu. Kızının bu adamdan düşündüğü kadar nefret etmediğini hissetti. Onun, Tolga’nın arkasından bir kere bile böyle baktığını görmemişti.

Işıl yeniden güzel koyları seyretmeye başladı. Yüzüne vuran güneşi hissederek sürekli değişen manzaranın keyfine varıyordu. Keyif aldığı, pırıltılı gözlerinden beliydi. Harun, kaptan köşküne çıkıp biraz Bekir ile sohbet etmişti. Teknede bir çalışan daha vardı. Altmış yaşlarındaki adam, onların önüne sıcak çay ve atıştırmalıklar getirdi. Kadınlar arada sırada konuşuyorlar, birbirlerine keşfettikleri güzel manzarayı gösteriyorlardı.

Bekir bir saat kadar sonra tekneyi sakın bir koyun içinde demirledi. Burada hiç rüzgâr yoktu. Manzara harikaydı. Koyun önündeki daracık kayalık hariç, geri kalan her yer ormanlıktı. Koydaki ağaçlardan inanılmaz güzellikte kuş sesleri geliyordu. Şimdi erkekler bir şeylerle uğraşmaya başlamışlardı. Teknenin ortasında, mangal yapmak için bir düzenek vardı. Işıl belli etmeden onların

ne yaptığını izliyordu. Odun kömürü çok az bir duman çıkararak hemen tutuştu.

Harun yanlarına geldi. “Akşam yemeğini burada yeriz diye düşündüm.”

“Harika olur!” dedi Ceren Hanım. Gerçekten mutlu olduğu belliydi. Onun da yanakları kızı gibi temiz havadan ve güneşten dolayı kızarmıştı.

Harun Işıl’a baktı. “Balık avlamayı sever misin?”

Genç kadının kaşları kalktı. “Bilmem ki!” dedi. “Hiç avlamadım.”

Harun durdu bir an. “Denemek ister misin? Yemekler pişinceye kadar.”

Işıl hevesle yerinde kıpırdandı. “Evet!” dedi dudaklarında hafif bir gülümseme ile. Gözleri de parlamıştı. “İsterim.”

“Gel!” dedi ona Harun. “İsterseniz siz de gelin Ceren Hanım! Arkaya geçeceğiz. Oradan balık tutmak daha rahat olur.”

“Siz gidin.” dedi kadın. “Biz Nuriye Hanım’la sohbet ederiz.”

İkisi birlikte teknenin arkasına geçtiler. Harun ona uzun bir kamış verdi. Altı metrelik, Işıl’ın tutabileceği hafiflikte ama çok güçlü bir kamıştı. Onu bir sandalyeye oturtup kamışın ucuna nasıl yem takılacağını gösterdi. “Bu koyda tüm diğer koylardan fazla balık vardır. Kendileri gibi balıkları yemeyi severler.” Bir yandan da iğneye ince kesilmiş bir parça balık etini geçiriyordu. Aynı ipin üzerinde birden fazla iğne vardı. Hepsine de aynı özenle balık eti taktı. “Şimdi oltayı ileriye doğru savur. Çok ileri gitmesi önemli değil. Aç balık nasılsa onun kokusunu alır.”

Işıl ayağa kalktı. Kamışı ileriye doğru savurmak üzere sıkıca tuttu. Harun arkasına geçmiş, kolunu nasıl tutacağını göstermişti. Genç kadın kamışı arkadan öne savurdu. Bir vınlama sesi ile birlikte ucunda kurşun olan misina, balıklarla birlikte ileriye doğru uçtu. Durgun suyun içine küçük bir ses çıkararak gömüldü. Oltanın makarası biraz daha döndü durdu.

“Gerginleştirebilir şimdi biraz.” dedi Harun. Genç kadın makarayı biraz çevirip gerginliğini aldı. “Şimdi bekleyelim bakalım.”

Işıl yeniden sandalyesine oturdu. Güneş gözlüğünün ardındaki gözleri denizdeydi. Bir dakika sonra gözleri istemsizce kocasına kaydı. Genç adam yan tarafa kaykılarak oturmuştu. Gür saçları hafif rüzgârda salınıp duruyordu. O da kendisine bakıyordu. Güneş gözlüğü olmadığı için kısılmış ela gözlerinin bakışı apaçık ortadaydı.

“Bekir Bey evli olduğumuzu biliyor mu?” diye sordu.

“Söylemedim. Misafirlerim dedim.”

“Merak edip sormadı mı?”

“Şimdilik hayır.”

“İyi. Seni bir işinden alıkoymadık değil mi? Bizimle olmak zorunda değildin.”

“Yanında olmamdan sıkılıyor musun?”

Genç kadın yutkundu. Sıkılıyor muydu gerçekten? Hayatını tamamen değiştiren bu adamın varlığının onu sıktığını söylemek zordu. Dürüst olmak gerekirse, buraya onun da olacağını bilerek gelmişti. Garip bir şekilde bu farkındalık onu hiç rahatsız etmemişti, hatta eve ilk geldiğinde Harun’u göremeyince, onun orada olmayacağını düşünmüştü ve keyfi kaçmıştı.

“Elini uzat!” dedi aniden. Harun şaşırmıştı. Genç kadın kamışı tek eline alıp, gözlüğünü saçlarının üzerine attı. Sonra kendi küçük elini kocasına uzattı. “Hadi ver elini.” Parlayan gözlerle bakıyordu.

Genç adam hafif ileriye kaykılıp elini karısının eline bıraktı. Işıl onun iri elini tuttu. Kendi karnına doğru çekti. Genç adam anlamıştı sonunda. Avucu kazağının üstünden yumuşakça karnına dokundu.

“Hissediyor musun?”

Harun’un kaşları çatılmıştı. Hissetmeye çalıştığı belliydi. “Pek değil.” dedi sonra.

“Kımlıdıyor, hissetmedin mi?” Kalın kazağının altından hissetmek biraz zordu. Tam kocasının elini kazağının altına sokmuştu ki bebeğin kıpırdanışı son buldu. Bir iki saniye öyle durdular. Yeniden kıpırdanma olmayınca Işıl iç çekti. “Uyudu sanırım.” dedi hafifçe gülümseyerek. “Kızın çok uykucu.”

Harun onun gözlerine takılıp kalmıştı. O kadar güzel bir şekilde parlıyordu ki denizin mavisini bile geride bırakırdı. Güzel dudakları daha da kırmızı olmuştu. Genç adam elini zorlukla onun karından ve elinden geri çekti.

“Kardeşine yeni bir araba almışsın diye duydum.” Gözlerini denize çevirerek konuşmuştu.

“Şey... Evet. Ehliyetini geri alınca, yeni araba istedi.” Onun bunu nereden duyduğunu sormaya korkuyordu. “Öyle büyük bir şey değil ama. Düz vitesli, küçük bir araba.”

“Senin küçük dediğin araba, yüz elli beygirlik bir hız canavarı. Umalım ki yine büyük bir kaza yapmasın. Bu sefer yakasını asla kurtaramaz.”

“Onu sık sık uyarıyorum.”

“Uyarmakla olmaz. Almayacaktın. O yaşta arabaya ne gerek var? Yaşıtları gibi bırak otobüsle, metroyla gitsin okuluna.”

İşil’in duruşu hafifçe değişti. “Çok mutsuzdu. İsteğine karşı çıkmadım. Sanırım sevinmesini istedim.”

Harun bir an sessizce durdu. Genç kadının gerildiğini hissetmişti. Sonra konuyu uzatıp bu güzel günde üzülmelerini istemedi. Aldırmazca başını salladı. “Peki, senin bileceğin bir iş! İnşallah pişman olmazsın. Ben kardeşine pek güvenemiyorum.”

“Lütfen böyle konuşup felaket tellallığı yapma bana! Zaten bizim evden onun okulu çok sapa kalıyor. Mecburdum.”

Harun hafif bir nefes çekti içine. Sonra beklenmedik bir şey yaptı. Gülümsedi. “Tamam, anladım. Sen balığına konsantre ol. Bu zengin koyda bir tane bile balık yakalayamazsak eğer, yarın Urla’ya inemeyebilirim. Bekir çok konuşur maalesef.”

“Bu kadar tanınmak ve sevilmek kötü bir şey olsa gerek.” İşil da aralarındaki barışa geri dönmek istemişti. Hafifçe gülümsedi o da.

“Tanınmak zor değil. Delice bir şey yaparsın olur biter. Herkes seni tanır. Birisi tarafından sevilmeğe ise zordur. Sevmekten çok daha zor.”

Genç kadın merakla ona baktı. Onun sevmekten kastı ne olabilirdi ki? Aşk mı? Harun daha önce bir kadını gerçekten sevmiş miydi acaba? Sevgisine karşılık bulamamış mıydı?

Nedense bu düşünce içini sıkar gibi olmuştu.

Aynı anda Işıl'ın diğer elindeki kamış gerildi. Avucundan kurtulacak gibi oldu. İkisi birden irkildiler. Harun uzanıp kamışı ve onun elini yakaladı hemen. Makara hızla dönmeye başlamıştı. Işıl bir çılgılık atıp doğruldu. Gözleri denizin içinde sağa sola giden misinadaydı. Kamış inanılmaz bir şekilde gerilince, genç adam karısının arkasına geçti. Makarayı nasıl çevireceğini, arada gerginliğini almak için nasıl bekleyeceğini kulağına fısıldadı.

Genç kadın makarayı çevirdikçe, balık görünmeye başlamıştı. Sırtını yasladığı kocasından aldığı güvenle, dimdik ayakta duruyordu. Bekir ve diğerleri de onun sevinç çılgılığını duyunca yanlarına gelmişti. Hepsi denizden çıkacak balığa bakıyordu. Artık balık tamamen görünür halde ve çaresizdi. Misininin izin verdiği ölçüde sağa sola doğru çırpınarak yüzüyordu. Ceren Hanım ise telefonunu çıkarmış, her şeyi kamerayla canlı kayıt altına almaya başlamıştı.

Bekir ucunda kocaman bir file olan kepçeyi aldı. “Orfoz bu!” dedi hayretle. “En az bir metre...”

Kepçeyi suya doğru uzattı. Filenin içine giren büyük balık ne kadar çırpınsa da kaçması imkânsızdı. Zorlukla tekneye çektiler. Işıl mutlulukla zıplıyordu yerinde. Harun ise balıktan ziyade onun mutluluğunu izliyordu. Fileden çıkarılan büyük balık birkaç zıplayıştan sonra kıpırdamadan yerinde durdu. Nefes almaya çalışıyordu. Belki de bir şoka girmişti.

“En az yirmi kilo!” dedi Kaptan Bekir. “Çok şanslısınız Işıl Hanım!” Yardımcısının uzattığı bir pense ile balığın ağzındaki iğneyi çıkardı. Küçük bir iğnenin bu kadar büyük bir balığı tutabilmesi ilginçti. Çok fazla kan da akmadığı gibi, balığın hissiz ağzına hiç zarar vermemişti.

Genç kadının ışıltılı gözleri birkaç saniye sonra ışıklarını kaybetti. Bakışları kocasına döndü. Onun bakışlarını hisseden Harun, karısının içindeki sıkıntıyı da hissetmişti.

“Harun...” dedi Işıl yavaşça. “Ne olacak şimdi?”

Bekir ve Harun karşılıklı bakiştılar. Nuriye Hanım ve Ceren Hanım, yerde kıpırdamadan yatan ve nefes almaya çalışan balığı merakla izliyorlardı. Gerçekten büyük, güzel bir balıktı.

Harun hafif bir nefes aldı. “Bence...” dedi yavaşça. “Bugünün en güzel olayını gerçekleştirdin. Böyle bir balığı yakalamak herkese nasip olmaz. Hem de böyle basit bir olayla. Bu başarıyı kayıta altına aldıktan sonra ... balığı denize geri bırakabiliriz.”

Işıl’ın gözleri parladı yeniden. “Gerçekten mi?” dedi mutlulukla. Bu kadar güzel bir deniz canlısının ölümüne sebep olmak vicdanını sızlatacaktı. Bu balık bu yaşa ve bu boya gelinceye kadar kim bilir ne badireler atlatmıştı. Kim bilir ne fırtınalar görmüş, ne yırtıcılardan kaçmayı başarmıştı. Erkeklerin onu denize geri salmaya kıyamayacakları korkusu yüreğinde gezindiği sırada, kocasının bu sözleri içine bir ferahlık vermişti.

“Şu anda mangal menümüzde balığa ihtiyacımız yok. Önemli olan bu sporun keyfini almandı.”

Işıl yerdeki balığın yanına çökerek birkaç fotoğraf çekti fakat sanki avını değil de kedisini seviyormuş gibi eli balığın göğsündeydi. “Hadi!” dedi aceleyle. “Boğulacak şimdi.”

Hayvanın denize geri atılışını da kameraya çeken Ceren Hanım’ın, kızının vicdanlı davranışı karşısında gözleri sulanmıştı. Duğanın kenarını ısıırıyordu bir yandan. Balık suya girdiği ilk bir iki saniye kıpırdamadan durmuştu, hatta yüzü sanki onu izleyen insanlara dönmüştü. Müteşekkire bir bakıştan sonra hafif bir kuyruk darbesi attı. Yavaşça derin sularda kayboldu.

Herkes eski yerlerine geri çekilirken Bekir’in sesi yankılandı. “Hadi bakalım. Mangalda etler pişmek üzere. Çok oyalanmadan gelin de sıcak sıcak yiyelim. En fazla beş dakikanız var.”

Işıl oltayı bırakmıştı. Yeni bir av istemiyordu. Bir an ne yapacağını bilemeden kocasına bakmıştı. Sonra uzanıp pürüzsüz yanığına bir öpücük kondurdu.

“Teşekkür ederim!” dedi ona.

Harun şaşırmıştı. “Niye?”

“Beni anladığın için.” O anda utanıp, ellerini yıkamak için oradan çabucak uzaklaştı.

Yemek güzeldi gerçekten. Etin her türlü vardı. Tavuk sevenler için o da unutulmamıştı. Alkol almadan güzel bir ziyafet verilmişti. Teknede çalan hafif Türk müziği, konuşmalarına eşlik ediyordu. Bekir çok hoş sohbetti. Bir sürü hikâyesi vardı ve konuşurken insanları eğlendirmeyi becerebiliyordu. Harun’un çok konuşmaması genç kadını şaşırtmadı. Aslında onun öyle çok geveze bir adam olmaması hoşuna gidiyordu.

Limana hava karardığı zaman dönebildiler. Genç kadın, Bekir’e ve yardımcısına bu güzel gün için teşekkür etti. Kabanına sarınmıştı. Güneş gidince hava hemen serinlemişti.

“Yine bekleriz Işıl Hanım!” dedi adam gülümseyerek. “Bugünkü başarınız için de tebrik ederim. Urla’nın en büyük balıklarını yakaladınız.”

Genç kadın cip ile eve geri dönerken, Bekir’in ne demek istediğini düşünüyordu. Bir an durup kocasına baktı.

“Bekir Bey, *Urla’nın en büyük balıkları* derken, dili mi sürçtü yoksa yakaladığım balıkla birlikte seni de mi kastetti?” diye sordu merakla. “Ben bir tane balık yakaladım çünkü.” Arkadan Nuriye Hanım kıkırdamıştı. Harun sesini çıkarmadı. Genç kadın bu sefer büyükanneye döndü. “Harun’un burada çok mu talibi vardı?”

Kadın omuz silkti. “Talip demeyelim de bazı kızların hayalini süslediği doğru!”

“Yok öyle bir şey!” diye homurdandı Harun.

“Eminim çok üzölmüşlerdir!” dedi Işıl biraz ters bir sesle.

“Varsa bile üzülemezler. Kimse evli olduğumuzu bilmiyor. Unuttun mu?”

“Belli ki Bekir Bey biliyor.”

“Bilse de kimseye söylemez. İlk kez teknesine birilerini getirdiğim için kendince bir çıkarım yapmıştır.”

Işıl geriye yaslandı yine. “Belki de buraya gelmek kötü bir fi-kirdi. Herkes bizi öğrenecek. Bir sürü kişi gördü.”

“Aldırma o kadar kızım!” dedi Nuriye Hanım.

“Mesele o değil, büyükanne!” dedi genç kadın farkında olma-dığı bir samimiyetle. Arkada oturan kadının bu samimi hitap ile nasıl oturuşunun değiştiğini, yılların yorgunluğunu taşıyan gözle-rinin nasıl parladığını, soluk dudaklarının nasıl bir gülümseme ile dolduğunu fark etmedi. “Bebegi size bıraktığımda ... hemen hesap yapıp çocuğun benden olduğunu anlayacaklardır.”

“Kızım, buralarda dedikodu biraz hızlı yayılır ama yayıldığı kadar da hızla unutulur. Bizim açımızdan bir sorun yok. Sen ise...” Sustu bir an. Sonra usulca ekledi. “Sen ise buralarda olmayınca, ko-layca hafızalardan silinirsin. Bir iki seneye sen bile bizi unutursun.”

Işıl nedense huzursuzdu. Elini karnına koydu. Bir iki sene sonra masumluğunu alan, rahmine bu hayat kaynağını yerleştiren, ilgi-sizliği ile garip bir şekilde yüreğini sıkkan bu öfkeli adamı unuta-bilir miydi? Kendisine hep unutacağını telkin ediyordu ama unu-tamayacağını da adı gibi biliyordu.

Ya bebek?

Harun onun adını ne koyacaktı acaba? Gözlerini cipin dışındaki hareketli manzaraya çevirdi. Dışarıda hâlâ insanlar vardı. Mutlu gö-rünüyorlardı. Onun ise kafası karışık.

Adını ne koyarsa koyar! Sana ne!

Eve vardıklarında, Nuriye Hanım hemen çay demlemek üzere mutfağa gitti. Anne kız oturma odasına geçmişlerdi. Bir süre tek başlarına oturdular. Işıl sedirin üzerine oturmuştu. Çok rahattı. Te-levizyonda bir dizi vardı. Pek dizi izlemese de zaman geçirmek için bakıyor, konuyu anlamaya çalışıyordu. Harun hemen gelece-ğini söyleyerek dışarıya çıkmıştı.

“Çok güzel bir gündü, değil mi?” diye sordu Ceren Hanım.

“Evet.”

“İyi ki geldik!” dedi kadın rahat koltuğunda biraz kaykılarak. “Bu değişiklik harika oldu. Harun Bey bir şey dedi mi sana?”

“Hangi konuda?”

“Gelişimiz onu rahatsız etmiş mi?”

“Anladığım kadarıyla etmemiş.” dedi Işıl. “Sen öyle mi hissettin?”

“Aslında hayır. Davranışları biraz tutuk ama hiçbir terbiyesizlik yapmadı bana karşı. Gayet efendi bir çocuk.”

“Anne! Otuz iki yaşında bir kazık ol!” dedi Işıl yalandan bir terslikle. “Çocuk deme şuna.”

“Bugün sana bakarken de hiç kızgın değildi.” dedi kadın ona aldırmadan. “Yani İsmet’ten dolayı.”

Işıl bununla ilgilenmişti. Gözleri yavaşça annesine döndü. “Gerçekten mi?” diye sordu ilgisiz olmasına çalıştığı bir sesle.

“Gerçekten.”

“Bana karşı hep öfkeli.”

“Sana öyle geliyor. Bugün hep çevrendeydi. Kazara ayağın takılsa, eminim hemen yakalardı. Hep tetikteydi. O kazağı giymen konusundaki ısrarı da öyle mesela.”

“Hepsi değerli kızı için.”

Kadın omuz silkti. Gözlerini televizyona çevirdi. “Sen de pek farklı değildin!”

“Anlamadım!”

“Kocanın gözlerine bakıp durdun.”

“Bakmadım!” diye öfkeli bir şekilde itiraz etti Işıl.

Aynı anlarda hem Harun hem de büyükanne içeriye girmişlerdi. Böylece anne kızın hararetli konuşması yarım kaldı. Işıl sinirli bir şekilde televizyonu izlemeye devam etti.

Yatma vakti çabucak gelmişti. Büyükannenin erken yatıp erken kalktığı belliydi. Ceren Hanım da esneyip duruyordu. Temiz deniz havası herkesi etkilemişti. Yatmak üzere herkes odalarına çekildi.

Birbirlerine iyi geceler dilediğinde, Harun onlar gibi odasına çıkmamıştı. Televizyondaki bir haber programını biraz daha izleyip yatacağını söylemişti.

Genç kadın odasına çıkıp pijamasını giydi; göğsü gül desenli, çok kalın olmayan pembe bir şeydi. Ev zaten sıcaktı. Dişlerini fırçalayıp saçlarını topladı. Kendisini büyük yatağa attı. Lambayı kapadığı halde içerisi çok karanlık değildi. Bahçede sürekli yanan bir lamba vardı. Onun ışığı içeriye keyifli bir loşluk veriyordu.

Yine de yatağını yadırgamıştı. Bu yatakta daha önce yatmış olanları düşününce, tüm yorgunluğuna rağmen uyuyamıyordu. Keşke bu odayı annesine verseydi. Harun ne yapıyordu acaba?

On dakika kadar sonra onun kapısının önünden geçtiğini, kendi odasına gittiğini hissetti. Çok sessizdi ama kapısının altından sızan ışıktaki hafif bir karartı olmuştu. Onun odası hangisiydi acaba?

On dakika daha uyumak için çabaladı. Beceremiyordu bir türlü. Üstelik karnındaki sıpa yeniden hareketlenmişti. O kadar sevimli hareketlerdi ki ... gülümsedi. Hiç değilse kızı yerinde rahattı. Tüm gün uyuduktan sonra şimdi içeride spor yapıyor olmalıydı. Gözleri tavanda bir süre yattı. Sonra dayanamadı. Elini uzatıp telefonunu aldı.

Birkaç çalıştan sonra telefon açıldı.

“Harun?” dedi sessizce.

“Efendim?”

“Uyudun mu?”

“Hayır. Kitap okuyordum.”

“Bebek yine hareketlendi.” Sustu bir an. “Geç oldu biliyorum ama ... dokunmak ister misin?”

24. BÖLÜM

Saçmaladığını biliyordu. Neden bunda inat ettiğini, neden kocasının bu hareketleri hissetmesini istediğini bilmiyordu.

“*Tamam, geliyorum.*” dedi genç adam kısa bir duraklamadan sonra.

Gerçekten de beş on saniye sonra Harun kapıyı açıp eşikten içeriye sessizce girmişti. Üzerinde bir eşofman altı ile kırmızı renkli ince bir tişört vardı. Kırmızı hoş bir biçimde kaslarını ortaya çıkarmıştı. İri bedeni daha da belirgin olmuştu. Işıl yattığı yerden elini dudağına götürdü. “Sessiz ol! Aşağıdan bizi duyarlarsa yanlış anlayabilirler.”

Lambayı yakıp yatağa doğru yanan genç adam öylesine homurdandı. “Neyi yanlış anlayacaklar ki?”

“Saçmalama! Biliyorsun işte!”

Yatağın kenarına oturan Harun bir an onu süzdü. Sonra eli onun karnına kaydı. “Karımın odasındayım diye beni ayıplayacaklarını sanmıyorum.” Kocaman avucu nazıkçe küçük yuvarlaklığa gitti. “Kıpırdıyor mu hâlâ?”

“Evet...” Onun elini yakaladı. Pijamasını geriye çekti. Atletini de çekip avucunu kımıldamanın gerçekleştiği kısma kaydırды. Şimdi genç adam çıplak tenine dokunuyordu. “Bak! Hissedebiliyor musun?”

Harun’un birkaç saniye sonra yüz ifadesi değişti. Gözleri hafifçe kısıldı. Biçimli yüz hatları yumuşadı. İşte o an Işıl içindeki tüm endişenin yok olduğunu hissetti. Harun kötü bir olayın ürünü olan bu çocuğa hiçbir zaman gaddar olmayacaktı. Annesine davrandığı

gibi sert davranmayacak, onu sevip koruyacaktı. Kızı, başında annesi olmasa da mutlu bir yuvada büyüyecekti.

Kim bilir, belki bir annesi de olurdu zamanla! Belki başka kardeşleri! Harun'un uzun süre bekâr kalmayacağını düşündü. Büyük ihtimalle onu beğenen, üzerine hayaller kuran, Urla'nın o güzel kızlarından birisiyle evlenecekti. Kazanın genç adamda bıraktığı fiziksel etkiler neredeyse tamamen yok olmuştu. Harun yine bütün kızların bayılacağı bir adam haline dönmüştü.

Genç adam elini çekti. Bu sefer açığa çıkan karnındaki hafif kıpırtıları gözleriyle izledi. İçerideki sevimli canlının hareketleri yüzünden karısının pürüzsüz teni kendi kendine şişip iniyordu. Esasen bir korku filmine konu olacak bu hareketler, genç adama o an dünyanın en harika mucizesi gibi görünüyordu.

Bakışları karşılaştı.

Genç adamın yüzündeki yumuşaklık yavaşça kayboldu. “Bana da dokundurduğun için teşekkürler. Çok güzeldi gerçekten. Ben gi-deyim artık. Geç oldu. Uyu sen de.”

“Hiç uykum yok.” dedi Işıl sıkıntıyla. “Kızın uykumu iyice açtı. Hem ... bu oda ... biraz boğuyor beni. Burada bir sürü anı var ve beni uyutmuyor.”

Harun onun ne demek istediğini anlamıştı. Gözleri bir an etrafta gezindi. İçerisi her ne kadar ölen aile fertlerinin eşyalarından arındırılmış olsa bile, Harun için de bazı anılar barındırıyordu. Mesela yengesi ayağını kırdığında, kardeşi evde yoktu. Ayağını alçıya aldırıp onu kucağında buraya kadar çıkarmış, bu yatağa bırakmıştı. Bebekleri doğduğunda şu köşeden diğer köşeye süsler çekerek lohusa odasının süslenmesine yardım etmişti. Bu odaya bir şekilde giren küçücük fare yüzünden çılgık atan Şebnem'in yüzüne karşı kahkahalarla gülmüştü. Böyle bir sürü anısı vardı.

“İstersen ... benim odama gelebilirsin.” dedi ona. Ardından savunmaya geçti. “Yanlış anlama hemen. Yatağım yeterince geniştir. Sabah kalkınca yine buraya gelirsin.”

Işıl'ın kaşları hafifçe kalktı. “Sen?”

Genç adam alaycı bir biçimde gülümsedi. “Maalesef ben de aynı yatakta olacağım. Koltukta uyuyamam hiç.”

Işıl bir an düşünür gibi durakladı. “Yatağın yeterince geniş mi dedin?” Teklif hiç de fena değildi.

“Evet. Bundan büyük. Kollarımda yatmayı sevmediğini biliyorum. Orada birbirimize değmeden yatabiliriz sanırım.”

Işıl kaşlarını çatı. Ona Bodrum’da öyle bir şeyler söylediğini hatırlıyordu. “Seninle daha evvel de aynı yatakta yattım.” dedi kendi kendisine açıklamaya çalışır gibi.

“Doğru. Merak etme. Ben zaten biraz daha kitap okuyacağım. Sen de rahat rahat uyursun.”

Işıl yerinden doğruldu. Ayağını sarkıtıp terliklerini giydi. Bu boğucu odadan kurtulmanın ferahlığı yüzüne yansımıştı. “Peki o zaman!” dedi o da hafifçe gülümseyerek. “Kocam olduğuna göre sorun yok. Bak ne iyi etmişim seninle evlenmeyi isteyerek. Yakalansak bile kimse bir şey diyemez.”

“Öyle.” Genç adam ayağa kalktı.

“Yine de yakalanmayalım lütfen.” O da ayağa kalktı. “Sessiz olalım.”

İki yaramaz çocuk gibi sessizce odadan çıktılar. Genç kadın kapıyı ardından çekip Harun’u takip etti. İnanılmaz bir şekilde bu yaptığını doğal buluyordu.

Ya kalbi?

Neden böyle deli gibi atıyorsun kalbim?

Onun odası çok daha güzeldi. Kocaman yatağın varlığı bile büyük odayı etkilememişti. İçeride biri tek kişilik, diğeri üç kişilik iki koltuk vardı. Duvarlar kâğıt kaplıydı. Her duvarda rengârenk manzara tabloları yer alıyordu. Hepsi de el yapımı ve imzalıydı. Onun odasında da bir duvar komple dolaptı. Sürgülü dolap kapaklarının hepsi de aynalıydı. Odada her şey kaliteli bir işçiliğe ve değerli bir zevke sahipti. Kendisine verilen odanın dekorasyonu ile bu odanın dekorasyonunu farklı kişilerin yaptığı çok açıktı.

“Odan çok güzelmiş.” dedi gözlerini etrafında gezdirerek. Harun sesini çıkarmadı. Bir duvar olduğu gibi kitap rafıydı. Üzerinde çeşit çeşit romanlar görünüyordu. Gidip inceledi. “Ne çok kitabın var böyle.”

“Okumayı severim. Sen?”

Işıl kitaplardan birisini eline aldı. Arka kapağındaki yazıyı okudu.

Geç kalmıştı! Gerçek aşkı, gerçek tutkuyu, hiç tanımadığı farklı bir adamın güçlü kollarında buldu. Bu iki renkli adam onun kaçamayacağı kaderiydi!

Başını çevirip kocasına baktı. “Pek vakit bulduğum söylene-
mez. Evde benim de bir kitaplığım var. Hafta sonları okuyabiliyo-
rum. Akşamları okurken uyuyup kalıyorum genellikle. Annemin
böyle yumuşak olduğuna bakma. Evde boş bırakmaz hiç. Tüm te-
mizlik ve yemek işlerini kendimiz yapıyoruz. Bir yardımcı tutmaya
da yanaşmıyor. Eski kafalı biraz.”

“Bebek varken artık kendini yormamalısın.”

“Merak etme. Yine de işlerin çoğunu kendisi yapar.” Elindeki
kitabı rafa koydu. “Bu roman bende de var. FMArsal okumayı se-
verim. Konusu Bursa’da geçtiği için daha bir sevmiştim bunu.”

Harun pencerenin önündeki tek kişilik koltuğa oturmuştu. Işıl
yine etrafını incelemeye devam etti. Bir köşede büyük bir müzik
seti duruyordu. Çalışma masasının üzerinde siyah bir laptop ve
renkli bir lazer yazıcı vardı. Büyük bir televizyon da duvara sabit-
lenmişti. Televizyonun çevresi boşken, diğer duvarlarda bir sürü
çerçeve fotoğraf asılmıştı.

Gidip fotoğrafların hepsini tek tek inceledi. Genç adamın ço-
cukluk fotoğrafları bile vardı. Bir bahçede kalabalık bir grupta çe-
kilmiş kareyi görünce dikkatle inceledi. Kızlı erkekli, yıllar önce-
sini gösteren bir fotoğraftı.

“Sen üniversiteye gittin mi?” diye sordu hayretle.

Genç adam yeniden kitabını okumaya başlamıştı. Gözünü sa-
tırlardan ayırmadan onayladı. “Evet...”

“Cidden mi?”

“Evet.”

“Ne okudun? İşletme falan mı?”

“Hayır.”

“Ya ne?” diye merakla ısrar etti Işıl.

“Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler.”

Işıl hayretle kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Ne oldu? İş mi bulamadın?”

Harun bir an ona baktı. Sonra gözlerini yeniden kitabına çevirdi. “Üniversite bitince, buradaki işlerin başına geçmem gerekti. Siyasetçi olmak istiyordum ama olmadı işte.”

“Siyaseti seviyor musun?”

“Zaman zaman.”

Genç kadın yatağa oturdu. Esnemesini eliyle örttü. “Çok mu konuşuyorum?”

“Zaman zaman...”

Işıl gülümsedi. Kendisini yatağa sırtüstü attı. Gözlerini tavana dikti. “Çok güzel bir gündü. Teşekkür ederim. Annem özellikle çok mutlu oldu.”

“Eğlenmenize sevindim.”

“Nasıl balık yakaladım ama? Kocamandı.”

“Evet.”

Genç kadın biraz çaba harcayıp ince örtünün altına girdi. Yataкта iki yastık olması iyiydi. Yan yatıp kocasına baktı. “Balık ne yapıyordur acaba şimdi?”

Harun başını kaldırıp hayretle karısına baktı. “Ne?”

“Ölmediği için mutludur değil mi?”

“Sanmam. Bence o intihar etmişti.”

Işıl hafifçe doğruldu. Kaşları çatılmıştı. “Harun!” dedi ayıplar gibi. “Bu kadar kötü olmak zorunda mısın? Ben onu alnımın te-riyle yakaladım.”

“Olta elinde öylesine duruyordu!” dedi genç adam dalga geçer gibi.

“Kıskanma hiç.” Kendisini yeniden yatağa attı. “Artık balık falan yemem ben. Aramızda duygusal bir bağ kuruldu.”

Genç adam sıkıntılı bir iç çekişle yine ona baktı. “Çocuk mu-sun sen? Bahçemizdeki gülleri de seviyorum ama kahvaltıda gül reçeli yemem demiyorum.”

“Ne alaka? İyi bir örnek oldu mu bu şimdi? Siyasetçi olarak daha mantıklı bir şey uydurmalıydın.”

“Peki. Muhabbet kuşlarını da seviyorum ben ama tavuk yer-ken o kadar üzülmiyorum.”

“Hıh! Bu da olmadı.”

“İkisi de kuş.” Dikkatini tekrar kitabına verdi.

Yeniden esnemişti genç kadın. Gözleri kocasının üzerindeydi. “Kulağın nasıl oldu?”

“Hâlâ biraz duyma kaybı var.”

“Gözün?”

“Soldaki bazı nesneleri fark etmekte zorlanıyorum. Eskisine nazaran iyi.”

“Bacağın da iyi sanırım.”

“Evet. Topallamıyorum artık. Ara sıra ağrıyor.”

“Ya kolun?”

“İyi.”

Uyku sersemi olduğu için sevimli bir şekilde gülümsedi. O so-ğuk iş kadını çoktan yok olmuştu. “Yani artık sevişirken kolların-dan destek alabiliyor musun?”

Harun yine şaşkınca ona baktı. Onun bu beklenmedik sorusu nereden aklına gelmişti acaba?

“Uyusan artık diyorum.” Homurdanarak kitabını kapattı. Yana bıraktı. “Ben de uyuyacağım.”

Kalkıp lambayı kapattı. Bu oda da bahçeden gelen ışıkla hafif bir aydınlığa sahipti. Işıl yerinden hiç kıpırdamadan onun yatağa

gelişini, örtünün altına girişini izledi. Yan yatmış bir halde, öylece kocasının hareketlerini izliyordu. Bir eli yanağının altındaydı. Ona hiç dokunmamaya çalışan genç adam, ısrarlı bakışları karşısında karısına göz attı.

“Hâlâ mı uykun yok?”

“Var...” Sevimli bir şekilde esnedi yeniden.

“İyi. Sabaha kadar konuşacaksan, ben büyükannemin yanına gideceğim.”

Işıl onun huysuzluğu karşısında güldü. Yatağın içinde genç adamın sıcaklığını hissedebiliyordu. Dahası hissettiği başka şeyler de vardı. Harun’un dev gibi gövdesinin yaydığı cinsel elektrik tüm hücrelerine erişmeye başlamıştı.

“Yatağın çok rahat.”

“Tamam. Uyu hadi.”

“Sabah kaçta kalkacağız?”

“İstediğin kadar uyu. Misafirsin sen.”

“Ya sen?”

“Benim erkenden bir yere gitmem lazım. Bir işleri kontrol edeceğim. Siz uyanmadan dönerim belki.”

“Pazar günü de mi çalışıyorsun?”

“Her zaman değil.”

“İşini seviyor musun?”

Harun hiç duraklamadı. “Doğrusu evet.” Sonra hafif bir alayla ekledi. “Parası da fena değil.”

Işıl esnerken eliyle ağzını kapadı. Öbür eli hâlâ yanağının altındaydı. “Hımm. Paragöz müsün sen?” dedi o da alayla.

Harun o ana kadar sırtüstü yatıyordu. Yerinde kıpırdanıp karısına doğru yan döndü. Karanlıkta bile parlayan gözlerine baktı. Bakıştılar bir iki saniye.

“Çok çalışmam lazım!” dedi adam hafif bir alayla. “Kızımızı sana muhtaç bırakmamam gerekiyor.”

Işıl'ın gülümsemesi hafifçe soldu. Harun'la imzaladıkları sözleşme şartlarını çok iyi hatırlıyordu. Kendi yazdığı bu şartları unuttu kadar da uykulu değildi.

“Eğer evlenmezsem...” diye başladı. “Tüm şahsi servetim ona kalacak zaten.”

“Evlenirsin bence.”

“Evlenemeyebilirim de!” diye diretti genç kadın.

“O adam buna hazır gibi.”

“Tolga mı?” Dudak büktü. “Bakire olmadığımı ve üstelik de evlenip bir bebek doğurduğumu öğrenirse, tüm ilgisinin kaybolacağına eminim. Tutucu biraz.”

“O olmasa başkası olur.” dedi Harun sıkıntılı bir sesle. “Senin kadar güzel bir kadını kimse görmezden gelemez.”

“Soğukluğuma rağmen mi?”

“Soğukluğuna rağmen.”

“Sana karşı soğuk değilim ama!” diye fısıldar gibi itiraf etti Işıl.

“Öyle mi?”

“Farkında değil misin? Beni sürekli kızdırıyorsun. Soğuktan ziyade hep ateş gibi yanıyorum senin yanında.” Gözleri kocasının yakışıklı yüzünde gezindi. Kemikli düz burnu, ihtirash dudakları, köşeli çenesi ile çok farklı bir çekiciliği vardı. O gün bürosunda iki adam yan yanayken, Tolga bile sönük kalmıştı onun yanında.

“Farkında değilim.”

“İlk gecemizde de soğuk değildim.”

“Söz verdiğin için.”

Işıl burukça gülümsedi. O geceyi düşünmediği bir günü bile olmamıştı. “Yeteneklerini küçümseme Harun Bey! Bana çok vicdansızca şeyler yaptırdın ama sonuçta zevk aldım. Bu uzun süre hiç hoşuma gitmedi.”

“Yaptıklarımız doğal şeylerdi.”

“Vicdansızcaydı.” diye inat etti Işıl. “Bir erkeğin organını öpüp okşamak pek doğal sayılmazdı.”

“Hoşlanmadın mı?”

Işıl farkında olmadan dudaklarını içten ısırды. “Bu gece yeterince itirafta bulundum. Fazlasına gerek yok. Uyuyalım hadi.”

Yattığı yerde dönendi. Sonra ilginç bir şey yaptı. Sırtını kocasının göğsüne yerleştirdi. Kalçalarını da mükemmel bir uyumla ona yasladı. Harun şaşırmıştı. Bir kolu havada kaldı.

“Bana sarılabilir misin? Üşüdüm biraz.” dedi Işıl. Aklına üşüşen o görüntülerden kurtulmaya çalışıyordu.

Harun ona doğru kolunu indirdi. Eli göğsünün hemen üzerindeydi. Işıl biraz daha kıpırdanıp iyice yerleşti. Gözlerini kapadı. Hayatında bu kadar güzel bir rahatlık yaşamadığını düşündü. Bu kocaman adamın kollarında küçücük kalmıştı ama biliyordu ki güven içindeydi.

Harun ise sıkıntılı bir bekleyişe girmişti. Yüzü karısının atkuyruğu yapılmış saçlarına değiyordu. Göğsünde onun narin sırtını ve kasıklarında da gergin kalçalarını hissederken nasıl uyuyabilirdi ki? Avucu göğsünün hemen üzerindeydi ve onları okşamamak için kendisini zor tutuyordu.

Dakikalar geçtikçe uykusu hepten kaçtı. Genzine dolan bu koku, içgüdülerini canlı tutan bu sıcacık vücut uyumasına engel oluyordu. Ondan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Karısının nefeslerini dinledi. Eğer uyumuşsa, ondan uzaklaşıp sırtını dönmek ve öyle uyumaya çalışmak en iyisiydi.

Işıl hafifçe kıpırdandı. Başını oynattı biraz. “Uyuyamıyor musun?” diye fısıldadı mahmurca.

“Çalışıyorum.” dedi genç adam kuru bir sesle.

Genç kadın ses çıkarmadı bir süre. “Niye?” diye sordu sonra. “Rahat değil misin? Çok mu sokuldum?”

“Rahatım...” dedi Harun huysuzca.

“Ben de rahatım.” diye itiraf etti Işıl kedi gibi mırıldanarak. “Çok rahatsın. Kocamansın.” Bir iki saniye sonra kıpırdandı. Kocasının elini tutup göğsüne bastırdı. “Hadi kasma kendini. Bana sarılmaya hakkın var. Şu anda o kadar rahatsız değilim sarılmandan.”

Harun hâlâ sessizdi. İri avucunu karısının göğsünde kıpırdattı bir an. İnce pijamasının altında sadece atletti vardı. Diri göğüsleri sıcaktı. Sert ve ... gerilmiş. Uçlarının sertliğini kumaşa rağmen avucunda hissetti. İçgüdüsel olarak kasıklarını karısının kalçasına yasladı. Pijamasının içinde büyüyen heyecanını onun hissedebileceğini düşünmedi. Işıl'ın bu baskıya cevap verircesine kalçasını bastıracağını da düşünemedi. Avucundaki göğsü hafifçe okşadı.

Işıl hiç sesini çıkarmadı.

Harun artık pek kıpırdamamaya, kollarındaki kadının sıcaklığını, avucundaki kabarıklığın çekiciliğini, burnuna gelen kokusunun güzelliğini önemsememeye çalışıyordu. Tabii ki bu çok zordu. Hamile bir kadının içini böyle ürpertmesi hiç mantıklı değildi. Hem Işıl hangi akılla ona bu kadar sokuluyordu ki? Kazara ona biraz fazla sarılsa, uykusunda kolunu üzerine atsa, bebeğe bir zarar verme ihtimali olur muydu acaba?

Birden odadaki sessizlik genç kadının alçak sesle sorduğu soru ile bozuldu. “Beni artık çekici bulmuyor musun?” diye fısıldadı Işıl.

Harun’un uyumaya çabalayan gözleri yavaşça açıldı. “Anladım?”

“Hâlâ benden nefret etmeni anlarım da ... evlendiğimiz gece yine de çekici bulmuştun.”

Harun gözlerini kıstı. “Gerçekten ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Sanki bana dokunmak seni rahatsız ediyor gibi gerginsin.” Yanağını yastıktan kaldırıp başını hafifçe çevirdi. Kocasının yüzünü görmeye çalıştı. “İstersen artık bana sarılmayabilirsin. Isındım.” Sesinde belirsiz bir üzüntü var gibiydi.

“Sana dokunmak beni rahatsız etmiyor.”

“Yalancı!”

Harun kararsızca durakladı bir iki saniye. “Tamam, ediyor ama düşündüğün anlamda değil.” diye itiraf etti sonra.

“Hangi anlamda?”

“Sen...” Sustu bir an. “Sen hamilesin ve ben ... sana zarar verebilirim.”

“Bana niye zarar vereceksin ki?”

“Verebilirim çünkü sen ne yaptığını bilmiyorsun; çünkü ben böyle uyuyamıyorum ve kollarımda umarsızca yatan aptal bir sarışınla sevişmek istiyorum.”

İşıl onun sözlerini düşünerek sessizce durdu bir iki saniye. Sonra yattığı yerde döndü. Şimdi sırtüstü yatıyordu ve gözleri kocasının daydı. Parlak mavi gözlerde anlaşılmaz bir ifade vardı.

“Öncelikle, doktorum Naciye, hamileliğimin çok iyi gittiğini, son aya kadar istersem güreş bile tutabileceğimi söyledi.” dedi ağır ağır. “İkincisi ben aptal değilim. Üniversiteyi ikincilikle bitirdim. Aslında birinci olurdum ama diğer kız gibi hocalara kur yapmadığım için olamadım işte.” Dudağını ısırdı hafifçe. “Kur yapmayı beceremem ben. Sevişmek istesem bile, bunu söylemeyi de beceremem.” Harun hâlâ anlamıyormuş gibi bakıyordu. “Bir şey yapmamı istiyorsan, bu konuda beni sen yönlendirmelisin.”

Harun dirseği üzerinde hafifçe doğruldu. Dikkatle güzel yüzünü süzdü. Sonra gözleri aşağıya kaydı. Pijamasını ittiren dik göğüslerine, hafif şiş karnına yöneldi. Eli yavaşça hareketlendi. Önce okşar gibi karnına, oradan da göğsüne kaydı. “Bunu yaparsam, sorun olmaz mı yani?”

“Pek sanmıyorum.” dedi İşıl uysalca. “Herhalde düşük yapmam.”

Kocaman avucu birkaç saniye okşamasını sürdürdü. İşıl bu baskının güzel etkisi ile nefesini tutmuştu.

“Sevişmek konusunda ciddiydim ben!” dedi Harun ağır ağır. Avucu alttan kolayca pijamasının ve hatta atletinin içine girmişti.

“İnan bana, seni dikkate alıyorum.” diye fısıldadı İşıl. Çıplak göğüsleri içeriden yumuşakça kavranınca, bunu özlediğini kabullenmişti. “Bugün bana ve anneme karşı çok iyiydin. Ben de istersem eğer, bu gece iyi bir kız olabilirim.”

Harun’un bir kaşı hafifçe kalktı. Gözleri onun çekici dudaklarında gezindi. “Gece uzun!” diye alçak sesle hatırlattı.

Bu sözler seksi sevmeyen bir kadın için can sıkıcı hatta korkutucu olabilirdi. Hele ki kocasını sevmeyen bir kadın için kahrediciydi. Üstelik ikisi arasında çok önemli bir düşmanlık bağı vardı. Ancak o gece ikisi de bu sorunların eriyip uçtuğunu hissetmişlerdi. Önemli olan tek şey, birbirlerini çekici bulan bir kadın ve bir erkeğin doğal istekleriydi.

Işıl çekinikçe gülümsedi. “Biliyorum. Çok erken yattık.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Anlaşmamız?”

“Sabah kaldığımız yerden devam ederiz.” Elini kaldırdı, onun kalın koluna doğru götürdü. Hafifçe okşadı. “Sanırım ikimiz de birbirimizi dava etmeyiz.”

Genç adam onun bu gerçek dışı tavrı ve cesareti karşısında şüphe etmekten geri kalamıyordu.

Işıl'ın parmakları onun yanağına kaydı. Harun'un azıcık daha cesarete ihtiyacı olduğu açıktı. Aslında kendisi bile bu yaptığını gerçek dışı buluyordu. Usul usul okşadı yanağını. Ne güzel bir cildi vardı! Yara izleri hiç görünmediği gibi, parmak uçlarıyla da hissedilmiyordu.

“Hadi öp beni!” dedi ona yavaşça. “Hâlâ ilk öpücüğümü verecek adamı bekliyorum. Sen olabilirsin. Senin olman en doğrusu!”

Genç adamın yüzünde hoş bir tebessüm belirdi. Yavaş yavaş eğildi. Dudakları birbirine değinceye kadar yanaştı. Kahredici bir ürperticilikle nefesleri birbirine karıştı. Öpmeden, sadece çevresinde sürtünerek gezindi. Işıl anlamadığı bir halsizlikle bekliyordu. İlk öpücük saatler kadar uzun gelen bir süreden sonra gerçekleşti. Çok yavaş, çok şefkatliydi. Bir o kadar da lezzetli. Dudakları dudaklarına kapandığında, ne hissedeceğini önceden hiç hayal etmemişti. Ancak... Ancak bu kadar güzel olacağını da tahmin etmemişti. Tertemiz nefesini içine çekerken, güzelden de öte olduğunu düşündü. İstemsizce kendi tecrübesiz dudakları kıpırdandı. Gözlerini

yumarak bu öpüşe karşılık vermeye başladı. Üzerine doğru iyice uzanan kocasının boynuna doladı kollarını.

Harun kısa bir an dudaklarını çekti. Karısının yüzüne bakarak ilk öpücüğün hoşuna gidip gitmediğini anlamaya çalıştı. Teslimiyetle ve zevkle gözlerini yummuş olan Işıl, dudaklarını yeniden kaldırdı. Bu yeterli bir delildi. Bir sevişmenin en güzel tamamlayıcısıydı öpüşme... İki kişi arasındaki ten ve tat alışverişinin ilk aşamasıydı. Binlerce sinir ucundan alınan zevkin beyne ve sonrasında ruha doluşmasıydı.

Kocasının ağırlığı yavaşça üzerine kayarken, genç kadın bundan hiç rahatsız olmadı. Pijamalı bacaklarını aralayarak onu davet etti. Genç adam kollarından destek aldığı için onun ağırlığının sadece bir kısmını hissediyordu. Dilini zorlayan lezzetli dile kendini bırakırken, kasıklarındaki tatlı baskının keyfine vardı. Elleri genç adamın tişörtünün içine kaydı. Sert sırt kaslarını avucuyla hissedince, hâlâ giyinik olmalarının rahatsızlığını da fark etti. Çıplak olmak istiyordu. Kollarındaki adamın da çıplak olmasını istiyordu.

Ellerinin takıldığı ince kumaşı yukarıya doğru sıyırmaya çalıştı. Dudaklarını geri çeken Harun biraz doğrulup ona yardım etti. Tişörtü yeri boyladı. Sonra o da karısının pijamasının üstünü ve atletini yavaşça sıyırdı. Bu sefer Işıl da kollarını kaldırarak ona yardım etmişti.

Işıl parmaklarını gölgelerle belirginleşen geniş kaslarda yavaşça gezdirdi. Bu harika bir histi. Sert, sıcak ve güçlüydü.

Harun da onu okşuyordu. Avucu göğüslerinin sarhoş edici güzelliğini keşfederken hiç acele etmiyordu. Ancak ikisi de daha fazlasını istiyordu. Genç adamın elleri onun pijama altına uzandı. Kenarlarından tuttu. Kalçalarını kaldıran Işıl onun da sıyrılıp yere atılmasına yardım etti. Hiç utanmıyordu. O kocasıydı. Utanmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Genç adam onun yanına uzanmadan önce, kendi pijamasının altını çıkarmıştı. Şimdi ikisi de çıılçıplaktı. Karısının lezzetli dudaklarına uzattı dudaklarını. Kana kana içerken, elleri vücudunda

nazikçe geziniyordu. Okşamaya doyamadığı kıvrımları bir körün hassasiyetiyle araştırıyor, hafızasına kazıyordu.

Işıl sadece öpüşlerle bile inanılmaz tahrik olmuştu. Kocasının parmaklarının etkisi ile de artık dayanamayacak haldeydi. Serseri dudakların aşağıya kayıp göğüslerinde oyalanmasına çok az sabredebildi. İlk sevişmesinden bu yana bir şeyler değişmişti. Bu ke-sindi... Aradan geçen beş aya yakın zamanda, içinde bir tutku canavarı filizlenip büyümüşü. Tıpkı rahminde gelişen kızı gibi! Bu uzun zaman süresince, sevişmeyi özlemişti. Tir tir titreyen bedeni, heyecanla ürperen kasıkları, acırcasına gerilen göğüs uçları bunu acımasızca hatırlatıyordu.

Göğüslerini öpen kafayı tuttu. Gözlerine baktı. Ne istediği açıktı.

Harun yavaşça üzerine uzandı. Kollarından güç alarak ağırlığını kontrol etti. Bebeğine ve altındaki narin vücuda zarar vermek istemiyordu. Oysa Işıl sabırsızdı. Küçük eli aşağıya, ikisinin arasına gitmişti. Aradığı sertliği bulunca hemen doğru noktaya yönlendirdi. İsteddiği şey gerçekleşirken de bir an kasıldı.

Harun duraklamıştı.

“Canım acımadı...” diye açıklamaya çalıştı heyecanla. “Aylardır yapmadığıma göre ... biraz zorlanmam normal sanırım.”

“Sorun olmayacağına eminsin değil mi?”

“Evet...” Elleri kalın kollarında gezindi. Sonra çekıştirdi hafifçe. “Hadi devam et.”

Harun’un hareketleri yavaşça baskılı ve ısrarlı olmaya başladı. Çok sert değildi. Dikkatliydi. Yine de zevk verecek kadar güçlüydü. Işıl inanamıyordu ama ilk gecekinden bile fazla zevk alıyordu. İnklememeye çalışsa da kendisini kaybettiği anlar oluyordu. Dakikalar geçtikçe nefesi sıklaştı. İnklemeleri daha teşvik edici oldu. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Aniden dayanamayacağı bir noktaya geldi. Acı çekiyormuşçasına dudakları aralandı. Nefesini tuttu. Kasılmalarla birlikte hayatının en güzel anını yaşamaya başladı. Gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı. Ellerini uzatıp genç adamın kollarını tuttu. Sanki düşmemek için çabalıyordu.

O sevişmelerinin güzelliği genç kadını şaşırtmıştı. Daha iyisi olamaz diye düşünmüştü. Tabii sadece bir sonraki sevişmelerine kadar; çünkü bir süre uyuduktan sonra vücudunun okşanması ile uyanmış ve sonrasında yine dehşetli bir istekle dolmuştu. Bu sefer o Harun'un üzerine tırmanmıştı. Kontrol kendisindeydi ve elinden geldiğince uzattı. Ardından yine o delice hazzla boğulduğunda, bunun bir öncekinden daha güzel olduğunu, hayatının en güzel ânı olduğunu düşünmeden yapamamıştı.

Bu evli çiftler arasında hep böyle mi olurdu acaba? Hayatının en güzel ânı diye düşündüğü o an, bir sonraki sevişmede yine tekrarlanır mıydı?

Sabah olduğunda üzerinde tatlı bir yoğunluk vardı. Keyfi yerinde bir şekilde uyanmıştı ve aynı keyifle gerindi. İlk anda neden böyle olduğunu anlamasa da birkaç saniyede gece olan her şey beynine üşüştü. Gerinmesi durdu. Yan gözle yanındaki boşluğa baktı. Harun yoktu. Kulak kabarttı. Banyo kısmında da bir ses yoktu. Demek kocası gitmişti. Gözleri duvardaki saate gitti. On olmak üzereydi. Hafif bir şaşkınlıkla irkildi. Çok geç değildi ama erken de sayılmazdı. Diğerlerinin kalktığına emindi.

Ya annesi şimdi odasına gelmeye kalkarsa? Onu orada bulamayınca ne olacaktı? Ona üst kattaki ilk odada kalacağını dün söylemişti.

Doğrulup ayağını aşağıya sarkıttı. Yapacak bir şey yoktu. Gelmişse eğer, bir iki bahane bulacaktı artık. Hafif bir nefes alıp dün gece yaşadıklarını aklında gezdirdi. Gülümsedi. Bu kısa süreli barışta güzel şeyler olmuştu. Öncelikle öpüşmek çok güzeldi. Elleri dudaklarına gitti. Hafif berelenmiş olabilirdi. Özellikle kocasının üzerindeyken uzanıp öpüşmek, öpüşürlerken kalçalarını kıvrımak çok keyifliydi. Göbeği çok zorlanmasın diye bir ara Harun da yataкта doğrulmuştu. Onu kucağında tutarken öpmeye, kalçalarını yumuşakça çekmeye devam etmişti.

O anların etkisi ile vücudunda yeniden kıpırdanmalar olunca, aceleyle banyoya gitti. Bu düşünceleri unutmalıydı. Ne kadar güzel

de olsa, yaşanıp bitmişti. Harun'un ona yine eskisi gibi kötü davranacağına emindi. O bir erkekti. Sevişmelerinin onun için hiçbir şey ifade etmeyeceğini biliyordu. Bu tip şeyleri dergilerde, gazetelerde okumuştı.

Kurulanıp eski odasına geri döndü. Üzerini yeni kıyafetlerle değiştirdi. Valizini geri toplayıp unuttuğu bir şey var mı diye etrafına bakındı. Aşağıya indiğinde Nuriye Hanım'ın ve annesinin bahçede oturduklarını gördü. Elllerinde birer bardak çay vardı. Harika bir sabah güneşi üzerlerine vurmuştu. Kesinlikle baharı hatırlatan, yirmi dereceye yakın bir hava vardı.

Annesi de valizini toplamıştı. Otomobilin yanında duruyordu. Kendi valizini ve onunkini bagaja atıp iki kadının yanına doğru yürüdü. "Günaydın!" dedi onlara karşı biraz utanarak. İki kadın da gülümseyerek günaydın demişti. "Kusura bakmayın. Geç kaldım değil mi?"

"Bir yere gitmiyoruz. Bir işimiz de yok. Dolayısıyla geç kalmış sayılmazsın." dedi Nuriye Hanım anlayışla. "Dün güzel ama yorucu bir gündü. Ben zaten gece koltukta uyuklamaya başlamıştım bile."

"Ben de çok güzel uyudum doğrusu!" dedi Ceren Hanım keyifle. "Yatağım çok rahattı. Geç kalktığına göre sen de iyi uyumuşsun."

Işıl kızarmamaya çalıştı. "Evet. Çok iyi uyudum."

"Sevindim..." dedi yaşlı kadın. Gözleri bir bahar güzelliğine sahip gelininin üzerindeydi. O gün siyahlar içindeydi genç kadın. O yüzden neredeyse beline gelen dalgalı saçları ve beyaz cildi ile inanılmaz güzel bir tezat oluşturmuştu. Pantolon ve kazağının koyu olması, hafif göbeğini gizliyordu. Hiç de dört buçuk aylık hamile olan bir kadın gibi görünmüyordu.

"Kahvaltıyı hazırlayayım mı ben?" diye sordu Işıl.

"Biz hazırladık zaten. Mutfakta yiyeceğiz. Havanın böyle güzel olacağını düşünemedik." Çayından bir yudum aldı. "Harun'u beklerken sen de çay almak ister misin?"

"O ne zaman gelecekmiş?"

"Aradı az önce. Yoldaymış."

“Çay almayayım o zaman. Kahvaltıda içerim.” Onların karşısına oturmaya hazırlanırken, bahçe kapısından bir otomobil girdi. Harun’un Kia marka aracıydı bu. Işıl ondan yana çok bakmamaya çalışarak gözlerini denize çevirdi. Gerçekten dünden bile güzel bir hava vardı.

Harun yanlarına geldiğinde bir şey belli etmemeye çalışarak bakışlarını kocasına çevirdi.

“Kahvaltı hazır mı? Çok acıktım!” dedi genç adam rahat bir tonla.

Bu rahat hali ile Ceren Hanım kendisini o evde misafir gibi hissetmiyordu. “Hazır...” dedi farkında olmadan. Nuriye Hanım’ın yerine cevap vermişti. “Sizi bekliyorduk.”

Genç adam memnun bir ifade ile başını eğdi. “Elimden geldigince çabuk geldim.” Gözleri karısına döndü. “Günaydın.” dedi ona.

“Günaydın.” diye karşılık verdi Işıl.

Normal şartlarda genç adamın belki “*İyi uyudun mu?*” gibi bir şey sorması lazımdı. Ancak ikisi de biliyorlardı ki iyi uyumaktan çok daha iyi şeyler yapmışlardı. Harun hiç riya yapmadan bu soruyu atladı.

“Bugün kahvaltıdan sonra arabayla gezelim mi?”

“Nereye gideceğiz?”

“Çok yer var burada. Deniz köyleri bile bir başka güzeldir. Önce Karantina Adası’na gideriz. Oradan da geze geze Özbek’e gidebiliriz mesela. Yolu güzeldir. Manzarayı seveceksiniz.”

“Sizi meşgul etmeyeceksek, çok güzel olur.” dedi Ceren Hanım.

“Çok geçce kalamayız ama...” diye uyardı Işıl. “Geri dönmemiz lazım.”

“Bu gece de burada kalabilirsiniz.” dedi hemen Nuriye Hanım. “Sabah dönersiniz. Nasılsa kendi işinin patronusun.”

“Çok teşekkürler ama ... sabah erkenden bir toplantım var. Gerçekten kalamayız.”

“Yol çok sürmez zaten.” dedi Harun. “Dolaşır geliriz.”

Bu konuşmanın ardından mutfakta yapılan kahvaltı sakın ve keyifliydi. Büyükannesi sorunca, Harun da sabah hangi işleri hallettiğini kısaca anlatmıştı. Genelde Ceren Hanım ve Nuriye Hanım konuşuyorlardı. Işıl arada sırada konuşmaya katılsa da daha çok susmayı tercih ediyordu. Çayları kalkıp kendisi tazeliyor, eksik bir şey olursa da ilgileniyordu. Nuriye Hanım onun bu halini ilgiyle izliyordu. Kocaman fabrikası olan bir patronun ve de soğuk görünümlü bir kadının bu şekilde doğal olması ilginçti. Zorlamasız ve kendiliğinden davranacak kadar içtendi.

Kahvaltıdan sonra Harun'un dediği gibi Karantina Adası'na gittiler. Genç kadın bu doğa harikasının güzelliği karşısında şaşkındı. İleride denizin ortasında kocaman bir ada vardı ve o adayı karaya bağlayan da incecik bir yol görünüyordu. Yolun sağında bir sürü araç park edilmişti. Belli ki burayı merak edip gezmeye gelenler çoktu, hatta sağdaki ağaçlıklı alanda piknik yapanlar bile vardı.

“Yürüyerek gidelim. Daha zevkli olur.” dedi Harun. Otomobili yolun başında bir yere park etti. Hepsi birlikte indiler. Yolun sağı solu denizdi. Adaya kadar da epey vardı. Ancak her adımda manzara o kadar değişiyordu ki sıkılmak mümkün değildi. Balıkçı tekneleri daha güvenli görünen sağ tarafa demir atmıştı. Solda ise birkaç balıkçı, denizin içindeki kayalıklara çıkmış, dalgalı denizde balık avlıyordu.

“Osmanlı döneminde, dışarıdan bazı hastalıkların girişini engellemek için yapılmış bir yermiş burası.” dedi Harun. “Yüz elli sene boyunca kolera, veba, çiçek, tifüs gibi hastalıkların Osmanlı topraklarına girişi engellenmiş. Çok komplike bir sistemi varmış.”

“Gemiler için mi?” diye sordu Işıl.

“Evet. Gemiler burada açıkta demir atar, yolcular adaya alınırmış. Bunlar hacılar, tacirler, hastalık taşıması muhtemel kişiler olurmuş. İçeride temiz sabunlar, takunyalar, havlular verilip yıkanılır, temizlenirlermiş. Elbiseleri de ayrı bir yerde özel yıkanıp steril edilir, sonra sahiplerine geri iade edilirmiş. Eğer yolcularda veya gemide bir hastalık yoksa, İzmir'e iyi haber gidermiş. Eğer

varsa da hasta iyileşinceye veya ölünceye kadar burada misafir edilmiş. Arkadaki mezarlıkta her milletten yüzlerce defin olduğu bilinir. Gemiler de her tarafı kapatılıp özel yöntemlerle bittin, parazitten, mikroplardan arındırılmış. Gemi temizlenince içindeki sağlıklı yolcularla birlikte yoluna devam edermiş.”

“Ne güzel bir sistem.” dedi Ceren Hanım.

“Evet. Tıkır tıkır işleyen bir sistem. Avrupa’da insanlar yılda iki kere yıkanmakla gurur duyarken, Türkler temizliğin kendisi ile anılır olmuşlar. Ada şimdilerde eski işlevini yitirse de sanırım acil durumlarda kullanılabilecek şekilde hazır bekletiliyor. Şu anda daha çok sağlık bakanlığına bağlı bir eğitim ve toplantı merkezi olarak kullanılıyor.”

Yürüyerek hastanenin kapısı önüne kadar gelmişlerdi. Bir güvenlik kulübesi vardı ve kapı haliyle kapalıydı.

Işıl uçuşan saçlarını çekti. Ağaçlar içindeki asıl ada burasıydı. Yol bitmişti.

“Aslında burası gibi dünya üzerinde sadece iki karantina adası daha var. Birisi Amerika’da, diğeri de sanırım Hırvatistan’da.”

“Çok güzel!” dedi Işıl. “Bizim Bursa’da da böyle bir ada var ama yerleşim yeri olarak kullanılıyor.”

Harun başını salladı. “Biliyorum orayı. Gölyazı değil mi?”

“Evet. Çok güzeldir. Gittin mi?”

“Gitmiştim bir kere. Isparta Eğirdir Gölü’nde de böyle bir ada var. Ülkemiz her yönden bir cennet. İçeride tanıdıklarım var. Girip gezebiliriz isterseniz ama geç kalırsınız.”

“Başka bir zamana inşallah.” dedi Ceren Hanım.

Işıl gözlerini Harun’a çevirdi. Başka bir zaman olacak mıydı acaba? Şunun şurasında boşanmalarına ne kalmıştı ki? Harun da bakışlarını ona çevirdi. Ela gözlerde anlaşılmas bir ifade vardı.

Oradan çıkıp otomobille dağlık bir yolda ilerlemeye başladılar. Her an değişen bir manzara vardı. Yol kıvrılarak gitse de sıkıcı değildi. Üstelik her yer yemyeşildi, hatta bazı ağaçlar yeşermeye

bile başlamıştı. Bu sene birçok ağaç güzel havaya kanacak ve çiçeklerini erken açacak gibiydi.

Özbek Köyü küçük ama güzel bir yerdi. Tam ortasından geçen dar yola girdiklerinde, çevrelerinde ciddi bir hareketlilik başladı. Merkezde alışverişle uğraşan yerli turistler görünüyordu. Işıl hayranlıkla etrafındaki doğallığı izlerken, Harun cipi köyden çıkarıp denize doğru götürdü. Birkaç kilometre ilerideki deniz kenarı daha kalabalıktı. Yatlar ve teknelerin yanaşması için limanı bile vardı. Sollarında deniz varken, sağlarında da birkaç restoran ve bolca yazlık görünüyordu.

Aracı bir yere park ettiler. Bir süre plajın kumları üzerinde yürüdüler. Nuriye Hanım bile onlara ayak uyduruyordu. Harun arada sırada müşfikçe duruyor, büyükannesine kaldırımlardan inerken veya çıkarken ya da başka bir şekilde yardım ediyordu. Bir defasında Işıl'a da elini uzatmıştı. Bu doğal bir hareketti ama nedense Işıl bundan değişik bir haz almıştı. Harun'un, çocuğu için böyle dikkatli olduğunu düşünse de ilgilenilmek güzeldi.

Deniz kıpırtısızdı burada. "Ne kadar güzel!" dedi Işıl.

Harun sesini çıkarmadı. Hafif çatık kaşlarla karısını süzüyordu. İki gün dün gece hakkında hiç konuşmamışlardı. Yalnız kalamamışlardı bir türlü. Işıl ne düşünüyordu acaba? Sanki gece hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

"Acıktınız mı?" diye sordu Harun. "Vakit epey ilerledi." Gerçekten de zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardı. Plaja sıfır dizilmiş sandalyelerin olduğu restoranı işaret etti genç adam. "Şurada oturup bir şeyler yiyebiliriz."

"Balığı çok güzeldir." dedi Nuriye Hanım. "Yiyelim bence."

Hava o kadar güzeldi ki yemeklerini yerken hiç üşümediler. Tek bir yaprak bile kıpırdamıyordu. Güzel manzarayı izleyerek yedikleri yemeğin ardından kıyı boyunca biraz daha yürüdüler. Genç kadın zamanın bu kadar hızlı koşması karşısında şaşkındı. Dönüş vakti geliyordu.

“Dönelim mi artık?” diye sordu kocasına. Harun sessizce onaylamıştı.

Eve dönerken başka bir yoldan götürdü Harun onları. Manzara tabii ki yine harikaydı. Ağaçların ve kıvrılarak ilerledikleri tepele-
rin arasında, görülecek bir sürü şey vardı.

Sonunda evin bahçesine geldiklerinde, bu güzel günün bitme-
sine üzülmüştü genç kadın. Hava kararmıştı.

“Bir çay içer miyiz?” diye sordu Nuriye Hanım.

“Gitsek iyi olur. Kusura bakmazsınız değil mi?” Gözleri koca-
sına çevrildi. “Gerçekten çok keyifli iki gün geçirdim.”

Ayrıca ... gayet keyifli, sıcacık bir gece!

“Eğlenmenize sevindim.” Harun memnun bir şekilde başını eğmişti.

“Yine bekleriz” dedi Nuriye Hanım hemen. Gözleri içten, sesi sıcaktı. “Siz de bu ailedensiniz artık. Biliyorsunuz.”

“Teşekkür ederiz.” Ceren Hanım içtenlikle sarılmıştı yaşlı ka-
dına. “Dediğim gibi, biz de sizi bekliyoruz.”

Nuriye Hanım bir an durakladı. “Oğlunuz bu evliliği ve ço-
cuğu biliyor mu?” Ceren Hanım ve Işıl bakiştılar. “Sanırım bilmi-
yor.” dedi kadın olgunca. “O halde gelmemiz doğru olmaz. Sıkıntı
çıkabilir. Genç ve deli dolu bir yaşta o.”

“Yakında öğrenecek mecburen.” dedi Işıl. Kardeşine söylemekten
başka çaresi olmayacaktı. Karnı büyüdüğünde nasıl açıklayacaktı?

“Öğrendiğinde duruma bakarız.” Nuriye Hanım anlayışla baki-
yordu. “Belki de bebeğin Harun’dan olduğunu söylemezsin.” Du-
rakladı. “Hatta söylememen en doğrusu. Bebek doğduğunda da bir
sürü sorun çıkacak. Çok kızacaktır bence.”

“O yüzden her şeyi söylemem en doğrusu. Sanırım onun iyi-
liği için yaptığımı anlayacaktır...” Gözleri kocası ve Nuriye Hanım
arasında gidip geldi. “Söyleyemezsem de plana uyup birkaç ay or-
tadan kaybolmalıyım. Çocuk doğuncaya kadar!”

Harun o ana kadar sessizdi. Işıl onun bu konuda ne düşündüğünü merak ediyordu. Acaba tek düşündüğü şey bebek miydi? O bebeğini alabildikten sonra geri kalan hiçbir şeyi önemsemiyor olabilirdi. Daha ilk anlaştıkları günden bu yana zaten bunu özellikle belli etmişti.

“Vakti gelince bakarız.” dedi Harun yavaşça. “Eğer birkaç ay bir yerlere gitmen gerekirse, buraya gelebilirsin.” diye ekledi sonra. Yüzünden bir şey belli olmuyordu. “Burada kalmak istemezsen, Bodrum’daki ev de olabilir. Bomboş duruyor zaten.”

Bu cazip bir teklifti aslında. Yine de genç kadını pek memnun etmemişti. Harun’un mecburen böyle bir şey teklif ettiğini düşünüyordu. Soğuk gözleri onun yakışıklı yüzünde gezindi. Ah! Birazcık daha ilgili, birazcık daha sevecen olsaydı ne olurdu sanki? Onun nefret ettiği bir gencin ablası olduğunu değil de çocuğunu taşıyan kadın olduğunu düşünseydi ya! Kendi kalbi ona karşı bu kadar yumuşamışken, onun kalbindeki taşlaşmışlık artık üzücü olmaya başlamıştı. Özellikle bu hafta sonu yaşadıklarından sonra bu erkeğe karşı hem çok bağlı ve çok da uzak kaldığını hissediyordu.

“Teşekkür ederim.” dedi gülümsemeye çalışarak. “Bir çaresini bulacağım artık. Kaçmak çözüm değil. Ben onun ablasıyım. Evliliğimizi ve çocuğu açıklamakta zorlansam da beni anlayacaktır. Kalkıp kendi kabahati olduğunu söyleyemem ama en uygun çözümün bu olduğunu anlatmaya çalışırım.”

“Yine de kendisini kabahatli hissedecek ve böyle bir şey istediği için de Harun’dan nefret edecektir. Bu işin sorumlusu olarak onu görecektir.” dedi Nuriye Hanım. Söyledikleri doğrudu. Çok akıllı, öngörülü bir kadındı doğrusu.

Harun hafif bir nefes aldı. “Bu benim için o kadar önemli değil.” dedi aldırılmazca. Sonra, oradaki hiç kimsenin beklemediği bir şey söyledi. “Eğer evliliğimizi ve çocuğu açıklamaya kararlıysan, evde huzursuzluk olmaması için birbirimize *âşık* olduğumuzu söyleyebilirsin. Sanırım bu onu biraz rahatlatır. Sizi de...”

25. BÖLÜM

O güzel hafta sonunun üzerinden tam üç hafta geçmişti. Genç kadın fabrikadaki odasında oturuyordu. Kapalı, basık bir şubat günüydü. Ayın ortalarında olmalarına rağmen doğru düzgün bir soğuk görmemişlerdi. Havanın iç karartıcı olmasına karşın sıcaklık oldukça yüksekti. Yağmur da yağmıyordu. Biraz atıştırıp duruyordu.

Kalemini masaya bıraktı. Önündeki dosyayı ittirdi. Koltuğuna yaslanıp başını geriye attı. Eli uzun zamandır olduğu gibi karnına gitmişti. Bebeği beş ayını doldurmuştu. Karnı büyüyordu artık. Acilen bir şeyler yapmalıydı. Yakında karnını İsmet'ten saklayamayacak hale gelecekti. Kardeşinin okulu ve kendi yoğun temposu yüzünden hafta içi pek görüşemeseler de hafta sonları kahvaltıda birlikte oluyorlardı. Bol şeyler giymek de yakında çözüm olmayacaktı.

İsmet'in tepkisinden emin değildi. Gerçeği öğrendiğinde ve özgürlüğünü bu sayede kazandığını anladığında neler hissedebileceğini bilmiyordu. Kesin olan bir şey varsa, Harun'dan bahsedilmesinden hoşlanmıyordu. Bu bir savunma mekanizması olabilirdi. Kendi kabahati olduğunu bildiği halde Harun'un başlardaki inatçı, uzlaşmaz tavrı, İsmet'i içten içe nefretle bürümüştü. Kendisi bile başlarda Harun'dan nefret etmemiş miydi?

Ya şimdi?

Bu duygu artık ona çok uzak gibi geliyordu. O ilk günlerin üzerinden çok sular akmıştı. Kollarında olduğu, sevişirken kendisini kaybettiği adamla o acımasız adamı bir araya getiremiyordu.

Kızmak istese de artık yeterince kızamıyordu, hatta kocasının bu uzak ve ilgisiz tavrı sanki kendisini yaralıyordu.

Günlerden cumaydı ve üç haftadır her cuma aradığı gibi bugün de görev icabı arayacağını biliyordu. Peki ama neden başka günlerde de aramıyordu? Arada bir öylesine arasa, nasıl olduğunu sorsa olmaz mıydı? Buna niye ihtiyaç duyduğunu bilmiyordu. Kendisini her zamankinden daha yalnız hissediyordu. Hayatında anlayamadığı bir şeyler eksikti. Beyaz buzdan kalesi artık ona yetmiyordu. İşi ona istediği kadar zevk vermiyordu.

Çarşıda amaçsızca gezdiği zamanlarda gözleri de hep bebeklerle ilgili şeylere takılıyordu. Kızı için pembe bir elbise... Kızı için sevimli bir bandana... Kızı için küçücük patikler... Eli bir türlü bunları almaya gitmiyordu. Birkaç ay sonra Harun gibi kızı da hayatından çıkıp gidecekti. Doğuma dört ay kalmıştı. Dört ay sonra her şey unutulması gereken kötü bir anı olacaktı.

Dudağını ısırdı. Gözleri sulanmıştı.

Niye? Niye!

Niye kendisini böyle yalnız, böylesine eksik, böylesine çaresiz hissediyordu?

Derin bir nefes aldı. Yeniden önündeki dosyaya uzandı. Çok büyük bir şirketin ilginç bir teklifiydi. Avukatları aracılığıyla kendisine iletilmişti. Nur Şirketler Topluluğu, birden fazla şirketin birleşmesinden oluşuyordu. Yay fabrikasını da kendi bünyelerine katmak istiyorlardı ve inanılmaz bir para teklif etmişlerdi. Yaklaşık iki haftadır tekliflerini yenileyip duruyorlardı. Bu son teklif gerçekten de makul sınırların çok üstündeydi. Üstelik tek bir işçinin çıkarılmayacağı garantisini verirken, daha da büyüme sözleri vardı.

Bu iyi teklife rağmen aklı başka bir şeydeydi. Saat epey ilerlemişti. Harun niye hâlâ aramamıştı acaba? Cuma namazı bitmiş olmalıydı.

Kapısı tıklanınca başını kaldırdı. Sekreteri kapıdaydı fakat daha misafirinin kim olduğunu söylemeden önce genç kadının gözleri onun arkasındaki uzun adama kaymıştı bile.

“Harun Bey geldiler Işıl Hanım!”

Genç kadının soğuk, cansız gözleri hafifçe ışıldadı. Adı gibi parladı o an. Bu hayret vericiydi! İnanılmaz şaşırmıştı. Şaşırarak kalmamıştı da... Kalbi niye böyle delicesine atmaya başlamıştı? Harun’u aniden karşısında görmek mi onun böyle heyecanla dolup taşmasına sebep olmuştu?

Ayağa kalktı. Terleyen ellerini belli etmeden pantolonunun kenarına sildi.

“Buyursun...” dedi doğal olmaya çalışarak.

Sekreteri yana çekildi. Arka tarafta etrafını inceleyen Harun, sekreterin hareketiyle öne doğru adım attı. Uzun adımlarıyla içeriye girdi. Her zamanki gibi spor giyinmişti. Bir kot ve ince bir kazak vardı üzerinde. Montu geniş gözdesindeki kasları biraz gizliyordu.

Sekreter o sırada odadan çıktı. Genç kadın elini uzattı. “Şaşırdım. Hangi rüzgâr attı seni buraya?”

Genç adam onun elini tuttu yumuşakça. “Bir iş için iki gündür İstanbul’daydım. Arabayla gittim. Dönüşte yolum buradan geçti.”

“Sonra bana uğramaya mı karar verdin?”

“Evet.” Elini geri çekmişti. Gözleri karısının üzerinde gezindi. Röntgen gözleri ile hızlıca muayene eder gibiydi. Pantolonun üzerine giymiş olduğu bol bluzdan hamileliği pek belli olmuyordu. “Cuma namazını buraya çok yakın bir camide kıldım. Minareli Çavuş galiba adı... Sonra da belki bana bir çay ısmarlarsın diye düşündüm.”

“İsmarlarım tabii. İstersen yemek de ısmarlarım. Yemek yedin mi?”

“Yemedim.”

“Güzel.” Nedense onun itiraz etmesini beklemişti ancak sakın görünümlü yüzünde hiçbir olumsuz ifade yoktu. “Ben de yemedim. Yemeğe çıkabiliriz. Vaktin varsa tabii.”

“Olur. Vaktim var.”

Işıl gülümsedi. Uzun zamandır ilk kez gülümsüyordu. Elini çantasına ve masanın üzerindeki telefonuna attı. Harun buraya

geldiğine göre, aramasını beklemeye gerek kalmamıştı. “Harika. Değişik bir şey yemek ister misin? Ciğer mesela. Edirne usulü yaparak ciğer ve pilav...”

“Bayılırım.” dedi genç adam da hafifçe gülümseyerek. “Senin için yok muydu?”

“O kadar yok. Hem patron benim...”

Birlikte dışarıya çıktılar. Yine herkesin gözü üzerlerindeydi. Harun’un siyah cipi epey kirlenmişti. Zorlu bir yolculuk yaptığı belliydi.

“Giderken de gelirken de Yalova tarafında felaket bir sağanak yağış vardı.” dedi Harun. “Burada da yağacak galiba.”

“Keşke yağsa.” Emniyet kemerini taktı. “Çok kurak geçiyor bu sene.”

Fabrikanın kapısından çıkarken, güvenlik görevlisi saygıyla selamladı onları. Işıl yolu tarif etmeye başlamıştı. Gittikleri yer oraya dört beş kilometre uzaklıkta, küçük sanayi bölgesindeydi. Sanayii içinde olmasına rağmen küçük dükkânın küçük otoparkı lüks araçlarla doluydu ve içerisi de oldukça kalabalıktı.

“Burada sadece ciğer ve pilav vardır. Ciğerci Şaban’a babam eskiden bizi sürekli getirirdi. Askerliğini Edirne’de yaptığı için bu ciğeri severdi.”

Oturdıkları masada, karısının sözlerini dinliyordu Harun. Gözleri etrafında gezindi. Küçük bir yerd. Camlarla çevriliydi. Daha çok orta kesim insanlara hitap eder gibi görünse de dışarıdaki araçlara bakılırsa önemli zengin müşterileri de oluyordu.

“Seni buraya yakıştırmak zor nedense.” dedi hafif bir alayla.

“Neden?”

“Buz küpü, sosyetik Işıl Hanım’ın daha lüks yerlere takılması beklerdim.”

“Arada sırada böyle yerlere takılmak iyi oluyor.” dedi Işıl hafif bir kızgınlıkla. “Avama inmek lazım. Her gün ıstakoz ve havyar yenmiyor.”

Harun bu sefer içtenlikle gülümsedi. Ela gözleri o sertliğini kaybetmişti. Aynı anda iki garson belirdi yanlarında. Birisi servisi masaya kurarken, diğeri siparişleri aldı. Daha iki dakika olmamıştı ki sıcacık yaprak ciğerler ve mis kokulu iki tabak pilav önlerine konmuştu. Henüz dumanları tütüyordu üzerlerinden.

“Ciğerler anlık pişer burada.” dedi Işıl. Çatalı ile aldığı sıcak bir ciğeri yemeye çalışıyordu. Onu ağzına atıp keyifle çiğnedi. Kıtır kıtırdı. Sonra istekle pilavına uzandı. “Tabii bana kalırsa Şaban’ın pilavı, ciğerinden bile güzeldir.”

Gerçekten de tereyağlı pilav on numaraydı. Ne beklediğini bilemeyen Harun, yediklerinin lezzeti karşısında iştahla devam etmişti, hatta yemeğini bitirdikten sonra yarım porsiyon ciğer ile bir tabak pilav daha istedi.

“Çok acıkmışsın sanırım!” dedi Işıl gülümseyerek.

“Çok lezzetli gerçekten.” diye onayladı Harun. Ela gözleri onun gözlerine takıldı bir an. “Buraya gelirken iki şeye açtım.” dedi sonra belirsiz bir muziplikle.

“O neymiş?”

“İlkini hallettim. Bu yemek müthişti.”

“Sevindim. İkincisi neydi?”

Garson, Harun’un yeni siparişini hemen getirmişti. Genç adam tabağındaki dumanı tüten pilava daldırdı çatalını. Ağzına atıp birkaç saniye çiğnedi. Onun merak etmesini bekliyor gibiydi. Belki de söyleyip söylememeye karar veremiyordu.

“Söyle hadi!” diye ısrar etti Işıl. Merak etmişti. Tabii aklında onun dudaklarının arasından çıkan o beklenmedik kelimeler yoktu.

“Sen tabii!” deyiverdi Harun rahatça.

“Anlamadım?” Kaşları kalkmış, elinde çatalıyla öylece kalamıştı. O daha tabağının yarısını bile bitirememişti.

“Neyi anlamadın?”

“Ben mi?” Yutkundu. “Bana mı açsın?”

Harun durup dikkatle onun gözlerine baktı. Sonra ciddi bir şekilde başını salladı. “Herkesin sadece rüyasında görebileceği kadar güzel bir kadınla evliyim. Üstelik koca olarak zamanım da hızla tükeniyor. Bizim evde olanlardan sonra sensiz uyumak gitgide zor olmaya başladı. Kalan zamanımı nasıl değerlendirebilirim diye düşünmeye başladım.”

İşıl şaşkındı. Güzel gözleri irileşmişti. Sonra duruşu dikleşti. “Şaka yapıyorsun değil mi? Benimle bu şekilde dalga geçmen hiç doğru değil. Soğuk kalpli birisi olduğumu düşünebilirsin ama böyle eğlenilmek, beni bile yaralıyor.”

Harun bir iki saniye onu süzdü. Sonra hafif bir nefes aldı. Çatalını masaya bıraktı. Her zaman ciddi ve çoğu zaman kızgın bakan gözlerinde şimdi başka bir ifade vardı. Kızgın değildi. Uzak değildi. Dürüst pırıltılarla doluydu, hatta içlerinde gülümsemeye benzer hafif bir ışık bile vardı.

“Uzun zamandır şaka yapmadım.” dedi ona.

“Benimle başlaman hiç hoş değil.”

“Sana aç olduğumu söylememin nesi seni bu kadar şaşırttı ki?”

“Buna bir şey diyemem. Seksin siz erkekler için önemli olduğunu biliyorum. Karın olarak haliyle bunu benim karşılamamı da umuyor olabilirsiniz; fakat ... fakat son söylediklerin!”

“Ne söyledim?” diye sordu Harun hafif bir tebessümle.

“Bensiz uyumanın zorlaştığını söyledin.”

Genç adam başını salladı. “Evet, öyle söyledim. Gördüğün gibi seksle alakası yok. Uyumaktan bahsettim. Seks isteseydim pek çok kadın var çevremde.”

İşıl ne diyeceğini bilemiyordu. “Sadece uyumak mı?”

Harun geniş omuzlarını silkti. Gözleri utanmazca göğüslerine kaymıştı. “O güzel göğüslerine başımı yaslayıp uyumak gerçekten çok keyifliydi. Sende çok beğendiğim bir sürü yer var. Göğüslerin de bunların içinde ilk sıralarda ama ilk değil.”

İşıl endişeyle etrafına bakındı. Yakın masadakilerin onları duymadıkları belliydi. İlgilenmiyorlardı büyük ihtimalle. İştahla

yemeklerini yiyorlardı. Cam gibi parlayan açık mavi gözleri yeniden kocasına döndü.

“Göğüslerimi sevdiğini biliyorum ama böyle her yerde ulu-orta söylemezsen sevinirim.” diye uyardı alçak sesle. Kaşları yalandan çatılmıştı. Kırpikleri kırıştı bir an. Merak kötü bir hastalıktı. “Peki en beğendiğin yerim neresiymiş? Ahlaksızca bir cevap verme lütfen!”

Harun önce gülümsedi. Sonra yine açık bir ilgiyle dudaklarına baktı. “Aslında dudaklarını da seviyorum. Çok seksiler... Kırmızı ve ilgi çekici!”

“Harun! Sadete gelir misin?”

Genç adamın bir kaşı kalktı. “Pek romantik olmadığını hatırlamalıyım sanırım...”

Işıl inatla burnunu kaldırdı. “Pek belli etmiyorum ama her kadın kadar romantiğimdir ben de. Burası romantizmin yeri değil. Üstelik sen de romantik konuşuyor sayılmazsın. Seni tanıdığım kadarıyla romantik bir adam hiç değilsin.”

“Öğrenebilirim.”

Işıl onun bu ani ve kesin cevabı karşısında iyice şaşkınlığa düşmüştü.

“Sadece göğüslerime yaslanıp uyuyabilmek için mi?”

“Hayır... Onlar bir başka kadında da bulunabilir.”

Işıl kıskançlıkla yüzünü astı. “Şu başka kadınlardan bahsetmeyi de kessen artık!” diye homurdandı. “Zaten benden başka bir kadın olup olmadığını sormamak için kendimi zor tutuyorum.”

“Neden? Bu senin için önemli mi?”

“Evliyken birbirimize sadık kalacağımızı söylemiştik hani?”

“Söylememiz farklı bir şey. Başka bir kadınla sevişmiş olmam seni üzer mi?” Genç adam ciddi bir merakla onun yüzüne bakıyordu.

“Birbirimize, böyle karşılıklı sorularla cevap vermemiz hiç doğru değil.”

Harun hafifçe gülümsedi. “Peki öyle olsun.”

“Sorumu cevaplamadın?”

“Kadın meselesini mi?”

“O da var. Öncelik şu bende en çok sevdiğin şey! Kötü kalpli kocamın bende bir şeyi sevdiğini bilmek çok şaşırtıcı! Sana her şeyimin soğuk geldiğini sanıyordum. O yüzden cidden merak ediyorum.”

Harun arkasına yaslandı yavaşça. Parmakları masada tıngırdayordu. “Bu bir sihir sanırım...” dedi yavaşça. “Yani özellikle en soğuk yerini en çok beğenmem!”

Işıl’ın kaşları hafifçe kalktı.

“Neymiş o?” diye sorarken neresinden bahsettiğini aslında anlamıştı.

“İnsanın içini ürperten buz beyazı gözlerin tabii!”

Işıl elinde olmadan güldü. “Saçmalama! Benim gözlerim mavi! Beyaz değil.”

“Bizim oralarda bir mağara vardır.” dedi Harun ağır ağır. “Buzluk mağarası derler. Yazın bile derinliklerinde buz parçacıkları olur.” Işıl ilgiyle onu dinliyordu. “O mağaradaki buzlar çok göz alıcıdır. Aynı... Aynı senin gözlerin gibidir. Tam mavi değil! Çok açık mavi... Gri beyaz karışımı bir şey. Etkileyici bir renk... İnsanın bakmaktan hep zevk alacağı bir doğa güzelliği.”

Işıl gözlerini kırıştırdı. Böyle sözler hiç beklemiyordu. Harun’un bunları söylerken hiç abartmadığı, içinden geldiği gibi konuştuğu o kadar belliydi ki.

“Demek öyle!”

“Öyle...”

“Kalan zamanını benimle geçirmekle ilgili söylediklerin de doğru mu?”

“Her kelimesi.” Ciddileşmişti. Hafif bir nefes aldı. “Başka bir kadın istemiyorum ben!” dedi itiraf gibi bir cümleyle. “Seni istiyorum.”

Işıl neden heyecanlandığını anlayamıyordu. Bu sözler fena halde kalp atışlarını hızlandırmıştı. Onun yüzüne karşı gülüp, anca avucunu yalayacağını söyleyebilirdi. Kendisinin onu hiç istemediğini yüzüne vurabilirdi.

“Boşanıncaya kadar mı?” diye sordu yavaşça.

“İlk hedefim o.”

Genç kadın dudağının kenarını ısırdı. “Bu ... nasıl olacak?”

“Doğuma kadar Urla’ya gelebilirsin.”

“Evine mi?”

“Yatağıma da...”

Heyecandan kalbi deli gibi atıyordu. Urla, Harun ve birlikte geçirilecek birkaç ay... O anda o kadar cazip gelmişti ki gözüne.

“Bi... Bilmiyorum!” dedi. İtiraz edeceğine böyle şaşşal bir âşık gibi davranması çok saçmaydı fakat o kadar olabilir bir teklifti ki bu! Gözleri onun kararlı, bekleyen gözleri ile karşılaştı. “Gittikçe şişmanlıyorum. Bir iki ay sonra...” Birkaç saniye sustu. Yanakları kızarmıştı. “...Yatakta işine yaramayacağım artık.”

Harun aldırılmaz gibi dudak kıvırdı. “Belki ama yemek masamda, oturma odamda, bahçemde, işime yarayacaksın.”

Işıl bu sözlerin anlamını kavramaya çalışıyordu. Harun ne demek istiyordu? Neden bu kadar güzel cümlelerle onun aklını karıştırıyordu?

O sırada yanlarında bir hareket oldu. Genç bir erkek sesi geldi ikisinin de kulağına.

“Abla?” Biraz şaşkıncı ses tonu.

Işıl başını çevirdi. Hemen yanında kardeşi İsmet’i görünce yüzü beyazladı. İstemsizce gerildi. İsmet’in yüzü de pek iyi sayılmazdı. Işıl’ın aksine kararmıştı sanki. Öfkeli gözleri ablası ile Harun arasında gidip geldi.

Işıl da ne tepki vereceğini bilemediği Harun’a baktı. Kocasını şaşırmışsa bile hiç belli etmeden oturuyordu. Sadece kaşları çatılmıştı. İsmet’i görmenin onu mutsuz ettiği çok belliydi. İçinde bir

yerlerde hâlâ İsmet'e karşı öfke olmalıydı. O ana kadar gayet keyifli olan yüzü asılmıştı.

“İsmet!” dedi o da sakın olmasına çalıştığı bir sesle. “Ne işin var burada? Ders yok muydu?”

“Ders erken bitti. Arkadaşlarla yemeğe gelmiştik...” Sesi kötü bir homurdanma gibi çıkmıştı. Işıl'ın bakışları onun arkasına kaydı. İleri köşedeki masalardan birisine kızılı erkekli dört beş genç oturmak üzereydi. İsmet onları görünce yanlarına gelmiş olmalıydı.

İsmet'in gözleri yeniden Harun'a çevrildi. Kızgın kahverengi gözlerle, Harun'un sert ela gözleriyle çakiştı bir an.

“Bu adamın ne işi var seninle?” diye sordu kızgınca. Kendisini tutmaya çalışıyor gibiydi.

“Terbiyeni bozma İsmet! İstersen git arkadaşlarınla yemeğini ye. Sonra konuşuruz seninle.”

“Hayır! Şimdi konuşalım. Merak ediyorum. Bu adam neden hâlâ çevremizde geziniyor.” Dik bakışlarla Harun'a sordu bu sefer. “Daha ne istiyorsun bizden? Yüz bin lira parayı da aldın! Fazlasını mı istiyorsun?”

Harun'un bakışları iyice keskinleşti. Pırıl pırıl cildinde yanak kasları hafifçe dalgalandı; fakat onun yerine Işıl öfkeyle araya girdi.

“İsmet!” dedi sertçe. “Hemen git yemeğini ye! Terbiyesizliğin lüzumu yok. Sana sonra konuşacağız dedim.”

İsmet, ablasına baktı. Onun kızdığını görse de içindeki bir şey geri adım atmasını önlüyordu. “Bana bir ömür yetecek kadar acı çektiren bu adamla karşılıklı yemek yemeni anlamıyorum abla! Nasıl bu kadar düşebilirsin?”

Harun'un gözleri kısıldı. “Sözlerine dikkat et delikanlı!”

İsmet ters ters cevapladı. “Etmezsem ne olur?”

“Bugün burada karşımda özgür olarak durabiliyorsan eğer bu sadece ve sadece ablanın kişisel gayreti yüzündendir.” Harun'un sesi sertleşmişti. “Yoksa seni çok sevdiğim için şikâyetimizi geri çekmedim. Aptallığın yüzünden dört canın yok olmasına sebep

oldun. Artık başka aptallık yapmayı bırak da git arkadaşlarınla yemeğini ye!”

İsmet yumruklarını sıkıyordu. “Ben adalete borcumu ödedim!” diye tısladı dişlerinin arasından. “Ablam ne yaptı ki? Verdiği yüz bin lira ona koymaz bile!”

İşıl gerilmişti. Gözleri üzgünce süzülüyordu bir an. “İsmet!” dedi yavaş ama otoriter bir sesle. “Canımı daha fazla sıkmadan git buradan!”

“Tabii! Sen de bu açgözlü herifle gönül eğlendirmeye devam...”

İsmet sözlerini bitiremedi. Harun tehditkâr bir şekilde ayağa kalkmıştı. Sağ eliyle onu yakasından tutup sertçe çekti. Öfkeli kardeşten en az on santim daha uzun ve daha yapılıydı. Bez bir bebek gibi tutarken, dik dik gözlerinin içine baktı.

“Sınırı aşma evlat! Yoksa ablana verdiğim sözünü tutamayacağım.”

Sesi o kadar sert ve o kadar tehditkârdı ki ne demek istediğini anlamamak mümkün değildi. İşıl da endişeyle ayağa kalkmıştı. Yüzü beyazlayan İsmet’e bir an baktıktan sonra elini kocasının koluna koydu.

“Harun! Yapma! Bırak şunu!” dedi kontrollü bir sesle. Bu kadar kalabalık bir yerde tartışmanın büyümesini istemiyordu. Şimdiden başını çevirip merakla bakanlar olmuştu bile.

Harun onun yakasını bırakırken hafifçe ittirdi.

İsmet sinirli bir şekilde yakasını düzeltirken, “Harun, demek ha!” diye söylendi. “Demek bu kadar yakın oldunuz!”

“İsmet! Git buradan!”

Kardeşi bir an öfkeyle ikisini süzdü. Sonra geriye doğru bir adım attı. Kızgınca döndü ve arkadaşlarının olduğu masaya doğru gitti. Onlara bir şey söyledikten sonra tek başına hızla restoranın otoparkına yöneldi.

İşıl canı sıkın bir şekilde kocasına göz atmıştı. Harun’un da canı sıkındı. Kalın kaşları hafif çatılıydı. Öfkesini çok belli etmese de onunla ilk tanıştığı andaki gibi kızgın olduğunu hissedebiliyordu.

İsmet'in aniden ortaya çıkışı, sadece on dakika süren güzel bir gelişmenin önünü kesivermişti.

“Ben gideyim de şuna bir bakayım.” dedi Işıl. “Gelirim hemen.”

Çantasını alıp aceleyle kardeşinin peşinden otoparka yöneldi. Harun sandalyesine geri oturmuştu. Kendisine çevrilmiş bakışlarla ilgilenmedi. Zaten çoğu yine önüne dönmüştü.

Gözleri camdan dışarıya kaydı. Işıl, kardeşini otomobiline binmeden önce yakalamıştı. İki aracın arasında kalsalar da biraz görünüyorlardı. Işıl, İsmet'i öfkeyle kolundan çekiştirmişti. Sertçe bir şeyler söylediği belliydi. İsmet ise öfkeli bir yüzle onu dinlemiş, sonra dişlerini sıkarak bir şeyler söylemişti.

Orada daha fazla kalamazdı. Doğruldu. Cüzdanından çıkardığı bütün yüzlüğü masaya bıraktı. Bu hesabı karşılamaya rahatça yetirdi. Yanına gelen garson masadaki parayı görünce saygıyla eğilmişti. Uzun adımlarla restoranın kapısına yöneldi. Ağaçlarla çevrili park yerine gittiğinde, tahmin ettiği gibi İsmet'in tavrı ablasına karşı sertleşmişti.

“Neden bunu bu kadar büyütüyorsun ki?” diye sordu Işıl. Soğuk ses tonu kaybolmuştu. Artık o da öfkeliydi.

“Abla! Bunu ben büyütüyorum!” Gözleri, kendilerine bir metre kalınca duran Harun'un yüzüne çevrildi. “Bu adamla bir daha görüşmeni istemiyorum, hepsi bu! Onun yüzünden hapiste bana yapmadıkları kalmadı! Ne acılar çektim sen biliyor musun? Size hep yalan attım. El âlemin pis boklu tuvaletlerini temizledim. Donlarını yıkadım. Yemek artıklarını temizledim. Pis şakalarına maruz kaldım.”

“Bunların hepsi geçmişte kaldı İsmet! Artık kurtuldun! Kurtulmanı sağlayanlar da yine onlar. Anlasana! Şikâyetlerinden vazgeçmemiş olsalardı sen hâlâ oralarda sürünüyor olacaktın!”

“Yani şimdi sen onlara minnet borcunu mu ödüyorsun? Babamızın bizi getirdiği bu yerde, bu ikiyezlü adamla yemek yiyip, yüzüne gülerek mi? Allah bilir yakında ona öpücük vermeye de başlarsın?”

İşil kıpkırmızı olmuştu. Elini kaldırıp kardeşinin suratına bir tokat attı. İsmet'in başı biraz yana savruldu fakat o kadar ani bir şekilde o da elini kaldırıp ablasına vurdu ki kimse buna engel olamazdı. Sendeleyen genç kadın, yanında durduğu otomobile sırtından çarparak yapıştı. Hem tokadın acısı hem de çarpmanın verdiği etki ile inledi. Yaralanan kalbinin acısı ise hiç dinmeyecek gibiydi.

Harun için o anda artık ona engel olacak bir şey yoktu.

İşil acıyla gözlerini yumsa da açtığı anda Harun'un İsmet'i bir yumrukla yere çarptığını görmüştü. O kadar hızlı davranmıştı ki genç adam, âdeta şimşek gibiydi.

"Harun!.." diyebildi çaresizce. Buna engel olmalıydı. Her şey daha kötüye gidebilirdi.

Kocası eğilip İsmet'i yakasından yakaladı. Kolunun hâlâ sakat sayılabileceğini unutmuştu. O kadar kolayca yerden kaldırdı ki onu, engellenemez bir süper kahraman gibiydi. İsmet parmak uçlarına kadar yükselmişti.

Harun burnunu neredeyse onun kanayan burnuna değdirecek kadar yanaştırdı. Ela gözleri renk değiştirmişti. Kopkoyu olmuştu. "Bir daha karıma el kaldıracak olursan..." diye tısladı. "Bir daha hayatımdaki değerli bir şeye zarar verecek olursan..." Hafifçe sarstı İsmet'i. Onun şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerine aldırmamıştı. "Allah şahidimdir, seni ben öldürürüm!"

Sonra onu sertçe ittirdi.

İsmet boş bir çuval gibi yere düştü. Zemine düştüğünün farkında değilmiş gibi kaldı bir an öylece. *Karım* mı demişti o? Doğru mu duymuştu? Bakışları, ablasına yönelen Harun'un üzerindeydi. İnanamıyordu! Söylediği şey gerçek olamazdı! Ne zaman evlenmişlerdi? Neden? Ablası bu adamdan nefret ettiğini bilmiyor muydu?

"İyi misin?" diye sordu Harun, karısına. Gözlerindeki öfkeye rağmen endişeli olduğu belliydi. Dikkatle yüzüne bakıyordu. Uzun sarı saçlarını kenara çekti. Beyaz yanağı biraz kızarmıştı.

İşil başını salladı. "Evet, iyiyim." Eli karnına gitmişti. Neyse ki kızına bir zarar gelmemişti. Otomobile çarpınca canı biraz acısa

da bebek için tehlikeli bir şey olduğunu sanmıyordu. Sonra bakışlarını yerde donup kalan kardeşine çevirdi.

İsmet yavaş yavaş doğruluyordu. Artık daha da büyük bir şok yaşıyordu. Şaşkın gözleri ablasının karnındaydı. Şu ana kadar nasıl olup da dikkat etmemişti! Nasıl olmuştu da onun hamile olduğunu anlayamamıştı! Bu nasıl olurdu?

“Sen ... Sen hamile misin?” diye sordu ağır ağır. “Abla?” Çenesi kasılmıştı. “Hem de bu adamdan!”

Harun ona ters bir bakış attı. “Daha fazla aptalca konuşma aslanım!” dedi kızgınca. “Anladın mı?” Işıl’ın küçük eli koluna dokunmuş, devam etmemesi için hafifçe sıkılmıştı; fakat Harun’un öfkesine engel olamadı. “Bir daha ablanı en ufak bir saygısızlık yaparsan, beni karşında bulursun! Ona söz verdiğim için bu seferlik seninle uğraşmayacağım. Ancak inan bana, bu aptallığın tekrar-larsa, geri kalan tüm hayatını cehenneme çevirebilirim.”

“Harun, lütfen yapma!” dedi Işıl. “Sus!”

İsmet birkaç adım geriledi. İnanamıyor gibiydi. Sonra dişlerini sıkı. “Allah belanızı versin!” dedi nefretle.

Sonra neredeyse koşarcasına otomobiline yöneldi. Kapısını çabucak açtı. Öfkeyle çalıştırırken, camdan bir an onlara bakmıştı. Sonra gaza bastı. Tekerlekler acı sesler çıkararak aracı öne doğru hareketlendirdi. Otoparktan işlek sanayi yoluna aniden fırlayınca, az kalsın bir araç ona çarpacaktı. Harun ve Işıl onun arkasından baktılar. Genç adam karısına çevirdi gözlerini. Işıl’ın bakışları ise endişe doluydu.

“Keşke daha önce ona söyleseydim!” dedi genç kadın suçluluk hissiyle.

“Söylemeliydin.” diye homurdandı Harun.

“Biliyorum ama keşke sen de böyle söylemeseydin. Ben daha güzel bir şekilde açıklardım.” Sesi ister istemez biraz suçlamayla doluydu. “Nereye gitti acaba şimdi?”

“Benden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum.”

“İnan bana, ben de bilmiyordum. Senden hiç karşılıklı bahsetmedik. İsmet çok içlidir. Zamanla aklında kurmuş olmalı.” Endişeli bakışları yeniden kardeşinin gittiği yöne çevrildi. Sonra eğilip yere düşmüş çantasını aldı. İçinden telefonunu çıkardı.

“Bence hiç arama!”

“Sersemce bir şey yaparsa?”

“Çocuk değil o! Sana tokat atacak kadar büyük.”

“Ben de ona vurdum ama!”

“Kendi kendine bahaneler aramayı bırak Işıl! Sana el kaldıracak kadar haysiyetsiz bir adam o!” dedi Harun biraz öfkeli bir sesle. “Bebeği düşürebilirdin.”

Işıl bir an durakladı. Ne yapacağını bilemez gibiydi. Kocasının keskin sözlerine karşılık elinde olmadan kardeşini savundu. “Kızına bir şey olmaz, merak etme.” dedi biraz ters bir sesle. Onun ilk düşündüğünün o olması canını sıkıyordu. “Ben yine de arayayım şunu!”

Harun’un durgun bakışlarına dikkat etmeden telefonun arama düğmesine bastı.

26. BÖLÜM

İsmet'in gözünü öfke bürümüşü. Ablasını o adamla gördüğü ilk andan itibaren öfkeliydi zaten. Hapishanede neler çektiğini bir o biliyordu bir de Allah! El bebek gül bebek bir hayattan sonra hapiste geçirdiği günler onun psikolojisini ciddi anlamda bozmuştu. Daha ilk günlerden başlamıştı nefreti. Harun Burlu'nun ölümden kurtulması kısa bir an için sevinmesine sebep olsa da sonradan olanlar İsmet'i farklı etkilemişti. Nedense hemen hapisten çıkacağını, olayın kaza olduğunu kendi kendisine telkin etmişti. İçinde hep bir umut olmuştu. Harun Burlu'nun iyileşmesi ve ardından büyükannesi ile birlikte savcılığa yaptıkları şikâyet, öfkesinin başlangıç sebebiydi.

Dikiz aynasından kendisine baktı. Yediği yumruk yüzünden burnu kanamış, dudağının üstü de hemen morarmıştı. Neyse ki çok kan akmamıştı. Kapının cebinde bulunan ıslak peçeteden bir parça alıp burnunu sildi. Kan kurumaya başlamıştı bile.

O kaza gecesini iyi hatırlıyordu. Arkadaşlarıyla bir barda eğlenmiş, sonra onları kaldıkları otele bırakmıştı. Kendisi de otele gitmeden önce biraz dolaşmak istemişti. Alkol almışlardı ama İsmet'e göre önemli bir miktar değildi. Çok daha sarhoş olduğu günleri hatırlıyordu. Hastanede yapılan kontrolde kanındaki alkol olanı yüksek çıkmış olsa da kazanın asıl sebebi alkol değil, önüne aniden çıkan o iki köpekti. Başiboş gezen o iki köpek yola fırlayıp dikkatini dağıtmasaydı, karşıdan gelen otomobili kolayca görebilirdi. Hayvanlara çarpmaktan kurtulmak için direksiyonu kırdığında, virajlı dar yolda beliren diğer otomobili ancak fark edebilmişti.

Bu bir kazaydı ona göre! Alkolün etkisi yoktu fakat alkol tes-tini bile hapiste kalmasını sağlamak için kullanmışlardı. Tamam bi-raz hızlı gidiyor olabilirdi ama gecenin o saatinde ne bilecekti ki aynı anda hem köpeklerin hem de karşıdan bir aracın çıkacağını.

Gaza biraz daha bastı. Güçlü motora sahip arkadan çekişli oto-mobil hafifçe yalpaladı. Yağmur yağmaya başlamıştı. Yana attığı te-lefonu ise deli gibi çalıyordu. Göz atmasına bile gerek yoktu. Ab-lası aradığında çalan telefon zili farklıydı. Işıl arıyordu onu.

Dişlerini sıkı. O uzun köylünün kendisine dediklerine inana-mıyordu!

Ablasıyla nasıl evlenmiş olabiliyorlardı? Ablasının onu ikna et-mek için Urla'ya gittiğini biliyordu ama yine de bu evliliği aklı almıyordu. Birbirlerine âşık mı olmuşlardı o arada? Kendisi ha-pishanede acı çekerken onlar aşk sarhoşluğu mu yaşıyorlardı? Ya bebek? Ablası hamile miydi şimdi? Hem de o nefret ettiği adam-dan! Onun yüzünden kaç gece yattığı yerde ağlamıştı. Kaç gece koğuşun belalı adamlarına ağlayarak yalvarmıştı! Gerçi kendisine yapılan işkenceler, sözlü tacizler bıçak gibi birden kesilivermişti bir gün. Sebebini bilmiyordu. Yine de önceden yaşadıkları İsmet'in içinde ağır bir tahribat bırakmıştı.

Karşıdan karşıya geçmekte olan bir çifte az kalsın çarpacaktı. Sinirle kornaya bastı. Yağmur yüzünden onları zorlukla görmüştü. Yine de hızını kesmedi. Doğruca eve gidiyordu. Bir süreliğine bu-radan uzaklaşmalıydı. Uzaklaşmalı ve kafasını dinlemeliydi, hatta hiç gelmemeliydi. Ablası o adamla evli olduğu sürece gelmemesi en doğrusuydu. Bankada yeterince parası vardı. Işıl nasıl böyle bir şey yapabilişti? Nasıl o adamla evlenmişti? Kardeşinin hasmı olan bir adamla evlenip bebek sahibi olmayı nasıl midesi kaldırmıştı?

Eve vardığında, yanındaki telefonu üçüncü keredir çalıyordu. Motoru kapatıp dışarıya çıktı. Hızlı adımlarla eve girdi. Annesi o sırada oturmuş televizyon izliyordu. Oğlunun erkenden eve gel-diğini duyunca, merakla başını çevirdi. İsmet ona hiç bakmadan uzun adımlarla merdivene yönelmışti. İkişer ikişer basamakları

çıkıp odasına gitti. Ablası birazdan buraya damlardı. O gelmeden bir an önce buradan gitse iyi olurdu.

Dolaptan seyahat valizini aldı. Aceleyle içine eşyalarını tıktırdı. İç çamaşırları, çoraplar, pantolonlar, kazaklar... Unuttuğu bir şey var mı diye etrafına bakındı. Masanın üzerinde duran laptopu da alıp laptop çantasına tıktırdı. Kablolarını öylesine araya attı. Eksik bir şey varsa da parayla alırdı artık. Tıraş malzemelelerini bile almaya gerek görmeden dışarıya çıktı. Merdivenleri hızla inerken, annesinin onu beklediğini gördü.

Kadının yüzündeki gülümseme, oğlunun elindeki valizi görünce silindi. “Hayırdır İsmet?” diye sordu şaşkınca.

Annesinin karşısına gelince durdu. Kaşları çatık, yüzü hâlâ öfkeden kızarıktı. “Sen biliyor muydun?” diye sordu kabaca.

Ceren Hanım’ın kaşları kalktı. “Anlamadım? Neyi biliyor muydum?”

“Ablamın o adamla evli olduğunu; ve ... ve bir piç doğuracağını!”

Kadının yüzü düştü iyice. Kaşları çatıldı hafifçe. “Kendine gel İsmet!” dedi sert bir sesle. “Ne biçim konuşuyorsun sen?”

“Demek ki biliyordun!” Nefret kudar gibi konuşmuştu. “O adamla evlenmesine göz yumdun ve...”

“İsmet!” dedi Ceren Hanım onun sözünü keserek. “Bence sonradan pişman olacağın şeyler söyleme!”

“Anlamıyorum sizi ya! O adam aylarca beni hapiste tuttu! Çürüdüm orada ben. Hiç yoktan basit bir kazayı büyüttü!”

“Basit mi? Ailesinden üç kişiyi öldürdün sen!”

“Sadece kazaydı, anne! Kaza!”

“Alkollüydün!”

“Köpekler çıktı önüme!”

“Alkollü olmasaydın ve o kadar hızlı gitmeseydin o kaza olmazdı!”

İsmet’in dudakları nefretle büzüştü. O anda annesinden bile nefret ediyordu. “Demek sen de benim suçlu olduğumu düşünüyorsun!”

Annesini kabaca ittirip yanından geçti. Kadın neredeyse düşecekti. Hızla evden çıktı. Otomobiline doğru gitti. Bagajı açtı. Valizini içine atıp sertçe kapattı.

Ceren Hanım da peşinden dışarıya çıkmıştı. “Nereye gidiyorsun sen?” diye sordu elinden geldiğince sakın bir sesle. “Oğlum! Sana bir soru sordum.”

“Gidiyorum işte!” dedi İsmet.

“Nereye?”

“Bilmiyorum. Bulurum bir yer. Önce biraz uzaklara gidip kafamı toparlamak istiyorum. Belki hiç geri gelmem bile! Bir daha ne ablamın yüzünü görmek istiyorum ne de kocası olacak o adamı!”

“Ablanın senin için yaptığı fedakârlığı bilsen böyle konuşmazdın!” dedi kadın biraz öfkeyle.

İsmet otomobiline binip kapıyı kapattı. Annesini duymuyor gibiydi. Motoru çalıştırdı. Kadın otomobilin önüne geçmişti. Camı indirip bağırdı. “Anne! Çekil önümden!”

“Hayır! Bir yere gidemezsin! Aptalca davranma artık. Her şey senin iyiliğin içindi!”

“Gördüğün gibi hiç iyi değilim.” Hafifçe gaza bastı. Annesi yine de otomobilin önünden çekilmemişti. Bir iki metre öyle girdince, İsmet geri vitese taktı. Epeyce uzaklaştı annesinden. Aracın burnunu onun yanından geçecek şekilde çevirdi. Ceren Hanım yine de kendisini önüne atmıştı.

“İsmet! Dur diyorum sana!” dedi kızgınca. Yağan yağmurun farkında değil gibiydi. “Bak annelik hakkımı helal etmem!”

“Sen bilirsin.” Yeniden gaza basınca, hafifçe çarptığı kadın bir iki metre geriledi fakat İsmet kararlı bir şekilde ilerlemesine devam ediyordu. O ilerledikçe, Ceren Hanım otomobilin önünde gerilemek zorunda kalıyordu. Evin bahçe kapısına gelmişlerdi. Evin önünden tek tük geçen araçlardaki insanlar, anne oğulun bu karşılıklı mücadelesinden habersizdiler. “Anne! Çekil önümden. Bak yoksa fena olacak!” diye camdan dışarı bağırdı.

“Ezecek misin beni?”

“Bırak gideyim!”

“Hayır.”

İsmet motoru bağırtarak onu korkutmaya çalıştı. Otomobil öne fırlayacak gibi sesler çıkarıp yerinde gerildi. Atağa kalkacak bir yarış otomobili gibiydi. Yerinde santim santim zıplıyordu âdeta.

“Bak sonra pişman olacaksın!” dedi Ceren Hanım oğluna. “Ablan hakkında yanlış şeyler düşünüyorsun. Senin için kendisini feda etti o! Hepimizden daha mutsuzdu ablan.”

“Ne yaptı da feda etti ki?” diye homurdandı İsmet.

“Senin için sevmediği bir adamla evlenmeyi kabullendi.” Ceren Hanım’ın sesi artık çok öfkeliydi. “Seni hapisten çıkarabilmek için hiç tanımadığı o adamdan hamile kalmayı kabul etti. Bir kadın için varlığının en değerli parçası olan çocuğunu sonsuza kadar başkasına bırakmayı göze aldı!”

İsmet duraklamıştı bir an. Annesinin öfkesi de sözleri gibi gerçek görünüyordu; fakat bunlara inanmak o kadar zordu ki!

“Ben öyle görmedim!” dedi öfkeyle. “Onları bugün Cığerci Şaban’da göz göze bakışırken yakaladım! Bana yalan söylemeyin artık!”

“Yalan söylemiyorum. Dediklerimin hepsi gerçek! Oğlum! İnan bana hepsi gerçek. Ablanın yaptığı fedakârlığı asla hayal edemezsin; fakat ... fakat sonra Allah ona o kadar güzel bir kapı açtı ki! Sevmeyi öğrendi! Olumsuz bir sürü şey karşısında bile bir mucize yaşandı. Sayende aklında hiç olmayan bir mutluluğu yakaladı. Bunu ondan alma ne olursun! İn hadi aşağıya! İn konuşalım!”

İsmet’in, annesini duyacak, dinleyecek veya söylenenlere ikna olacak hali hiç yoktu. Bu beklenmedik sözleri düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

“Anne, çekil!” dedi sertçe.

Sıkılı dişleri ile gaza biraz daha dokundu. Annesi neredeyse yola çıkmıştı. Çocuğuna engel olamamanın verdiği bir çaresizlikle biraz yana kaydı. Gidip kapıyı yakalamak ve açmak niyetindeydi. En azından İsmet öyle sandı. Otomobilin burnu boşa çıkınca, delice

bir güçle gaza bastı. Direksiyonu yola doğru çevirdi. Bir an önce oradan gitmeliydi.

Arkadan çekişli otomobil, bu ani baskı karşısında yerinde patinaj yaparken, öne doğru atıldı. Islak zeminde hafifçe savruldu. Birkaç yalpalama yaparken, otomobilin savrulan arkası tampon tarafından Ceren Hanım'a sertçe çarptı. Kadın dengesini kaybetmişti. Çarpmanın etkisi ile ayakları yerden kesildi. Yolun kenarındaki düşük bankete doğru savruldu.

İsmet ıslak zeminde kayan aracını zorla toparlarken, gaza basmaya devam ediyordu. Annesine çarptığının farkında değildi. Beş on metre gitmişti ki dikiz aynasından geriye baktı. Annesini görmedi. Yan aynalara çevirdi gözlerini. Yerde bir şey görünce öfkeli kaşları daha da çatıldı. O yerde yatan annesi miydi? Çukurun içinde öylece duruyordu.

Hızını kesmeye kalmadan, önünde bir dolmuşun durup yolcu aldığını fark etti. Ona çarpmamak için direksiyonu çabucak yan tarafa kıvrırdı. Yine de başarılı olamadı. Otomobilinin arkası zeminde kayarak dolmuşun tamponuna hafifçe çarptı. O çarpmanın etkisi ile yolda fırlıdak gibi dönmeye başladı. O anda bile aklında annesi vardı. Yerden kalkmış mıydı acaba? İyi miydi? Dönen aracın içinde gözlerini oraya konumlandırması imkânsızdı. Sonunda otomobilin dönmesi durdu. Akan trafiğe yanlamasına durmuştu. Artık yan camdan evlerinin olduğu tarafı görebiliyordu.

“Anne!” diye fısıldadı. Yerde hâlâ yatan kadına bakarken yüreğini bir korku sardı. Yüzü bembeyaz oldu. O anda ne karşı yönden gelen büyük çimento kamyonunu ne de delice çalan kornasını fark etti. Bütün düşüncesi annesindeydi. Görebildiği kadarıyla annesinin başı geriye doğru düşmüştü. Bir bacağı kötü bir şekilde kıvrıktı. Elleri iki yanda hiç kıpırdamadan yatıyordu.

Son görebildiği de buydu zaten!

Kamyonun fren yapmasına rağmen yine de şiddetle yaklaşıp kendisine çaptığını da göremedi. Önce başı savruldu. Sonra yüzünde ve kolunda büyük bir acı hissetti. Kalçasındaki acı ise

dayanılmazdı. Dev kamyon küçük otomobili ıslak zeminde epeyce sürükledikten sonra durabildi. Kaderin bir oyunu olarak neredeyse annesinin olduğu yere kadar sürüklenmişti. İsmet hâlâ annesinden tarafa bakıyordu. Sadece gözleri daha cansızdı. Kamyonun şiddetli çarpışıyla küçücük bir alanda sıkışmıştı. Kol kemiği ince kabanını delerek dışarıya fırlamıştı. Kırılan camlar yüzünün sol tarafını parçalamıştı. Gözü acıyordu. Kırılan kaburgaları yüzünden nefes almakta da zorlanıyordu.

Yine de o anda artık bu acıları algılamıyordu.

Uzun yıllar sonra, kendisini bir çocuk gibi hissetti. Şimdi anesi kalkar, koşarak yardıma gelirdi. Oğluna sarılır, yaralarını iyileştirmenin derdine düşerdi. Affederdi hemencecik! Anne olmak bu değil miydi?

Sonra az önce öfke kustuğu ablasını düşündü. Hepsi saliseler içinde oluyordu. Çocukken her düştüğünde koşup onu kaldıran, her derdinde yanında olan fedakâr ablasının görüntüsü dolaştı bulanıklaşmaya başlayan zihninde. Sabırla kendisini dinleyen, ilk âşık olduğunda dalga geçip yine de ona kızlar hakkında temel bilgiler veren güzel ablası... Annesinin dedikleri doğru muydu? Hapisten çıkabilmesi için Harun'la evlenmek zorunda mı kalmıştı? Adama bir çocuk için söz mü vermişti? Bu nasıl bir anlaşılmaydı ki? Hem madem öyle, o adama niye âşık olmuştu?

Ah o adam! Harun! Asık suratlı, ablasını elinden alan adam! Yakışıklı olduğunu kabul ediyordu. Üstelik onunla ilgili bir şey hoşuna gitmişti. Harun'un ablasını öylesine güçlü bir şekilde koruması, sahiplenmesi, İsmet'i etkilemişti. Belli ki o da ablasına değer veriyordu, hatta seviyor olmalıydı.

Başı ağır ağır öne düşüyordu. Boşuna kaldırmaya çalıştı. Annesinden tarafa bakmak istiyordu ama beceremedi. Gözünün kenarından bir damla yaş kaydı. Kanlı kirpikler yavaşça birbirine geçti. Gözleri ağır ağır kapanırken ... dudakları cansızca kıpırdandı.

“Anne!” diye fısıldadı.

Annesi niye hâlâ yerde yatıyordu? Neden kalkıp yanına gelmemişti? Kaza yaptığını görmemiş miydi? Küçük oğlunun canının yandığını fark etmemiş miydi?

Ablası haklıydı galiba! Aptal bir adamdı. Yine geri dönüşü olmayan bir aptallık yapmıştı. Korkuyordu. Feci bir korku sardı yüreğini.

Galiba artık ne annesine ne de ablasına, aslında onları ne kadar çok sevdiğini söyleyemeyecekti!

27. BÖLÜM

Işıl, kardeşini aramaktan vazgeçmişti artık. Harun'un cipi ile İsmet'in ardından yola çıkmışlardı.

"Eve gidelim!" demişti kocasına. Güzel yüzü düşünceli, endişeli ve yediği tokattan dolayı da hâlâ kızarıktı. "Belki oraya gider. Mudanya yoluna çıkmamız lazım."

Yağmur yüzünden yolda bir kaza olmuştu. Üç dört araç birbirine girmişti. On dakikadan fazla yolun açılmasını beklediler. Başka yere de gidemiyorlardı. Trafığın içinde sıkışıp kalmışlardı. Yol tek şeride düşmüştü ve o haliyle cuma trafiğinin yoğunluğunu kaldıramıyordu. Kazanın yakınından geçerken gözleri araçları taradı. Bir an için endişelenmişti. Neyse ki kardeşinin otomobili değildi. Ona o kadar güçlü bir otomobil almakla hata mı yapmıştı acaba? Yerde, ıslak zeminde yatan iki vücut gördü. Üzerleri bir şeylerle örtülmüştü. Ambulanslar yeni yanaşıyordu.

Bakışlarını o kötü manzaradan kaçırdı. Kaza yerini geçip de yol açıldığında, bu sefer annesini aradı. İsmet'in oraya gidip gitmediğini öğrenmek istiyordu. Gitmemişse bile annesine durumu haber verse iyi olurdu.

Hayret! Annesi de telefona cevap vermiyordu. Anlamıyordu! O niye açmıyordu ki telefonunu. Kaç defa yanında taşıması gerektiğini ona söylemiş, kaç defa ikaz etmişti.

Harun da sessizdi. Gözleri yoldaydı. Yolu tam bilmediği için İşıl ona kısa kelimelerle tarif ediyordu.

Mudanya yoluna çıktıklarında bakışları karısına kaydı.

“Özür dilerim!” dedi sonra düz bir sesle. Işıl yan gözle bakmıştı sadece. “Sana vurunca... Dayanamadım.” Sesinin derinliklerinde hâlâ gizli bir öfke vardı. “O aptallığı yapmamalıydı.”

Işıl iç çekti. “Evet, büyük bir aptallık yaptı! Fakat çoktan pişman olduğuna eminim. Keşke sen de vurmasaydın ona.”

“Fazla ileri gitmişti.”

“O senin kalıbının yarısı...” dedi Işıl sebepsiz bir suçlamayla. “Bence ona vurmayı aylardır istiyordun. Ortam uygun olunca fırsatı kaçırmadın.”

Harun’un yanak kasları dalgalandı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Öyle değil mi!” Dudakları acıyla sıkıldı. “Ayrıca bebeğine bir şey olacak diye endişelenmene de gerek yoktu. Ona hiçbir darbe gelmedi.”

“Ben bebek için değil, senin için endişelendim.”

“Buna inanmak çok zor.” Bakışları hızlanan yağmurdandı. Eve çok az kalmıştı. “Lütfen İsmet’i bulduğumuzda kendine hâkim ol, hatta biraz uzaklaş. Aranızdaki bu düşmanlık beni yoruyor. Ben her şeyi kontrol altına alacağım.”

“Kardeşin kontrol altına alınamaz, Işıl!” dedi Harun sertçe. “Bunu anla artık! O normal değil. İçinde gizli bir psikopat var. O başını derde sokmaya meyilli.”

“Senin kardeşin için böyle şeyler söylense hoşuna gider miydi?”

“Gitmezdi ama söyleyen kişi haklıysa dikkate alırdım. Tedavi olması için uğraşırdım. Hapisten çıktığında onu bir psikoloğa gönderseydiniz, belki daha çok faydası olurdu.”

“Ben istedim ama İsmet kabul etmedi.” O günü hatırlıyordu. İsmet delirmişti. Deli olmadığını bağırıp çağırmıştı. Evden koşarcasına çıkıp bir yerlere gitmişti. Henüz hapishane psikolojisinden kurtulmadığı için anne kız seslerini çıkarmamışlardı.

“O bir gün ikinizi de çok üzecek...” dedi Harun kendi kendisine konuşur gibi. “Dilerim hapisten çıkararak ikimiz de büyük bir yanlışla imza atmış olmayız.”

Işıl sessizdi. Endişesi hâlâ devam ediyordu. Harun'un haklı olabileceğini biliyordu ama şu anda daha önemli meseleleri vardı.

“Sağdaki üstgeçit yoluna gir.” dedi Harun’a.

Birkaç dakika sonra Bademli'deki evlerine iyice yaklaşmışlardı. Trafik yine çok sıkıştı, hatta neredeyse hiç ilerlemiyordu. Yine kaza mı olmuştu acaba? Hâlbuki buraya yaklaşırlarken yağmur dinmişti.

Neredeyse adım adım ilerlerken, yanlarından bir ambulans sirenler çalarak geçip gitti. İleride ise, durmuş olan başka bir ambulansın ışıkları dikkat çekiyordu. Işıl gözlerini kısıp dikkatle baktı. Tahmininde yanılmamıştı. Bir kaza olmuştu. Tam da evlerinin önündeydi. Bir sürü insan çevrede toplanmıştı. Birkaç polis, yoldaki trafiği açmaya çalışıyordu.

Annesi bu kalabalık yüzünden evden çıkmış olabilirdi. Bu durumda ya telefonunu yanına almayı unutmuş ya da gürültüden çaldığını duymuyor olabilirdi.

Harun'un görüş açısı daha iyiydi. Işıl önlerindeki trafikten dolayı bazı şeyleri fark edemese de genç adam ilerideki kaza yapmış araçları kısmen görüyordu. Bir çimento kamyonunun neredeyse biçtiği küçük ama lüks otomobil tanıdık geldi. Gözlerini kıstı. Nedenise bir anda büyük bir huzursuzluk sardı içini.

Hızını kesip birden yolun sağında durdu. Aracı kaldırıma çıkartmıştı. Işıl ne olduğunu anlamadan ona bakıyordu. Genç adam kendisine çalınan kornalara aldırmadan kapıyı açıp dışarıya çıktı. Kaza yeri on metre ilerideydi.

“Ne oldu?” diye sordu Işıl biraz şaşkın bir merakla.

“Sen burada otur!” dedi elinden geldiğince düz bir sesle.

“Harun?”

Işıl aptal bir kadın değildi. Aynı anda onun da yüreğini bir huzursuzluk sardı. Aklına gelen düşünce ile gözleri irileşti. Gözlerini kocasının ardından yola çevirdi. Harun uzun adımlarla, sıkışmış araçların yanından kaza yerine gidiyordu. Işıl hemen elini kapı

koluna attı. Aşağıya indi. Endişeyle durakladı bir an. Harun kaza yerine varmıştı bile.

İşte o anda çimento kamyonunun önündeki ezilmiş aracı gördü. Hepsini göremiyordu ama gördüğü yerleri buruş buruş olmuştu. Yanda duran ambulansın kapısı açıktı. Sedyenin üzerinde birisi vardı. Doktor gibi görünen genç bir erkek uzanıp hastanın üzerindeki örtüyü tuttu. Sedyede yatanın yüzüne doğru çekti.

Kazazede her kimse, ölmüş olmalıydı.

Birkaç adım ilerlerken, yeniden ezilmiş otomobile baktı. Çarpışmanın olduğu yerdeki boyaları bile dökülmüştü. Biraz beride bir adam kaldırımın ıslak taşına oturmuştu. Elleri başının arasındaydı. Başında bir polis duruyordu. Kamyon şoförü bu olmalıydı.

Yaklaştıkça hurda araç tanıdık gelmeye başladı.

Adımları hızlandı. Harun o sırada doktorla konuşuyordu. Sonra başını çevirdi. Karısının endişeli ve hatta korkuyla dolu yüzünü görünce döndü. Ona doğru yürüdü. Artık koşarak gelen Işıl'ı kolayca yakaladı.

“Dur...” dedi üzgün bir sesle. “Işıl!.. Dur...”

“Kim? Kim o Harun?” Genç kadın çırpındı. Harun’un kocaman elleri pençe gibiydi. Kurtulması imkânsızdı. Gözleri ezilen otomobilin yere düşmüş plakasına takıldı. Hemen tanıdı onu. Gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. “İsmet!” dedi korku dolu ve ağlamaklı bir sesle. Gözleri ambulansa çevrildi. “İsmet mi o?” diye sordu kekelercesine.

Harun başını eğdi. “Evet...” dedi yavaşça. “O İsmet’ti. Bir kaza olmuş. Çok üzgünüm!”

“Ne... Ne demek istiyorsun!” Anlamıştı tabii. Anlamıştı anlamasına ama yine de konduramıyordu. Işıl yeniden çırpındı ama Harun onun ellerinden kurtulup gitmesine izin vermedi. “Allah’ım! Bırak beni!” diye acıyla bağırdı genç kadın. Ayakları tutmadı birden. Dizlerinin bağı çözüldü. Bayılma aşamasına gelmişti belli ki.

Yere düşer gibi olunca, Harun onu sıkıca sardı. Göğsüne çekip dudaklarını onun saçlarına gömdü.

Çevredeki bazı insanlar da bu genç kadının kim olduğunu anlamışlardı. Acircasına bakıyorlardı.

“Üzgünüm...” diye fısıldadı. Eli farkında olmadan narin sırtını okşadı.

“Ö... Öldü mü?” Yanaklarından delice fırlayan yaşlar kocasının üzerine akıyordu. “İsmet ... öldü mü?”

“Evet...”

Işıl kendisini zorlayarak yere daha sağlam basmaya çalıştı. Biraz uzaklaştı. Harun hâlâ onu kollarından sıkıca tutuyordu. Yaşlarla parlayan gözleri ona çevrildi. “Hayır, üzgün falan değilsin!” dedi hıçkırarak. Canı o kadar acıyordu ki ne dediğinin farkında değildi. “Bırakır mısın beni! Bırak! Kardeşimin yanına gitmek istiyorum.”

Ambulans çalışanları İsmet’in cansız bedenini aracın içine koyup kapısını kapatmıştı.

“Onu hastaneye götürüyorlar.” dedi Harun. Karısının tepkisine dikkat etmemeye çalışıyordu. Böyle acılı bir anda böyle bir tepki vermesi normaldi. “Biz de gideceğiz ama ... ama sana...” Sustu dudaklarını sıkarak. “Sana söylemem gereken başka bir şey daha var.” Sesi gerçekten sıkıntılı, gerçekten üzgündü. Kurtulmak için uğraşan karısını hafifçe sarstı. “Işıl! Dur artık!”

Onun sesindeki dikkat çekici bir şey yüzünden Işıl durakladı. Islak bakışlarla kocasının gözlerine dikti gözlerini. Tertemiz yanaklarından hâlâ yaşlar dökülüyordu.

“Ne... Ne var?” diye sordu zorlukla.

Çalışanları ambulansın kapılarını kapatıp içine binmişti. Polisler aracın dönüp gitmesi için yolu kesti. Harun’un cevap vermesi için geçen sürede, Işıl gözünün ucuyla ambulansın gidişini fark etmişti. Siren bile çalmıyordu.

Aklına, gelirken yanlarından geçen ilk ambulans geldi. O siren çalarak uzaklaşmıştı. Onun içinde kim vardı ki? İsmet’in tek

başına olduğunu biliyordu. Kamyon şoförü de olamazdı. O da şurada perişan bir halde oturuyordu. Peki ambulanstaki kimdi? Yoldan geçen bir vatandaş mı?

Yüreğini saran daha büyük bir korkunun sebebi, sert yüzlü kocasının sözlerinde gizliydi.

“Annen de yaralanmış!” dedi Harun yavaşça. “Dediklerine göre ... durumu çok ağırmış...”

28. BÖLÜM

Genç kadın yoğun bakım odasının önünde oturuyordu. Rahat sayılabilecek kumaş koltuklardan birisindeydi. Saçlarını ensesinde toplamıştı. Yüzü bembeyazdı. Dalgınca yerdeki bir noktaya bakıyordu.

Bir ses duyunca başını kaldırdı. Gözleri yoğun bakım odasından çıkan hemşireye çevrildi. Kızıl saçlı genç hemşire onu gördü ama yüzünde en ufak bir gülümseme olmaksızın yanından geçip gitti.

Yeniden gözlerini yere dikti. Böyle endişeyle beklemek ölüm gibiydi. Annesinin ambulansla götürüldüğünü öğrenince, Harun’la birlikte hemen hastaneye gelmişlerdi. Annesinin durumu çok ciddiydi. Kafatasında ciddi bir ezik vardı. Bilinç kaybı yaşıyordu. Buna inanamıyordu! Nasıl olmuştu bu? Ne olmuştu? İsmet otomobilinin içinde hayatını kaybederken, annesinin başına ne gelmiş olabilirdi ki? Acaba kazayı duyunca evden dışarıya mı fırlamıştı? Eve gelmeye çalışan oğlunun kaza yaptığını görünce koşturmuş ve bir şekilde düşüp başını mı çarpmıştı?

Eliyle hâlâ yanaklarından akmayı başaran gözyaşlarını sildi. Bir mendile ihtiyacı vardı. Çantasındakilerin hepsi tükenmişti. Nereden bulacağını ise hiç bilmiyordu. Kulaklarına çevredeki sesler geliyordu. Koridorda kendisi gibi bekleyen başkaları da vardı. Herkes ağlamaklı ve üzgün bir şekilde bir şeyleri bekliyordu.

Uzanıp çantasını yeniden karıştırdı. Bir mendil olarak kullanabileceği bir şey aradı. Bu nasıl bir gündü yarabbi? Bu sabah uyanırken günün böyle bir felaketle biteceğini hiç düşünmemişti! Hepsi Harun’un yüzündendi. Her şey onun gelişi ile başlamıştı. İlmek ilmek sökülüp bu felakete dayanmıştı. En son olarak Harun

o yumruğu kardeşine atmasaydı, ardından da İsmet'in yüzüne evli olduklarını söylemeseydi, bunların hiçbirisi yaşanmayacaktı. İsmet öyle delicesine bir öfkeyle oradan uzaklaşmayacaktı. Belki altındaki otomobili delice sürüp eve gitmeye uğraşmayacaktı.

Çantasında mendil yerine kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Öfkeyle dolu bir nefes aldı. Gözyaşları usul usul yanağından yere doğru süzülüyordu.

Harun neredeydi acaba? Ona olan tüm kızgınlığına rağmen yine de onun dev gibi gövdesini, güçlü iradesini yanında görmek istiyordu. Burada yapayalnızdı. Çok çaresizdi. O gideli belki yirmi dakika olmuştu. Nereye gitmişti? Karısı burada endişeyle beklerken o nereye kaybolmuştu?

Ona göre hava hoştu tabii! Ölen kendi kardeşi değildi. Düşmanıydı üstelik. Nefret ettiği İsmet'ten kurtulmuştu işte. Yoğun bakımda ölümle pençelesen de kendi annesi değildi. Karısının annesi olması ona bir şey ifade etmiyor olabilirdi.

Kalbi sıkışıyordu. Ya annesine de bir şey olursa? Ya o da ölürse?

Daha kardeşinin ölümüne bile tam üzülememişken, şimdi annesi için delicesine endişe ediyordu. Ona da bir şey olursa ne yapardı? Bu hayatta başka kimsesi kalmamış olacaktı. Yalnız bir kadın olarak ömrünü tamamlayacaktı.

Yanında bir hareket hissedince başını kaldırdı. Birisi bir paket kâğıt mendil uzatıyordu. Bulanık gözlerini biraz daha kaldırıncı, onun Harun olduğunu fark etti. Nedense yüreğine anlayamadığı bir ferahlık geldi. Şu anda birisinin desteğine o kadar ihtiyacı vardı ki! Çok kızdığı kocası bile olsa...

Harun'un yanında uzun boylu bir adam daha vardı. Kimdi acaba? Önce kendisine verilen mendil paketini aldı. Açıp içinden bir tane çıkardı. Islak gözlerini ve akan burnunu bir defada sildi. Artık görüşü daha net olmuştu.

"İşıl, bu Doktor Zafer Atalay..." dedi Harun. Yanındaki adamı tanıstırıyordu. "Kendisi İstanbul'dan annen için geldi."

Işıl yavaşça ayağa kalktı. Harun kadar yapılı ve pek çok kadının kalbini delice çarptırarak kadar da yakışıklıydı. Onu hemen hatırlamıştı. Urla'da Harun'un beyin ameliyatını yapan yakışıklı adamdı. Hâlâ doktor olamayacak kadar karizmatik görünüyordu. Belli ki doktor da onu hatırlamıştı.

"Biz tanışmıştık zaten." dedi doktor kalın sesiyle. Ciddi yüzündeki kaslar ifadesizdi. Böyle şeylere alışık olduğu çok belliydi. "Öncelikle başınız sağ olsun Işıl Hanım!" dedi kendisine güvenli bir sesle. "Kardeşiniz için çok üzüldüm. Allah rahmet eylesin."

"Teşekkürler..." dedi genç kadın yavaşça. Sesi soluktu. Gözleri kocasına kaydı. Harun sessizdi. Onun da yüzü ifadesizdi. Bu felakete sebep olduğu için mutlu gibi görünmüyordu. Olması gerekmez miydi?

"Harun arar aramaz hastaneden tıbbi bilgileri istedim. Helikopterle gelirken iyice inceleme şansım oldu."

Işıl gözlerini yeniden doktorun yüzüne çevirmişti. Onun nasıl geldiği, kimin aradığı, helikopteri kimin ayarladığı o an için önemsizdi. "Durumu nedir?" diye sordu endişeyle. "Kimse bana bir şey söylemiyor."

Doktor Zafer hafif bir nefes aldı. "Size abartılı veya gerçek dışı bir şey söylemeyeceğim. Annenizin durumu pek iyi görünmüyor. Kafatası yere çarpınca çatlak oluşmuş. Beyin içinde kan birikmesi var. Bu beyne hasar verebilir. Ameliyat ise çok riskli."

O susunca Işıl elinde olmadan sordu. "Ne kadar riskli?"

"Şu anda kan sızması durmuş fakat yeniden başlaması an meselesi. Bana göre ameliyat tek tercih. Başarılı olma şansımız ise yüzde yirmi... Çok üzgünüm. Ben elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Ölümünü beklemektense ameliyat olmalı derim."

"Olmazsa ... kendi kendine iyi olma ihtimali var mı?"

"Var denebilir ama tecrübelerime göre, ben bunu başaran görmedim hiç. Minicik bir plıhtı bir anda kalbini durdurabilir."

"Sizce ... ameliyat olmalı, öyle mi?"

Adam başını eğdi. “Kesinlikle...” Koyu renk gözlerinden kendine güven akmakla birlikte verdiği kurtulma yüzdesi hiç de yüksek bir değer değildi. Genç kadının gözleri kocasına çevrildi.

Ona niye soracaktı ki? Bu olayın ardındaki adama düşüncesini sorması saçma olurdu.

Duruşunu dikleştirip başını salladı. “Peki! Size güveniyorum. Ameliyat olsun o halde!” dedi yavaşça.

“Tamam.” Adam durakladı. “Başka bir şey daha var size söylemem gereken.”

“Nedir?”

“Ameliyat olsun veya olmasın, kurtulursa eğer, kan birikmesinin beyne verdiği hasarı bilemeyiz. Hiçbir şey olmamış da olabilir. Ancak...”

“Ancak?” Zorlukla yutkunmuştu.

“Beyin dokusunun kendisini yenileme özelliği bulunmaz. Bu nedenden dolayı annenizde kalıcı veya geçici hasarlar oluşabilir. Hafıza kaybından, felce kadar her şey olabilir. Konuşma güçlüğü çekebilir. Görme zorluğu yaşayabilir.”

Işıl’ın gözyaşları yeniden akmaya başlamıştı. Dudağını sıkı. Ah! Annesini neler bekliyordu böyle! Zavallı kadıncağız! Biricik annesi! Garipti ama İsmet’in ölümü bile yüreğini bu kadar parçalamıyordu. Dünya tatlısı, her şeyden habersiz, herkese karşı iyi niyetli annesinin bu hale düşmesi hak mıydı? O bunu hak etmemişti.

“Başka çaremiz olmadığını siz söylemişsiniz.” dedi yavaşça. “Kurtulsun yeter. Ben ona bakarım.”

“Güzel... Endişe etmeyin Işıl Hanım!” Adam başını eğmişti memnun bir şekilde. Sonra bakışları Harun’a döndü. “Harun’un anneniz kadar bile kurtulma şansı yoktu. Yüzde beş ihtimal bile veremezdim. Şimdi gördüğünüz gibi sapasağlam karşınızda.”

Genç kadının gözleri de inanılmaz bir şekilde sağlıklı görünen kocasına kaydı. Gür saçları ameliyat izlerini çoktan gizlemişti. Yüzündeki yaralar görünmüyordu bile.

Belki ameliyatta beyni kurtulmuş ama kalbi ölmüş, demek geldi içinden.

“Ben artık gideyim.” dedi Zafer ciddi bir sesle. “Annenizi ameliyathaneye almalarını söylemiştim tedbir olarak.”

Bundan sonra yine endişeli bir bekleme süreci başlamıştı. Ameliyathanenin önünde beklerken, Harun ile pek konuşmadılar. Genç kadın yine gözlerini yere dikmişti. Yanında oturan Harun arada sırada telefonla konuşuyordu ama çok uzatmıyordu. Onun kimlerle konuştuğuna dikkat etmedi. Akli annesindeydi. Kurtulması için bildiği bütün duaları ediyordu.

Dakikalar geçiyordu. Geçiyor olsa da her bir dakika, bir saat kadar uzundu. Işıl’a öyle geliyordu. Harun bir ara gidip su almış, içmesi için Işıl’a uzatmıştı. Su iyi gelmişti. İçindeki yangını söndüremezdi ama kurumuş olan gözyaşı yataklarını yeniden besleyebilirdi. Artık yaş akıyordu çünkü. Gözleri deli gibi yandığı halde bir damla yaş kalmamıştı. Kurumuş dudakları ise çatlamak üzereydi.

Zaman geçmese de arada sırada baktığı saat, ameliyatın dört saat önce başladığını hatırlatıyordu. Dört saattir Harun’la tek kelime konuşmamıştı. Yan yana oturuyorlardı ama yüzünü çevirip bakmamıştı bile. Ona olan kızgınlığını şimdilik böyle belli edebiliyordu.

Ameliyathane koridorunun kapısı açılınca, başını kaldırdı öylesine. Yerdeki izleri ezberlemişti artık. Gelenlere baktı. Büyükanne Nuriye’yi görünce şaşırdı. Önce yanlış gördüğünü zannetti. Sonra yanılmadığını anladı. Yanında, Harun’un yardımcısı olduğunu bildiği Mehmet vardı. Yaşlı kadını Urla’dan buraya o getirmiş olmalıydı. Onların yanına doğru geliyorlardı. Harun ayağa kalkmıştı. Nuriye Hanım torunu ile ilgilenmeden Işıl’ın yanına oturdu.

“Kızım...” dedi o kadife gibi tatlı sesi ile. Eli uzanıp gelininin titreyen elini tuttu. Onun da eli titriyordu. “İnanamıyorum.” dedi yavaşça. Güzel ela gözleri ıslaktı. Belli ki yol boyunca o da ağlamıştı.

Işıl dudağını ısırdı. Daha fazla dayanamadı. Gözyaşları yeniden bir yolunu bulmuş, göz pınarlarından fırlamaya başlamıştı.

Büyükannenin zayıf bedenine sarıldı. Kadın da ona sarılmıştı. Işıl hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

“Ağla kızım... Ağla kızım...” diye fısıldadı büyükanne de ağlamaklı bir sesle. Işıl’ın saçlarını okşuyordu.

Bir iki dakika ağladıktan sonra, Işıl kendisini geri çekti. Güzel gözleri ıslak ıslak bakıyordu. “İsmet...” dedi yavaşça. “İsmet öldü!”

Kadının bunu bildiği belliydi. Sesini çıkarmadı. Bakışları bir an torununa kaydı. Harun duvara yaslanmıştı. İfadesiz bir yüzle onları süzüyordu.

“Annem de ... ameliyatta ama ... durumu hiç iyi değil.”

“Biliyorum. Endişelenme! Eminim çok iyi olacak. Annen çok güçlü, sağlıklı bir kadın. Torununu görmek için yaşayacaktır. Onu görmek için hayata tutunmak istediğine eminim.”

“Zafer Bey ... yüzde yirmi şansı var dedi.”

“O ülkenin en iyi beyin cerrahıdır. Ona güvenebiliriz. Anneni kurtarmak için her şeyi yapacaktır.”

Aynı anda koridor kapısı yine açıldı. Işıl’ın yüzü o tarafa dönük olduğu için gelen kişiyi hemen gördü.

Tolga’nın burada ne işi vardı? Nasıl haberi olmuştu?

Uzun adımlarla yanına gelen Tolga’nın kaşları çatıktı. İlk anda yan yana duran Mehmet ve Harun’a dikkat etmedi. Nuriye Hanım’ı ise tanımadığı açıktı. Işıl’ın önünde durdu bir an. Sonra önünde çömelip onun soğumuş ellerini tuttu. Islak gözlerine baktı.

“İşıl!...” dedi acılı bir sesle. “Duyduklarım doğru mu? Tüm televizyonlar bu haberi veriyor.”

Genç kadın şaşırmıştı. Nuriye Hanım bir an Tolga’ya, sonra Işıl’ın elini sevgiyle tutan ellerine baktı. Ardından bakışları Harun’a kaydı. Torununun yüzündeki değişikliği sadece o ve Mehmet fark edebilirdi. Görünüşte önemli bir şey yoktu. Yakışıklı yüzü sakin, duruşu normaldi. Oysa ela gözleri koyulaşmıştı. Koyu yeşil olmuştu. Bir erkeğe göre kalın olan biçimli dudakları hafifçe büzüşmüştü. Başı da biraz öne eğilmişti. Tıpkı avını dikkatle izleyen bir kartal gibi bakıyordu ve sessizdi.

Işıl başını salladı. “Evet...” dedi soluk bir sesle.

“İnanamıyorum! İsmet! İsmet öldü mü yani?”

Sesi o kadar acıydı ki ... bir tiyatro sahnesinde olsa normal sayılabilirdi. Onun İsmet’i bu kadar sevdiğini, ölümüne bu kadar üzüleceğini bilmiyordu.

“Evet...” Elini usulca geri çekti. Kendi kucağına götürdü. Ellerinin tutulmasından hoşlanmamıştı. Hem de bu kadar kişinin önünde bunu yapması doğru muydu? Özellikle Harun’un!.. Harun’un kocası olduğunu bilmesene bile, daha dikkatli olması gerekirdi. Sanki sevgilisi gibi davranmıştı.

Tolga doğruldu. “Ya annen?”

“Ameliyatta.”

“İyi olur umarım. Üzülme. Kaza nasıl olmuş?”

“Şimdilik bilmiyoruz. Doğruca buraya geldik.”

“Yapabileceğim bir şey var mı? Ne olursa.”

“Şimdilik yok.”

Tolga bir an Nuriye Hanım’a baktı. Kadının nemli ama donuk gözlerinden kaçırıp bakışlarını. Sonra başka kim var diye etrafına göz attı. İşte o anda duvara yaslanmış olan, uzun boylu adamı gördü. Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Harun dimdik ona bakıyordu. Tolga’nın kaşları çatıldı.

“Bu adamın ne işi var burada?” diye sordu birden sertçe. Kimse sesini çıkarmadı. Tolga şimdi Harun’a doğru dönmüş, aynı dikkatle bakıyordu. “Hayırdır?” diye sordu. “Düşmanın ölümünü kutlamaya mı geldin? Zafer kokusu mu aldın?”

Işıl onca derdi içinde, bir de bununla uğraşamazdı. Her ne kadar kısmen onun gibi düşünüyor olsa da bunun konuşulacağı yer burası değildi. Şu an hiç uygun bir an değildi! Bembeyaz oldu. “Tolga!” dedi uyarırcasına.

“Bu adam hangi yüzle burada bulunuyor, Işıl?” dedi Tolga öne doğru bir adım daha atarak. Şimdi koridorda iki erkek neredeyse göğüs göğse duruyorlardı. Kara kuşak sahibi Tolga’nın gözünü,

Harun'dan on santim kısa olması hiç korkutmuyor gibiydi. Dişleri sıkılmıştı.

Harun aslında konuşmak, bu terbiyesize haddini bildirmek istiyordu ancak Işıl'ın tepkisinden çekiniyordu. Onun kardeşinin ölümünden kendisini sorumlu tuttuğunu hissediyordu. Ona saatlerdir tek kelime bile etmeyen karısının, bu faciada kendisini suçlu bulduğunu biliyordu. Kendince haklıydı da. Şimdi de ilgi duyduğu bu yakışıklı ama şımarık züppe ile dalaşırsa, hepten karısının gözünden düşecekti. Ne yapacağını bilemiyordu. İçgüdüleri ile mantığı arasında kalmıştı.

Büyükanne de hır gürr çıkarmaması taraftarıydı ki torununa sakin olması yönünde bir kaş göz işareti yaptı. Harun tuttuğu nefesini hafifçe geriye bıraktı.

Bunu korku olarak algılayan Işıl, çaresizce Tolga'yı sakinleştirmeye uğraştı. "Burada olmaları gerekiyordu." dedi Tolga'ya. "Lütfen şimdi sorun çıkarma Tolga. Gerçekten ikinizle de uğraşamam."

Harun bu sefer belirsiz bir üzüntüyle iç çekti.

O benim kocam, diyebilirdi. O, çocuğumun babası, diyebilirdi. Bu züppeye karşı, onun burada olmaya daha fazla hakkı olduğunu söyleyebilirdi. Ne yazık ki söylememişti.

Işıl'ın uyarısı üzerine Tolga isteksizce geriye doğru bir iki adım attı. Sıkılmış yumrukları gevşedi.

"Seninle sonra görüşeceğiz!" dedi dişleri arasından.

"Hangi sebeple!" dedi Harun daha fazla dayanamadan.

Işıl sertçe uyardı bu sefer. "Harun!" dedi kocasına. Ne oluyordu bu adamlara? Nasıl böyle bebek gibi davranabiliyorlardı?

Nuriye Hanım da torununu engelledi. "Oğlum, hadi git biraz hava al gel sen. Çay iç kafeteryada. Gelirken bize de getir."

Harun'un çakmaklaşan gözleri hafifçe soğudu. Bakışları karısının üzerinde takıldı bir an. Ancak ondan en ufak bir ilgi göremeyince sırtını duvardan ayırdı. "Gel Mehmet!" dedi yardımcısına. Dönüp ameliyathane koridorunun çıkış kapısına yürüdü.

İkisi orayı terk edince, Nuriye Hanım bir an Tolga'yı süzdü. Güçlü kuvvetli, genç bir adamdı. Yakışıklı olduğu da gün gibi açıktı. Ancak bu adamda kendisini rahatsız eden şey, Işıl'ı etmiyor muydu acaba?

“Böyle davranmana gerek yoktu!” dedi Işıl öfkesini tutmaya çalışarak fakat çok da saklayamamıştı. “Harun sen geldiğinde yanımda olduğuna göre, burada olmasına benim iznim var demektir. Sen niye karışıyorsun ki?”

“Hoşlanmıyorum bu adamdan! Bence gözü sende! Senin paranda!” Homurdanarak konuşmuştu Tolga. Gözleri bir an büyükanneye kaydı. Onun kim olduğunu hâlâ bilmiyordu. “Kusura bakma teyze!” dedi biraz kabaca.

Nuriye Hanım hafifçe gülümsemişti onun sözleri üzerine. “Sorun değil oğlum. İstedğin gibi konuş.” dedi hafif alaycı bir sesle.

Işıl ise kaşlarını çatmıştı. “Harun’un gözü bende mi?” diye Tolga’nın sözlerine tepki verdi. Acısı olmasa gülecekti neredeyse! Kocası daha en baştan beri Işıl’ı hayatında hiç istemediğini belli etmişti. Bebek olayını da sırf onu vazgeçirmek için öne sürdüğünü biliyordu zaten. Ayrıca evlendikleri günden beri, para ile ilgili tek kelime etmemişti. Onun paraya gerçekten de ihtiyacı yoktu. Harun’un serveti, o küçük kasabada yaşadığı huzurlu hayatıydı. “Bende ... ve paramda, öyle mi?” diye ekledi.

“Aynen öyle!”

“Bu sonuca hangi kanaatle vardığını sormayacağım bile Tolga! Buraya canımı sıkmak için geldiyse, lütfen git. Destek olmak için geldiyse buyur güzelce otur.”

Tolga onun sert tavrı yüzünden şaşırmıştı. Sonra genç kadının kardeşini kaybettiği ve annesinin de ölümle pençeleştiği aklına geldi. Vites küçültse iyi olacaktı. O Harun denen adamdan hiç hoşlanmıyordu. Onun Işıl’ı çalabileceği düşüncesi yüreğini ciddi biçimde sıkıyordu. Bu yaşına kadar hiçbir adamı ne kıskanmıştı ne de imrenmişti fakat şimdi Harun onun dengelerini bozmuştu. Küçük kasabalı adam, yarışabileceğinden çok daha yakışıklı ve karizmatikti.

Ne yapıp edip onu aradan çıkartmalıydı. Işıl kadar güzel bir kadını ve dahası sahip olduğu değerli şirketi ona kaptıramazdı. Son zamanlarda kendi şirketi epeyce sıkıntı yaşıyordu. Işıl ile olabilecek bir evlilik, yeniden düze çıkmasını sağlayabilirdi.

Tabii Işıl'ın sert tavrı Nuriye Hanım'ı memnun etmişti. Gözleri onun yanında oturan Tolga'dan ayrıldı. Genç kadın yeniden gözlerini yere dikmişti. Dudakları kıpırdıyordu. İçinden Harun'a veya Tolga'ya küfretmiyorsa eğer, annesi için dua ediyor olmalıydı. Üstelik eli yavaşça yana kaymıştı ve yaşlı kadının elini yumuşakça, güç almak istercesine tutmuştu. Nuriye Hanım da onun elini sıkı. O da içinden bildiği duaları etmeye başladı. Çok fazla dua biliyordu ve hepsini okuyacak kadar zamanı olduğunu da biliyordu. Harun'dan dolayı tecrübeliydi. Onun ameliyatı sekiz saate yakın sürmüştü. Bu dualar o zaman torununda işe yaramıştı. Ceren'de de işe yarayacağını biliyordu. Çok sevmişti o tatlı kadını. Işıl'ın annesi olmasa bile severdi.

Harun yirmi dakika sonra geri geldi. İçinde çay olan kâğıt bir bardak tutuyordu. Mehmet'in de elinde bir tepsi vardı. Üzerine çay ve su şişeleri dizilmişti. Işıl kendisine uzatılan tepside su şişesi aldı. Eskisi biteli çok olmuştu. Çay istemedi. Mehmet elindeki tepsiyi Nuriye Hanım'ın yanındaki boş sandalyeye koydu. Kendisine bir bardak çay alırken, Tolga'ya bir şey ikram etmeye yeltenmedi bile.

Nuriye Hanım, Mehmet'le Harun'a ters bir bakış atmıştı. Tepsiye uzandı. Işıl'ın içmediği çay bardağını alıp uzattı. "Al oğlum."

Harun yine sırtını duvara yaslamıştı. Büyükannesinin bu jestini ilgisizce izliyordu. Tolga'nın teşekkür edip bardağı almasını da öylesine izledi. Yaşlı kadın tepsideki son bardağı aldı. Şeker atmadan yudumlamaya başladı.

Zaman yavaş ilerliyordu. Harun kendisine kötü kötü bakan Tolga'ya pek aldırmıyordu. Biraz ilerideki bir koltuğa oturmuştu. Işıl'ın telefonu ikide bir çalıyordu. Haberi öğrenenler aramaya başlamıştı, hatta doğum uzmanı Doktor Naciye hastaneye geldi.

Dakikalar ilerledikçe, Işıl'ın arkadaşları ve birkaç yakın aile dostu hastaneye akın etmeye başlamıştı. Hepsi de endişeli ve üzgündü.

Bu kalabalık ilgi genç kadını biraz rahatlatmış olsa da aklı hâlâ annesinde olduğu için endişesi devam ediyordu. Harun uzakta oturmaya devam ediyor, kendi halinde gibi görünüyordu. Sadece Naciye ile birkaç cümle konuşmuştu. Oradakiler hâlâ onların evli olduğundan habersizdi. Çoğu biraz durup kalabalık etmemek için geri gitti. Sadece Naciye kalmıştı.

Nihayet ameliyathanenin kapısı açıldı. Işıl'ın bakışları kapıya yöneldi. Doktor Zafer, üzerinde ameliyathane kıyafetleri ile dışarıya çıktı. Biraz yorgun görünmesi çok doğaldı. Saatlerdir ameliyattaydı. Yine de güçlü ve dikkat çekici duruyordu. Doğruca genç kadının karşısına geldi. Işıl heyecanla ayağa kalkmıştı.

“Ameliyat gayet başarılı geçti.” dedi doktor ona. Işıl'ın endişeyle dolu olan gözlerinin içine bakarak konuşuyordu. “Görünüşte hiçbir sorunla karşılaşmadık. Bundan sonra yoğun bakımda titiz bir şekilde kontrol edilecek. Birkaç gün uyutabiliriz. Duruma göre karar vereceğiz.”

“İyi mi yani?” Duyduğuna inanamıyordu.

Adam yakışıklı başını hafifçe eğdi. “Bence evet! Yoğun bakımdan çıktıktan sonra, gerisi biraz da annenize kalacak. Ben çabucak toparlayacağına eminim.”

Genç kadın minnetle elini uzattı. “Çok teşekkür ederim.”

Doktor Zafer onun titreyen küçük elini, güven vermek istercesine sıktı. “Rahat olun. O iyi olacak. Çok güçlü bir kadın gibi göründü gözüme.”

“Öyledir.” dedi Işıl içtenlikle.

Doktor elini çekti. Sonra dönüp Harun'un yanına gitti. Bir şeyler konuşmaya başladılar. Işıl ise mutlulukla Nuriye Hanım'a sarılmıştı. Annesinin kurtuluşu, kardeşinin ölümünü bir nebze unutturmuştu. Ancak sadece birkaç saniye sürmüştü bu rahatlama. Sonra en acı haliyle yeniden yüreğine doluştu. Islak gözlerle Nuriye Hanım'dan uzaklaştı.

Şimdi ne olacaktı? Daha morga gidip kardeşini görmesi gerekiyordu. Cenazesini yarın defnetmek gerekecekti ve ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Başını çevirdi. Önce kocasına baktı. Hâlâ Zafer ile konuşuyordu. Doktorun daha ayrıntılı bir şekilde ona ameliyatı anlattığı belliydi.

O sırada Tolga ayağa kalkıp genç kadının yanına kadar gelmişti. Yüzündeki ifade bir garipti. Önce neden öyle garip baktığını anlayamadı. Tolga çatık kaşlarla tam önünde duruyordu. Bakışları genç kadının yüzünde değil, bluzunun bol dökümlerinin gizlediği vücudundaydı.

“Işıl!..” dedi değişik bir sesle.

Genç kadın ne olduğunu anlamamıştı. Yorgun yüzündeki biçimli kaşları hafifçe kalktı. “Efendim?” dedi yavaşça. “Ne oldu?”

Tolga’nın gözleri onun bol bluzu altında kalan karnında gezindi. “Sen... Sen hamile misin?” diye sordu buz gibi bir sesle.

Işıl hafif bir nefes aldı. Artık bunu saklayacak gücü yoktu. Nasılsa en öğrenmemesi gereken kişi bile öğrenmişti. İsmet zaten bunu öğrenince deliye dönmüştü. O yüzden de ölmüştü.

“Evet!” dedi yavaşça.

Adam inanmazca bakıyordu. “Nasıl... Nasıl oldu bu?” diye sordu yüzü beyazlamış bir halde.

“Ben... Harun Burlu ile evliyim Tolga!” dedi Işıl düz bir sesle. “Bebeğin babası o.”

29. BÖLÜM

İsmet'in cenazesinin teslim alınabilmesi için önce morga gitmeleri gerekiyordu. Annesi yoğun bakımdayken bu işi halletmek istemişti. Morgun kapısında durakladı. Yanındaki kocasına baktı.

“Sen gelme!” dedi soğuk bir şekilde.

Harun hafif bir nefes aldı. Gözleri kısılmıştı. Yine de itiraz etmedi. Karısının içeriye görevli doktorla birlikte tek başına girmesine izin verdi.

Genç erkek doktor onu dolap gibi bir şeylerin önüne götürdü. Filmlerdeki gibiydi aynı. Çektiği çelik raflardan birisinden, üzeri örtülü bir beden çıkardı. Sonra baş kısmındaki örtüyü açtı.

İşıl göz yaşları içinde kardeşinin beyazlamış yüzüne bakıyordu. Cam kesikleri ve morarmış cildi ile çok kötü görünse de Harun'un ameliyathaneye giderken gördüğü halinden çok daha iyiydi. Kanlar birisi tarafından temizlenmiş olmalıydı veya çok kanama olmamıştı. Ölümüne ne sebep olmuştu ki? Harun'un kazadan sonra yüzü tanınmayacak haldeydi. O bile yaşamayı başarmıştı.

“Neden ... ölmüş?” diye sordu zorlukla.

“Kaburgası kırılıp kalbini delmiş...” dedi genç doktor. “Pek acı çekmemiş. Birkaç saniyede ölmüş. Değişik bölgelerde de iç kanaması vardı.” Güzel kadının üzüntüsü karşısında o da biraz üzgündü. Böyle şeylere alışık olsa da abla kardeşi ayıran bu elim olay gerçekten üzüntü vericiydi.

İşıl dudaklarını sıktı. Eli bir an kardeşinin saçlarına dokundu. Hâlâ birkaç cam kırığı vardı içlerinde. Hafifçe okşadı. Buz gibi yavaşta gezindi. Uzun kirpikleri sımsıkı kapalıydı.

“Birkaç belgeyi imzalamanız lazım.” dedi doktor. “Defin işlemini yarın ne zaman yapacaksanız, bize haber vermeniz yeterli. Belediye bir araç ayarlıyor.”

Işıl sesini çıkarmadı. Cenazeyi alabilmek için gerekli evrakları imzalayıp dışarıya çıktı. Ağlamıyordu artık.

Harun onu bekliyordu. Işıl bir şey demeden yanından geçti. Genç adam da uzun adımlarıyla peşine takıldı. Asansörle annesinin kaldırılmış olduğu yoğun bakım katına çıktılar. Oradan da yine odasının önüne geldiler. İçeriye girmeleri yasaktı. Dışarıda durmalarına karışan yoktu. Çok rahat bir bekleme alanı oluşturmuşlardı. Kaliteli kumaş sandalyeler duvarlara monte edilmişti. Biraz ilerideki daha konforlu bekleme salonunda ise rahat koltuklar, sehpa ve günlük gazeteler vardı. Durumu stabil olan çoğu yoğun bakım hastasının yakını orada oturuyordu.

Nuriye Hanım onları görünce oturuşunu düzeltti. Elindeki gazeteyi kenara bıraktı. Benzer bir morg ziyaretini aylar önce kendisi de yaşadığı için Işıl'ın içinde bulunduğu acıyı anlayabiliyordu. Üstelik kendisi üç tane yakınının cenazesini teşhis etmişti. Üzgünce Işıl'a baktı.

Genç kadın onun yanına oturdu. Kurumuş mavi gözlerini yaşlı kadının sevimli yüzüne çevirdi.

“Var mı bir haber?”

“Yok. Henüz çok erken.” dedi kadın.

Işıl başını salladı. “Siz gidin isterseniz büyükanne!” dedi yavaşça. “Burada durup boşuna yorulacaksınız. Harun sizi bizim eve bıraksın. Alt katta tam size göre boş bir oda var.”

“Gerek yok. Beklerim ben.”

“Bence gidin. Hepimizin yorulmasına gerek yok.” Işıl, kocasına çevirdi gözlerini. “Onun gitmesi daha iyi olmaz mı? Geç oldu zaten. Hem evi de bir kontrol edersin. Tam kazanın olduğu yerde. Soldaki bahçeli ev. Kapısı, her şeyi açık olmalı.”

“Bir otelde kalırız biz.” dedi genç adam kuru bir sesle. “Buraya yakın bir sürü otel var.”

“Saçmalama lütfen.”

“Otelde kalırız.” diye kestirip attı Harun. “Yine de gider evi bir kontrol ederim.” Gözleri büyükannesine çevrildi. “Bence de senin bu gece burada kalmanın bir anlamı yok, Nur Sultan! Yoğun bakımda beklemenin bir fayda etmediğini hepimizden iyi bilirsin. Seni otele bırakayım. Yarın gelirsin yine.”

Kadın sonunda ikna olmuştu. Işıl onların hazırlanmasını izledi. Başörtüsünü düzeltten kadın kabanını giyip çantasını eline almıştı. Ona veda ederken ümit verici bir biçimde gülümsemişti.

“İyi olacak o. Buna eminim.”

“İnşallah!” dedi genç kadın üzgünce.

Nuriye Hanım ve Harun gidince, Işıl sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerini yumdu. Gözlerinin içi yandığı için böyle kapamak iyi gelmişti. Mehmet orada onunla duruyordu. Bu vefalı çalışanın Harun’a olan bağlılığı açıktı. Hiç şikâyet etmeden ciddi bir şekilde bekliyordu. Bir ara gidip taze çay ve su getirdi. Sonra telefonuyla ilgilenip vakit geçirmeye çalıştı.

Harun geldiğinde saatten hiç haberi yoktu. Genç adam onun yanına oturdu. O kadar koşturmaya rağmen yorgun görünmüyordu.

“Evinizi buldum. Zaten bir komşunuz kapısında nöbet tutuyordu.” dedi. “Her şey normaldi. Kapıyı kilitleyip geldim.”

“Büyükanne?”

“Yakındaki bir otelde.”

“Ne diye otele götürdün ki kadıncağızı?” Sesi biraz kızgın biraz da ayıplar gibiydi.

“Sizin olmadığınız bir evde bizim işimiz yok.” dedi genç adam. Sonra yardımcısına seslendi. “Mehmet!” Adam telefonundan gözlerini ayırdı. “Sana da otelde yer ayırttım. Gidip dinlen. Bu saatte eve dönemezsin. Yarın öğlene doğru büyükannemi camiye getirirsin. Sonra Urla’ya git. Burada yapacak bir işin yok.”

Mehmet otelin yerini öğrenip oradan ayrıldığında, koridoru bir sessizlik sarmıştı. İlerideki bekleme odasından hafif bir televizyon

sesi geliyordu. Yoğun bakım odasına arada sırada hemşireler girip çıkıyordu. Saat başı da genç doktorlar kontrole geliyorlardı.

En son orta yaşlı bir kadın doktor odaya girdi. On dakika sonra çıktı. Gelip önlerinde durdu.

“Ben Doktor Feride. Annenizin durumu şu anda stabil. Kontrollü bir şekilde uyutuluyor.” dedi. “Burada beklemenizin hiçbir anlamı yok. Evinize gitmek isterseniz gidebilirsiniz. Biz göz kulak oluyoruz ona zaten. Acil bir durum olursa size haber verimiz.”

“Beklemek istiyorum.” diye reddetti Işıl kararlı bir sesle. “Ne zaman uyandıracaksınız?”

“Doktor Zafer yarın yine gelecek. O bakıp karar verecek.”

En azından annesinin durumunda bir kötüleşme yoktu. Doktor gittikten sonra yine yalnız kalmışlardı. Hastane sıcaktı. Zaman ilerledikçe, Işıl’ın direnci düştü. Dinlenmesi için kapattığı göz kapakları, bir süre sonra açılmakta zorlanmaya başladı. Yavaşça uykuya yenildi. Saatlerdir iki yabancı gibi oturduğu kocasının geniş omzuna doğru kaydı başı. Bunu fark edince toparlandı. Harun ise fark etmemiş gibi karşı duvardaki manzara resmini süzüyordu. Işıl’ın başı yine düştü. Bu sefer kendisine engel olamadı. Yorgun yüreği yorgun bedeni ile birlikte ona ihanet edivermişti.

Saatler sonra uyandığında, Harun’un hâlâ karşıdaki resme baktığını fark etti. Uyurken ona iyice sokulmuş, destek alabilmek için koluna sarılmıştı. Hemen doğruldu. Elini çekti.

“Uyumuşum...” dedi kendi kendine konuşur gibi. “Saat kaç? Annem?”

“Annen iyi. Sabah olmak üzere.” Karısının kendisinden bir cüzamlı gibi uzaklaşması üzerine genç adamın yüzü düşmüştü. Ayağa kalkıp uyuşmuş olan kolunu ve bacaklarını gerdi. “Çay ister misin?”

“Hayır.” dedi genç kadın. Gözleri etrafında gezindi. Kimsecikler yoktu. “Tuvalete gitmem lazım.”

“Bekleme salonunun sağında sanırım.”

Genç kadın ayağa kalktı. Onun yanından geçip bekleme salonuna yöneldi. On dakika sonra elini yüzünü yıkamış, saçlarını

ensesinde toplamıştı. Daha dinç hissediyordu kendisini. Geri döndüğünde Harun'un bir hemşire ile konuştuğunu gördü. Gece nöbetçisi hemşire, kocasının gözlerinin içine bakarak konuşuyordu. Her ne kadar ciddi bir şey anlatıyor olsa bile adamın yakışıklılığı karşısında vücut dili belirgin bir şekilde değişmişti. Tüm can sıkıntısına rağmen, genç kadın bunu görmüştü. Şu kasvetli ortamda bile ilgi çeken bir adamdı.

Yanlarına gelmeden hemşire oradan ayrıldı. "Ne oldu diye sordu Işıl kocasının yanına geldiğinde.

"Annemi sordum. Solunum cihazından çıkarılmış. Kendi başına nefes alıyormuş fakat hâlâ uyuyormuş." Durdu. Karısının durgun yüzüne baktı. "Merak etme. Eminim iyi olacak."

Kendisine engel olamadı. Biraz dik bir sesle sordu. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

"Anlamadım?"

Yorgun olan Işıl bunun etkisiyle kötü bir konuşma yapabileceklerinin farkındaydı. Dönüp rahat sandalyesine geri oturdu. "Boş ver."

"Söyle hadi." diye ısrar etti Harun.

"Yok bir şey." Başını onun aksi yönüne çevirdi. "Konuşmaya-lım şimdi. Konuşmak istemiyorum." Harun sessizdi. Ayakta durmuş, elleri cebinde öylece ona bakıyordu. "Aslında hiç konuşmak istemiyorum seninle." Kalbi sızlıyordu. Canı acıyordu.

"Bu olanlar için beni mi suçluyorsun?" Sert sesine rağmen duruşu değişmiş, omuzları gerilmiş, bir darbe almaya hazır hale gelmişti. "Suçlu ben miyim?"

"Değil misin?" Gözlerini onun esmer yüzüne çevirdi.

"Biz seninle kadere müdahale ettik Işıl!" dedi genç adam kuru bir sesle. "Bunu sana daha önce de söyledim. Kardeşinin içeride kalması onun hayrınaydı. İçeride kalsa şimdi yaşıyor olacaktı. An-nen de burada ölümle pençeleşmiyor olacaktı!"

"Demek her şey benim suçum? Öyle mi?" dedi Işıl öfkeyle. "Sen kardeşin için aynısını yapmaz mıydın? Onu hapisten kurtarmak için çaba harcamaz mıydın? Ne güzel her şey düzene girmişti!

Her şey iyiye gidiyordu.” Sustu. Gözyaşları akıyordu. “O daha bir çocuktuk! Büyüdükçe öğreniyordu. Sen hiç hata yapmadın mı? Senin hiç pişmanlıkların olmadı mı?”

Harun birkaç saniye sessizce durdu. Onun yaşlarına karşılık ela gözleri ifadesizdi. Ancak yanak kasları dişlerinin sıkıldığını belli ediyordu. “Anlaşılan yapmışım.” dedi yavaşça.

“Evet!” dedi Işıl inatla. “En büyük hata yapan sensin! Benden diyet olarak çocuk istediğine, benim hayatımı darmadağın ettiğine pişman olmalısın! Her şeyi daha en başından zora sokup bizi derin bir karanlığa çektin. Nefretin ve intikam duygularınla hepimizin hayatını mahvettin. Kendi başına gelenler yüzünden başka bir ailenin mahvolmasını umursamadın! Memnun musun şimdi? Eşitiz artık... Eşit değil miyiz yoksa? Belki annemin de ölmesini dilerdin? Belki o zaman, için rahata kavuşur.”

Sözlerinin ağır olduğunun farkındaydı. Onun irkildiğini görmüştü fakat ağzından dökülmesine engel olamıyordu. Onu kırmak istiyordu. Onun da kendisi kadar üzülmelerini istiyordu. Oysa artık değer vermeye başladığı bu adamdan nefret etmek o kadar zordu ki! Laflar daha ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu. Artık çok geçti elbette.

Harun’un gözleri yere dikildi birkaç saniye. Düşünür gibiydi. Duruşu dikleşti sonra. “Peki!” dedi yavaşça. Sertleşen gözleri karşısının gözlerine dikildi. “Artık olanları değiştiremeyiz. Madem böyle düşünüyorsun, karşı çıkmayacağım. Sadece şunu bil ki böyle kötü bir olay yaşanmasını istemezdim. Dilerim annen kurtulur. Bundan sonra ne yapacağımıza ise sonra karar veririz. Gelişmelere göre devam ederiz. Ancak anlaşmamız hâlâ geçerli. Kızımı istiyorum.”

Sesi acımasızdı. Işıl’ın gözleri irileşti. “Böyle bir anda bile bunu mu düşünüyorsun?” diye sordu kızgınlıkla. “O kadar kötüsün ki! Senden nefret ediyorum. Midemi bulandırıyor! Lütfen artık mümkün olduğunca bana yaklaşma, hatta istersen şimdi gidebilirsin! Sana ihtiyacım yok! Ben kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Üzgünüm!” dedi Harun ona aldırmadan. “Her şey düzene girene kadar bir yere gidecek değilim. Hoşlanalım veya hoşlanmayalım, evliyiz biz. Belki birkaç gün sonra hayatından tamamen çıkar giderim. Kesin bir ayrılık olur. O zamana kadar buradayım. Sonra da beni bir daha görmezsin.”

Sesi o kadar kararlıydı ki! Işıl'ın onun inadı karşısında kızması lazımdı aslında fakat kızgınlıktan farklı bir şey hissetmişti. Yüreğine bir bıçak saplanmıştı sanki. Kalbi burkulmuştu. Bu his kesinlikle kızgınlık değildi!

Gitmek mi!

Onun gitmesini kendisinin telaffuz etmesi başkaydı, Harun'un kabullenmesi başkaydı.

Dalgın bakan gözlerle, Harun'un dönüp koridorun sonuna doğru gidişini izledi. Midesinden başlayıp çenesine kadar yükselen derin bir sızı vardı. O anda yine ağlamak istiyordu. Hem de delicesine! Daha İsmet'in ölümünü sindirememişken, annesinin ölümle pençeleşmesinin endişesini beyinde taşıırken, kalbindeki bu ekstra sızı da neydi? Sabahın köründe bu çirkin konuşmayı niye yapmışlardı ki? Haklı olduğunu biliyordu! Harun'un o lafları hak ettiğine inanıyordu. Onun acımasız bir adam oluşuna az önce yine şahit olmuştu fakat ... fakat yine de ... bir şeyler yanlış gibi hissediyordu.

Nereye gittiğini bilmediği kocası, on dakika sonra geri geldi. Elindeki tepside sıcacık görünen iki tost ve çay vardı. Onu yanına koydu.

“Bir şeyler yemelisin.” dedi karısına. Yanındaki diğer koltuğa da o oturdu. Aralarında tepsi vardı şimdi. “Birazdan mesai başlayacak. Doktorlar gelince koşuşturmaca olur. Kardeşinin cenazesi için sizin mahalledeki camiye ayarladım. Öğlen namazının ardından defnederiz.”

“O kadar çabuk mu?” Sesi acıydı.

“Cenaze bekletilmez.” dedi Harun kuru bir sesle. “Hemen gömülmesi dinen doğrudur.”

“Annem...”

“Annenin iyileşmesi günler alacak.”

İşıl hafif bir nefes aldı. Kızarmış gözleri öne eğildi. “Peki.” dedi. İtiraz edecek gücü yoktu zaten. Harun’un haklı olduğunu da biliyordu.

“Ye hadi.” diye âdeta emretti Harun.

“Canım istemiyor.”

“Sen de açlıktan fenalaşıp yatmak mı istiyorsun?”

“Niye? Yemezsem çocuğuna bir şey olur diye mi korkuyorsun?”

“O da var! Ye hadi.” Umursamazca tostun birine uzandı. Alıp karısına uzattı. İşıl istemese de onun elinden tostı aldı. Mis gibi kokuyordu. Sıcacıktı. Tüm isteksizliğine rağmen, vücudu biyolojik olarak çalışmaya devam ediyordu. Hamile olduğundan beri daha sık acıkiyordu. Bir ısırık aldı. Harun onun çayına şeker atıp karıştırmıştı. “Şekerli çay iyi gelir. İç!” diyerek karısına doğru uzattı.

Sessizce kaşarlı tostunu yedi. Harun sadece çay içmekle yetinmişti. Ondan sonra ise zaman hızla geçmişti. Annesinin durumunda şimdilik olumlu veya olumsuz anlamda bir değişiklik yoktu. Doktorlar sıkı bir muayene yapmışlardı. Cenaze namazı ve defin işlemi için çıkacakları sırada Doktor Zafer gelmişti. Onun ta İstanbul’dan hiç yüksünmeden gelmesi ve annesi ile ilgilenmesi İşıl’ı biraz hayret ettirse de memnundu. Dün helikopterle gelmişti. Gerçekten de bu organizasyonu kim ayarlamıştı acaba? Harun’du büyük ihtimalle. Tüm masrafları kocasına geri ödemeliydi. Ona borçlu olmak istemiyordu.

“Durumu iyi.” dedi Doktor Zafer her zamanki ciddiliğiyle. Koyu gözleri ikisi arasında gezinmişti. “Herhangi bir ödem veya sızıntı yok. Bilgisayar verilerine göre her şey normal. Beklediğimden daha güçlü çıktı anneniz. Birkaç test daha yaptıktan sonra, uyandırmayı deneyeceğiz. Bu da akşama doğru olur sanırım.”

“Biz cenazeden dönmüş oluruz o zamana kadar.” dedi Harun.

Cenaze için camiye gitmeden önce, eve gidip üzerini değiştirdi genç kadın. Harun aşağıda onu bekliyordu. Beş dakikada aldığı duş, yorgun bedenine iyi gelmişti. Siyah elbisesini giydi. Siyah

kabanını da eline alıp aşağıya indi. Güneş gözlükleri yorgun gözlerini ve içindeki acıyı gizliyordu. Camiye geçtiklerinde, epey kalabalık olduğunu gördüler. Gazeteciler ve hatta televizyoncular bile vardı. Öğle namazını dışarıda bekledi genç kadın. Nuriye Hanım doğrudan camiye gelmişti. Genç kadının yanında duruyordu. Bir sürü kişinin yanına gelip başsağlığı dilemesini üzgünce dinledi. Harun namazdaydı. İsmet'in okuldan arkadaşları da gelmişti. Avlu iyice dolmuştu. Sonra cami cemaati de dışarıya çıktı. Herkes bir safta sıralandı. Cenaze namazının ardından mezarlığa geçildi. Belediye, aracı olmayanlar için otobüs de ayarlamıştı.

Her şey mükemmel bir düzenle devam ediyordu. Işıl artık bu organizasyonun Harun tarafından yapıldığına emindi. Birkaç adamı var gibiydi ve her birisi arada sırada Harun'un yanına gelip bir şeyler söylüyor ve sonra uzaklaşıyordu.

Bir ara Tolga geldi yanına. Defin işlemi tamamlanmıştı. "Başın sağ olsun." dedi genç kadına. Sesi biraz mesafeliydi. Harun'un uzakta olmasını fırsat bilmişti.

Işıl mezarlık üzerindeki toprakların düzeltilmesini izliyordu yaşlı gözlerle. Herkes birer ikişer baş sağlığı dileyip uzaklaşıyordu artık.

"Teşekkür ederim." dedi ona.

"Sonra ... bir ara konuşabilir miyiz?"

"Hangi konuda?"

Tolga sıkıntılı bir şekilde yerinde kıpırdandı. "Sen, bebek ... ve biz..." Gözleri Nuriye Hanım'a kaydı. Işıl'ın koluna girmiş olan kadın bu sefer donuk gözlerle ona bakıyordu.

Işıl da Tolga'yı süzüyordu. Neden "*biz*" demişti ki? Biz diye bir şey mi kalmıştı?

"Konuşuruz..." dedi ona. Gözlerini yeniden mezara çevirdi. Zaten birkaç kişi daha taziye için yanlarına geliyordu.

Hastaneye döndüklerinde artık ağlamak için hiç gözyaşı kalmamıştı. İsmet'i defnedince, nedense biraz içi rahatlamıştı. Sanki önemli bir görevden kurtulmuştu. Şimdi bütün dikkatini annesine verebilirdi.

Daha hastaneye geri döneli yarım saat olmamıştı ki yanlarına Doktor Zafer geldi. Ciddi siyah takım elbisesi ile gerçekten erişilmez görünüyordu. Hiç gülmeyecekmiş gibi duran yüzü onu sanki daha da çekici yapıyordu. Çevredeki hemşire ve kadın doktorların ilgisi açıkça belli oluyordu.

“Size iyi haberlerim var.” dedi doktor. “Annenizi az önce geçici olarak uyandırdık. Durumu gayet iyi ve bize istediğimiz gibi bir tepki verdi. Tomografi sonuçları da çok iyi. Dinlenmesi için yine uyuttuk.” Işıl’ın mutlulukla parlayan yorgun gözlerine bakıyordu. “İçiniz rahat etsin. O iyi olacak. Sadece zamana ihtiyacı var. Birkaç gün içinde yoğun bakımdan çıkıp normal odaya alınabilir.”

Birkaç kelime de Harun’la konuşup oradan ayrıldı. Işıl o acı günde bile yüreğinin mutlulukla dolmasına engel olamıyordu. Annesinin kurtulmasının bir mucize olduğunu biliyordu.

“Gözün aydın!” dedi Nuriye Hanım ona gülümseyerek. “İyi olacağını sana söylemiştim.”

“Teşekkür ederim. İnanamıyorum hâlâ. Hep kötü bir şeyler bekliyordum.” Fark etmediği bir sevgi ihtiyacı ile yaşlı kadının elini tutmuştu.

“Zafer iyi doktordur. Harun’u bile kurtardı o.”

“Evet.” Durup o günleri düşündü bir an. “Ama Harun ertesi gün kendisine gelmişti. Annemi neden uyutuyorlar ki?”

Kadın da düşündü bir an. “Harun’un kafatasında kırıklar vardı ama çok şükür ki beyninde anneninki gibi bir kanaması olmadı. Ondan sanırım. Hem annenin bünyesi elbette Harun gibi güçlü olamaz. Ben o tıfılı hep sütle balla besledim. Sırık olmasından belli değil mi?”

Işıl elinde olmadan gülümsedi. “Sırığın en sert odundan yapılanı hem de...”

Kadın gülümser gibi bıyık kıvırdı. “Sandığın kadar sert değildir. Görünüm yanıltıcı olabilir.”

İkisinin de gözleri bir sandalyeye oturup gazete okumaya başlayan genç adama kaydı. Işıl hemen gözlerini kaçırdı. Ona karşı yumuşamak istemiyordu.

Akşam olduğunda bu sefer yanlarına Doktor Feride gelmişti.

“Bence evinize gidin...” dedi kadın. Zafer’in aksine onun gayet güler yüzlü bir görünümü vardı. “Şu anda anneniz mışıl mışıl uyuyor. Burada gerçekten yapacak bir şeyiniz yok. Biz ona bir bebek gibi iyi bakacağız.”

Işıl Harun’a baktı. Kendisi için sorun değildi ama Nuriye Hanım’a eziyet olacağını biliyordu. Cenazeden sonra büyükanne otele gitmemek için diretmişti. Harun da önceki gece hiç uyumamıştı. Pek yorgun görünmüyordu ama yüzünde bir günlük sakal birikmişti. Üstelik kirli sakal ona yakışmıştı da...

“Sabah erkenden gelirsiniz. Gidin hadi.” dedi Doktor Feride yeniden. “Dinlenmiş olun. Anneniz uyandığında sizi dinç görmeli.”

Garajda Harun’un cipine binerlerken, yine de Işıl’ın içi pek rahat değildi. Bir aksilik olacak diye ödü kopuyordu. Harun onları önce büyükanne’nin kaldığı otele götürdü. Otelin yemek salonunda kendileri için yemek getirilmesini istedi. Işıl orada ne yediğine çok dikkat etmedi. Sadece karnında kıpırdanıp duran bebeği için bir şeyler yemesi gerektiğini biliyordu.

Işıl’ın evine giderlerken büyükanneyi otelde bırakmışlardı. Genç kadın ters bir sesle mırıldandı. “Evimiz varken otelde kalmanızı hâlâ anlamıyorum.”

Harun sesini çıkarmadı. Gerekmedikçe Işıl’la konuşmuyordu zaten. Işıl onun bu sessizliği karşısında istemese de öfkeleniyordu. Hem suçluydu hem de kendisini protesto mu ediyordu? Kendisi bilirdi! Ona yüz verecek değildi. Umurunda da değildi.

Eve girdiklerinde tam bir sessizlik vardı. Genç kadın lambayı yakıp etrafına bakındı. Her şey nasıl da normal görünüyordu! Sanki annesi şimdi şu taraftan çıkıp gelecekti. Üst katta kardeşinin bilgisayar oyunu oynadığını görebilecekti. Ev kaza anında günlük kışullarda nasıl bırakılmışsa öylece duruyordu.

Bakışları bir kenarda duran küçük bir valize kaydı. Harun da görmüştü onu. “Kardeşinin arabasından çıkmış.” dedi. “Bazı özel eşyalarını da masanın üzerine koydum.”

Işıl’ın bakışları bu sefer masanın üzerine çevrildi. Gidip elini kardeşinin şahsi eşyaları üzerinde gezdirdi. Cüzdan, cep telefonu, bir usb diski, gümüş yüzüğü ve tarağı.

Elini geri çekti. Dudağını ısırды. Şimdi bunların sahibi o buz gibi toprakta mı yatıyordu? Daha birkaç gün önce canlı, sapasağlam bir genç adamken, şimdi bir et yığını mıydı?

Dönüp Harun’a baktı. “Gidecek misin?”

“Sabah gelirim.” dedi genç adam onaylayarak.

“Gitme...” deyiverdi birden. Harun’un kaşları hafifçe kalktı. Şaşırması gibiydi. Işıl gözlerini kaçırdı. Etrafına baktı. “Bu gece bu evde yalnız kalamam. İsmet’in ruhunu hissederek aklımı yitiririm.”

“Ruhu falan olmayacak!” dedi Harun acımasız bir sesle. “Sadece anılar...”

“Gitmek zorunda mısın?”

“Değilim...” dedi genç adam. “Değilim ama bir duş alıp tıraş olsam iyi olacak.”

“Burada alabilirsin. Jilet de vardır bir yerlerde.” Harun önce sesini çıkarmadı. Sonra kapıyı ardından kapattı. Işıl eliyle üst katı işaret etti. “Odamdaki banyoyu kullanabilirsin. Havlu da var.”

Birlikte üst kata çıktılar. Işıl lambaların kapatılmasını istemişti. Odasına girdiklerinde genç adam etrafı öylesine inceledi. Her şey yerli yerindeydi. Düzenli ve sade! Genç kadının yaşama şekli de yüreği gibi soğuktu.

“Sen duş alırken ben de çay hazırlarım.” dedi Işıl. Sesi hâlâ ona karşı mesafeliydi. “Babamın kıyafetlerinden getireceğim sana. Senin kadar yapılı değildi ama uzundu. Olur sanırım.”

Yarım saat sonra ikisi de duş almış, aşağıya oturma odasına geçmiş, sessizce çay içiyorlardı. Genç kadının ona verdiği en bol gömlek bile, tahmin ettiği gibi iri vücuduna zorlukla olmuştu. Kol kasları siyah kumaşı yırtacak gibi geri yordu. Pantolonu aynıydı.

Gür saçları nemli bir şekilde geriye doğru taralıydı. Tıraş olunca yine pırıltılı cildi ortaya çıkmıştı. Oturunca, ona da bir yorgunluk çökmüş olmalıydı. Başını geriye atmıştı. Yine de iyi dayanmıştı. Işıldan daha çok koşturmuştu çünkü.

“Doktor Zafer’in masraflarını karşılamak istiyorum.” dedi ona. “Helikopter ve tüm diğerleri.”

Harun kapalı gözlerini açmadı bile. “Olabilir. Bakarız sonra.” dedi ilgisizce.

“Şimdi konuşalım.”

“Konuştuk işte. Ne masraf yapıldı hiç bilmiyorum. Sonra nasılsa bir fatura çıkartılır.”

Çayından bir yudum aldı Işıl. “Bana söylersin değil mi?”

“Evet.”

“Hadi kalk yat. Yorgun görünüyorsun. Üst katta misafir odası var.”

“Burada yatarım. Kanepe yeterince büyük.”

“Sen bilirsin.” dedi Işıl. Ayağa kalktı. Çayı bitmişti. “Örtü getiririm şimdi.”

On dakika sonra aşağıya indiğinde, Harun’un uyumuş olduğunu fark etti. Elinde tuttuğu örtü üşümesini engellerdi. Ev sıcaktı zaten. Yavaşça onun üzerini örttü. Nasılsa gece pozisyonunu değiştirir, kanepeye uzanırdı. Getirmiş olduğu yastığı da başının kenarına bıraktı. Dönüp gidecekken durdu. Gözleri kocasının yüzünde gezindi. Dudağını ısırdı birkaç saniye sonra.

Tüm kaderini değiştiren bu yakışıklı adama olan öfkesi, onu çekici bulmasına engel olamıyordu. Şu anda ne kadar da masum görünüyordu! Yaşanan bunca felaketin arkasında o yokmuş gibi rahatça uyuyordu. Birazcık bile vicdan azabı çekiyor muydu acaba? Birazcık bile olsa üzölmüş müydü?

Keşke o da Urla’daki o kazada ölseydi! Keşke İsmet biraz daha hapiste kalsaydı. Hiç değilse şu anda yaşıyor olurdu. Hiç değilse annesinin başına bu felaket gelmezdi.

Eli karnına gitti.

Ya yavrusu?

O zaman o da olmayacaktı! Gözünden birkaç damla yaş süzül-
dü. Bu sefer niye ağladığını hiç bilmiyordu.

30. BÖLÜM

Annesi gayet iyi görünüyordu. Başı bir sargı ile sarılıydı. Doktor Zafer elindeki son tahlil sonuçlarını incelerken, Işıl parlayan gözlerle annesine bakıyordu. Bir mucize eseri olarak sadece iki gün yoğun bakımda kalmıştı. Sonra da daha rahat edeceği özel bir odaya çıkarılmıştı. Rahat bir yatakta yatıyordu. Genç kadın onun yanında ayaktaydı. Harun ve Nuriye Hanım ise odanın dışında bekliyorlardı.

Annesinin elini sevgiyle sıktı. “Harika görünüyorsun!” dedi ona.

Kadının soluk yüzündeki kurumuş dudakları kıpırdadı ama ne dediği tam anlaşılmadı. Gözleri yorgundu. Yüzünün bir yanı düşmenin etkisi ile olsa gerek hafifçe morarmıştı. Konuşmayı başaramayınca üzgünce durdu. Dudaklarını sıktı.

“Üzülecek bir şey değil.” dedi Zafer ikisine birden. Dosyayı yatağın ayak ucuna astı. Koyu gözleri rahattı. “Geçici bir felç olduğunu düşünüyorum.” Uzanıp Ceren Hanım’ın diğer elini tuttu. “Sıkar mısın?” diye bir istekte bulundu

Ceren Hanım onun elini sıkmaya çalıştı ama çok güçlü değildi.

Doktor bu sefer örtüyü kaldırıp ayaklarına baktı. Elindeki kalem hafifçe tabanlarında gezdirdi. İki ayağından da tepki almıştı ama birisi daha zayıftı.

“Sizi birkaç gün daha burada yatıracağız.” dedi Ceren Hanım’a. “Sonra yine özgür olacaksınız. Bu birkaç gün için başınız kötü ağrıyacaktır. Korkup endişe duymayın. Bol su içerseniz daha çabuk geçer. En az üç litre içmelisiniz. Kısmi felç yaşıyorsunuz fakat o da birkaç hafta içinde tamamen yok olur. İyi bir bakımla daha da çabuk olabilir.”

O kadar rahattı ki Doktor Zafer, kimse sözlerinden bir endişe duymadı. Ceren Hanım ile Işıl bakiştılar. “Ben bakarım anneme.” dedi sevgiyle.

“Güzel. Yazdığım ilaçları da düzenli kullansın. Bir ay sonra yine tomografi çektirip kontrol ederiz.” Gözleri yan taraftaki elektronik aletlerin dijital ekranlarında gezindi. Her şey normaldi. “Peki, şimdi dinlenme zamanı. Hemşire size bir ağrı kesici ve uyku ilacı verecek. Çabucak iyi olacaksınız.” Gözleri Işıl’a çevrildi. “Biraz konuşabilir miyiz?”

Genç kadın onunla odanın kapısına doğru gitti. Adam koyu ciddi gözlerini ona dikti.

“Kardeşinizin ölümünü ona söylemenizde bence bir sakınca yok. Zaten içgüdüsel olarak bir terslik olduğunu hissediyordur. Onu burada göremeyince, yalanlarla sadece bir iki gün idare edebilirsiniz. Daha sonra öğrenmesinden iyidir.”

“Daha kötü olmasın?”

“Hemşirenin vereceği ilaçların içinde sakinleştirici de var. En uygun zaman, bence şimdi.”

Işıl başını salladı yavaşça. Zafer sözlerinin ardından odadan çıktı. Hemşire de seruma bir şeyler eklemişti. Büyük ihtimalle Doktor Zafer’in bahsettiği ilaçlardı. Sonra o da sessizce dışarıya çıktı.

Ceren Hanım’ın gözleri kızına çevrilmişti. Durumu anlamaya çalışıyor gibiydi. Işıl dönüp onun yanına geldi. Bir sandalye çekip yan tarafına oturdu. Uzanıp yine annesinin elini tuttu. Gülümsemeye çalıştı. Oysa duru gözleri üzgündü.

“Neler olduğunu hatırlıyor musun anne?” diye sordu yavaşça.

Kadının başı iki yana sallandı ağır ağır. Dudakları kıpırdandı ama bir ses çıkmadı.

Işıl onun elini sıktı. Ona güç vermekten ziyade kendisi güç almak ister gibiydi. Nasıl başlayacağını, nereden giriş yapacağını bilemiyordu.

“Anne!” dedi. Kelimelerini dikkatli seçmeye çalışıyordu. “Üç gün önce ciddi bir kaza geçirdin. Kazanın nasıl olduğunu henüz

bilmiyoruz. Sen bize neler olduğunu sonra anlatırsın sanırım fakat kaza sonrasında ciddi bir beyin kanaman vardı ve... Harun'un arkadaşları Doktor Zafer seni başarıyla ameliyat etti." Durdu. "Dediklerimi anlıyorsun değil mi?"

Ceren Hanım onaylarcasına başını salladı. Kaşları hafifçe çatılmıştı. Neler olduğunu hatırlamaya çalışıyor gibiydi. Gözleri kızının nemlenen gözlerindeydi. Işıl ağlamamak için elinden gelen tüm çabayı gösteriyordu.

Kadının dudakları kıpırdandı. Ne dediği yine tam anlaşılmasa da Işıl onun neyi sorduğunu biliyordu.

İsmet?

Doktorun da bahsettiği gibi, onun odada olmayışını garipsemiş olmalıydı. Oğlunu göremeyince merak etmişti büyük ihtimalle. Belki de dışarıda olduğunu sanıyordu. Keşke dışarıda olsaydı. Genç kadın ona bu acı haberi nasıl vereceğini bilemiyordu. Dudaklarını sıkı.

"Anne!.." dedi soluk bir sesle. Avucundaki halsiz elde hafif bir kasılma olmuştu. Gerçekten de bir şeyler olduğunu hissediyor muydu? Acaba başını çarpmadan önce İsmet'in kaza yaptığını mı görmüştü? "Anne, sana kötü bir haber vermek zorundayım."

Kadın gözlerini hiç kırpmadan bakıyordu. Solgun dudakları kıpırdandı yine. Bir şeyler söylemeye çalıştı.

"Anne!" dedi Işıl yutkunarak. Cesaretini toplamak için saniyeler boyunca bekledi. Gözleri dolmuştu iyice. "Anne, İsmet... İsmet öldü!" dedi ilk birkaç damlanın ardından. "Çok üzgünüm. Bir kaza oldu ve o ... öldü! Dün cenazesini defnettik!" Burnunu çekti. "Görevimi yapamadım. Ona göz kulak olamadım. Benim yüzümden, Harun yüzünden, o öldü! Eve gelirken feci bir kaza yaptı."

Ceren Hanım'ın da gözleri usul usul yaşarmıştı. Birkaç anne acısıyla dolu damla, yanaklarından aşağıya süzüldü.

"Bizi yemek yerken yakaladı. Delirdi âdeta. Harun'la atıştılar biraz. Harun ona her şeyi söyleyince, arabasına atladığı gibi uzaklaştı. Çok öfkeliydi. Yetişemedim ona. Tam bizim evin önünde kaza yapmış. Yağmurda bir beton mikseri kamyonu çarpmış."

Sustu. Sesi zaten çok soluktu. Gözlerini diktiği çarşaftan annesine doğru kaldırdı.

Ceren Hanım gözlerini yummuştu. Yaşlar daha hızlı akıyordu şimdi. Başını diğer yana çevirdi. Işıl yerinden kalktı. Annesinin canını yakmadan sarıldı ona. Yüzünü mis kokulu boynuna gömdü.

“Çok üzgünüm anne! Çok özür dilerim. Çok özür dilerim...”

Dakikalar boyunca öyle sessizce ağladılar. Ceren Hanım halsiz elini kaldırdı. Yavaşça küçük kızının saçlarına götürdü. Tam istediği gibi okşayamasa da ne yapmak istediği belliydi.

On beş dakika sonra Işıl odadan dışarıya çıkmıştı. Yorgun ve manevi olarak perişan görünüyordu. Yine de duruşunu dikleştirdi. Nuriye Hanım koridorda oturuyordu. Yaşlı kadın merakla ona bakmıştı. Harun ortalarda değildi.

“Uyuyor...” dedi yavaşça. Gidip o da onun yanına oturdu. Narin omuzlarını dik tutmaya çalışıyordu. “Her şeyi söyledim.” dedi üzgünce.

“Nasıl karşıladı?”

“Nasıl olacak?..” Gözleri karşı duvara dikildi. “İyi ki sakinleştirici vermişlerdi. Şimdi derin bir uykuda.”

“Zaman her şeyin ilacı.” dedi kadın yumuşakça. “Sen varsın. Torunu var.”

Işıl’ın eli hafifçe karnına gitti. Torunu mu?

“Harun’la bir anlaşmamız var.” dedi durgun bir sesle.

“Anlaşma Harun’la ikiniz arasında. Annenin gelip torununu görmesine engel değil. Hem anladığım kadarıyla sen zaten farklı düşünüyorsun. Bebeğin ileride çıkıp senden bir şey talep etmemesini falan yazmışsın.”

Işıl yan gözle ona baktı. Kızarmıştı biraz. Elbette utançtan! O bahsettiği maddenin çok iğrenç olduğunu, her aklına gelişinde ciğerinden hissediyordu. Nuriye Hanım’ın yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Ayıplıyorsa bile belli değildi.

“Sözleşmeyi okudunuz mu siz de?”

Kadın omuzlarını silktilti. “Harun’un benden gizli saklısı yoktur.”

“Çok aptalca bir madde, biliyorum.” dedi iç çekerek. Dudağının kenarını ısırdı. “Ancak o şartlarda öyle olması gerekiyordu. Harun’u tanımıyordum. Kişiliğini, nasıl birisi olduğunu hiç bilmiyordum. Tek bildiğim, bana ait her şeyi isteyen çok sert, öfkeli bir adamla karşı karşıya olduğumdu.”

“Her şeyi mi?” diye sordu kadın imalı bir sesle.

İşıl’ın başı öne düştü. “Fiziksel olarak her şeyi. Paramda hiç gözü olmadı. Kabul etmeliyim ki bu konuda son derece ilgisizdi.”

“O çocukluğundan beri paraya değer vermez.” Arkasına yaslandı. “Neyse. Annen her zaman gelip torununu görebilir.” dedi tembel bir sesle. “Harun’un kızacağını sanmıyorum, hatta bana kalırsa anneni seviyor. Onu Urla’ya götürmemizi teklif etti.”

“Anlamadım?”

Nuriye Hanım yine ona dönmüştü. Yüzü daha ciddiydi şimdi. “Bak kızım. Annenin bir süre bakıma ihtiyacı var. Harun’dan biliyorum. İyileşmesi için birkaç hafta gerekecek. Dengesini sağlaması, felcinin geçmesi ağır ağır olacak. Sen bu konuda tecrübesizsin. Bakımında zorlanırsın. Ayrıca isteyken ne yapacaksın? Ona bir bakıcı mı tutacaksın?”

“Şey...” Durup düşündü biraz. Bu aklına gelmemiştir. “Evet, ona tüm gün bakabilecek bir hemşire tutabilirim. Ben de bir süre işe gitmesem olur.”

“Bence ona Urla’da biz bakabiliriz. İnan hiç sorun olmaz. Sen de hafta sonları çıkıp gelirsın. İşini aksatmamış olursun.”

“İş hiç umurumda değil...” dedi İşıl kararsız bir sesle. Kadının teklifini düşünüyordu. “Size yük olmamıza gerek yok. Biz evde kalabiliriz.”

“Yük olmazsınız. İnan bana annen için en iyisi bu olur. Öbür ay tomografi için geri geldiğinizde isterseniz bir daha Urla’ya dönmezsiniz.”

İşıl şüpheli bir bakışla ona göz attı. “Bunu gerçekten Harun mu istedi?”

“Evet.”

Vicdan azabından mı istiyordu acaba? Duygusuz ökü! Bir felakete imza attıktan sonra şimdi de kendisini affettirmeye mi çalışıyordu?

“Bilmiyorum.” dedi dalgın bir sesle. “Düşünmem lazım büyükanne!”

Harun yarım saat içinde geri geldiğinde, iki kadın sessizce bekliyorlardı. Genç adam onlara su, çay ve yiyecek bir şeyler getirmişti. Özellikle çay iyi gelmişti. Sessizce içtiler. Zaman iyice ilerlemişti artık.

“Büyükanne!” diye fısıldadı genç kadın. Başını ona doğru çevirmişti. “Siz otelinize gidin hadi. Harun’a söyleyeyim sizi bıraksın. Burada yapacak bir şey yok. Ben refakatçi olarak kalacağım zaten. İçeride rahat bir koltuk da var. Orada uyurum. Yarın da Urla’ya dönebilirsiniz. Sakın yanlış anlama. Varlığından çok memnunum ama sana da bir şey olur diye korkuyorum.”

Sesi çok içtendi. Harun’la konuşurken soğuyan sesi, yaşlı kadınla konuşurken daha sıcak bir hâl alıyordu.

“Gitmem henüz.” diye diretti kadın. “Urla’ya gitmem yani. Sen gündüzleri işe gittiğinde, annenin yanında ben kalırım. Ceren hastaneden çıkıncaya kadar böyle nöbetleşe devam ederiz. Hiç sorun olmaz.”

“Büyükanne!..”

“İtiraz istemiyorum kızım. Eğer gerçekten rahatsız etmiyorsa, burada kalmayı tercih ederim.”

İkisi bakiştılar bir an. Sonra Işıl hafifçe gülümsedi. Bu dünya tatlısı kadını tanıdığı için o kadar memnundu ki! Bu evliliğin ona verdiği tek ve en güzel şey oydu belki de. Bebeği düşünmemeye çalışıyordu. Ona bağlanmaya başlamıştı. Bir gün elinden kayıp gidecek bir şeyi sevmeye kendini kaptırmamalıydı.

“Peki, ısrar etmeyeceğim. Sen nasıl istersen öyle olsun. Burada olmana sevinirim esasen. Sadece yorulmanı istemiyorum.”

“Yorulmam.” dedi kadın da gülümseyerek. “Kafa kâğıdım eski ama bedenim dinçtir benim. Birazcık da kemik erimem var.”

“Çok iyisin maşallah!” diyerek onayladı Işıl. “Peki, bu günlük yine de bu kadar yeterli bence. Hadi Harun seni otele bırak-sın.” Gözleri, çayını yudumlarken telefonuyla oynayan kocasına kaydı. Genç adam belli ki konuşmaları duyuyordu. O da gözle-rini ona çevirmişti.

Büyükanne çok itiraz etmedi. Ertesi gün için dinlenip güçlü ol-mak niyetiyle ayağa kalktı. Harun da kalkmıştı.

“Sen de geri gelme artık!” dedi Işıl kocasına biraz daha me-safeli bir sesle. “Yapacak bir şey yok. Ben de içeride biraz oturup sonra uyumayı düşünüyorum.”

“Tamam. Bir ihtiyacın olursa beni ara. Sabah geleceğim za-ten. İşe gidecek misin?”

“Yarın gitmem. Annemin durumuna göre sonra karar verece-ğim. Senin Urla’da işlerin yok mu peki?”

Harun’un bir kaşı hafifçe kalktı. “Benden kurtulmaya mı çalı-şıyorsun?” diye sordu öylesine.

“Evet veya hayır demem senin için önemli mi?”

“Belki de önemli.”

“Niye? Kendini suçlu hissettiğin için mi?”

“Hayır. Sebep bu değil.” Ciddi gözlerle bakıyordu. Hazırla-nan büyükanne yanlarına gelince gözlerini çevirdi. “Tamam mı?”

“Evet, hazırım.” Uzanıp Işıl’ın yanağını öptü. “Hoşça kal kı-zım. Acil bir şey olursa aramayı unutma.”

“Olmaz umarım.”

Harun ek bir şey dememişti. Koluna giren büyükannesi ile çı-kışa doğru yöneldi. Işıl arkalarından bakıyordu. Ne olursa olsun kocasının sahiplenici ve koruma içgüdüğü ile dolu olduğunu göre-biliyordu. İsmet’in kaza yaptığı yerde hemen önden fırlayıp karı-sının şok yaşamasını da engellemişti. Bu iyi bir şeydi. Büyük bir ihtimalle ileride de iyi bir baba olacaktı.

Dönüp annesinin odasına girdi. Onun hâlâ uyuduğunu görünce, üç kişilik rahat koltuğa yerleşti. Gözlerini yumdu. Büyükanenin teklifini düşündü. Annesini Urla'ya götürmek mantıklı mıydı? Annesi bunu kabul eder miydi? Ya kendisi ne olacaktı? Buralarda bir başına kardeşinin anıları ile mi kalacaktı?

İsmet'i düşündü yine. Gözleri engel olamadığı bir şekilde sulandı. Damlalar yanaklarından kaymaya başladı. Hemen uzanıp yandan bir peçete aldı. Alışmak zorundaydı. Kardeşinin ölümüne alışmak zorundaydı.

Başını arkaya attı. Gözünün önünde onunla olan tatlı anılarını getirmeye çalıştı. Küçüklüğünü, ilk kız arkadaşını ona anlatışını, üniversiteyi kazanınca yaşadığı sevinci, ilk otomobilini aldığı anda gözlerinde beliren mutluluğu...

Bu görüntülere usulca başka görüntüler eklendi. Hapisteki hırçın tavrı... Cezaevinden çıktıktan sonra annesine ve ablasına karşı olan sabırsız, yaralayıcı tavırları... Harun'a olan öfkesi... Kendisine atmış olduğu o tokat!

Ne olursa olsun o kardeşiydi. Onun için üzülmeden yapamıyordu. Keşke ölmemiş olsaydı. Keşke her şey daha farklı olsaydı.

31. BÖLÜM

Genç kadın önündeki dosyaya bakıyordu. Daha doğrusu kocaman koyu harflerle yazılmış rakamlara... Yay fabrikasını almak isteyen şirket, fiyatı biraz daha artırmıştı. Gerçekten verilen yeni fiyat çok iyiydi. Bu paraya sırf kendisi değil, çocuğunun çocukları bile varlık içinde yaşardı. Eskiden olsa babadan kalan bu şirketi satmak aklının ucuna bile gelmezdi. Oysa şimdi nedense yüreğinde bir şeyler soğumuştü. Hayatında bir şeyler değişmişti. Sadece kardeşinin ölümü değildi aklını böyle karıştıran.

Harun haklıydı galiba! Para pul bir yere kadardı. Otuzuna geliyordu. Uzun zaman hayatın anlamını çalışmak zannetmişti. Fabrikanın da dışında bir hayat olduğunu unutmuştu. Ölümün her an kapıda olduğunu, sağlığın en büyük zenginlik olduğunu da unutmuştu. Zavallı kardeşi ölüp gitmişti işte! Hayatın tadını çıkaramadan bu dünyadan göçmüştü. Koca olamamıştı mesela! Baba da olamamıştı. Olgunlaşıp iyi bir evlat olma şansını da kaybetmişti.

Dosyayı ittirdi. Bürosunun sessiz ortamında koltuğuna yaslandı. Canı hiç çalışmak istemiyordu. Sabahki toplantıya bile istemeyerek katılmıştı. Annesi bir gün önce Urla'ya gitmişti. Kazanın üzerinden on gün geçmişti ve Doktor Zafer onun artık hastaneden çıkabileceğine karar vermişti. Harun da annesini hastaneden alıp önce mezarlığa götürmüştü. Kocasının bu tavrı Işıl'ı etkilemişti. Onun, İsmet'in ölüsüne gösterdiği saygı, hoş bir şeydi. Zorlama olmadığı da görülebiliyordu.

Annesi mezarda birkaç dakika sessizce ağlamıştı. Hâlâ konuşmıyordu. Yürümekte de çok zorlanıyordu. Yine de Harun'un almış

olduğu kibar bir bastona dayanarak adım adım mezara kadar gitmek istemişti. Koluna giren Işıl ona yardımcı olmuştu.

Mezardan sonra Harun onu alıp doğruca Urla'ya götürmüştü. Işıl ile doğru düzgün konuşmuyorlardı. Bu sebeple ona veda ederken de gayet mesafeliydi genç adam. Kardeşinin mezarını yeniden görmenin verdiği acı bile genç kadının kendisini kötü hissetmesine engel olamamıştı. Sanki Harun'un "*kesin ayrılık*" dediği o evreye gelmişlerdi.

O gece ilk kez kendi evinde kalmıştı genç kadın. Kocaman ev de ruhunu kaybetmişti sanki. Kendisine o kadar yabancı, o kadar soğuk gelmişti ki! Neredeyse tüm gece uyuyamamıştı. Harun'un varlığı ve desteği de olmayınca, iyice kolu kanadı kırılmıştı. Onunla bu geçen günlerde çok konuşmasalar da varlığına ciddi anlamda alışmıştı. Gözü istemsizce onu arıyordu. Nereye baksa, kocasını görecekmiş gibi geliyordu.

Kapısında bir hareket hissedince başını kaldırdı.

"Kolay gelsin." dedi Tolga gülümseyerek. Eşikte durmuştu. Her zamanki gibi şık ve yakışıklıydı.

Işıl toparlandı. "Sağ ol. Gelsene."

Tolga içeriye girdi. Ayağa kalkan Işıl'ın elini sıkıp samimiyesini belli edercesine pürüzsüz yanağını öptü.

"Nasılsın? Nasıl oldun? Toparladın mı biraz?" diye sordu ilgili bir sesle.

"Evet. İyiyim. Alışıyoruz işte."

Tolga'nın gözleri bir an onun karnına kaydı. Giymiş olduğu balıkçı yakalı bol kazak bile artık karnını pek gizleyemiyordu. Işıl yakında fabrika içinde dedikodunun başlayacağını biliyordu. Yine de garip bir şekilde hiç umurunda değildi. Kötü bir şey yapmamıştı ki! Gayri meşru bir çocuğa sahip olmayacaktı. Evliydi ve yasal bir ilişkiden hamile kalmıştı.

Işıl yine koltuğuna otururken, Tolga da onun karşısındaki rahat koltuklardan birisine oturdu.

“Kusura bakma, fazla ilgilenemedim seninle.” dedi Tolga. “Bizim deponun bulunduğu arazi ile ilgili bir sıkıntı çıktı. Yan komşu onun boş arazisine de kaydığımızı söyleyip bizi mahkemeye vermişti. Arazi sahibi İstanbul’da yaşıyor. Ben de İstanbul’a gittim duruşmaya katılmak için.”

“Sen niye gittin ki? Hani çok iyi yerlerde okumuş müdürlerin, avukatların vardı?” Sesi ciddiydi ve Tolga onun sesindeki ince alayı anlamamıştı.

“Mahkemeye benim çıkmam gerekiyordu. Adam buraya konuşmaya geldiğinde aramızda bir itişmemiz oldu. İşin doğrusu sinirlenip ittirdim. Yanımda bana çalışan, güvendiğim iki adam vardı. Onlar daha sert davrandılar. O da gidip hemen darp raporu almış. Geri zekâlı!”

Işıl’ın kaşları kalktı. “Öyle mi?”

“Öyle. Aptal bir adam gerçekten!”

“Zekâsını sormuyorum. Darp ettiniz mi gerçekten?”

Tolga omuz silktili. “Biraz. Laftan anlamıyordu.”

“Sonra ne oldu peki?”

Tolga gizemli bir şekilde gülümsedi. “Şikâyetini geri alması konusunda ikna ettik.”

“Ettik mi? Kiminle? Nasıl oldu bu?”

“Böyle şeyleri konuşmak doğru değil. Bir şekilde ikna ettik işte.” Gülümsemeye devam ediyordu.

“Tehdit mi ettiniz?” Işıl onun bu karanlık tarafını yeni görüyordu. Belki önceden de böyleydi de dikkat etmemişti.

“Herkesin bir açığı vardır. Sevdiği bir şey veya birileri...”

Işıl nedense hoşlanmamıştı bu sözlerden. Onun Harun’a da öfke duyduğunu hatırladı. Onun başına bela olabilir miydi acaba?

“Mahkeme ne oldu peki?”

Adam dudak kıvrırdı. “O işi de hallettik. Adam şikâyetini geri çekti. Biraz para, biraz da dostça bir uyarı işleri yoluna koydu. Neyse, mesele bu işte! Birkaç gündür bunlarla uğraşıyordum. Annen nasıl?”

“Daha iyi. Kısmi felç geçiriyor.”

“Hım... Biliyorum. Hâlâ konuşma zorluğu çekiyor mu?”

“Evet. Yürümekte de zorlanıyor biraz fakat beyninde şimdilik bir sıkıntı yok çok şükür.”

“İyi, sevindim.” dedi Tolga. “Doktoru işinin ehliymiş. Akşama uğrayıp bir geçmiş olsun derim.”

Işıl durakladı bir an. “Annem evde değil.” dedi yavaşça.

Tolga’nın kaşları hafifçe kalktı. “Öyle mi?” Sonra merakla sordu. “Hastanede mi hâlâ? Hastaneden çıkmıştır diye düşünmüştüm.”

“Çıktı zaten. Şu anda Urla’da...”

“Urla mı?” Tolganın gözleri kısıldı. Yüzü düştü. “Gerçekten Urla’da mı? O adamın yanında?”

“O benim kocam!” dedi genç kadın kuru bir sesle.

Tolga sakinleşmek ister gibi bakışlarını başka yöne çevirdi. Bir süre duvardaki tabloyu süzdü. Ardından genç kadına baktı. “Buna hâlâ inanamıyorum zaten! O herifle nasıl oldu da evlendin? Kardeşinin düşmanıydı o adam. Ben bile İsmet’in ondan nefret ettiğini biliyordum. Bunu nasıl yaptın? Hangi sebeple? Üstelik de hamiye kalmışsın! Ona âşık mısın?”

“Bu konuda konuşmasak artık?”

“Hayır, konuşalım.” diye ısrar etti Tolga. “Bu durum beni çok üzüyor Işıl! Hastanede bana evli olduğunuzu söylediğinden beri delirdim âdeta. Orada onun gırtlığına yapışardım da ... sana dua etsin.” Dişleri sıkılmıştı. Öfkelendiği yüzünden okunuyordu. Çatılı kaşlarla sordu. “Söyle bana hadi! Seni tehdit mi etti? İsmet’in kurtulması için kendisiyle evlenmeni mi istedi?”

Genç kadın Harun’la arasındaki meseleyi onunla konuşmak istemiyordu fakat sorularından kaçamıyordu da. Tolga da tıpkı İsmet gibi ondan açıkça nefret ediyordu. Harun’da şeytan tüyü olmalıydı. İsmet, Tolga ve hatta ... hatta kendisi. “Tam olarak öyle olmadı.” dedi yavaşça.

“Böyle olduğuna eminim.” dedi Tolga sert bir sesle. “Onunla konuşmaya Urla’ya gittin. Sonra birden İsmet cezaevinden çıkı-verdi. Adam mucizevi bir şekilde şikâyetini geri çekti. Sen de bana, *bir şekilde hallettim işte*, demiştin. Çok iyi hatırlıyorum. Onunla bir anlaşma yaptın değil mi? Ona para önerdin. Bence o ödeyeceğin parayı yeterli bulmadı. Evlenip her şeyine konmak istedi! Pis istismarcı paragöz.”

“Onun istediği para değildi.”

“Neydi?” Genç kadının sözlerine inanmamış gibiydi. “Başka ne olabilir ki?”

İşıl istemese de bu sözlerden yaralandı. Sadece parası için evlenilebilecek bir kadın gibi mi görünüyordu? Yeterince güzel değil miydi? Harun ona âşık olmuş olamaz mıydı? Evlenmek istemesindeki sebep genç kadına olan sevgisi olamaz mıydı? Tolga’nın gözünde parasının bu kadar önemli olmasına üzülmüştü.

“O bir çocuk istiyordu.” dedi düz bir sesle. “Soyunu devam ettirecek bir çocuk. Hepsi bu işte!”

“Çocuk mu?” Tolga’nın suratı hâlâ asıktı. Öfkesi belli oluyordu. “Sadece bu mu?”

“Evet.”

“Bu inanılmaz!” Sustu ve düşündü bir an. “Görünüşe göre başarmış. Şimdi ne yapacaksın peki? Çocuğu ona mı vereceksin?”

“Evet...”

“Aranızdaki tüm anlaşma gerçekten bu mu?” diye inatla sordu Tolga.

“Evet, bu.”

“Çok şükür!” dedi biraz rahatlamış bir sesle. “Ya şimdi?” Çocuğunu vermesiyle hiç ilgilenmemişti. Canından bir parçanın başkasına verilecek olmasının genç kadını etkileyip etkilemeyeceği hiç umurunda değildi. “Şimdi ne olacak? Kardeşin öldü. Onunla artık evli kalmayacaksın değil mi?”

Genç kadın aldırılmaz gibi omzunu silkti. Ne diyebilirdi ki? “Bir süre daha evli kalacağım. Çocuk doğduktan sonra boşanacağız.”

“Niye şimdi değil? Niye çocuk doğduktan sonra?”

“Anlaşmamız böyle Tolga!” dedi genç kadın biraz sıkılmaya başlamış bir sesle. Ses tonu uyarır gibiydi.

Tolga’nın parmakları koltuğun kenarında tıngırdayıp duruyordu. “Nasıl bir anlaşma bu? Yazılı mı yoksa?”

“Evet, her maddesi kesin olan, yazılı bir anlaşma.”

“Boşanmayla ilgili bir madde var mı? Yoksa eğer bence o kadar bekleme!” diye uyardı onu. “Sebepe çocuk gibi görünse de o fırsatçının asıl niyeti başka! Onu hastanede gördüm ben. İlgili bir koca gibi dibinden ayrılmadı. Eminim ki senden boşanmayı istemeyecek. Baksana herifin yaptığına! Anneni alıp yaşadığı yere götürmüş. Bu ne cesaret? Tüm amacı seni etkilemek! Seni kafalayıp malına mülküne konmak!”

Işıl’ın sinirleri artık iyice tırmanmaya başlamıştı. “Sana öyle olmadığını söylüyorum!” dedi biraz sert bir sesle. “Adamın parada gözü yok. Onun istediği sadece çocuk.”

“Öyle olsa seninle, annenle niye bu kadar ilgilensin?” Tolga’nın ona hiç inanmadığı görülüyordu. “Sen bu konularda çok saf-sın. Gerçeği göremiyor olabilirsin. Bu ilgisinin bir sebebi olmalı.”

Işıl gözlerini kıstı. “Belki de annemi seviyordur. Belki de benden hoşlanıyordur. Olamaz mı?”

Tolga onun sözleri karşısında bir pot kırdığını hissetti. Konuşmaya devam edecekken, durakladı. Işıl kuşkusuz gördüğü en güzel kadındı fakat kaç kere birlikte bir yerlere gittikleri halde, tek bir öpücük bile alamamıştı ondan. Böylesine soğuk bir kadına kendisi gibi tecrübeli bir adam bile erişememişken, küçük bir kasabalı adam mı erişebilecekti?

Derin bir nefes aldı. Geniş göğsü hafifçe havalandı. O adamın onu hamile bırakmış olduğunu görmezden gelmeyi tercih ediyordu. “Işıl!..” dedi yavaşça. “Bak! Seni kırmak değildi niyetim. Çok güzel ve sevilecek bir kadın olduğunu ben biliyorum zaten. Sadece... Sadece sana olan duygularım yüzünden biraz kıskanıyorum sanırım. Sana dair neler hissettiğimi çok önceden söylemiştim. Söylemesem

bile mutlaka anlamışsındır. Ben seninle evlenmeyi, bir yuva kurmayı düşünürken, senin başkasıyla evlenmiş olmanın yarattığı hayal kırıklığını bir düşün lütfen! Benim çocuğumu doğuracağını hayal ederken, başkasından hamile olduğunu da öğreniyorum. Bunların beni nasıl etkilediğini bir hayal et. Gerçekten çok zor.”

Işıl kuru bir sesle cevap verdi. “Seninle evleneceğimi hiç söylemedim, Tolga!”

“Evet ama *hayır* da demedin! Niyetimi biliyordun.”

“Aramızda bir şeylerin olabileceğini başlarda düşünmüş olabilirim ancak şartlar bizi başka yönlelere savurdu. Yapacak bir şey yok. Artık bunları konuşmak için çok geç. Öyle değil mi?” Gözleri Tolga’nın gözlerine dik dik bakıyordu. Onun duyarsızlığı karşısında hâlâ üzgündü. “Senin de söylediğin gibi, başkasıyla evliyim artık. Üstelik ondan bir çocuk doğuracağım. Boşanmamı söyleyip duruyorsun ama peki, boşanmam senin açısından bir şey değiştirecek mi? Benimle yine de evlenmek isteyecek misin?”

Tolga sessizce durdu bir an. Pek çok erkek gibi o da evleneceği kadının masum bir bakire olmasını tercih ederdi. Yatakta rahatça sevişebileceği eğlencelik kadınlarda masumluluğu aramayan çıkarıcı zihniyeti, söz konusu kendisine bir eş seçmeye gelince tutucu olmaktan geri kalmıyordu. Peki ya şimdiki bu durumda ne yapacaktı?

Çok hızlı bir şekilde durum muhakemesi yaptı. Işıl evli olabildi ama boşanırsa sorun kalmazdı. Çocuk konusu da açığa kavuşmuş gibiydi. Bebeği adama vereceğine göre o da bir engel değildi. Tek sorun bu güzel kadının artık bakire olmamasıydı. Diğer yandan çok zengindi, hatta belki onun şu anki durumunu, kendi lehine çevirebilirdi. Işıl’ı etkiler, onu kendisine minnettar bırakır, parasının yönetimini de ele geçirirdi. Sallantıda olan kendi şirketini kapatsa bile, Işıl’ın malı mülkü ona bir ömür boyu yeterdi.

Çıkarıcı ruhunu gizleyerek gülümsedi.

“Tabii ki!” dedi olgun bir sesle. “Tabii ki seninle yine evlenmek isterim. Yaptığın fedakârlığı yavaş yavaş daha iyi anlıyorum.

Öfkelendiğim için biraz gözüm karardı ama şimdi mantıklı bir şekilde düşününce, İsmet için en doğrusunu yaptığını kabul ediyorum.”

Işıl biraz şaşırmıştı. Tereddütle sordu. “Gerçekten mi?”

“Yemin ederim. Seni seviyorum ben! Vücudunu veya paramı değil. O sersemden boşanırsın olur biter. Çocuğu da ona verirsen zaten hiç sorun kalmayacak. Kendi çocuklarımızı yaparız seninle. Birisinin adını İsmet bile koyarız. Erkek olursa tabii! Olmasa bile sorun değil.”

Işıl gerçekten şaşkıındı. Gözleri genç adamın yüzünde gezinip içtenliğinin sınırını anlamaya çalıştı.

“Yani hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?”

“Evet. Dedim ya, seni seviyorum ve seni anlıyorum. Hem doğuma ne kalmış ki? Çok az sanırım. Boşandıktan sonra çok beklemeyiz. Hemen evleniriz.”

Genç kadın onun hızını kesti ustaca. Şu anda ikinci bir erkek ve ikinci bir evlilik gözüne hiç çekici görünmüyordu. Tüm yakışıklılığına ve iyi niyetine rağmen Tolda da çekici görünmüyordu. “Bakalım...” dedi yavaşça. “Biraz düşünmem lazım Tolga! Kendime gelmem lazım. Önce İsmet, sonra annem... Benim doğumu bile sağ salim atlatacağım belli değil.”

“Bebek daha küçük olsaydı, onu aldırmanı teklif ederdim.” dedi Tolga ciddi bir acımasızlıkla. “Nasılsa İsmet öldü. Ona borcun kalmadı.”

“Anlaşma şartlarında o da var. Ne olursa olsun bebeği vermek zorundayım.”

“Gördün mü bak!” dedi Tolga kendisini haklı çıkartmaya uğraşarak. “Adam neleri bile düşünmüş. Sen hâlâ onun masum bir adam olduğunu sanmaya devam et.”

“Ben onun masum olduğunu düşünmüyorum, hatta çıkarıcı, fırsatçı olduğunu biliyorum. Kaç kere yüzüne karşı da söyledim. Ancak, dürüsttür. Bu konuda eminim. Ne verdiği sözlerinin ne isteklerinin bir milim dışına bile çıkmadı.” Nedense sesi biraz öfkeli

çıkmişti. Harun'u savunmayı istemese de içgüdüsel olarak bunu yapıyordu. Sözlerinde samimiydi üstelik.

Tolga'nın telefonu çalmaya başladı o sırada. Pahalı İtalyan kesim ceketinin cebinden lüks telefonunu çıkardı. Ekranına baktı. Sonra Işıl'a özür diler gibi bakarak açma düğmesine bastı. "Efendim?.." dedi. Birkaç saniye konuşulanları dinledi. Sonra başını salladı. "Tamam. Yarına ödemeyi ayarlamaya çalışacağım. Sen onlara öyle söyle." Telefonunu sıkıntılı bir şekilde kapattı. Işıl'a göz attı. "Kusura bakma." dedi ona.

"Sorun nedir?"

Adam omuz silkti. "Bir çek ödemem vardı. Günü geçmiş. İhtar yedik."

"Büyük mü?"

"Evet. Bizim işleri bilirsin. Sürekli malzeme alım satımı oluyor. Gözden kaçırmış muhasebeci." Durdu bir an. "Aslında ben biraz da bunun için gelmiştim. Size iki gün sonra teslim edeceğimiz malzemenin ödemesini öne çekebilir misin diye soracaktım."

Genç kadının kaşları hafifçe havalandı. Bu alışlagelmiş bir teklif değildi. "Malzemeler buraya gelmeden mi?"

Tolga sevimli bir şekilde gülümsedi. "Borç da sayabilirsin. Nakliye tırı akşama yola çıkacak. Çelikler iki gün sonra elinizde olur."

"Bu iyi ama ... biliyorsun bizde bu işlere bakan müdürler var. Hem biz de birkaç ay vadeli çek veriyoruz."

"Sen patronsun." dedi Tolga. "Zaten tüm ödemeyi nakit yapmanı istemiyorum. Yarıya olsa yeter. Beni büyük bir yükten kurtarısın doğrusu."

Genç kadın başını salladı yavaşça. "Peki, bir sorayım. Nakit sorunumuz yoksa, sana yönlendirmelerini söylerim. Tam olarak ne kadar lazım?"

Tolga'nın istediği rakam gerçekten büyüktü. Ancak Işıl bir dosta, hoşlandığını düşündüğü bir erkeğe ve hatta onunla evlenmek isteyen bir adama yardım etmekte pek bir sakınca görmedi. Muhasebeyi arayıp yarına kadar paranın Tolga'nın şirketine aktarılmasını istedi.

“Para transferi için muhasebeye uğraman gerekiyormuş. Bir iki evrak imzalayacaksın sanırım.” dedi ona.

Tolga rahatlamıştı. “Tamam. Giderim şimdi. Teşekkürler. Akşam yalnız olduğuna göre birlikte bir yere gidip bir şeyler yiyelim mi?”

Işıl başını salladı iki yana. “Gelemem. Bir süre evden çıkasım yok. Ruh halim hiç uygun değil ve seni de huzursuz ederim.”

Tolga çok ısrar etmemişti. Yüreğinde o yüklü parayı bulmanın rahatlığı vardı.

O gittikten sonra Işıl arkasına yaslandı yine. Tolga nedense sinirini bozmuştu. Sözleriyle, tavrıyla genç kadının canını sıkıyordu. Zaten ruhu sıkılıyordu, bir de onun gelip başını şişirmesi hiç hoş olmamıştı. Gözleri tavandayken, karnında bir hareket oldu. Elini karnına ötürdü. Galiba kızı da sinir olmuştu Tolga’ya! Kıpırdanıp duruyordu. Babası hakkında ileri geri konuşulması hoşuna gitmemiş olmalıydı.

32. BÖLÜM

Hafta sonunu iple çekmişti. Kardeşinin ölümünden sorumlu tuttuğu, kalbini kapadığı adamın evine gitmeyi neden bu kadar çok istediğini bilmiyordu. İş yeri, gözünde bir hapishaneye dönmüştü. Ev desen, o da öyleydi. Rahat bir hapishaneden farksızdı. Galiba annesini özlemişti. Sadece dört gündür onu görmüyor olması, özlemesine engel değildi. Kendisini böyle ikna etmişti. Hem Nuriye Hanım da vardı özlenecekler listesinde. O pamuk yanaklı kadını özlememek olmazdı.

Harun'u özlemesi ise imkânsızdı zaten!

Urula'ya, Harun'un güzel evine vardığında, gökyüzü çoktan kararmıştı. Ancak o kadar güzel bir hava vardı ki otomobilinden indiğinde durup derin bir nefes aldı. Kim derdi ki mart ayının başı olduğunu... Daha doğru düzgün bir soğuk görmemişlerdi. Bu sene kar da yağmamıştı Bursa'ya.

Evin dış kapısı açıldı. Eşikte Nuriye Hanım belirdi. Kimin geldiğine bakıyordu. Işıl'ı görünce, yüzünde bir gülümseme belirdi. Ona doğru yürüdü.

“Hoş geldin kızım!” dedi gülümseyerek.

“Hoş buldum büyükanne!” Onun uzattığı yanağını öpmüştü. O da hafifçe gülümsüyordu. “Yemeğe yetiştin mi?”

Kadın tatlı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Evet ama akşam yemeğine değil, kahvaltıya yetiştin! Bu saatte yemek mi olur? Saat on bir oldu.”

“Hadi ya! Ancak çıkabildim.”

“Yemeğimiz var merak etme. Hazırlarız şimdi bir şeyler. Yarına bekliyorduk seni? Erken geldin.”

Işıl iç çekti. “Cumartesini bekleyemedim. Sizi özledim sanırım.” dedi içtenlikle. Gözleri evin kapısına çevrilmişti yine. Eşikte annesi belirmişti çünkü. Ceren Hanım da yüzünde buruk bir gülümseme ile kızına bakıyordu. Saçları oğlan çocuğununki gibi kısacıktı. Elinde bir baston vardı. “Anne?” dedi Işıl kaşlarını kaldırmak. “Ne yaptın saçlarına?”

Ceren Hanım biraz utanarak elini dazlak kafasına götürdü.

“Kestirmek istedi.” dedi Nuriye Hanım. “Ameliyat yeri kaşıyordu.”

Işıl’la birlikte annesine doğru yürüyorlardı. Genç kadın güzel annesinin karşısında durdu. Hastanede yattığı süre içinde çok zayıflamıştı. İsmet’in ölümünü öğrenmesi onu epey çökertmişti. Uzanıp ona yumuşakça sarıldı. “Canım annem!” dedi sevgiyle. “Çok özledim seni!”

“Ben de...” dedi kadın. O da kızına sarılmıştı. Konuşması biraz peltekti. Yürümesi de zayıftı ama kollarında hâlâ eskisi gibi evladına sarılacak güç vardı.

“Saçlar yakışmış.” dedi Işıl onu süzerek. Yine de içi sızıyordu.

“Çok rahat.” dedi kadın. Acısını saklamaya çalışıyordu.

“Ben de mi kestirsem?”

İki kadın da onun upuzun saçlarına bakmıştı. Dalgalar halinde beline dökülen sarı saçları, yeşil bluzunun üzerinde bir pelerin gibi duruyordu.

“Bunu Harun’a sormak lazım.” dedi Nuriye Hanım biraz içnelercesine. “Bize laf düşmez bence.”

“Kocalar böyle şeylere karışır mı?” Güzel, kavisli kaşları hafifçe kalkmıştı.

“Harun karışabilir!” dedi Nuriye Hanım.

“Sanmam. O bana dikkat bile etmiyor. Evliliğimiz de kâğıt üzerinde, biliyorsunuz.”

“Bence sandığından fazla dikkat ediyor. Neyse, hadi gel. Önce karnını doyuralım. Sonra çay içeriz.”

Nuriye Hanım çok güzel yemekler yapmıştı. Önden içtiği mercimek çorbası nefisti. Çok yiyemese de fırında pişmiş kamıyarık tarif edilemeyecek bir lezzetteydi. Üzeri kaşarlıydı. Tane tane olmuş pilav ve ev yoğurdu ise olağanüstüydü. Yaprak sarması bile vardı.

Genç kadın yemeğini iştahsızca yerken, ister istemez Harun’u düşündü. Evde olmadığı açıktı. Neredeydi ki gecenin bu saatinde? İşte mi?

“Harun yok mu?” diye sordu mecburen. Sormasa, kimsenin ona bir şey diyeceği yoktu. Annesi onun yanında oturuyordu. Nuriye Hanım ise karşısındaydı.

“Urla’da bir toplantıya gitti. Sporla alakalı bir şey galiba. Buradaki yerel bir basketbol takımının sponsoru kendisi.”

“Öyle mi?” Bunu bilmiyordu işte.

“Gelir birazdan. Aslında sen geldiğinde, o geldi sanmıştım.”

“Çok masraflı olmalı. Sponsorluk yani.”

Kadın omuz silkti. “Harcayamayacağın parayı ne yapacaksın ki?”

“Harun’un harcayamayacak kadar parası var mı ki? Yok sanıyordum.”

“Harun öyledir. Para biriktirmeyi pek bilmez. İhtiyacının dışında parası varsa birilerine destek olmayı sever.”

“Saçma. Para her zaman ihtiyaçtır. Arabasını bile zorlukla aldığını söylemişti.”

Kadın gülümseyerek omuz silkti. “O da böyle birisi işte. Yapacak bir şey yok.”

Ceren Hanım yavaşça araya girdi. “Bizden aldığı tazminatla da okul yaptırıyormuş, biliyor musun?” Peltek konuşmasına rağmen ne dediği artık anlaşılabilirdi. Konuşması günden güne düzeliyordu.

“Öyle mi?” diye sordu Işıl şaşırarak. Bunu da bilmiyordu işte. “O para yetmez ki!” dedi sonra mantıklı bir şekilde.

“Kalanını Harun tamamladı.” dedi Nuriye Hanım. “İnşaat malzemelerinin çoğunu da o verdi. Okula yengesi Şebnem’in adı kondu. Tabii eğitime seneye başlayacaklar.”

“O paranın bir işe yaramasına sevindim.” dedi Işıl. Doğrusu aldığı yüz bin lira tazminatı nereye harcadığını hep merak etmişti. Bu şekilde olması nedense yüreğini ferahlatmıştı. “Bilseydim eğer, ben de bu okulun yapımında ona yardımcı olmak isterdim. Böyle bir şey için en başta teklif yapmıştım. Evlenmeden önce... Tabii inatçı torununuz istemedi. Onun istediği şey başkaydı.”

Bahçe tarafında bir otomobil sesi duyunca, konuşmaları yarım kaldı. Nuriye Hanım yerinden kalkıp kapıya gitmişti. Yalnız kalan Işıl ve annesi bakıştılar o arada.

“Harun senin tüm hastane masraflarını da ödemiş.” dedi genç kadın sıkıntıyla. “Vicdanını rahatlatmaya mı çalışıyor acaba?”

“Ne için?” diye sordu annesi anlamamış gibi.

Işıl onun huzurunu bozmamak için uzatmadı. “Neyse...” dedi gülümsedi. “Boş ver bunları. Sen çok iyi görünüyorsun. Dört günde nasıl bu kadar ilerledin bakalım?”

Ceren Hanım o ılık gülümsemesi ile karşılık verdi. “Bana iyi bakıyorlar gerçekten.” dedi. “Hiçbir işe elimi sürdürmüyorlar.”

“İş mi? Sen daha iyileşme sürecindensin. Kendini yormaman lazım.”

“Kilo alacağım böyle.”

“Alman da lazım zaten. Çok zayıflamıştın.” Sustular birkaç saniye. İkisinin de gözleri bulutlanmıştı. “İsmet’in mezarına gittim bugün.” dedi Işıl yavaşça. “Mermer yaptırmak istedim. Mermerci henüz erken olduğunu söyledi. Mezarın toprağının oturması lazım. Bir iki ay sonra yaptıracağız.”

Ceren Hanım cevap vermedi. Üzgünce başını eğmişti. Gözleri nemlenmişti.

Aynı anlarda mutfak kapısından içeriye Harun ve Nuriye Hanım girdi. Genç adamın üstünde yine rahat bir kot ve kaslarını

gizleyen siyah bir gömlek vardı. Büyük mutfak bile onun iri yapısı karşısında küçülmüş gibiydi. Işıl'a bakan gözlerinden bir şey anlamak mümkün değildi.

“Hoş geldin.” dedi ona.

“Teşekkürler. Sen de hoş geldin.” diye karşılık verdi genç kadın. Harun ne onun elini sıkmaya yeltenmişti ne de yanağından öpmeye. Mesafeli ve ciddi bakışları ile genç kadına bakıyordu. O gece onun da Işıl'ın gelmesini beklemediği açıktı. “Yarın gelecektim ama işleri boş verip bugünden gelmeye karar verdim.” diye açıklamaya çalıştı.

“İyi etmişsin.” Karısının karşısındaki sandalyeye oturdu. Gözleri büyükannesine döndü. “Ben sadece çorba alayım Nur Sultan! Canım bir şey istemiyor.”

Işıl çatalını bir tane yaprak sarmasına batırdı. Ucunu yoğurda daldırdıktan sonra ısırdı. Gözleri Harun'un üzerindeydi. Annesinin hastanede yattığı günlerde aralarında fazla bir iyileşme olmamıştı. O kazayı ve İsmet'in ölümünü de bir daha konuşmamışlardı. Genç adam Işıl'ın suçlayıcı bakışları ve sözleri ile muhatap olmak için sanki özellikle ondan uzak durmuştu.

Tıpkı şimdiki gibi!

Gelişi onu hiç memnun etmemişti galiba! Bu çok belliydi. Tamam, mutluluktan gülücükler atmasını beklemiyordu ama böyle mesafeli durması da çok can sıkıcıydı.

Genç adam çorbasını sessizce içti. Nuriye Hanım'ın toplantı ile ilgili sorusuna birkaç kısa cevap vermişti. Spor takımının yeni tasarımı kıyafetlerinden, gidecekleri karşılaşmalardan falan bahsetti. Çorbasını çabucak bitirdi.

Yemekten sonra oturma odasına geçtiler. Çaylarını içerlerken, Işıl, annesinin yanına oturmuştu. Gece boyunca annesiyle ilgilendi. Ona, dört günde neler yaptığını sordu. Ceren Hanım henüz tam konuşamadığı için peltekçe ve yuvarlak cevaplar veriyordu. Bu haline kızdığı belli oluyordu. Bir ara Işıl onun elini sıktı.

“Üzülme anne! Doktor Zafer konuşmanın düzeleceğini ve zamanla yürüyüşünün de normale döneceğini söyledi. Gerekirse fizik tedaviye gideriz.”

Zaman hızla ilerliyordu. “Valizini alalım mı artık?” diye sordu Nuriye Hanım. “Belki yorgunsundur.”

“İyi olur.” dedi Işıl. “Bagajda kaldı.”

“Harun alır. Sana eski odayı açayım ben de.”

Genç adam çayından son bir yudum alıp boş bardağını sehpaye bıraktı. Ayağa kalkarken de “Gerek yok!” dedi. “Işıl benim odamda kalacak.” Sesi kesin bir kararlılıkla doluydu.

Üç kadın birden şaşkınca ona bakmıştı. Genç adam onlara aldırmadan oturma odasından çıktı. Bu sefer gözler Işıl’a döndü. Genç kadın iri gözlerinde bir şaşkınlıkla bu sözleri açıklamaya girişti. “Geçen sefer ... bana açtığınız o odada kalmaktan ... biraz huzursuz olmuştum da!”

“Öyle mi? Neden söylemedin? Başka oda açardık sana.” dedi yaşlı kadın üzgünce.

“Şey... Aslında çok sorun olmadı.” Kızarmıştı hafifçe. Bakışlarını kaçırdı. “Harun onun odasında kalmama izin verdi.” Derin bir sessizlik olmuştu. Genç kadın çayından aceleyle bir yudum aldı. Bitmemiş halde sehpaye bıraktı. “Ben de gidip arabada unuttuğum bir şey var mı bakayım.” Odadan kaçarcasına çıkıp dış kapıya yöneldiğinde, arkasından iki kadının da baktığının farkında değildi.

Harun çoktan bagajı açmış, içindeki valizi çıkarmıştı. Işıl da otomobiline doğru yaklaştı. “Niye öyle dedin?” diye suçlarcasına sordu kocasına. Sesi alçaktı.

“Neyi?” Genç adam anlamamış gibi bakıyordu.

“Senin odanda kalacağımı?”

“Sorun mu var?”

Işıl yutkundu. Bunu sorarken kendisini kastettiği açıktı. Gerçekten de bir sorun mu vardı? Onunla aynı yatakta yatmak kendisini mutsuz mu edecekti? Olanlardan sonra sevişmeyecekleri açıktı

ama yine de yan yana yatacaklardı. Birbirlerinin ısılarını hissedeceklerdi. Bu dev gibi gövdenin varlığını nasıl görmezden gelecekti?

“Açıkçası ... seninle yatmak istemiyorum!” dedi kuru bir sesle.

“Niye?”

“Böyle ruhsuz olmak zorunda mısın? Biraz duyarlı olamaz mısın?”

Genç adam ciddi bakışlarla onu süzüyordu. “Gayet duyarlıyım ben. Hamileliğin iyice ilerledi artık. Geçen gün bir gazetede okudum. Hamilelerin en çok erken doğum yaptığı zamandasın.”

“Saçma!” dedi Işıl. “Ben öyle bir şey okumadım. Hem öyle bir şey olsa bile, sen ne yapacaksın? Bana doğumu sen mi yaptıracağını?”

“Gözümün önünde olmanı istiyorum. Hastane şurada... Acil bir durumda kolayca yetiştiririm.”

“Her zaman burada değilim. Bursa’da olduğum zaman nasıl kontrol edeceksin beni? Değerli bebeğini nasıl kollayacaksın?”

Harun sustu. Yanak kasları dalgalandı bir an. “Aslında konuşmak istediğim bir başka konu da buydu.” dedi yavaşça. “Doğuma çok az kaldı. Sanırım işlerine biraz ara verebilirsin. Müdürlerine bırak kontrolü. Zamanının çoğunu burada geçirmen iyi olur diye düşünüyorum.”

Işıl’ın yüzü değişti. Şaşırmıştı. “Sen ciddi misin?”

“Evet. Eskiden olsa, Foça’ya gidip yazlıkta kalabileceğini söyledim. Annen iyi olsaydı tabii. Oysa şimdi onun da bakıma ihtiyacı var. İkiniz de burada kalırsanız, gayet iyi bakılırsınız.”

“Şaka yapıyorsun değil mi? Doğuma daha bir sürü zaman var.”

“Hayır. Niye şaka olsun?”

“İsmet’ten dolayı kendini bize borçlu hissediyorsan eğer...”

“Öyle bir şey hissetmiyorum!” dedi genç adam kuru bir sesle.

“Hissetmelisin aslında! Senin suçundul!” Hafif bir nefes alarak öfkesini bastırmaya çalıştı. “Yine de burada seninle kalamayız.

Annem için izin verdim ama hepsi bu. Doğuma kadar kalabileceğimizi sanmıyorum.”

“Neden?”

“Öyle işte!”

“Sorun bensem, seni rahat bırakacağıma emin olabilirsin. Sadece annenin ve senin burada rahat etmenizi istiyorum. Urla baharda çok güzel olur. İstedığınız gibi gezersiniz. Benim bilgim dâhilinde tabii.”

“Üç buçuk ay?” diye şüpheyile sordu Işıl.

“Doğumdan sonra da, birkaç ay daha olabilir.”

“O niye?”

Genç adam geniş omuzlarını silkti. “İstersen diye dedim. İstersen kalabilirsin. Tabii benden olan bir çocuktan hemen kurtulmak istiyorsan, sevgili Tolga’na koşmak istiyorsan sen bilirsin! Annen kalabilir. Onun her zaman başımızın üstünde yeri var.”

Işıl kapıları kumandayla kilitledi. “Gidelim artık!” dedi huzursuzca. “Merak edecekler. İşlerimi ayarlasam bile, burada kalma düşüncesinden hoşlandığımı sanmıyorum.”

“Dediğim gibi, burada rahat edersin. Büyükannem sizden çok hoşlanıyor. Annen geldiğinden beri daha gençleşti sanki. Daha mutlu oldu. Senin de burada olman onu çok daha mutlu eder.”

Onu?

Harun’u eder miydi? Bu hiç belli değildi işte. Adamın sakın yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu.

“Düşünmem lazım!” dedi yavaşça.

Harun onun küçük valizini kendi odasına çıkarırken, Işıl da iki kadının yanına gitti. Hâlâ biraz utanıyordu ama onlar durumu önemsememiş gibi durdukları için yüreği azıcık ferahlamıştı. Aslında bir sorun yoktu ki! Kocasının odasında, kocasının yatağında yatacakti. Yasal olmayan, ahlak dışı bir şey yapmıyordu.

“Biz sabahları biraz yürüyoruz.” dedi Nuriye Hanım. “Annen için idman oluyor. Doktor Zafer onayladı. Sen de gelmek ister misin?”

“İsterim tabii.”

“Harun da geliyor.” Bunu sanki genç kadının istemeyeceği bir şeymiş gibi açıklamıştı.

“Gece koynunda yatacağım bir adamla sabah da yürüyüşe çıkabilirim sanırım!” dedi Işıl aldırılmaz bir gülümseyişle.

“Ona kızgın mısın hâlâ?”

Ceren Hanım merakla ikisini dinliyordu. “Niye kızgın ki?” diye araya girdi. “Bilmediğim şeyler mi var?”

Işıl eliyle öylesine bir hareket yaptı. “Yok anne bir şey!” dedi. Doktor Zafer’in sözleri aklına gelmişti. Stresten uzak durmasının iyileşmesini hızlandıracığından bahsetmişti. Şimdi ona damadını kötülerle ters bir şey yapmamalıydı.

Yatmaya karar vererek hep birlikte ayağa kalktılar. Genç kadın annesini odasına kadar geçirdi. Onun içinde bir merak kalmış olacağını biliyordu. Eski Ceren olsa, ifadesini almadan kesinlikle kızını bırakmazdı fakat o gece çok üstelememişti.

Işıl, kocasının odasına çıktığında, Harun ortalıkta görünmüyordu. Valizini dolabın yanındaki sehpanın üzerine bırakmıştı. Belli ki karısının onu kaldırıp bebeği tehlikeye atmasını istememişti. Fermuarı açılmış, kapağı kalkıktı. Dolapta iki çekmece ise içleri boş bir halde öne çekilmişti. Belli ki Harun kendi eşyalarını alıp ona yer açmıştı.

Acele etmeden eşyalarını boş çekmecelere yerleştirdi. Asılacak olanları da geniş dolabın içine astı. Kocasının düzenli oluşunu yeniden fark etmişti. Hem düzenli hem de temizdi. Çıplak vücudunun nasıl mis gibi koktuğunu hâlâ hatırlıyordu.

Banyoya gidip dişlerini fırçaladı. Yüzünde pek makyaj yoktu. Sabunla elini yüzünü güzelce yıkadıktan sonra saçlarını bir toka ile topladı. Gece adamın ağzına burnuna girmesini istemezdi. Aynada kendisini süzdü. Hamilelik yüzünden yeni bir pijama almıştı. İnce pijaması, rahat olsun diye daha boldu. Göğüs oluğu biraz fazla olsa

da çok seksi sayılmazdı. Üstteki birkaç düğmeyi açsa ... belki! Bu hali ile otuzuna yaklaşmış bir kadından çok daha genç görünüyordu.

Hazırlanıp odaya doğru yöneldi. Harun gelmişti.

“Yatağın ne tarafında yatayım?” diye sordu kocasına.

Genç adam ona öylesine göz attı. Gözleri bir an yeni pijamasının göğüs oluğuna takıldı. Beyaz göğüslerinin üst kısmı seksi bir biçimde ortadaydı. “Fark etmez. Sen nasıl arzu edersen.”

Genç kadın yürüyüp yatağın soluna geçti. Örtüyü çekip içine girdi. Gözleri bir an kocasının üzerinde gezindi. Atletinin üzerine spor bir tişört giyiyordu. Altında da eşofman vardı. Siyah eşofman erkeksi kalçalarına yapışmıştı. Bu güzel manzaradan kaçırды gözlerini. Göğüs uçları hızlı bir biçimde gerilmişti. İnanamıyordu buna!

“Hastane masraflarını sen ödemişsin...” dedi suçlarcasına.

Harun banyoya doğru gidiyordu. “Sorun değil.”

“Benim ödemek istediğimi biliyordun.”

“Ne fark eder ki?” Durmuştu.

“Sana böyle bir borcum olsun istemiyorum.”

“Niye? Nefretinde azalma mı olur?”

Işıl dudağını ısırды içerden. Nefret mi? Ah keşke ondan gerçekten nefret edebilseydi! “Aptalca konuşma! Senden nefret etmiyorum ben!” dedi homurdanarak. “İsterdim ama ... etmiyorum işte!”

“Senin adına üzıldüm.”

“Böyle gıcıklık yapmaya devam edersen, edebilirim sanırım.”

“Ben buyum. Değişebilecek bir adam değilim. Sen de bu yaştan sonra değişmezsin. Birbirimizi bu şekilde kabullensek iyi olur. Birkaç ay kaldı zaten.”

“Evet...” dedi Işıl. Otomatik bir şekilde tekrar etmişti. “*Birkaç ay kaldı.*”

Harun banyoya girdi. Genç kadın gözlerini yummuştu. Birkaç ay sonra hamile olmayacaktı. Bir bebeği olacaktı ve kaderin bir cilvesi olarak o da hayatında olmayacaktı. Buna nasıl dayanacaktı

bilmiyordu. Günler geçtikçe karında kıpırdayan canlıya daha fazla alışıyor. Belki de en iyisi hemen Tolga ile evlenmekti. Onunla evlenir ve yine çocuk yapardı. Bu sefer kendisine ait olan, sevip koklayabileceği bir çocuğu olurdu.

Peki ya işi? Kariyeri için çocuk hiç istemediğini defalarca kendisine telkin etmişti, hatta Harun'a bile bunu söylemiş, bebek istemediğini kesin bir dille ona anlatmaya çalışmıştı. İkna edememişti gerçi ama o zamanlar gerçekten de bir çocuk istemiyordu. Oysa şimdi bu fikir gözüne çok cazip görünüyordu.

Harun geri gelip lambayı kapattı. Örtünün altına girdi. Genç kadına dokunmamaya çalışarak yatağa yerleşti. Şimdi ikisi de sırtüstü yatıyorlardı.

“Tolga’yı gördün mü şu sıralar?” diye sordu Harun.

Genç kadın yüzünü ona çevirdi. “Evet. Niye?”

“Aranız nasıl? Beni öğrendikten sonra bir şeyler değişti mi?”

“Değişmesi mi gerekiyor?”

“Normal bir adam olsaydı, evli olduğunu öğrendiğinde senden uzak dururdu. Hamile olduğunu öğrenince geriye çekilirdi. Tabii o normal bir adam değil. Geri çekileceğini veya senden uzak duracağını zannetmiyorum. Ona karşı dikkatli olmalısın. O içinde bir psikopat barındıran güzel giyimli bir züppe.”

“Diyene bak hele! Adamın milyon liralık arabasının aynasını çat diye kıran sen değil miydin ya?” Genç kadın açık bir iğnelemeyle konuşmuştu. “O ayna senin arabandan pahalı!”

“Tam da onu söyleyecektim. Ben ondan biraz daha fazla psikopat olabilirim. Özellikle karıma sınıştan birisi olursa.”

“Şimdilik karımın.”

“Şimdilik uzak dursun o zaman. Ona yüz verme!” Gözlerini yumsa da dişlerini sıkığı, yanağındaki gerilmeden belli oluyordu.

İşıl kaşlarını kaldırdı. Öfkeyle ona doğru dönmüştü. “İnanamıyorum sana ya! Ben mi yüz veriyorum?”

“Bence öyle!”

“Madem o kadar karını düşünüyorsun, madem o kadar cesur-sun, hastanede neden burnuna bir yumruk çakmadın?”

Harun gözlerini açıp yan gözle ona baktı. “Bu hoşuna gider miydi?”

“Hayır ama en azından sözlerinin arkasında olduğunu anlardım.”

“Uyu hadi.” Gözlerini kapatmıştı yine. “Hislerimde yanılmı-yorsam, o adam senin başına bela olacak.”

“Hah! Bu iyi işte. O da senin için tam da böyle düşünüyordu.” Yeniden sırtüstü döndü. Yerinde âdeta zıplayarak yerleşmeye ça-lıştı. “Zaten çocuğun yüzünden artık rahat yatamıyorum, lütfen ka-famı şişirip uykumu daha da berbat etme.”

“Belin mi ağrıyor?”

Onun bunu bilmesi çok normaldi. Aptal bir adam olduğunu hiçbir zaman düşünmemişti zaten. “Evet...” dedi. “Çoğu zaman. Eskisi gibi yüzükoyun veya sırtüstü yatamıyorum.”

Harun sesini çıkarmadı. Birkaç saniye sonra mırıldandı. “İyi geceler.”

İşıl üzerindeki örtüyü düzeltti. “Sana da...” dedi ardından. Na-sıl bir iyi gece olacaksa artık!

Yine de beklemediği kadar hızla ve garip bir huzurla uykuya dalmıştı. Yan dönüp kendisini seyreden kocasının düşünceli yü-zünü görmemişti. Kendi yatağının dışında bir yatakta uyuyor ol-ması ise rahatını bozmadı. Aksine uzun zamandır ilk kez bu kadar güzel uyuyordu. Kendi evinde uykusu hep bölünürken, genellikle sıkıntılı rüyalar görürken, bu sefer çok güzel rüyalar gördü. Sa-bah gözlerini açtığında hatırladığı rüya ise en ilginç ve güzeliydi.

Sarı saçlarını savurarak babasına doğru koşan bir kız çocuğu vardı. Babası esmer bir adamdı. Kucağındaki erkek çocuğunu bırak-madan kucığına atlayan kızına da sarılmıştı. Gülümsüyordu. Ada-mın güzel dudakları vardı. Gülen ela gözleri iki çocuğa da sevgiyle bakıyordu. Sonra o bakışlar bir başka kadına çevrildi. Kendisiydi o...

Mutlu bir şekilde kocasına ve çocuklarına gülümsüyordu.

Uyandığında hâlâ o rüyanın etkisindeydi. O adamın yüzünü tam görememişti ama Harun olduğuna emindi. Rüyasında ona bir erkek çocuk daha doğurmuş olmak, dudaklarındaki gülümsemenin devam etmesini sağlamıştı.

Ne güzel bir rüyaydı bu! Ne kadar da gerçek gibiydi.

Rüya da olsa, beynine kazınan kızı ve oğlu ne de güzel çocuklardı!

33. BÖLÜM

Sabah güneşi etrafı aydınlatmaya başlamıştı artık. Harun çoktan duşunu alıp tıraşını olmuştu. Giyinip karısına göz attığında, onun uykusunda gülümsediğini gördü. Ne gibi bir rüya görüyorsa artık, güzel bir şey olmalıydı. O soğuk görünümlü yüzüne gülümsemek aslında ne kadar da yakışıyordu!

Işıl'ın gözleri yavaşça aralandı. Kendisine bakan kocasını fark etse de gülümsemesi dudaklarından silinmedi.

“Günaydın. Güzel bir rüya mıydı?” diye sordu Harun.

Işıl gerindi hafifçe. Rüya güzel olsa da belinin hafif ağrısını unutturmuyordu.

“Evet...” dedi keyfini kaçırmadan. “Çok güzeldi.”

“Hayır olsun...”

“Sanmam... Çok da saçmaydı.” diye dudak kıvrırdı genç kadın. Nereden etkilenmişti de böyle bir rüya görmüştü acaba? Ancak, rüyasının etkisiyle Harun'un o kara kafasını göğsüne alıp saatlerce sevmeye isteğiyle doluydu ve bu çok saçmaydı!

“Belini ovayım mı?”

Işıl durup düşündü bir an. Bu rüyanın üzerine onun dokunuşlarına dayanabilir miydi? Fena olmazdı aslında. Sonra başını salladı. “Sevinirim.”

“Dön o zaman...” Genç adam yatağa oturmuştu. Yanlamasına dönen karısının beline attı elini. Kumaş üzerinde ovmaya başladı. Kocaman elleri sihirli gibiydi. Kolayca bir fizik tedavici olabilirdi. O ovdukça belinin ağrısı sihirli bir şekilde azalıyordu sanki.

“Daha karnın o kadar büyümeden bu ağırlarının olması normal mi?” diye sordu Harun.

“Naciye, olabileceğini söylemişti. Onu arayayım da ne yapmam gerektiğini söylesin.”

Genç adam birkaç dakika sonra ellerini geri çekti. “Biz yürüyüşe çıkacağız. Sen de gelecek misin? Hamile kadınlara yürüyüşün iyi geldiğini duymuştum.”

“Gelirim...” dedi Işıl. “Saat kaç?”

“Yediyi biraz geçiyor.”

“Tamam. Nasılsa iki günlük bir tatildeyim. Beni de bekleyin. Hemen giyinirim. Duşumu dönünce alırım.”

Yataktan inip banyoya gitti. Elini yüzünü yıkayıp odaya geçtiğinde, Harun içeride değildi. Hemen rahat bir pantolon ve kazak giydi. Yanına spor ayakkabısı almamıştı ama giyip geldiği ayakkabıyla yürümek o kadar zor olmazdı. Aşağıya indiğinde herkesin onu beklediğini gördü.

“Günaydın!” dedi gülümseyerek.

“Günaydın!” dedi diğer iki kadın da bir ağızdan.

Nuriye Hanım’ın üzerinde yaşına uygun basma elbiseler vardı. Çok daha iyi giyinebilecekken, bilerek yöreye uygun giyiniyordu.

Annesinin üzerindeki kırmızı spor eşofmanları görünce kaşlarını kaldırdı. “Anne! Ne güzel olmuşsun böyle!”

“Harun aldı!” dedi kadın gülümseyerek.

“Çok yakışmış.”

Genç adam sessizce bekliyordu. Hep birlikte evden dışarıya çıktılar. Mart ayının ilk günleri olmasına rağmen hava çok güzeldi. Derin bir nefes çekti içine. Annesi ve Nuriye Hanım bahçe kapısına yönelmişlerdi bile. Gözleri Harun’a çevrildi.

“Bir yaşlı, bir hamile ve bir sakatla yürüyüşe çıkan adam diye başlayan bir fıkra eminim vardır. Olmasa da senin bunu yapacak kadar cesur olmanı çevren eminim çok takdir edecektir.”

Harun yan gözle ona baktı. “Takdir mi? Olsa olsa, kılıbık derler...”

“Sende kılıbıklığın zerresi olduğunu sanmıyorum.”

“Her erkekte vardır.” Gözleri önden giden iki kadına çevrildi. “Yola çıkarken dikkatli olun!” diye seslendi arkalarından. Tek tük de olsa trafik işliyordu. Üstelik yol تنها diye oradan geçen otomobiller epey hız yapıyordu.

Ceren Hanım bastonuna dayanarak yürümeye devam etti. Bir eli de Nuriye Hanım’ın kolundaydı. O ikisinin ana kız gibi yakın olmaları Işıl’ı biraz üzüyordu. Boşanmalarının ardından bu derece samimi olmayı sürdürebilecekler miydi acaba? Pek sanmıyordu. Boşandıktan sonra bir araya gelseler bile samimiyetlerinde bir şeyler eksik kalacaktı.

Sessizce yol kenarından yürüdüler. Kuş sesleri etrafı şenlendiriyordu. Ağaçların neredeyse tamamı çiçek açmış, bazıları çoktan yeşillenmişti. Bahar erken gelmişti bu sene. Deniz kenarına doğru yöneldiler. Orada hafif bir rüzgâr vardı ama üşütmüyordu.

Biraz ileride bir çorbacı dükkânı göründü. “Evde kahvaltı yerine bugün burada çorba içelim mi?” diye sordu Harun. Işıl’dan ziyade önde ilerleyen iki kadına sormuştu. Ceren Hanım başını çevirip damadına baktı. O sabah hüznünü kimseye belli etmemeye niyetliydi. Gülümsedi. Yine de gülümseyişinin kenarlarında biraz burukluk olduğunun farkında değildi.

“Çok severim. Kelle paça var mıdır?”

“Vardır...” diye onayladı Harun.

“Anne!” dedi Işıl. “O sana ağır gelmez mi?”

“Bence iyi bile gelir. Kemiklerimin güçlenmesine yardım eder.”

Işıl dudak kıvrırdı isteksizce. “Peki!” dedi sonra. “Bu seferlik içebilirsin.”

“Anne olan benim! Sen de benim kızımsın!” dedi Ceren Hanım bastonunu hafifçe sallayarak. “Sopa da benim elimde. Sen benden izin alacaksın, ben senden değil.”

“Sen böyle peltek konuşurken hiç de korkutucu olamıyorsun!” dedi Işıl da gülümseyerek. O da ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. Belli ki Harun ve büyükanne ve hatta kendi annesi dâhil, herkes

buna çaba harcıyordu. Kardeşi öldüğünden beri ilk kez böyle gülümsemişti. Onun hayata veda edişi üzerinden tam iki hafta geçtiğini hatırlayınca, kendisinden utandı. Gülümsemesi birazcık azaldı. Yine de kalbi o ilk günlerdeki kadar sızlamıyordu.

Çorbacının içi dolu sayılırdı. Sahibi Hikmet Ali isimli yaşlıca bir adamdı. İlk girdikleri andan itibaren etraflarında pervane olmuştu. Cam kenarında bir masa boştu. Işıl oturduktan sonra herkesin karışık kelle paça içtiğini görünce, dayanamayıp kendisi de istedi. Arkada türkü ezgileri çalan radyonun kendine has sesi, değişik bir atmosfer oluşturunuyordu. Güneş yükselirken, hareketlilik de artmıştı. Çorbacıya gelenlerin çoğu onları tanıyordu. Selam verip bir başka masaya geçiyorlardı.

Işıl'dan çorbasının güzel olduğunu duyan Hikmet Ali, gururlu bir şekilde karısının ve kendisinin her sabah aynı kalitede yaptığını söyledi. Hepsine taze demlenmiş çaydan ikram etti. Üstelik giderlerken de bu seferlik onlardan yemek ücret almadı.

Eve geri döndüklerinde, güneş iyice yükselmişti.

“İşe gitmem lazım.” dedi Harun. “Alınacak bir şey olursa haber edersin büyükanne! Öğleden sonra gelirim. Ne yapmak isterseniz onu yaparız.”

“Gelmene gerek yok.” dedi Işıl. “Biz kadın başımıza gezeriz biraz. Urla'nın içini gezip görmek istiyorum. Arabamız da var. Sana ihtiyacımız yok yani.”

“Peki. Öyle olsun.” Kaşları çatılmıştı biraz. Söylemek istemese de erkekçe bir içgüdüyle dudakları kıpırdandı. “Dikkat edin kendinize. Hava güzel diye trafik artar.”

Onun ciddi endişesi, Işıl'ın kaşlarının havaya kalkmasına sebep olmuştu. “Merak etme, dikkat ederiz.”

“Güzel.”

O işe gidince, önce bir sabah kahvesi içtiler. Ardından genç kadın odasına çıkıp duş aldı. Terlememişti ama duş iyi gelmişti. Yeni kıyafetleri ile aşağıya indiğinde, karnının şişliğine rağmen çok güzel görünüyordu.

Hep birlikte Urla merkeze gittiler. Nuriye Hanım'ı nerdeyse herkes tanıyordu. Torunu gibi popüler olduğu belliydi. Yürürken görenler selam veriyor, dükkânlarının önünde oturanlar ayağa kalkıp sıcak bir şekilde hatırını soruyordu. Bu sıcak ilgi karşısında alışveriş de keyifli geçiyordu. Doğrusu bu huzurlu ilçe oldukça da ucuzdu. Işıl'ın marka kıyafetler almak gibi bir takıntısı yoktu. Marka olmasa bile gayet kaliteli pek çok kıyafet vardı burada. Çoğu yazlık kıyafetlerdi. Eh, turistik bir bölgeye göre normal sayılırdı. O da kendisine eşofman ve spor ayakkabı aldı. Bu tip bir şeyi en son ne zaman giydiğini hatırlamıyordu. İş bütün hayatını ele geçirmişti. Birkaç tane de hamile elbisesi baktılar. Neredeyse her ay yeni birkaç elbise alması gerekiyordu.

Işıl iki kadını yormamak için çaba harcamıştı ama buna gerek olmadığını kısa sürede de anlamıştı. O ikisinin enerjisi hiç bitmemişti. Bir kere bile oflayıp puflamamışlar, yüzleri düşmemişti. Bir pastanede yedikleri nefis çikolatalı tatlı, enerjilerini daha da artırmış gibiydi.

Eve döndüklerinde, gerçekten de zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardı. Kendilerini koltuklara atmış biraz dinlenirlerken Harun geldi. Gözleri onların üzerlerinde gezindi.

“Güzel bir gün müydü?” diye sordu.

“En son yirmi sen önce bu kadar yürümüşüm.” dedi Nuriye Hanım. Yalandan bir bitkinlik sarmıştı yüzünü. “Bilsem bu sabah yürüyüşe çıkmazdım.”

Ceren Hanım da bastonunu kaldırdı hafifçe. “Ben de toplam üstelik.”

Harun'un gözleri koltuğun kenarına yığılmış poşetlerde gezindi. “Girmedığınız dükkân kaldı mı peki?” diye sordu biraz alayla.

Işıl burun kıvrıdı. “Seninkisi vardı. Merak ediyordum aslında ama rahatsız etmeyelim dedik.”

“Gelseydiniz.”

“Bir dahakine artık...” Ayağa kalktı. “Poşetlerin bir kısmı arabanın bagajında. Bunları da bavuluma koyacağım. Madem geldin,

yukarıya çıkarmama yardım et.” Harun bu doğal emrivaki karşısında duraklayınca, Işıl kaşlarını kaldırdı. “Hamileyim ben!” dedi iğnelercesine.

Genç adam kocaman elleri ile yerdeki en az on adet poşeti alıverdi. Büyükannesinin alaycı bakışları altında üst kat merdivenine yöneldi. Işıl önden gidiyordu. Harun’un odasına girdiklerinde, poşetler yatağın üzerine bırakıldı.

“Teşekkür ederim yardım ettiğin için. Bu şişmanlığımın sebebi sensin. Aslında tüm gün seni yanımda gezdirmem gerekirdi.” Sesi biraz tersti ama nedense yeterince etkili değildi. Hâlâ Harun’a kızgın kalmakta zorlanıyordu. Ne vardı bu adamda? Neden onu görünce içi rahatlıyordu? Neden onun yanındayken kendisini güvenli hissediyordu? Ah; ve o ela gözleriyle baktığında, neden vücudu hâlâ böyle aptalcasına ürperiyordu?

“Kendini bu kadar yorman benim de hoşuma gitmedi!” dedi Harun çatılmış kaşlarla.

“Ne yapayım? Alışveriş başka türlü yapılmıyor.”

“İnternet var.”

“Orası olmaz. Yeni iç çamaşırları almam lazımdı.” Eliyle kendi kendisini işaret etti. “Göğüslerim büyümeye başladı. Kalçalarım da! Bunları denemeden nasıl alayım? Pantolonlarım olmuyor. Bluzlarım ve kazaklarım küçük geliyor. Yakında çirkin bir şişko olacağım.”

Harun sessizce onu süzüyordu. Sonra biçimli dudakları kıpırdandı. “Sanmıyorum. Daha evvel ... senin kadar güzel hamile bir kadın görmemiştim!” dedi yavaşça. Çok güçlü bir ifade değildi. Işıl’ı memnun etmek için söylenmediği de açıktı. Bir gerçeği ifade ederken, aralarındaki soğukluğun etkisi ile tekdüzeydi.

Genç kadın ilk duraklamanın ardından merakla sordu. “Gerçekten mi?”

“Evet...”

Bu çok güzel bir iltifattı. Genç kadının yüreği memnuniyetle doldu kabardı. Mutluluktan gülümsemek için kendisini zor tuttu. Hayır! Ona karşı bu kadar hızla yumuşamamalıydı.

“O halde inşallah ... bir daha evlendiğimde ve ... hamile kaldığımda yine güzel olurum!” dedi onu sinir etmek için.

İstediği olmuştu. Harun’un duruşu değişti. Kaşları yine çatıldı. Yüzü sertleşip ifadesi değişmişti.

“Tolga’yla tabii!”

Genç kadın omuz silkti. “O iyi bir aday. Zengin ve yakışıklı. Beni seviyor. Aramızdaki bu anlaşmayı da önemsemiyor.”

“Her şeyi biliyor mu?”

“Üç aşağı beş yukarı.”

“Yine de seninle evlenmek mi istiyor?”

İşıl başını salladı. “Evet ama artık bu konuyu konuşmayalım. Bana özel. Öyle değil mi?” Dönüp banyoya yöneldi. “Tuvalete gitmem lazım. Sayenden günde elli kere gidiyorum.”

Harun hafifçe iç çekti. “İyi ki ben varım. Yoksa kimi suçlayacaktın?”

İşıl banyonun kapısında durdu. Yan gözle ona baktı. “Dediklerini duydum. Cevap hakkımı sonraya saklayacağım.”

Banyodan çıktığında, Harun yoktu elbette. Aşağıya indi. Oturma odasında kimsecikleri göremeyince, mutfığa yöneldi. Zaten televizyon da kapatılmıştı. Tahmin ettiği gibi herkes oradaydı ve Harun bile tezgâhta bir şeylerle uğraşıyordu. Annesi ilgiyle Harun’un yaptıklarını izliyordu. Kızını görünce, ona kocasını işaret etti.

“Yemekte balık çorbası var.”

İşıl merak etmişti. Kocasının yanına gitti. “Ben balık çorbası hiç sevmem.” dedi ona.

“Harun’unkini seversin belki.” dedi Nuriye Hanım. O da başka bir yemeğin yapımı ile uğraşıyordu. “Çok güzel yapar gerçekten.”

İşıl, genç adamın ne yaptığına baktı. Bir çelik tencerenin içinde dört beş parça balık eti vardı ve duru bir suyun içinde haşlanıyor gibi görünüyorlardı.

“Ne balığı bu?” diye sordu.

“Bu uskumru... Tazesini bulamazsan, marketlerde temizlenmiş ve dondurulmuş halde bulabilirsin. Eti diri ve az yağlıdır. Dağılmaz.” Uzanıp ocağın altını kapattı. “Somon ve levrek de olur. Alabalık bile olur ama o çabucak dağılır, suda erir. Robotla çekmişsin gibi olur. Öyle seven de vardır belki.”

“Bana anlatma! Ben bu çorbayı yapmakla hiç uğraşamam.”

Harun balıkları çıkarıp suyu süzölsün ve soğusun diye bir süzgeye koydu. Sonra başka derin bir tencereye bir çay bardağı kadar sıvı yağ boşalttı. İçine önceden doğranmış soğanı döktü. Birkaç karıştırdıktan sonra da pembeleşsinler diye ateşte bıraktı. Onlar pişerken de bir patatesi ve havucu çabucak soydu. Küçük küçük doğrayıp soğanların bulunduğu tencereye attı. Üç diş sarımsak da doğranıp tencerenin içine atıldı. Ara sıra karıştırarak hepsinin yağla tam temasını sağlıyordu.

“Buna kereviz de çok yakışır ama ben sade seviyorum.” dedi karısına.

“Terbiyesi için un koymayacak mısın?”

“Onu ayrı katacağız.”

“Kavurmasan un kokmaz mı?”

“Kokmaz. Bak şöyle...”

İki yumurta kırıp beyazlarını ayırdı. Sarılarını derin plastik bir kabın içine attı. Üzerine bir bardak süt döktü. Bir limonun suyunu sıkıp kabın içine boşalttı. Bir karıştırıcı ile hepsini hızlı hızlı karıştırdı. Ardından bir yemek kaşığı unu, içine attı. Karıştırmaya devam ediyordu.

İşıl onun yaptıklarını ilgiyle izliyordu. Yemek yapmayı öğrenmekten ziyade onun yapışını izlemek ilginç gelmişti.

Harun balığın haşlandığı tencereden de bir kepçe su aldı. Su henüz sıcak olduğu için plastik kabın içindeki karışıma yavaş yavaş döktü. Bir yandan da karıştırmaya devam ediyordu. O karıştırdıkça, kabın içindeki karışım beyaz, kremamsı bir görünüm alıyordu.

“Bunu en son kullanacağız.” Uzanıp balıkların haşlandığı tencereyi aldı. İçindeki balık suyunu, soğan ve diğer sebzelerin bulunduğu tencereye döktü. “Biraz da böyle pişsinler.” dedi. “Sıra balıkta.”

Balıklar yeterince soğumuş gibiydi. Her birinin yumuşamış derisini bıçağın ağzıyla temizledi. Deriler zaten kolayca üzerlerinden sıyrılıyordu. Sonra temizlenmiş etleri maharetli parmaklarıyla küçük küçük parçalamaya başladı. Gözden kaçmasın diye dikkatle kılçıklarını arıyordu. Parçalanmış balık etlerinin hepsini derin bir cam kâsede topladı. Tenceredeki karışım da kaynayıp duruyordu.

“Şimdi de sebzeleri granül haline getirelim.” diye mırıldandı. Işıl hâlâ dikkatle onun iş yapışını izliyordu. Hayran olmamak elde değildi. Ellerini yıkayıp parçalayıcı mikseri almıştı. Sıcak karışımın içine sokup az bir şey çevirdi. Parçalayıcı mikser tüm soğan, patates ve havucu susam tanesine yakın küçültünce de işlemi kesti. Hepsinin daha da küçülüp suya karışmasını istemiyordu belli ki. Ardından unlu ve yumurtalı karışımı tencerenin içine yavaş yavaş döktü. Tencereyi karıştırmaya devam ediyordu. Balıkları da tencerenin içine döktükten sonra üzerine yeteri kadar tuz ve bir tane kesme şeker attı. İki üç tane de defne yaprağı bıraktı.

“Tamamdır. Biraz pişip homojen olsunlar.” dedi. Ocağın altını en kısığa alıp tencerenin kapağını kapattı.

“Hepsi bu mu?” diye öylesine sordu Işıl. “Kolaymış. On dakika sürmedi.”

“Balık çorbası sağlıklıdır.” dedi Harun. “Kızımıza faydası olacağı için senin de içmeni tavsiye ederim.”

“Haşlanmış balığın iğrenç olacağını düşünüyorum!” dedi Işıl inatla. Kocasının kendisine ait olan bebekten ikisi adına bahsedişine dikkat etmemeye çalışıyordu. Dudak büzdü kararsız bir yüzle. “Yine de birkaç kaşık içerim. Madem kıza faydası olacak diyorsun.”

Böyle demişti ama akşam yemeğinde iki tabak çorba içtiğine kendisi bile inanamadı. Terbiyeli balık çorbasının lezzeti düşündüğünden çok daha farklıydı. İçinde bol miktarda et vardı. Kıvamlı

beyaz suyunun içindeki havuç partikülleri lezzet vermenin dışında çorbaya hoş bir görünüş de kazandırmıştı. İnce doğranıp üzerine servis edilen maydanozlar ise görünüşünü daha da cazip hale getirmişti.

“Bundan her gün içebilirim!” dedi biraz utangaç bir bakışla. “Eline sağlık.”

“Gerçekten çok güzeldi.” dedi Ceren Hanım da. “Size komik bir şey söyleyeyim mi? Hayatımda ilk kez balık çorbası içiyorum.”

“Ben daha evvel İtalya’da içmiştim ama bu kadar güzel değildi.” diye itiraf etti Işıl. “Beğenmeyince yarım bırakmıştım.”

“Afiyet olsun!” dedi Harun ciddi bir gülümseme ile.

Çorbanın ardından Nuriye Hanım’ın yaptığı yemekten çok az yiyebilirdi. İki tabak bol etli çorba onu tıkamıştı. Yemekten sonra ortalığın toplanıp bulaşıkların makineye konmasına yardım etti. Kahveyi kendisi pişirdi. Yaş sırasına göre dağıtırken, sanki yıllardır bunu yapıyormuş gibi kendisini biraz garip hissetti. O anda o ev o kadar huzurlu ve yaşanılırdı ki! Harun’un izlediği maç özetleri bile evin huzurunu artırıyordu sanki. Babası da izlerdi eskiden. Sanki bir evde olmazsa olmaz bir manzaraydı bu!

Kahve fincanlarını mutfakta yıkarken telefonu çaldı. Gecenin bu saatinde kim arardı ki? Ellerini durulayıp bir havluyla kuruttu hemen. Telefonunu alıp açtı. Arayanın kim olduğunu ekranda görmüştü.

“Alo?” dedi hafif alçak bir sesle. Harun’un kulağına konuşmalarının gitmesini istemiyordu nedense.

“Işıl!..”

“Efendim Tolga?”

“Işıl!..” dedi adam yine. “Güzel Işıl!.. Soğuk ve çekici Işıl!” Sesi peltekti biraz.

“Efendim Tolga?” dedi Işıl sabırlı olmaya çalışarak.

“Aklıma geldin...” dedi adam rahat bir tonla. “Aramak istedim.”

“Gecenin bu saatinde mi?”

“Saat daha on bir! O kadar geç değil.”

“Sen alkol mü aldın Tolga?”

Adam kısa bir an duraklamıştı. “*Birazcık.*” dedi sonra. “*Çok az. Arkadaşlarla birlikteyiz şimdi.*”

“Daha içeceksiniz yani?”

“*Senin yardımın ile ciddi bir ödemeden kurtuldum. Bunu kutlamak istedim.*”

“Söz verdiğin malzemeler henüz gelmedi!” diye hatırlattı genç kadın. “Üretim onları bekliyor.”

“*Hımm.*” Güldü garip bir şekilde. “*Gelecek merak etme. Küçük bir sorun çıkmış. Malzeme aldığımız firma paranın hepsini ödemediğimizi iddia edep çelikleri göndermemiş; fakat halledeceğim. Merak etme.*”

“Peki. İnşallah çabuk olur.”

“*Boş ver bunları... Seni özledim. Kokunu özledim. Soğuk bakişlarını, seksi dudaklarını...*”

İşıl donuk bir sesle onun sözlerini kesti. “Bunları rakı masasında, arkadaşlarının yanında mı söylüyorsun?”

“*Onlar yabancı değil.*”

“Ben tanımıyorsam, bence yabancılar. Ayrıca böyle sarhoş bir halde beni araman hiç doğru değil.”

“*Sarhoş değilim. Belki biraz çakırkeyif...*”

“Peki, kendine gelince beni ararsın Tolga!” Telefonu kapatacak gibi olmuştu.

“*Hayır, dur!*” diye atıldı adam. “*Yarın seninle buluşalım mı diye soracaktım. Hazır annen de yokken...*”

“Üzgünüm ama mümkün değil.”

“*Yemeğe gideriz. Sinemaya da gideriz.*”

“Gelemem.”

“*Hadi ama! Naz yapma hadi! En iyi lokantaya götüreceğim seni.*”

“Tolga!” dedi Işıl sabırlı olmaya çalışan bir sesle. “Paramı lüks yerlerde harcamaya gerek yok. Ayrıca gelmek istesem bile gelemem. Şu an Bursa’da değilim.”

“Neredesin?” Adamın sesi hafifçe değişmişti.

“Urla’da, annemin yanındayım.”

“Demek Urla!” dedi Tolga iyice değişmiş bir sesle. “O adamın yanında yani!”

“O benim kocam, Tolga!” dedi Işıl öfkesine daha fazla hâkim olamadan. “Bunu artık anlasan iyi olur. Çocuğumun da babası!”

“Hepsi...” diye başladı Tolga. Işıl yine onun sözünü kesti.

“Hepsi gerçek! Onunla evliliğimiz gerçek! Biz daha boşanmadık. Boşanmadığımız sürece de ben kocama bağımlıyım. Seninle sadece arkadaş olabiliriz ama sen böyle davrandıkça bu da çok zor. Beni rakı sofrasının ortasına mevzu olarak koyman hiç yakışık bir tavır değil.”

“Işıl!..”

“Sana iyi eğlenceler dilerim. Lütfen çelikler için gereken parayı da arkadaşlarına yedirme. İşinin başına geçip kendini toparlarsan iyi olur.”

Telefonu öfkeyle kapattı. Bir an durup derin bir nefes aldı. Sakinleşmeye çalıştı. Tolga hiç beklediği gibi bir adam çıkmamıştı. Nedense ona olan hisleri hızla erimişti. Bu ne cesaretti? Rakı sofrasında onu aramaya nasıl cesaret ederdi?

Yatak odalarına çekildiklerinde hâlâ biraz öfkeliydi. Harun’a baktı. O soyunmuştu bile. Üzerinde iç çamaşırları vardı. Gözlemini uzun vücudundan kaçırdı. Çekmeceye gidip kendi ince pijamalarını eline aldı. Banyoya geçti. Onun önünde soyunmak istemiyordu. Vücudu çirkinleştiği için utanıyordu. Kocaman göbekli bir kadını kim çekici bulurdu ki?

İşini bitirip çıktığında yatak odası yarı karanlıktı. Harun çoktan girmişti örtünün altına. O da örtüyü çekip içine girdi.

“Gece boyunca yedim.” diye sızlandı. “Çayın yanındaki tatlı ve sonra da meyvelerden yememem lazımdı.”

“Niye?” Harun’un gözleri tavandaydı. Birbirlerine değmemeye anlaşımlar gibi, aralarında biraz mesafe vardı.

“Doğum sırasında çok kilo alırsam sonra vermem zor olur.”

“Tabii. Tolga beğenmez sonra.” Sesi kinaye doluydu.

Genç kadın ona baktı. “Ne ilgisi var ya! Kendim için söylüyorum. Başkasından bana ne! İnsan önce kendi kendisinden memnun olmalıdır. Kendisi için bir şeyler yapmalıdır.”

“Öyle mi?” Bir iki saniye düşünmüştü. “Doğrusu ben sevdiğin adam olsam ve benim için özel bir şeyler yapsan hoşuma giderdi.”

“O da olurdu tabii ama genel olarak kadınlar kendileri için giyinirler. Kendileri için süslenip bakımlı olurlar.” Burun kıvrırdı. “Neyse, bu ulvi tartışmayı sonra yapsak olur mu? Gerçekten çok uykum geldi. Bugün çok yoruldum.”

“Olur.”

İşıl ona sırtını dönüp yan yattı. Böyle belinin ağrısı biraz azalıyordu. “İyi geceler.” dedi düz bir sesle.

Harun cevap vermemişti. Ancak kıpırdanışına bakılırsa, o da yatağa yerleşiyordu. İşıl gözlerini yumdu fakat sadece birkaç saniye... Ardından hemen açılıverdi. Kocaman bir el yandan uzanmış, göğüslerinden birisini kavrayıvermişti.

“Ne yapıyorsun?” dedi şaşkınca.

“Uyumaya çalışıyorum.” Biraz daha sokulunca, geniş göğsü karısının sırtına değdi.

“Böyle mi?”

“Rahat değil misin?”

“Değilim tabii!” Pijama kumaşının üzerinden bile olsa, avucunun ısınıp göğsünde, kaslı göğsünün sertliğini sırtında kolaylıkla hissediyordu.

Harun elini geri çeker gibi oldu. Işıl tam rahatlayacaktı ki aslında o fırsatçı elin içeriye girmek için bir aralık aradığını anladı. Hafif bir uğraştan sonra kolay bir zorlamayla pijamasının açık yakasından içeriye girmişti. Sutyensiz göğüslerinden birisini yakaladı.

“Harun!” İtiraz etmesinin bir işe yaramayacağını bile bile söylendi. “Yapma şunu! Çek elini hadi!”

Kocaman avucu itirazsız bir kararlılıkla göğüslerinin üzerinde gezindi. Sonra yavaşladı. “Uyu...” diye mırıldandı genç adam. “Kocan olarak bu kadar hakkım olsun.”

“Olsun ama ben böyle nasıl uyuyacağım?”

Sertleşmiş göğüs uçlarında gezinen başparmak bununla pek ilgilenmiyor gibiydi. Genç adamın nefesi de saçlarını aşır boynuna doğru geliyordu. Bu iç gıcıklayıcı bir durumdu.

“Uyu hadi!” diye tekrarlardı Harun rahat bir tonla.

“Zorba!” dedi mızıldanarak. Ne yapabilirdi ki? Hiçbir şey! Onun yatağında yatarak buna çanak tutmuştu aslında. Gözlerini yumdu. Dikkatini başka yöne vermeye çalıştı. Diri göğüslerinde gezinen parmakları her hücresiyle hissediyordu. Nihayet bir süre sonra o parmaklar durdu ama hâlâ sımsıkı tutuyordu.

Sonunda Işıl’ın da gergin vücudu gevşedi. Kabul etmeliydi ki bu pozisyon çok rahattı. Sırtında adamın güven verici varlığı varken uyanık kalmakta zorlandı. Kolayca uykuya daldı. Güçlü kollarında olmak güzeldi. Sarılıp sarmalanmak güzeldi. Bir erkeğe ait olmak ... güzeldi! Özellikle bu adama...

Sabaha kadar o kollarda uyuyor olmaktan hiç rahatsız olmadı. Mışıl mışıl uyurken rahatlığının tadına vardı. Başka zaman olsa, böyle sarmalanmak içine sıkıntı verebilirdi. Oysa Harun’un kollarında hiç öyle hissetmedi. Ne var ki sabah uyandığında, bu hissettiği keyif genç kadında suçluluk duygusu yarattı. Öyle ya! Onu henüz affetmemişti. Affedebileceğini de sanmıyordu.

Kendisine sarılan kolları çözdü. Sırtını adamın gövdesinden ayırdı. Ayaklarını yataktan aşağıya sarkıttı. Saate baktığında henüz

sekiz bile olmadığını gördü. İlginçti ama beli ağrıyıyordu o gün. Başını çevirip Harun’a göz attı. O hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Bu sabah yürüyüş yapılmayacaktı. Pazar gününü nasıl geçireceklerini bilmiyordu ama hepsinin erkenden kalkmasına gerek yoktu.

Sessizce banyoya gitti. Elini yüzünü yıkayıp odaya geri döndü. Beyaz pantolon ve bluzdan oluşan iki parça kıyafetini giydi. Bu bol hamile kıyafetleri artık ona daha rahat geliyordu. Sessizce aşağıya indi. İnmeden önce bir an yatağın baş ucunda durmuştu. Gözleri, sessiz nefeslerle uyuyan kocasının üzerinde gezinmişti. Hafif sakal bile esmer yüzüne yakışıyordu. Sonra farkında olmadığı bir iç çekişle oradan ayrıldı.

Mutfak düşündüğü gibi boş değildi. Tıkırtılar geliyordu. İçeriye girdiğinde, Nuriye Hanım’ın çoktan uyanmış olduğunu gördü. Kadıncağz çayı demlemiş, mutfak masasının üzerini hazırlamıştı bile.

“Günaydın!” dedi ona.

Yaşlı kadın hemen dönüp bakmıştı. Güzel bir gülümseme ile karşıladı gelinini. “Günaydın.”

“Bu sefer ben kahvaltıyı hazırlayayım dedim ama geç kalmışım yine sanırım.”

“Ben sabah namazından sonra bazen uyuyamıyorum. Bugün de öyle bir sabah oldu.”

Işıl onun yanına gitmişti. Kaşlarını hafifçe çattı. “İyi misin peki?” diye sordu ciddi bir endişe ile. Gözleri kadının güzelliğini hâlâ koruyan yeşil gözlerindeydi. “Bir şeyin yok değil mi?”

“İyiyim, merak etme.”

“Emin misin?” Ona da bir şey olmasını hiç istemezdi gerçekten. Şu kısacık sürede Işıl’ın hayatında önemli bir yer kaplamaya başlamıştı bu tatlı kadın. Olgunluğuyla, ağırbaşlılığıyla ve sevimliliğiyle özel birisiydi o.

“Evet.” dedi Nuriye Hanım. “Sen niye erken kalktın?”

“Daha fazla uyuyamadım. Aslında gece çok iyi uyudum ve kendiliğimden uyandım. Buranın havası bana yarıyor.”

“Urla’da hava temizdir.” Yan yan gülümsedi. “Burada istediğin kadar kalabilirsin.”

“Ciddiye alırım bak.” O da gülümsemişti.

“Ben de öyle. Kızınla mutlu mesut yaşarsın işte.”

Işıl’ın gülümsemesi soldu. Gözlerini kaçırdı. “Güzel bir hayal...” dedi yavaşça. “Olması imkânsız bir hayal!”

“O niye?”

“Ben... Biz... Biz Harun’la anlaştık. Bunu biliyorsun. Kız onun olacak. Ben de eski hayatıma döneceğim. Kariyerime devam edeceğim.”

“Ne kariyeri? Daha üst ne olabilirsin? İş Adamları Derneğinin başkanı mı? Bir parti başkanı mı? Başbakan mı?”

“O kadar da değil.”

“Minicik bir evladın minicik avuçlarının yüzünde gezinmesinin verdiği zevki veremez hiçbirisi. Onun o saf sevgisiyle sana bakışının verdiği mutluluğu veremez. İlk anne dediğindeki gururu ve mutluluğu hiçbir başkanlık sana tattıramaz.”

“Boşanacağız biz.” dedi Işıl. Onun dediklerine dikkat etmeye çalışıyordu. “Harun sadece çocuğu istiyor.”

Kadın ellerini beline dayadı. Düşünceli gözlerle Işıl’ı süzdü. “Belki ... annesini de istiyordur.” dedi ağır ağır. “Onun fikrini sordun mu?”

“Sormama gerek yok. Bana hep mesafeli davranıyor.”

“Belki sen öyle istiyorsun diyor?” dedi kadın. “Özellikle kardeşinin ölümünde onu suçladığın için de olabilir.”

“Onun yüzünden oldu! Öfkesine yenik düşmeyecekti. İsmet’e yumruk attı. Ona karısı olduğumu ve hamile olduğumu da söyledi.”

“Belki seni korumak istemiştir. Bana ne olduğunu hiç anlatmadı fakat eminim ki ne yaptıysa mantıklı bir sebebi vardır.”

“İsmet delirdi onun yüzünden! O sinirle arabasına atladı ve kaza yaptı. Mantıklı sebep ne olursa olsun, ortada ciddi bir sonuç var.”

Nuriye Hanım yine sessizce onu süzdü. Artık epeyce ciddiymi.

“Dinle!” dedi yavaşça. Sesi olgun, anlayış doluydu. “Seni herhangi bir şeye ikna etmeye çalışmayacağım. Âdetim değildir ve biliyorum ki Harun’un da âdeti değildir. O da haklı olduğunu sana anlatmaya, seni ikna etmeye çalışmayacaktır.”

“O niye?” diye sordu Işıl merakla.

“Kendisini sana ifade etmektense, senin onu anlamamı bekler. O böyle birisidir! Diyelim ki sana âşık oldu. Aşkından ölse bile kendisini haklı göstermek için uğraşmaz. Yani onu affetmen için çaba harcamaz. Senin onu anlamamı bekler. Senin ona inanmamı, onu sadece o olduğu için sevmemi, o olduğu için affetmemi bekler.”

Işıl’ın gözleri hafif sulanmıştı. Bakışlarını kaçırdı. “Onu affedemem.”

“Neden? O seni affetti.”

“Beni mi? Niye? Ben ne yaptım ki?”

Kadın bu sefer kollarını göğsünde kavuşturdu. “Diyelim ki Harun suçlu...”

“Harun suçlu!” dedi Işıl inatla. Dudağını ısıırıyordu. Bunu söylerken bile yüreği o kadar acıyordu ki! Niye acıdığını hiç bilmiyordu.

“Peki, öyle olsun. Onun yüzünden aileden bir kişi öldü. Üstelik bu ölümde Harun’un fiziksel bir etkisi de olmadı. Sebep o değildi. Sonuç oydu. Peki, söyle bakalım. Harun’un ailesinden kaç kişi öldü?”

Işıl bembeyaz olmuştu.

“Ben... Ben bedelini ödedim!” dedi soluk bir sesle.

“Öyle mi düşünüyorsun? Sen kardeşinin kendi yaptığı o kazada ölmesinden dolayı Harun’u sorumlu tutuyor ve onu affedemiyorsun. Harun ise kazayı bizzat yapan, bizzat ölümlere sebep olan kardeşini affetti. Eğer affetmemiş olsaydı, bugün onun evinde olur muydun sanıyorsun? Yatağında?..”

Karşılıklı bakıştılar bir an.

Aynı anlarda kapı tarafında bir tıkırtı oldu. İkisi birden başlarını çevirdiler. Harun içeriye girmişti. Üzerinde kot pantolon ve ince bir kazak vardı. Sakal tıraşı olmamıştı. Yüzünden ciddi bir ifadeyle yanlarına geldi.

“Benim gitmem lazım.” dedi onlara. Konuşmalarını duymadığı belliydi. “Mehmet aradı. Dükkânda bir sorun olmuş.”

“Ne sorunu?” diye sordu Işıl.

“Tam anlamadım. Gidip bakacağım. Sanırım küçük bir yangın çıkmış.”

“Biz de gelelim.”

“Hayır!” dedi Harun hemen. “Siz burada kalın. Ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum, içeride muhabbet kuşlarımız var. Ölmesin hayvancıklar, onlara bakacağım. Sizin gelmenize gerek yok. Kahvaltınızı yapın. Ben sizi bilgilendiririm.”

Gözleri bir an Işıl’ın üzerinde gezindi. Beyazlar içinde karısı çok güzel görünüyordu. Büyümüş karnına rağmen daha çekici, daha güzel olmuş gibiydi. Omuzlarına dökülen sarı saçları ile bir masal kızı gibi ışıldıyordu.

“Çok güzel olmuşsun!” dedi aniden.

Bu sözler şaşırtıcıydı. Işıl ne diyeceğini bilemedi. Yüreğini saran mutluluk ile hüznün neredeyse aynı seviyedeydi.

Harun geldiği gibi aniden dönüp mutfaktan çıktı, gitti. Karısının cevabını beklememişti. Işıl, mutfağın geniş penceresinden onun otomobiline gidişini, kapıyı açıp içine binişini izledi. Bahçeden çıkıp uzaklaştığında, yüreğinin bir parçası da onunla birlikte gitmişti sanki. Bu ev onunla bir anlam kazanıyordu. O koca gövdesi olmayınca bir şeyler eksik kalıyordu.

Gözlerini Nuriye Hanım’a çevirdi. Kadın da pencereden torununun gidişini izlemişti. Bakıştılar bir an.

“İnşallah ciddi bir şey değildir.” dedi Işıl.

“İnşallah.”

Dudağının kenarını ısırđı. “Ya yangın büyükse?” Usulca ekledi. “Harun içeriye girmeye falan kalkmaz değil mi?” Sesindeki endişe o kadar barızdı ki. Gözleri irileşmişti. Çaresizdi. “Dükkânı y alıyor ama o ise kuşlardan bahsediyor.”

Nuriye Hanım da belli ki endişeliydi. Gözleri yeniden pencereye çevrildi. Kimse yoktu elbette. Üstelik aniden insanın ruhunu karartan bir rüzgâr çıkmıştı. Hava da yavaş yavaş kapanmıştı. Az önce bahçeye vuran güneş ışıkları yok olmuştu.

“Dükkânı umursamaz bile o!” dedi yavaşça. Dalgındı. “Bir tek can için on dükkânı feda eder. Kuş bile olsa.”

Işıl tedirgince tekrarladı. “Sırf kuşlar için bir aptallık yapmaz, değil mi?”

Nuriye Hanım hafif bir nefes aldı. Durgundu. “Bilmiyorum...” diye fısıldadı. “Hiç bilmiyorum.”

34. BÖLÜM

Harun'un inşaat malzemeleri satış mağazası Urla'nın girişinde, iki katlı müstakil bir binaydı. Kendi arsaları üzerine yıllar önce inşa edilmişti. O zamanlar yerleşim alanının epey dışındayken, şimdi-lerde çevresinde tek tük binalar yapılmaya başlanmıştı. Bina zaman içinde restore edilerek zamana uygun, modern bir görünüme sahip olmuştu. Zemin katında, bir eve, ahşap dışında lazım olabilecek tüm malzemeler showroom tarzında sergileniyordu. Ahşap olanlar ise üst kattaydı. Ayrıca üst katta geniş bir çalışma odası bulunuyordu. Binanın yanındaki büyük depoda ise ciddi miktarda malzeme stoklanmıştı.

Genç adam otomobilini binanın önündeki geniş otoparka sokarken, gözleri etrafta geziniyordu. Mehmet ona bir yangından bahsetmişti ama etrafta ne koşturan insanlar ne de bir itfaiye aracı vardı. Yangını söndürmüş olsalar bile hemen gitmiş olamazlardı. Hadi gitseler bile en azından soruşturma için etrafta birkaç polis geziniyor olurdu. Oysa tek bir kişi bile yoktu. Orada yalnızca siyah bir minibüs park edilmiş haldeydi.

Günlerden pazar olduğu için her taraf aşırı sessizdi. Sadece ilerdeki otoyoldan geçen araçların kendine has uğultusu geliyordu kulağına. Aracının motorunu durdurup dışarıya çıktı. Siyah minibüse baktı. Özel yapım bir şeydi. Daha önce bu aracı hiç görmemişti. Bursa plakalıydı.

Sert bir rüzgâr gür saçlarını dalgalandırdı. Gözleri gökyüzüne çevrildi. Hava birden bozmuştu! Uzun adımlarla girişe yöneldi. Kapının önünde yavaşladı. Ağır cam kapının üzerindeki özel kilit

yoktu. İttirip açtı. Kimse görünmüyordu içeride. Etrafına bakındı. Yangınla ilgili bir belirti aradı. Ne bir koku ne de gözle görünür bir alev vardı. Kaşlarını çattı.

“Mehmet?” diye seslendi. Yardımcısı ona niye yangından bahsetmişti ki?

Önce hiçbir ses duymadı. Sonra kulaklarına küçük bir tıkırtı geldi. Üst kattan gelmişti. Merdivene yöneldi. Basamakları çıktıkça, muhabbet kuşlarının cıvıltıları da gelmeye başlamıştı. Bürosunun bir duvarı merdiven kenarındaydı. Aradaki açık pencereden gelen kuş sesleri dışında konuşma sesleri de geliyordu fakat ortada bir yangın olmadığı kesindi. Burnuna hiçbir koku gelmiyordu.

Basamaklar bittiğinde, bakışları bürosuna çevrildi. İçeride birileri vardı. Merakla o yöne gitti. Bürosunun kapısına geldiğinde, koltukta oturan Mehmet’in ayağa kalktığını gördü. Kapıyı ittirip içeriye girdi. Yardımcısının yüzündeki yara izlerini görünce kaşları çatıldı. Dudağının kenarı patlamıştı. Bir gözü de morarmıştı ve kapanmak üzereydi.

Gözleri hemen diğer adamlara döndü.

Kendi masasının ardında oturan Tolga’yı görünce hiç şaşırmadı. Dişleri sıkıldı. Adam deri koltuğuna oturmuş, bir ayağını da masanın üzerine atmıştı. Yüzünde kibirli bir ifadeyle ona bakıyordu. Sağında ve solunda ayakta duran birer adam, aynı pis ifadeyle Harun’a dikmişti gözlerini. Kel bir tanesi ise Mehmet’in arkasında duruyordu. Diğer ikisi bir seksen kadarken bu adamın boyu kendi boyuna yakındı.

Gözleri yeniden Mehmet’e çevrildi.

“İyi misin?”

“Evet...” dedi yardımcısı. Dudağı yüzünden zor konuşuyordu. Çenesine sızan kanı eliyle silmişti. “Seni aramam için beni zorladılar.”

Harun’un bakışları Tolga’ya çevrildi. “Neler oluyor burada? Ne istiyorsun?” diye sordu sertçe.

“Hiç!” dedi adam öylesine. Yüzünde şimdi pis bir gülümseme belirmişti. “Yani bir şey istiyorum elbette ama öyle zor bir şey olmadığı için, hiç dedim.” Bakışları Mehmet’e kaydı. “Umarım seninle yardımcınla olduğundan daha iyi anlaşırsınız. Onu ikna etmek zor oldu. Canı acıdı biraz. Sana telefon açmayı bir türlü kabul etmedi.”

“Onu nasıl buldunuz?”

“Kolay oldu. Sizi buralarda tanıyan çok kişi var. Tabii doğrudan seni aramak istemedim. Gelmezsin diye düşündüm.”

Harun rahat bir tavırla gülümsedi. “Aksine! Önce beni arasaydın hemen gelirdim.”

“Bir tomar adamla tabii, değil mi? Uyanık seni!”

“Sizin gibi birkaç çapulcu için kimseyi bu saatte rahatsız etmezdim.” Sesinde ciddi bir kendine güven vardı. “Kendi başıma halledemeyeceğim kadar becerikli durmuyorsunuz.”

Arkadaki adamlar irkilmişti. Tolga’nın yüzündeki gülümseme de silindi. “Şansını zorluyorsun bence.” dedi tehdit eder gibi.

“Şansıma pek güvenmem. Ne istiyorsun söyle bakalım. Bu saatte sarhoş adamlarla uğraşmayı canım istemiyor doğrusu. Leş gibi kokuyorsunuz.”

Tolga ayağa kalktı. Akşamdan kalma olduğu her halinden belliydi. Ağır ağır Harun’a yaklaştı. Aradaki boy farkına rağmen olduğundan daha cesurdu. Alkol hâlâ damarlarında geziniyordu. Öfke ve nefretin karışımı ise alkolden daha tehlikeliydi. Fazlasıyla güven aşıliyordu.

“Seni Işıl’dan uzak durman konusunda uyarmak istedim!” dedi sinirli bir sesle. “Onun kafasını karıştırıyorsun. Işıl’ın ve annesinin burada, senin evinde olduğunu biliyorum. Buna en kısa zamanda bir son vereceksin. Onları buradan yollayacaksın ve bir daha da çağırmayacaksın. Onlardan uzak duracaksın.”

Harun’un yüzünde en ufak bir tepki yoktu. Sadece kaşları hafifçe kalktı. Bu açıkça bir alaydı. “Hepsi bu mu?”

“O benim! Anladın mı! O benim! Senden boşandıktan sonra benim karım olacak.”

“Sana öyle mi söyledi?” Harun gözlerini hafifçe kıstı. “Seninle evleneceğini mi söyledi?”

“Evlenecek.” dedi Tolga. “Sen aradan çekil yeter. Ben onu ikna ederim.”

“Demek ikna edersin?”

“Benden hoşlanıyor.” Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. “Benden pek çok kadın hoşlanır.”

“Evet. Tıpkı gösterişli araban gibisin.” diye onayladı Harun. “Süslü aynası kadar da zayıf, çürük bir şeysin.”

Tolga’nın gülümseyişi yavaş yavaş değişti. Harun’un sözlerini anlamaya çalışırken, gülüşü tamamen yok oldu. “Arabamın aynasını sen mi kırdın?” diye sordu dişlerinin arasından.

Harun alaycı bir şekilde dudak kıvrıdı. “Evet. Çok zevkliydi.”

“Biliyordum! Bunu biliyordum! Bunu sana ödeteceğim.” Parmığı Harun’un göğsüne dokundu sertçe. Ancak genç adam yerinden milim bile oynamamıştı.

“Ödeme vaktinin geldiğine sevindim. Açıkçası ben de bir fırsat kolluyordum. Borçlu kalmayı sevmiyorum. Bizde âdettir bu.”

Onun dik duruşu, Tolga’yı biraz huzursuz etti. Ela renkli gözlerde en ufak bir korku yoktu.

“Kendini cesur sanıyorsun değil mi?” diye tısladı dişlerinin arasından. “Başına gelebileceklerden hiç korkmuyor musun? Bence korksan iyi edersin. Söylediklerimi yapmazsan, hayatını cehenneme çeviririm. Işıl’dan doğuma kadar uzak kalacaksın. Doğumdan sonra da hiç itiraz etmeden boşanacaksın! Beni anladın mı?”

“Anlamaya çalışıyorum. Peki ya dediklerini yapmazsam ne olur? Ondan boşanmak istemezsem?”

“Sonun denizin dibi olur!” dedi Tolga sinirli bir sesle. “Seninle birlikte büyükannenin de tabii! Ayaklarınızda bir çimento bidonu ile iki saniyede denizin dibine doğru süzülürsünüz.”

Sesindeki tehdit gerçektir. Onun psikopat birisi olduğunu Harun daha önce keşfetmişti zaten. “Bunları Işıl’ı sevdiğin için yapmıyorsun, değil mi?” diye sordu yavaşça. “Her şey parası için.”

“Sevmeme gerek yok. Para sevginin yerini kolayca tutar. Para her şeyden değerlidir.”

“Uğruna cinayet işlemeyi bile göze alacağın kadar değerli mi?”

“Eğer akıllı olursan, cinayete dönüşmesine gerek yok. Sadece dostça bir uyarı olarak kalır.” Yüzü iyice gerilmişti. “O aptal kardeşi de öldüğüne göre, fabrikanın çoğu hissesi onun oldu. Annesi de ölünce her şeyin tek sahibi olacak. Tabii yanında ben de olacağım. Kocasını ve tüm o zenginliğin kontrolörü olarak.”

“Demek planın bu! Onun parasına konmak...”

Tolga hâlâ akşamdan almış olduğu içkinin cesaretine sahipti. O yüzden rahatça konuşuyordu. “Tam da üstüne bastın. Şirketim zaten batmak üzere. Beni kurtaracak tek kişi Işıl... Şirket kurtulmasa bile o kadar önemli değil. Evlendiğimizde Işıl’ın fabrikayı bana devretmekte zorlanacağını sanmıyorum. O çocuklarla uğraşırken ben de yeni bir imparatorluk kurarım.”

Harun aniden güldü. Rahat, keyifli bir gülüştü. Gözleri yardımcısına kaydı. “Gördün mü Mehmet?” dedi ona. Yardımcısı gülmüyordu ama korkusuz bir ifadeyle ayakta duruyordu. “Sana bu adamın salak birisi olduğunu söylemiştim. Herkesi kendisi gibi sanıyor.”

“Işıl Hanım ona günahını bile vermez.” dedi Mehmet rahatça. Arkasındaki adam sertçe ittirince sendeledi ama rahatlığını bozmadı.

Tolga’nın dişleri sıkılmıştı. “Sen bana salak mı dedin?” diye sordu dişlerinin arasından.

Harun başını eğdi onaylarcasına. “Hem de en su katılmamışından... Bir de kalkmış buraya gelmişsin. Beni tehdit ediyorsun. Az sonra yiyeceğin sopa seni akıllandıracak mı çok merak ediyorum.”

Muhabbet kuşu çifti susmuştu aniden. Ortamdaki gerginliği hissetmiş gibi gözlerini odadakilere dikmişlerdi.

Tolga âdeta bir çocuk gibi gözlerini kırptırdı. Harun’un cümlesini, cesaretini ve yapmaya niyetlendiği şeyi anlamakta zorluk

çekiyordu. Alkol, düşünme yetisini azaltmıştı. Anladığı zaman ise artık çok geç kalmıştı.

Harun ani bir hareketle öne doğru eğildi.

Bir çıtırtı yankılandı sessizlikte. Tolga'nın burnunun ortasına sert bir kafa atmıştı. Kimse böyle bir şey beklemiyordu. Belki sadece Mehmet... O, patronunun kişiliğini herkesten iyi biliyordu. Tolga, yakışıklı yüzünden kan fışkırırken geri geri sendeledi. Elleri ani bir refleksle burnuna gitti. Sonra avucundaki kanları görüp şaşkınlıkla Harun'a baktı. Daha şaşkınlığı geçmemişti ki sert bir yumruk yedi suratına. Ayakları yerden kesilip önce arkasındaki masaya çarptı ve o hızla üzerinden yuvarlanıp geriye uçtu.

Mehmet de boş durmamıştı. Aniden dönüp arkasındaki kel kafalı adamın kasıklarına tüm gücüyle bir tekme attı. Adamdan çıkan ses feciydi. Gözleri yerinden fırlamıştı. "Bu bana vurduğun yumruk içindi!" dedi. Dev gibi adam acıdan kıvranıyordu. İki büklüm olmuştu ve yüzü Mehmet'in rahatça vurabileceği seviyeye düşmüştü. Yeniden tüm gücü ile adamın gözünün üstüne bir yumruk patlattı. Harun'un ki kadar etkili olmasa da adamın gerileyip duvara çarpmasına yetmişti. Sonra sersemlemiş adamın üzerine atıldı. Rastgele yumruklar savurmaya, adamın yeniden doğrulmasına engel olarak onu etkisizleştirmeye çalıştı.

Harun şaşkınlıklarını yenen diğer iki adamın saldırısına maruz kalmıştı o sırada. Bunu bekliyordu tabii. Uzun süre spor yapmanın faydası o anda ortaya çıktı. Kendisine en çok yaklaşan adamı yakasından tutup kendisine çekiverdi ve kasığına bir diz attı. Sonra boş bir çuval gibi yana savurdu. Adam âdeta uçarak koltuğa çarptı ve onunla birlikte yere yuvarlandı. Diğer adamın yumruğundan kurtulması çok zor olmamıştı. Hâlâ yarı sarhoş olmaları da işine geliyordu. Arka arkaya attığı iki yumrukla onu da yere yapıştırdı. O hemen bayılmıştı. Harun dönüp yerden kalkmaya çalışan diğer adamın üzerine yürüdü. Öfkeli yüzüne ayağının tabanı ile sertçe vurdu. Darbe, onun da anında bayılmasını ve gövdesinin yere yapışmasını sağlamıştı.

Harun yerden doğrulan Tolga'ya çevirdi bu sefer bakışlarını. Şimdi sadece ikisi vardı. Yumrukları sıkıldı. "Evet, geri zekâlı! Sevdığım kadın için ne diyordun sen bakayım?" diye sordu ağır ağır.

Tolga kan revan içindeydi fakat öfkesi ayakta durmasını sağlıyordu. Gözlerinde delice bir pırıltı ile yerde yatan üç adama baktı. Sonra nefret ve kızgınlıkla Harun'un üzerine atıldı. Siyah kuşak bir dövüşçüydü o. Bu küçük kasabanın çok gelişmiş ayısına gününü gösterebilirdi.

Üstten seri halde birkaç yumruk vurdu. Hepsi Harun'un kolları ile ustaca karşılanmıştı. Genç adamın iri yapılı vücuduna etki bile etmemişti. Yandan da bir iki karate tekmesi attı Harun'un böğrüne. Hepsi yine kolayca engellenmişti. Vuruşları etkisiz kalmıştı. Bu sefer ayağını yeniden kaldırıp Harun'un yüzüne savurdu.

Harun onun ayağını havada yakaladı. Tek bacak üstünde kalan adamın diz kapağına sertçe yumruk vurdu. Tolga acıyla bir çığlık attı. Diz kapağı yerinden çıkmıştı. Onun acısına aldırmayan Harun ise yere basan diğer ayağına kendi tekmesini savurdu. Ayağı yerden kesilen Tolga sırtüstü sehpanın üzerine düştü. Kırılan tahta ve cam parçaları ile birlikte yere yapıştı. Kafası granit zemine çarptı.

Harun eğilip onu yakasından yakaladı. Sertçe çekip yerden biraz kaldırdı. Tolga'nın gözleri yuvalarında dönmüştü. Bayılmak üzereydi. Genç adamın havaya kalkmış olan yumruğu bir an durakladı. Yumruğu hak etmiş olsa bile, o bunu hissedemeyecek kadar kendisinden geçmişti zaten.

O esnada arkalarında bir ses duyuldu.

"Harun!.." dedi o ses. Genç adam başını çevirdi yavaşça. Işıl duruyordu kapının ağzında. Yanında büyükanne de vardı. "Yapma!" dedi genç kadın yavaşça. "Değmez o rezile!"

35. BÖLÜM

Işıl huzursuzdu. Harun gideli birkaç dakika olmuştu. Mutfakta Nuriye Hanım’a yardım ediyordu ama zaten yapacak çok fazla bir şey yoktu. İnce birkaç dilim domates kestikten sonra ellerini yıkayıp duruladı. Gözleri Nuriye Hanım’a çevrildi.

“Biz de mi gitsek?”

“Nereye?” diye sordu kadın ilgisiz görünerek. Hâlbuki onun neyi kastettiğini anlamıştı.

“Harun’un dükkânına. Belki ciddi bir şeydir. Belki bir yardımımız olur.”

“Belki...” dedi kadın aldırılmazcasına. “Belki de önemsiz bir şeydir.”

“Ya önemliyse?” Sesi çok sıkındı. Endişeliydi. “Sebebini bilmiyorum ama içim sıkılıyor.”

Nuriye Hanım hafifçe gülümsedi. “Merak etme. Harun arar bizi.”

Işıl dudağının kenarını ısırdı. “Hadi gidelim. Yolu bilsem, ben tek başıma giderim ama...” O sırada kapıda bir hareket oldu. Işıl’ın bakışları hevesle o yöne döndü fakat boşuna umutlanmıştı. Kapıda duran annesiydi. Zaten Harun’un bu kadar çabuk dönmesi imkânsızdı.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Ceren Hanım.

“Harun’un dükkânında bir yangın çıkmış galiba.” dedi Işıl endişeli bir sesle. “O da hemen oraya gitti.”

“Gerçekten mi?” diye sordu kadın şaşkınca. İkisinin yüzünde gezindi gözleri. “Niye burada oyalanıyoruz ki? Hadi hemen gidelim.”

“Harun evde beklememizi söyledi.” dedi Nuriye Hanım.

“Ben bekleyemem!” dedi Işıl biraz daha kararlı bir sesle. Yüreğindeki sıkıntı had safhadaydı. Gözünün önünde kocasının alevlerle boğuştuğu bir görüntü belirmişti. “O aptal şimdi alevlere de dalar!”

Nuriye Hanım bir an durup onu süzdü. “Sen cidden endişeli-sin...” dedi yavaşça.

Genç kadın yutkundu. “Elimde değil.” Gözleri sulanmıştı nedense.

“Harun için mi?”

“Tabii ki onun için!” Dudağını ısırdı yeniden.

“Niye?”

“Bilmiyorum...” Bakışlarını kaçırdı.

Aslında biliyordu. Hem de çok uzun zamandır biliyordu. Bunu anlamamak için çok çaba harcamıştı. Kalbine söz geçirebilmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Bu berbat anlaşmada kaybettiği şeylere bir de kalbini eklemek istememişti. Dahası da olacaktı yakında. Evliliğini kaybedecekti... Bebeğini kaybedecekti... Kalbini kaybetmek ise en düşünmediği şeydi. Nasıl olmuştu da bu gerçekleşmişti bilmiyordu. Nasıl olmuştu da bu zorba adama âşık olmuştu!

Ceren Hanım ile Nuriye Hanım bakıştılar bir an. Işıl’ın başı öne eğikti.

“Hadi gidelim o halde!” dedi Nuriye Hanım. “İşin aslı ben de o deli oğlanı merak ediyorum.”

Işıl heyecanla başını kaldırdı. Endişesinin içine bir telaş karışmıştı. “Evet, hadi hemen gidelim.”

Evin kapısını bile kilitlemediler. Genç kadının otomobiline bindiklerinde, dışarıdaki rüzgâr sertleşmişti. Hava daha da kapamıştı. Yolun yarısına geldiklerinde ise hızlı bir yağmur başladı. Nuriye Hanım yolu tarif ediyordu. İki katlı büyük binanın önüne geldiklerinde etraf sessizdi.

Herkesin gözü binadaydı. Bir yangın belirtisi olmadığı gibi, ne bir itfaiye aracı ne de bir polis otosu vardı. Acaba her şey bitmiş miydi? Yangın söndürülünce herkes gitmiş miydi?

“Bir şey yokmuş gibi duruyor.” dedi Nuriye Hanım.

Işıl motoru durdurdu. Kapının önünde siyah bir minibüs ile Harun'un otomobili duruyordu. Bursa plakalı minibüsün camları o kadar siyahtı ki içerisi görünmüyordu.

Yağmur ve rüzgâr hâlâ devam ediyordu. "Anne sen burada kal istersen." dedi Işıl. "Ben bir bakıp geleyim."

"Peki, total ayağımla engel olmayayım ben. Haber bekliyorum."

Işıl indiğinde, Nuriye Hanım da araçtan inmişti. Belli ki o da gelmek istiyordu. İkisi birden biraz ıslanarak dükkânın kapısına gittiler. Kapı açıktı. Girişte kimse görünmüyordu. Genç kadın etrafına göz attı. Yangınla ilgili en ufak bir belirti yoktu. Yukarıdan ise sesler geliyordu.

"Üstteki bürodalar herhalde." dedi Nuriye Hanım.

Merdiveni çıkarken, bir duvarı merdiven boşluğuna bakan bürodaki konuşmalar net bir şekilde duyulur olmuştı. Açık pencere buna izin veriyordu.

"*Sevmeme gerek yok. Para sevginin yerini kolayca tutar. Para her şeyden değerlidir.*" diyordu bir ses. Işıl bu sesi hemen tanıdı. Tolga'nın burada ne işi vardı ki? Hem de sabahın bu saatinde! Dün geceki konuşmadan sonra o sarhoş haliyle kalkıp buraya mı gelmişti? Ne maksatla?

Aslında onun amacını anlamıştı. Bursa'da o arazi sahibi garip adama yaptığı gibi, Harun'a da zorbalık yapmak istemiş olmalıydı. O arazi sahibi adamı korkuttukları gibi Harun'u da korkutmak istiyordu büyük ihtimalle. Peki ama ne için?

"*Uğruna cinayet işlemeyi bile göze alacağın kadar değerli mi?*" diye sormuştu Harun. Sesi hiç de korkak bir adamın sesine benzemiyordu.

"*Eğer akıllı olursan, cinayete dönüşmesine gerek yok. Sadece dostça bir uyarı olarak kalır. O aptal kardeşi de öldüğüne göre, fabrikanın çoğu hissesi onun oldu. Annesi de ölünce her şeyin tek sahibi olacak. Tabii yanında ben de olacağım. Kocası ve tüm o zenginliğin kontrolörü olarak.*"

"*Demek planın bu! Onun parasına konmak...*"

“Tam da üstüne bastın. Şirketim zaten batmak üzere. Beni kurtaracak tek kişi Işıl... Şirket kurtulmasa bile o kadar önemli değil. Evlendiğimizde Işıl’ın fabrikayı bana devretmekte zorlanacağını sanmıyorum. O çocuklarla uğraşırken ben de yeni bir imparatorluk kurarım.”

Işıl duyduklarına inanamıyordu. Bembeyaz olmuştu. Merdivenin ortasında büyükanne ile öylece kalkakalmışlardı. Sonraki konuşmaları dinlemeye zahmet etmedi. Tolga’ya haddini bildirmek için hızla basamakları çıkmaya başladı. Tepeye varıp da Harun’un bürosuna yöneldiğinde ortalık çoktan karışmıştı. Şaşkınlıkla olduğu yerde durdu. Saniyeler içinde Mehmet ve Harun dört adamı birden yere serivermişti.

Harun’un yere eğildiğini, Tolga’nın yakasına yapıştığını gördü. Kocaman yumruğu havaya kalkmıştı. O yumruğu vurursa, Tolga’nın ciddi bir zarar görmesi muhtemeldi, hatta aklından daha kötü düşünceler bile geçmişti. Tolga’nın o yumrukla ölmesi ve Harun’un hapse düşmesi...

Sevdiği adamı daha yeni bulmuştu. Onu kaybedemezdi!

“Harun!..” diye aceleyle atıldı. Başını çeviren genç adamla karşılaştı bakışları. Ela gözlerinde öfkesi açıkça görünüyordu. “Yapma!” dedi kocasına. O yumruğu vurmasına gerek yoktu. Tolga zaten yarı baygındı. “Değmez o rezile!”

Harun Tolga’nın yakasını bırakırken sertçe ittirdi. Doğruldu. Gözleri karısı ile büyükannesi arasında gezindi. Yüzü yine eski sakın haline dönüşmüştü.

“Sizin ne işiniz var burada?” diye sordu biraz sıkıntılı bir sesle. “Evde kalmanızı istemiştim.”

“Senin için endişelendik.” dedi büyükanne.

“Endişelendiniz mi?” Ellerini kot pantolonunun kenarına sildi. Sanki Tolga’ya değen ellerine bir pislik bulaşmıştı.

“Görünüşe göre gerek yokmuş...” dedi Işıl hafifçe gülümseyerek. “Kolun da gayet güzel iyileşmiş anladığım kadarıyla.”

Genç adam eskiden kırık olan kolunu hafifçe hareket ettirdi. Karısının tavrı onu biraz şaşırtmıştı. “Evet, gayet iyi.” dedi yavaşça. Gözleri Tolga’ya çevrildi. Yerde hafif kıpırtılarla yatıyordu. Diğer üç adamdan kel olanı oturduğu yerde sırtını duvara yaslamıştı. Yüzü gözü kandı. Biraz hareket edecek olsa, Mehmet yine üstüne atılacak gibi olduğu için kanlı gözlerle bakıyordu sadece.

Nuriye Hanım da yerdeki adamları, dağılmış suratlarını süzdü. “Bunları ne yapacaksınız?” diye sordu yavaşça. İnce kollarını göğsünde kavuşturmuştu. “Komiser Gazanfer başını yine derde soktuğun için hiç memnun olmayacak.”

Harun kararsızca baktı büyükannesine. Sonra karısına çevirdi gözlerini. Bakıştılar bir an. Genç adam aniden Işıl’a bir soru sordu. “Benden boşandıktan sonra bu adamla evlenmek gibi bir niyetin var mı?”

Genç kadın irkildi hafifçe. O sözlerinden sonra mı? Hem ona olan ilgisini çok önceden kaybetmişti. O ilgi de hiçbir zaman aşk olmamıştı. Aşk başka bir şeydi. Aşk her şeye rağmen sevmeye devam etmekte. Aşk, her şeye rağmen affedebilmekte.

“Az önce duyduklarımdan sonra, asla!” dedi sıcak bir sesle. Gözleri de gülümsüyordu.

Harun’un bir kaşı hafifçe havalandı. Ne duymuştu ki? Onu böyle gülümseten ne olabilirdi? Gülümseyince ne kadar da güzel oluyordu bu kadın!

İstemeyerek gözlerini o güzellikten ayırdı. Yardımcısına döndü. “Ya sen Mehmet?”

Adam yüzündeki yara bereye rağmen zorlukla gülümsedi. “Ben de kesinlikle evlenmek istemem abi!”

Harun’un kaşları onun bu esprisi karşısında yalandan çatıldı. “Saçmalama oğlum! Şikâyetçi misin diye soruyorum?”

Mehmet omuz silkti. “Sana bağlı.” Yan gözle iri yapılı kel adama baktı. “Ben hıncımı aldım gerçi.”

Harun kısa bir duraklama anından sonra yere eğilip gözlerini Tolga’ya dikti. “Ahbap! Beni duyuyor musun?”

Tolga'nın gözleri aralandı. Kaşı patlamıştı. Burnu kırılmıştı. Diz kapağı da kötüydü. Kötü bakışlarına rağmen suskunluğu, yenilgiyi kabul ettiğini gösteriyordu.

“Dinle beni!” diye devam etti Harun. “Sizi polise vermeyeceğim. Buradan gitmenize de izin vereceğim; fakat ... fakat bir daha benim veya Işıl'ın çevresinde, ailemizin yakınlarında gezindiğini görürsem, bu sana çok pahalıya patlar.” Sesi sakın ama çok korkutucuydu. “Bundan sonra gözüm üstünde olacak. Tek yanışında, tek bir hatanda, başına daha beter işler açarım. Boş hayallerle gezinme ve kendi işine bak. Sözlerimde ciddi olduğumu Bursa'ya gittiğinde anlayacaksın.” Yerinde doğruldu. “Hadi, toparlanın bakalım. Terk edin burayı!” Eliyle kel adama işaret etti. “Ayılt şunları.”

Mehmet de yardım etmişti ayılmalarına. Bir kenarda duran sürahinin içindeki suyu yerde yatan adamların yüzlerine dökmüştü. Birkaç dakika sonra adamlar zorlukla mekânı terk ettiler. Diz kapağı zarar gören Tolga'yı kollarından tutup karga tulumba aşağıya taşımışlardı.

“Bu şekilde nasıl araba sürecekler?” diye söylenir gibi sordu Nuriye Hanım.

“Hiç umurunda değil.” diye mırıldandı genç adam. Eğilip yere düşmüş olan at heykelini aldı. Heykel elinde iki parça oluverdi. Bir parçası yere düştü. Harun biraz sinirli bir şekilde elinde kalan parçayı da gerisin geri yere attı. Gözleri büyükannesinden karısına çevrildi.

Bu kadın niye hâlâ gülümsüyordu ki böyle? Hasta mıydı acaba?

Işıl'ın gözleri kocasının üzerinden bir an bile ayrılmamıştı. Gülümsüyordu gerçekten de. Gözleri de gülümsüyordu üstelik. Tolga hiç umurunda değildi. Onun dün geceki konuşmadan sonra o sarhoş haliyle buralara gelmesi ve Harun'u tehdit etmesi büyük bir aptallık olmuştu. Diğer yandan genç kadın için de inanılmaz bir faydaya dönüşmüştü. En azından öyle olacağını umuyordu.

Tolga ve adamlarının gidişine nezaret eden Mehmet az sonra geri geldi.

“Ortalığı sonra toparlarsınız Mehmet!” dedi Harun, yardımcısının yanına giderek. Eğilip yüzünü inceledi bir dost tavrıyla. “Seni hastaneye götürelim.”

“Gerek yok!” dedi Mehmet. “Şimdi dikiş mikiş atarlar.”

“Ödle. Gerekirse atacaklar tabii.”

“Boş ver abi.” dedi adam gülümseyerek. “Hastane polisi ile uğraşmayalım. Benim kayınçonun çalıştığı polikliniğe giderim ben. Sen yengeyle büyükanneyi alıp git. Öğlene de ben bir temizlikçi tutarım. Akşama her şey temizlenmiş olur.”

Harun başını eğdi düşünceli bir şekilde. “Peki, sen bilirsin.” dedi sonra. “Çok yorma kendini.”

Otomobillerin yanına geldiklerinde, Ceren Hanım meraktan ölüyordu. Siyah minibüse dört adamın perişan bir halde bindiklerini görmüştü. Ne olduğunu anlamamıştı. Bir savaş olmuş gibiydi âdeta. Kızı ve damadını sağ salim görmek ise içini rahatlatmıştı. Nuriye Hanım her zamanki gibi sakindi. Harun da öyle görünüyordu.

Tamam da... Peki ama kızının yüzündeki o gülümseme de neydi?

Harun, Işıl'ın otomobile binmesini bekledi. “Evde görüşürüz.” dedi. Dönüp o da kendi aracına bindi. Motoru çalıştırıp hareket ettikten sonra Işıl'ın arkasından eve doğru yola çıktılar.

“Neler oldu?” diye sordu Ceren Hanım merakla. Daha fazla sabrı kalmamıştı. “O adamlar kim? Sürükledikleri Tolga mıydı? Neden öyle perişandılar? Peki sen? Kızım sen iyi misin?”

Işıl gülümseyen gözlerini yoldan bir an için ayırıp aynadan annesine çevirdi. “İyiyim anne!” dedi yine gülümseyen bir tonla.

“Değilsin!” dedi kadın üsteleyerek.

“Niye?”

“Aptal bir âşık gibi gülümsüyorsun da ondan!”

Nuriye Hanım da gülümsüyordu şimdi. “Ha şunu bileydin!” diye mırıldandı.

Işıl gözlerini yanında oturan yaşlı kadına çevirdi. “Çok mu belli ediyorum!” diye sordu.

“Ağzını kapatıp dişlerini göstermesen, belki belli olmazdı!”

Onun sevimli iğnelemesine Işıl yine gülümseyerek cevap verdi. “Büyükanne ya!” Sustu bir an. Parmakları direksiyonu sıktı. “Kendime engel olamıyorum!” diye itiraf etti sonra. “Allah’ım! Gülümsememe engel olamıyorum.”

“Peki, neden?” diye sordu Ceren Hanım arka koltukta. Vücudunu koltukların ara boşluğundan öne doğru getirmiş, başını da kızının yüzüne çevirip yanaştırmıştı.

“Öncelikle ... Tolga iyi bir dayak yediği için! Hak etmişti. İkinci olarak, bunu yapan kocam olduğu için! Elllerine sağlık onun ... ve son olarak...” Sustu.

Nuriye Hanım başını çevirip Ceren Hanım’a kısaca açıkladı. “Harun’un sözlerini duydu da ondan!” dedi.

“Hangi sözlerini?”

“Anne!” diyerek konuyu kapatmaya çalıştı genç kadın. “Şimdi değil. Önce Harun’la konuşmalıyım. Sonra... Sonra her şey ortaya çıkacak zaten.”

“Püf!” dedi kadın sıkıntıyla. Peltekliği onu kızdıırıyordu. “Eğer rahat konuşabilseydim ağzından her şeyi alabilirdim.”

“Ben sana anlatacağım. Söz!” Gülümseyen gözleri aynaya kaydı. Harun onları takip ediyordu. “Anlatacağım ama sonra!”

Evin önüne geldiklerinde kapıları açıp indiler. Harun da birkaç saniye sonra kendi aracından inmişti. Ceren Hanım ve büyükannesi eve doğru yönelmişti bile. Genç adam ayakta kıpırdamadan duran Işıl’a baktı. Yaklaştığında karısının yüzünde hâlâ bir gülümseme olduğunu görünce, huzursuzca kıpırdandı. Bir kadın böyle gülümsüyorsa, tehlike var demekti.

“Tolga’yı nasıl dövdün?” diye sordu Işıl. “Karate biliyordu adam.”

Harun omuz silkti. “Sarhoştı.”

“Yine karşımıza çıkacak mı dersin?”

“Çıkamayacağından eminim.” Karısına doğru yaklaşmıştı.

“Nasıl emin olabiliyorsun?”

“Bana güven.” Karşısına geçip durdu. Başını eğip karısının gözlerine baktı. “Onunla gerçekten evlenmek istemiyor musun?”

“Merdivenden çıkarken ... sizin konuşmalarınızın bazılarını duydum.” dedi Işıl. “Benimle param için evlenmek istediğini anlamak zor olmadı.” Dudaklarını sıktı. Gülen gözleri hafifçe bulutlandı. “Sevilemeyecek kadar donuk bir kadın mıyım ben?”

“Saçmalama...”

“Ya çirkin?”

“Gördüğüm en güzel kadınsın.” diye karşı çıktı Harun.

“Hamileyken bile mi?”

Genç adamın gözleri karısının vücudu üzerinde gezindi. Beyazlar içinde yine her zamanki gibi güzeldi. “Hamileyken bile!” dedi ciddi bir sesle. Hemen konuyu değiştirmeye çalıştı. “Hadi içeriye girelim. Bu halde üşüteceksin. Yağmur yine başlayacak sanırım.”

“Hayır...” dedi Işıl ona hafifçe sokularak. Uzun boyu yüzünden başını geriye atmıştı. “Hava çok güzel! Ben konuşmak istiyorum.”

Güzel mi?

Harun biraz şaşkınca gözlerini gökyüzüne çevirdi. Hava o kadar kapalıydı ki az sonra ceviz büyüklüğünde dolu yağarsa hiç şaşırmazdı. Üstelik rüzgâr da esiyordu. Karısının uzun saçları peletrin gibi dalgalanırken, kendi kısa saçları bile sallanıp duruyordu.

“Konuşalım...” dedi yavaşça. “Ne konuşacağız?”

Genç kadın yüzüne süzülen saçlarını kenara çekti. “Seni ve beni ... ve çocuğumuzu.”

“Bunları daha önce konuşmuştuk sanırım.”

“Evet ama şartlar değişti.”

Eğer gülümsemese, Harun onun anlaşmayı bozmak istediğini, bebeği de vermek istemediğini söyleyeceğini düşünebilirdi fakat karısının güzel mavi gözlerinde daha farklı bir ifade vardı.

“Ne zaman değişti?”

“Özel olarak bu sabah...” Dikkatle kocasının gözlerine bakıyordu. “Genel olarak da ... seninle evlendiğimde.”

“Anlamadım inan ki!”

“Sana tek bir soru soracağım. Sonra da anlaman için elimden geleni yapacağım.”

Harun rahatsızca kıpırdandı. Sert bakışlı erkeksi gözleri neler olduğunu kavramaya çalışır gibi bakıyordu şimdi. “Korkutuyorsun beni!” dedi hafifçe bir tereddütle.

“Korksan iyi olur!” dedi Işıl ağır ağır. “Soruma vereceğin cevap, tüm hayatını etkileyecek çünkü.”

Harun eve doğru göz attı. Büyükanne ve Ceren Hanım mutfak penceresinden onları izliyorlardı. Hem de hiç utanmaksızın. “Peki, sor bakalım.” dedi isteksizce.

“Doğruyu... Yalnızca doğruyu söyleyeceğine yemin eder misin?” Parmak uçları genç adamın göğsünde gezindi.

“Peki, söz, Işıl Hanım!” dedi Harun biraz alayla.

“Peki Harun Bey!.. Size ve sözünüze güveniyorum. Evliliğimiz boyunca sözlerini hep tuttuğunu bildiğim için bu soruma doğru cevap vereceğine de eminim.”

“Kaç şık?”

“İki... Evet veya hayır.”

“Zor değilmiş.”

“Hazır ol o halde!” Gülümsedi. “Başlıyorum. Az önce bürona geldiğimde, konuşmalarınızın bir kısmını duyduğumu söylemiştim.”

“Evet.”

“O sırada sen Tolga’ya bir şey söyledin.”

“Ne söyledim?”

“Hatırlamıyor musun?”

“Hayır...” dedi Harun. “O anda ne söylediğime çok dikkat etmedim. Seni kızdıracak bir şey miydi?”

“Gerçekten hatırlamıyor musun?”

“Hayır dedim ya!” Kaşlarını çattı düşünür gibi. O öfkeyle neler söylemişti acaba?

“Peki, hatırlatayım sana. Hafızam çok kuvvetlidir.” Dudakları kıvrılmıştı. Zaten dakikalardır böyle gülümseyip duruyordu. “Tolga’ya şöyle dediğini çok iyi hatırlıyorum. *‘Evet, geri zekâ! Sevdiğim kadın için ne diyordun sen bakayım?’*”

Sustu... Harun da sessizdi. Yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi gözlerini kaçırdı. O andaki sözlerini hatırlamaya çalışıyordu. Tolga’ya bu sözleri söylemiş miydi gerçekten? Işıl da duymuştu üstelik!

Gök gürledi...

İkisi de bu sesi duymamış gibiydi. Işıl yavaşça fısıldadı. “Harun!” Genç adam duruşunu değiştirdi. Omuzları gerildi. Derin bir nefes alırken geniş gövdesi sanki daha da irileşti. Gözleri karısının kilerle kesişti. “Tolga’ya söylediklerin doğru mu? Bahsettiğin kadın ... yine büyükanne değilse eğer... bu ben olabilir miyim?” diye devam etti Işıl.

“Senin için bir şey değişecek mi?” diye mırıldandı adam.

“Çok değişecek...” dedi genç kadın.

Harun durakladı. Sevgisinin açığa çıkması, kardeşinin ölümüne çok üzülen genç kadının eline güçlü bir silah mı vermişti?

“Seni seviyor olmam ... kardeşinin ölümünün intikamını daha kolay almanı mı sağlayacak?” diye tereddütle sordu.

Işıl’ın gülümsemesi hafifçe azaldı. Gözleri bulandı biraz. “İsmet’in ölümü ... sana olan duygularımı hiç değiştiremedi maalesef!” dedi yavaşça. Gözlerini onun gözlerinden ayırmamıştı. “Değiştirmesi için çok çaba harcadım ama ... başarılı olamadım.”

“Hangi duygular?” diye genç adam şüpheli bir sesle sordu. “Benden nefret ediyordun?”

“Aptal!” Gülümsedi yine içten bir sesle. Gözleri yaşarmıştı ek olarak. “Ben senden hiç nefret etmedim ki! Bunu kaç kere söyledim sana! Nefret etmediğim gibi ... zamanla ... zamanla sana âşık oldum!”

Rüzgâr aniden diniverdi.

Harun inanmazca karısına bakıyordu. Ela gözleri hafifçe kı-sıldı. “Ne?” diyebildi sadece.

“Sen hâlâ benim soruma cevap vermedin ki!”

Harun ona iyice yanaştı. Neredeyse vücutları birbirine temas ediyordu. Genç adamın iri eli kalktı. Karısının yanağını okşar gibi hareket ederek saçlarını kenara çekti. Sert çizgili dudaklarında bir sıkıntı var gibiydi.

“İşıl!.. Benimle oyun oynamıyorsun değil mi?”

“Gerçeği ayırt edemiyor musun? Seni ne kadar sevdiğimi göz-lerimde göremiyor musun?”

“Ben... Ben inanmakta zorlanıyorum!” dedi Harun. Nefesini tutmuştu. “Bu gülümsemenin sebebi bu mu?”

“Hayır!” dedi genç kadın. Gözleri de adı gibi ışıldıyordu. “Se-bebi ... senin de beni sevdiğini duymuş olmam.”

“Buna sevindin mi?” diye sordu ağır ağır.

“Çok...”

Harun onu belinden yumuşakça yakaladı. Kendi vücuduna çekti. Sevgiyle sarılırken, yine de mavi gözlerinin derinliklerine şüpheyile bakıyordu. “Gerçekten de ... beni sevdiğin için mi?”

Genç kadın başıyla onayladı. “Seni çok sevdiğim için. Çok... Çok...”

Delice bir şey oldu o an. Kapkaranlık gökyüzünde, sanki sihir gibi minicik bir delik açıldı. O delikten aşağıya güneş ışığı nazlı bir şekilde sızdı. Işık huzmesi o devasa alanda, sadece ikisinin üze-rine yoğunlaştı. Sanki Allah da kendi yarattığı bu özel iki insanın sevgilerini ışığıyla kutsuyor gibiydi.

Camdan bu güzel çifti izleyen iki kadın ise ürpererek birbirle-rine baktılar. Harun’un İşıl’a sarıldığı anda tepelerinden vuran ışık inanılmaz bir mucizeyi ispat ediyordu. Ancak daha da inanılmazı, onların birbirlerine aşkla bakmalarıydı.

“Nihayet!” diye neredeyse homurdandı Nuriye Hanım.

“Sen biliyor muydun?” diye sordu Ceren Hanım ona.

“Harun’u biliyordum tabii ki! Karnı ne zaman ağırır hiç şaşırmadım. Ya sen?”

Ceren Hanım gülümseyerek başını salladı. “Tabii ki. Hem de çok önceden. Işıl, ona âşık olduğunu hayal bile edemezken, ben kızımın âşık olduğunu biliyordum.”

“Nasıl?”

“O yılbaşı gecesi anladım. Seninle konuştuktan sonra, Harun’la da konuşmak istediğinde!”

Kadın da keyifle güldü. “Ben de şaşırılmış ve şüphelenmiştim doğrusu.”

“Onun evli ve hamile olduğunu öğrendiğimde ise, kesin emin oldum. Bürosunda öğrenmiştim gerçeği. Durumu kabullendi ama Harun’a hiç toz kondurmadı.”

İkisinin gözleri yeniden bahçeye çevrildi. Harun, karısına sınıksıkı sarılmıştı. Yanağını saçlarına yaslamıştı. Işıl da yüzünü onun göğsüne yaslamış, kollarıyla da kocaman gövdesine dolanmıştı.

Sonra genç kadın başını kaldırdı. Harun onun yüzünü süzüyordu. Genç adamın bir şeyler mırıldandığını gördüler. Işıl da aynı şekilde cevap vermişti. İkisi de onların ne demiş olduğunu duymasalar da zihinlerine ne demiş olabilecekleri hemen canlanmıştı.

Seni seviyorum.

Ardından dudakları o sevginin belirtisi olarak yumuşakça birleşti.

36. BÖLÜM

Rüzgâr yeniden şiddetlenmiş, güneş huzmesi de yok olmuştu. Beraberinde yağmur başladığında, iki genç koşarak evin kapısına yöneldiler. Elele mutfığa girdiklerinde ise, büyükanne ve Ceren Hanım kahvaltı masasındaki son hazırlıkları yapıyor gibi görünmeyi tercih ettiler.

Işıl biraz utanarak elini kocasından çekti. “Yapılacak bir şey var mı?” diye sordu kadınlara.

“Her şey hazır. Oturun siz hadi.” dedi Nuriye Hanım. Sanki hiçbir şeyden haberleri yokmuş gibi davranıyorlardı. Sanki her şey normaldi. “Bu kadar aksiyondan sonra acıkmış olmalısınız.”

“Ben önce üstümü değiştireyim.” dedi Harun. “Kan sıçramış üstüme. Birkaç dakika da Işıl’la konuşmam lazım. Siz isterseniz başlayın.”

“Bekleriz biz sizi.” dedi Ceren Hanım.

“Peki, geliriz hemen.”

Karısının yine elinden tutup onu mutfaktan dışarıya çekti. Merdivenden çıkarken hızını kesti. Hamile bir kadının hızına düşürdü adımlarını. Kaldıkları odaya girdiklerinde anda, döndü ve hiç te reddütsüz karısına sarıldı.

“Hadi yine söyle!” dedi karısına.

Işıl güldü. Yıllardır böyle güldüğü, böyle yüzünün aydınlık olduğu görülmemişti. Her zaman soğuk olan o açık mavi gözleri, artık sıcacıktı.

“Çocuk musun sen?”

“Hâlâ inanmakta zorlanıyorum doğrusu. O yüzden.”

“Hımm!” O da kocasına sarılıp başını geriye attı. Dudakları davetkâr bir şekilde kalkmıştı. “Ben de inanmakta zorlanıyorum. Bu sefer önce sen söylesen?”

“Peki. Öyle olsun.” dedi Harun onun dudaklarına küçük bir öpücük kondurarak. “Seni seviyorum. Sanırım seni otelde ilk gördüğüm andan beri seviyorum.” Bir itiraf niteliğindeydi sözleri.

“Gerçekten mi?” Kaşları kalkmıştı hafifçe. Şaşırmıştı gerçekten. “Otelde mi?”

“Evet.” Onu yine öptü. “O kadar güzeldin ki! Gözlerimi senden alamadım.”

“Çok sert bakıyordun.”

“Bilmiyorum. O anki ruh halimle bile, senden hoşlanmam canımı sıkıyordu sanırım. Bu beni korkuttu. Senden uzaklaşmam gerektiğini hissettim. O bebek teklifini de o yüzden yaptım. Senden uzak kalmak istiyordum. Çekip gideceğini düşünmüştüm.”

Genç kadın gülümsedi. “Başardın da ama aklım hep sendeydi. Beklediğimden çok farklıydın. Beni o kadar korkutup kızdırmasaydın, senden hoşlandığımı kolayca anlayabilirdim.”

“Korktun mu?”

“Çok...”

“Evlendiğimiz gün gözlerinde görmüştüm zaten.”

“Bakire bir sarışın için yine de çok cesurdum. Hem korkuyordum hem de ... senin olmaya hazırdım. Garip bir şeydi ve bunu anlayamıyordum. Senden nefret edememek, dokunuşlarından hoşlanmak çok üzücüydü. Sana dokunmak beni tiksindirmeliydi ama ...” Utangaç bir şekilde gülümsedi. “O gece bana, bir daha görmeyeceğim bir adam olduğunu söylemen çok akılcıydı doğrusu. Sonrasında sana neler yaptığımı hatırlamadığım tek bir günüm bile olmadı! Vicdansız...”

Harun gülümsedi. Dudakları birleşti yavaşça. Aşkla yapılan her öpüşmede olduğu gibi, inanılmaz bir duygusalılık barındırıyordu. Birbirlerine sadece sevgilerini değil, ruhlarını da aktarıyorlardı.

Dudakları ayrıldıktan sonra alınları birbirine yaslandı. “Ne olacak şimdi?” diye sordu Harun.

Genç kadın onun neyi kastettiğini anlamıştı. “Bilmiyorum.” diye fısıldadı. “Aklımda bazı şeyler var ama kesinleştirmem lazım. Tek bildiğim seninle ve kızımın birlikte olmak istediğim ve ...” Sonra başını çekip utangaç bir şekilde gözlerine baktı. Aklına rüyası gelmişti. “Belki de oğlumuzla!”

“Boşanmak istemiyorsun yani?”

“Hayır, tabii ki hayır! Sen?”

“Hiç istemedim. O gün, Bursa’daki o çiğercide sana bunu açıklayacaktım fakat ... nasip olmadı. Sonra da her şey daha kötüye gitti.”

Genç kadın hafif bir nefes aldı. “Sen haklıydın!” dedi yavaşça. “Sen hep haklıydın. Bu yüzden sanırım sana kızdım. Kızmak daha kolay oldu. İsmet’i hapisten çıkarmamalıydım. İlahî adalete engel olmaya çalıştım ama Allah’ın adaletinden kaçamadım. O çiğercide olanlar sadece olması gereken bir sonun başlangıcıydı.”

“İsmet sana vurunca ... ben dayanamadım!” dedi Harun üzgünce. “Bu dünyada sevdiğim tek kadını öyle üzgün görmeye de dayanamadım.”

“O anda çok zor bir durumda kaldığını artık anlıyorum. İlk anda anlayamadım. Anlamamak daha kolay geldi. O ölünce senden nefret etmeye çalıştım. Bunu bir silah gibi kullanmak istedim. Böylece seni kalbimden hepten söküp atabilirim sandım. Hepsi boştu. Ne yaptırısam beceremedim. Aklım, kalbim hep sendeydi. Onun ölümü için seni suçlama çabalarımın rağmen seni sevmeye devam ettim. Aklım başka kalbim başka bir şey söylüyordu fakat sonuçta sana olan ilgimin sadece güçlü bir cinsel hoşlanma olmadığı kanıtlandı bu feci olay bana. Sen de üzülme artık. Kardeşimin ölümünde senin hiçbir suçun olmadığını biliyorum. Hepsi zincirleme gelişen olaylardı.”

Bir süre sessizce, birbirlerine sarılmış halde öylece durdular. İşil dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. “Hadi, ben şimdi aşağıya

ineyim. Meraklanırlar bizimkiler. Akıllarına uygunsuz bir şey gelmesin, utanırım.”

“Seni bir an bile gözümün önünden ayırmak istemiyorum.”

Işıl gülümsedi. “Aşağıda olacağım. Uzakta değil.” Yeniden bir öpücük verdi. Gözleri parlıyordu. “Çok geç kalma.”

Odadan ayrılıp mutfağa geri döndüğünde, yüzündeki gülümseme hâlâ devam ediyordu. Televizyondaki magazin programını izleyen iki kadına baktı. “Size iyi haberlerim var!”

Nuriye Hanım sandalyesinde ona doğru döndü. “Az çok tahmin edebiliyoruz ama sen yine de söyle bakalım.” dedi.

Işıl annesine çevirdi gözlerini. O da pek merak ediyor gibi durmuyordu. Sonuçtan emin gibilerdi ama yine de genç kadın bu haberi onlara bizzat vermek, onların tahmin ettiği şeyleri sözlere dökmek için yanıp tutuşuyordu.

“Boşanmaktan vazgeçtik biz!” dedi heyecanla.

“Bak bu cidden iyi haber.”

Işıl gidip yaşlı kadına sarıldı. Başörtüsü yoktu. Kır saçlı kafasını bir çocukmuş gibi göğsüne yasladı. “Her şey senin sayende oldu büyükanne! Bu sabah aklımı başıma getirdin. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sayende ... onu ne kadar sevdiğimi ve ... onsuz olamayacağımı anladım.” Kadını serbest bırakıp yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. “Teşekkür ederim.”

“Yani ona olan kızgınlığın yok mu oldu?”

“Kadere karşı gelemeyiz. Harun yapması gerekeni yaptı. O yapsa da yapmasa da İsmet ölecekti. Artık buna inanıyorum.”

Ceren Hanım dikkatle konuşmaları dinliyordu. Kaşları hafifçe çatıldı. “Bir dakika!” dedi peltekçe. “Tam anlamadım.”

Genç kadın annesine baktı. Gülümseyen gözleri ile sordu. “Neyi anlamadın anne? Harun’u sevmemi mi?”

“Hayır! O çok açıktı zaten, aptal! Harun’a niye kızgındın ki? Hastanede bir an bile yanımızdan ayrılmadığını söyledin.

“Ayrılmadı zaten. O yüzden değil. Kazadan dolayı işte.”

“Kazadan dolayı mı? Ceren Hanım hâlâ anlamamış gibi bakıyordu. “Kızım, kazada kocanın ne suçu var ki?”

“Ya anne! Suçlamıyorum işte zaten. Sadece bir süre için suçlamıştım. Kızgın ve üzgündüm. Büyük bir hata yaptım ve sanırım...” Kocasına karşı olan kötü davranışları aklına gelmişti. Annesinin hastanede yattığı o dönemde ona ne kadar da kötü ve ilgisiz davranmıştı. O yokmuş gibi davranarak, ona kızgınlığını sürdürerek kalbinde çoktan filizlenmiş olan sevgisini yok edeceğini sanmıştı. “Sanırım onu suçlayarak epeyce üzdüm.”

Ceren Hanım sıkıntıyla nefes aldı. “Ya ben gerçekten düşünme yeteneğimi kaybettim ya sen gerçekten aptal bir sarışınsın.” dedi ağır ağır.

“Anne?”

“Sus!” Kadın kaşlarını çatmıştı iyice. “Şimdi doğru düzgün söyle. Harun’u neyle suçladın sen? İsmet sizi lokantada yakaladı diye mi?”

“Ona yapacak bir şeyimiz yoktu. İsmet bizi ciğercide yakaladığında, çok öfkelen-di. Herkesin içinde bize bağırp çağırdı. Sonra öfkeyle arabasına gitti. Ben de peşinden otoparka gittim.”

“Ben bunları bilmiyorum!” dedi kadın suçlar gibi.

“Evet. Hastanede konuşma imkânımız olmadı seninle. Buraya geldiğin için de bunları yine konuşamadık.”

“Sonra ne oldu?”

“İsmet bana orada da hakaret etti. Ben de o kızgınlıkla ona tokat attım. O da bana vurdu!”

Ceren Hanım donmuş kalmıştı. “Kardeşin sana vurdu mu?”

“Şey! Anlık bir tepkiydi. Ruhsal bir bunalımdaydı zaten biliyorsun. Ben aslında önemsemeyecektim ama...”

“Harun önemsedi!” diye onun sözlerini tamamladı annesi. Nuriye Hanım da dikkatle dinliyordu. O da bunları bilmiyordu. İşil ile Harun arasındaki sorunların başlaması demek böyle olmuştu!

“Evet!” dedi Işıl. Başı öne düşmüştü. “Harun çok kızdı. O da İsmet’e yumruk attı. O sinirle ona evli olduğumuzu ve hamile olduğumu söyledi. İsmet delirdi. Sonra koşarak arabasına binip yanımızdan hızla uzaklaştı.” O anları yeniden yaşıyordu. Gülen gözleri buğulanmıştı. Artık üzgünce bakıyordu. “Sonrasını biliyorsunuz işte!”

“Harun ona vurdu diye mi kızgındın?” diye sordu Ceren Hanım.

Işıl yutkundu. “Doğrusu... Doğrusu o ilk anda ... çaresizlikten kızdım. Ne yapabilirdim? Kocamın benim için hissettiği endişeyi görmezden gelip İsmet için dertlenmeyi seçtim. Şimdi bile hatırladıkça utanıyorum. Harun’un tek yaptığı beni korumaktı. Tokadın ardından arkadaki arabaya sırtımı çarptığım anda gerçekten de düşük yapabilirdim.”

Ceren Hanım hafif bir nefes aldı. “Yani kızgınlık diye bahsettiğiniz şey bu muydu? Aptal mısın kızım sen?”

Işıl nemli gözlerle gülmeye çalıştı. “Aptalım sanırım!” dedi içtenlikle. “Aptalım ama kızgınlığım bundan değildi. Onun kalbini, asıl kaza yüzünden çok kırdım. İsmet eve gelirken yolda kaza yapınca, suçu Harun’a attım. Onun ölümünün Harun’un suçu olduğunu söyledim.” Bir damla gözyaşı pırl pırl cildinden aşağıya kaydı. “Allah’ım! Ne kadar pişmanım.”

Ceren Hanım yeniden kaşlarını çatı. Hafifçe irkilmmişti. “İsmet eve gelirken mi kaza yapmış?”

“Evet.”

“Sana böyle mi söylediler?”

Işıl başını salladı. “Kaza raporunda da öyle yazıyordu. Kimse nasıl olduğunu görmemiş. Bana sordular. Ben de polislere eve gelirken diye ifade vermiştim zaten. Her şeyi anlattım.”

Ceren Hanım arkasına yaslandı. Gözlerini kapatmıştı. “İnanmıyorum!” dedi perişan bir sesle.

Işıl ve Nuriye Hanım hiçbir şey anlamadan ona bakıyorlardı. “Anne?” dedi genç kadın.

“Bu kadar zaman, sen bu adamı boş yere mi suçladın yani? Hem de hiç suçu olmadığı bir kazadan dolayı?” Kadının öfkeden dili çözülmüştü âdeti. Gözleri de öfkeliydi.

“Na... Nasıl?” dedi Işıl kekeleyerek.

“Kızım!” dedi Ceren Hanım. “Bana niye sormadın? Bana sor-saydın her şeyi anlatırdım!”

“Anne! Neyi? Seninle konuşmaya hiç fırsatımız olmadı ki! Son güne kadar hep yarı uykudaydın. Sonra da sen üzülme diye konuyu açmamaya çalıştım.”

“Keşke açsaydın!”

“Anne, neyi anlatman gerekiyor ki?”

“Bak kızım! Her şeyi yanlış biliyorsun. İsmet eve gelirken kaza yapmadı. Aksine! Eve geldiğinde gayet sağlıklıydı. Evet, kızgındı, öfkeliydi ama sağlığı çok iyiydi. Eşyalarını toplamıştı ben onu gördüğümde. Bir süre evden uzaklaşacağını söyledi. Engel olmaya çalıştım. Bana da hakaret etti. Senden yana çıktığım için delirdi. Ne dediysem dinlemedi.” Üzgünce bir nefes aldı. Gözleri o anların hatırası ile nemlenmişti. “Bu durumda onun ölmesinde suçlu birisi varsa, o da benimdir çünkü ben de ona kızdım. Benim yüzümden öfkeyle gaza bastı. Arabasının tamponu kayarak bana çarptı. Kafamı o çarpma ile yere vurdum ben. Düşerken bile son hatırladığım, onun delice bir süratle yola çıkışıydı. Geri dönmeye yeltenmedi bile. Sonrasını hatırlamıyorum ama sanırım kaza o esnada oldu. Kaza kendi suçu; çünkü ... çünkü o uzun zamandır kontrolsüz, öfke bağımlısı birisi olmuştu. Kendi öfkesinin kurbanı oldu.”

Kuşkusuz vefat etmiş oğlu için böyle konuşmak acı vericiydi ama gerçekleri görmezden gelmek acıları örtmüyordu.

Işıl nefes bile alamıyordu. Karışık duygular içerisindeydi. Gözleri kocaman olmuştu. Yaşlar akmaya başlamıştı. Kardeşinin ölümünün engellenemez acısı yeniden yüreğini sarmıştı. Diğer yandan bir başka acı da zihnini kemiriyordu. Demek her şey böyle olmuştu! Hiç haberi yoktu. Günlerce kocasına işkence etmişti! Günlerce onu suçlamıştı. Hiç yüz vermediği gibi her fırsatta onu

terslemişti. Harun ise kendisini savunmak bir yana, sessiz kalarak onun acılı öfkesini sineye çekmişti.

Titreyen elleriyle gözyaşlarını sildi.

Nuriye Hanım'ın da gözleri yaşarmıştı. Bakışlarını kaçırdı. Uzanarak bir peçete alıp önce kendi gözlerini sildi. Sonra bir başka peçete alıp Işıl'a uzattı.

Işıl kendisinde değilmiş gibi peçeteyi aldı.

“Allah'ım!” diye fısıldadı üzgünce. Yaşlı gözleri büyükanneye kaydı. “Ben kendimi nasıl affettireceğim? Ben ne yapacağım?”

Nuriye Hanım kendisini toparlamıştı. Başını eğdi anlayışla. “Buna gerek olduğunu zannetmiyorum!” dedi yavaşça. Uzanıp gelinin elini tuttu. “Artık gerek yok. Sen onu sevdiğini, bunları öğrenmeden önce anlamıştın zaten. Bunları öğrenmeden önce onu affetmiştin. Önemli olan sevginiz. Geçmiş artık önemsiz bir detaya sahip oldu. Göz ardı edilebilecek bir şey.”

“Bilemiyorum...” Işıl, annesine baktı bu sefer. “Keşke bunları bilseydim.”

“Sormadın.”

“Başka bir ihtimal olabileceği aklıma bile gelmedi.”

“Senin dediğin gibi bile olsaydı, Harun yine suçlu olmazdı. Kabul et artık. Ben çoktan kabul ettim. Söylemekten utanıyorum ama İsmet kişiliksiz, zayıf karakterli birisiydi. Küçüklüğünden beri onu sen çekip çevirdin. Ne zaman başını derde soksa hep sen koşardın ama o bir erkek gibi sorumluluklarını sahiplenmedi. Büyüdükçe her şey daha kötüye gitti.”

Işıl başını eğdi. Annesi haklıydı. Duyduklarının doğruluğunu kendisi de biliyordu. Bunları söyleyen annesinin yüreği de şüphesiz çok acıyordu. Tıpkı kendi yüreği gibi! Ancak, yüreğini acıtan başka bir şey daha vardı ki o da Harun'un yaşamış olduğu hayal kırıklığı ve üzüntü!

Belli etmemek için ne kadar da çaba harcamıştı zavallı adam!

Aynı anlarda mutfaktan içeriye Harun girdi.

“Geldim!” dedi hepsine birden. Üstünü değiştirmişti. Siyah pantolon ve siyah gömlekle olağanüstü yakışıklı görünüyordu. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. “Dört kadını beklettiğim için cezam neyse razıyım.”

Annesinin karnındaki kız da sanki bu sözleri duymuş gibi hafif bir tekme attı. Işıl bunu hissetti. Mendili ile gözlerini son bir kez sildi. Yine de buğulu bir bakışı olmasına engel olamamıştı.

Genç adam mutfaktaki sessizliği ve hüznü her nasılsa hissetti. Gözleri karısının zoraki gülümseyen yüzünde gezindi ama gözlerindeki nemi ve aklarındaki kızarıklığı hemen görmüştü.

“Bir şey mi kaçırdım?” diye sordu yavaşça.

Işıl ayağa kalktı. Onun karşısına geldi. Gözleri nemli olabirdi ama içlerindeki aşk ve daha da önemlisi hayranlık açıkça belli oluyordu.

Kollarını kaldırıp kocasının boynuna doladı. Başını göğsüne yasladı. Harun’un kolları da doğal bir şekilde karısına dolanıvermişti. Sorgu dolu ela gözleri arkadaki iki kadına takıldı. Işıl’ın hüznü haline karşılık onlar hafifçe gülümsüyordu. Şaşırdı iyice. Ne olduğunu hiç anlamamıştı.

“Seni seviyorum!” diye fısıldadı Işıl. Birkaç damla gözyaşı daha gözünden süzüldü. Mutluluk gözyaşıydı bunlar. Genç adamın siyah gömleğine damladı. Genç kadın başını kaldırdı. Aşkla baktı sevdiği adama. “Seni çok seviyorum. İyi ki benim kocam-sın. İyi ki hayatımdasın!” dedi mutlulukla.

FİNAL

“Pışman mısın?” diye sordu Harun.

Işıl emniyet kemerini bağlıyordu. Gözleri kocasına döndü. Parlak ve mutluluk doluydu bakışları. Elbette ayrılırken biraz hüzünlendi. Kolay değildi. Yılları geçmişti burada. Sekreterinin ağlaması da ona çok dokunmuştu. Hazırladıkları küçük veda partisi ise çok güzeldi. Tüm kadro oradaydı. Yine de tüm bunlara rağmen mavi gözlerin içinde pişmanlıktan eser yoktu. Güzel dudakları kıvrıldı.

“Hiç değilim!” dedi. “Aksine, sanki rahatladım.”

“Emin misin?”

“Evet, eminim. Hadi evimize gidelim.”

Genç adam siyah cipin motorunu çalıştırdı. Yay fabrikasının bahçesinden yavaşça çıkarırken, kapı görevlisi yine saygıyla selam vermişti. Işıl da onu selamladı. Camı yarı yarıya aralıktı.

“Yeni hayatınızda mutluluklar dilerim Işıl Hanım!” dedi bekçi.

“Teşekkür ederim Özgür! Size de iyi çalışmalar.” dedi gülümseyerek.

Harun otomobili yola çıkardı. Henüz mesai saatleri içinde oldukları için sanayinin yolları sakindi. Birkaç dakika sonra çevre yoluna çıkmışlardı. İzmir’e giden yol ise her zamanki gibi oldukça işlekti. Harun dikkatle cipi sürüyordu.

“Şimdi ne yapacaksın peki?” diye sordu Harun. “Sıkılmayacak mısın?”

“Sanmıyorum.” Elini karnına attı. Göbeği iyice şişmişti. “Öncelikle bir ay sonra doğacak kızıyla ve birlikte yaşayacağım kocamla

ilgileneceğim. Tabii bir de çok sevdiğim annem ve büyükannem var. Sonra da zaman kalırsa, senin de dediğin gibi, hayatın zevklerini keşfetmeye çalışacağım.”

Harun gülümsedi. “Güzel planlar.”

“Arada sırada da gelir sana dükkânda yardım ederim.”

“Bak bu da güzel olur. Bizim dükkân ... sandığından daha hareketlidir. Yardımların çok işimize yarar. Hem sürekli gözümün önünde olursun. Gözümün önünde olmandan hoşlanıyorum.”

“Beni istediğin sürece hep gözünün önünde olacağım.” Uzatmıştı eliyle kocasının elini tutmuştu.

“Hep isteyeceğimden emin olabilirsin.”

Balıkesir’i geçtikten sonra, karınlarını doyurmak için yolda bir yerde durdular. Mayıs ayının başında olmalarına rağmen inanılmaz bir sıcak vardı. Durdukları yer, iki dağın gölgesine sığınmış, yörük çadırı görünümünde sevimli bir lokantaydı. Bir aile işletmesi olduğu belliydi. Birkaç da kamyon park etmişti önüne. Yemek olarak sakız gibi yumuşacık pişmiş kavurma ve ayran istediler. Yoldan geçen araçların gürültüsüne rağmen son derece huzurlu bir ortam vardı. Biraz dinlenip çaylarını da içtikten sonra, bolca bahşiş bırakıp oradan ayrıldılar. Acele etmiyorlardı. Daha önlerinde uzun bir ömür vardı. Yan yana olmak onlara yetiyordu.

Urfa’ya vardıklarında akşam olmuştu. Hava kararmıştı. Artık kendi yuvası da olan gösterişli evin bahçesine girdiklerinde, bahçedeki çardakta oturan iki kadını gördü. Elllerinde çay bardakları olan annesi ve Nuriye Hanım, onların gelişlerini izliyorlardı. Genç kadın park eden otomobilden inip derin bir solukla temiz havayı ciğerlerine çekti. Bahçedeki çeşit çeşit çiçeğin kokusu etraflarını sarmıştı. Bu evi, bu ortamı, bu huzuru o kadar çok seviyordu ki!

Doğruca çardağa gittiler. Çaylar hazır, kurabiyeler güzel görünmüştü. En önemlisi kendilerine bakan yüzlerde sıcacık bir tebessüm vardı.

“Selam!” dedi genç kadın. Gülümseyerek önce büyükanneyi, sonra kendi annesini öptü.

“Hoş geldiniz!” dedi büyükanne. “Yol nasıldı?”

“Güzeldi...” Kendisini bir koltuğa attı. Harun da gelip iki kadına selam verdikten sonra yanına oturmuştu. “İzmir’den bu yana kalabalıktı.”

“Bursa nasıldı?” diye sordu Ceren Hanım.

“Her zamanki gibi. Eskiden çok özlerdim orayı fakat orada kaldığımız iki gün boyunca, burayı daha çok özlediğimi fark ettim.”

“Tabii ki! Burası artık sizin de eviniz!” dedi Nuriye Hanım içten bir sesle. “Kocaman bir ev zaten. Uzun zamandır bomboştu. Şimdi sayenizde yeniden bir yuvaya dönüştü. Burada olmanızdan o kadar mutluyum ki!” Sustu. Gözleri sulanır gibi olmuştu. Başı kısa bir an için öne düşmüştü. “Bu evde yapayalnız öleceğim diye çok korktuğum günlerim oldu. İyi ki buradasınız. Çok teşekkür ederim.”

Işıl ve Harun bakiştılar o sıra. Sonra genç kadın yerinden kalktı. Dayanamamıştı. Hamile olduğundan beri daha duygusaldı. Gidip kadına sarıldı.

“Asıl biz teşekkür ederiz. Olgunluğun ve ince ruhun sayesinde yanında hep huzur buldum. Sen en başından beri bana destek oldun. Seni çok seviyorum. Seni çok seviyoruz. İnşallah uzun yıllar da başımızda kalacaksın.”

“İnşallah!” dedi kadın mutlu bir sesle. Yanında oturan Ceren Hanım da onun kuru elini sıkırmıştı sessiz bir sevgiyle. Gerçekten de iki kadın çok iyi anlaşıyordu.

“Zaten artık bizden kurtulma şansın da yok!” dedi Işıl duygusallığını atmaya uğraşarak. Güzel dudakları muzipçe kıvrılmıştı. “Bursa’daki evi sattık. Gidecek başka yerimiz yok. Artık bir fabrikamız da yok. Onu da sattım.”

Ceren Hanım gülümseyerek hafif bir nefes aldı. “Oh! O kadar da üzülmedim doğrusu. İyi oldu!” dedi ona. “Satışta sorun çıktı mı?”

“Hayır. Her şey çok hızlı ve kolay oldu. Alan şirket teklif ettiği parayı biraz daha artırdı bile. Yani ne yapacağımızı bilemediğimiz bir sürü paramız var.” Yan gözle kocasına baktı. “Cipinin taksitlerini ödeyebiliriz.”

Harun rahatça kaykıldı yerinde. “Ben o taksitleri çoktan bitirdim bile.”

“Cipi taksitle mi almıştın sen?” diye sordu Nuriye Hanım. Şaşırmıştı. “Hiç haberim yoktu. Neden ki?”

“Parası yetmemiş belli ki.” dedi Işıl.

“Yetmemiş mi?” Torunu ile bakıştılar bir an. “Benden isteseydin ya oğlum.” diye söylendi alaycı bir yüzle.

“Neyse. Para lazım değil.” diye kestirip attı Harun. “Ödendi gitti. Önemli olan sağlıklı binmek. Siz ne yaptınız? Arife Hanım’ın oğlunun düğününe gittiniz mi?”

Bahsettiği kişi, Urla’nın yerlilerinden birisiydi. Nuriye Hanım’ın da yakın bir dostuydu. “Gittik.” dedi büyükanne.

“Çok güzeldi. Çok kalabalıktı.” diye onayladı Ceren Hanım.

“Gelin de güzel miydi?” diye sordu Işıl.

“Güzeldi. Her gelin güzeldir zaten.”

Nuriye Hanım çayından bir yudum aldı. “Işıl kadar güzel değildi.” diye mırıldandı bir gerçeği açıklar gibi. Yaşına rağmen dinç bakan yeşil gözleri, hâlâ güzelliğinden bir şey kaybetmemiş olan Işıl’ın üzerinde gezindi. Doğuma çok az kalmasına rağmen daha da güzelleşmişti sanki. “Sen o sade kıyafetin içinde bile gördüğüm en güzel gelindin.”

Ceren Hanım iç çekti. Gözleri süzölmüştü. “Keşke ben de görebilseydim.”

Harun kolunu karısının omzuna atmıştı. Rahat görünüyordu. “Belki de görebilirsin.” dedi yavaşça.

Ceren Hanım’ın konuşması epey düzelmişti. “O kıyafeti biliyorum zaten. Daha evvel üzerinde bir kere görmüştüm. Sadece düğün esnasında orada olmak isterdim.”

“Ben de onu kastediyorum zaten.”

“Anlamadım?”

Işıl güldü keyifle. Artık kesinlikle o buz bakışlı, soğuk kadın değildi. “Harun doğumdan sonra, bir düğün yapalım diyor. Gerçek bir düğün olsun istiyormuş.” Ortada şaşkın bir sessizlik oldu. “Ben de çok saçma olduğunu söyledim. Evli ve çocuklu bir kadın yeniden evlenir miymiş hiç?”

Harun sessizdi. İki kadının tepkisi ise Işıl’ın beklediğinden çok farklıydı.

“Bu harika bir fikir!”

“Bayıldım! Çok güzel olur.”

İki kadın da aynı anda konuşmuşlar ve parlak gözlerle tepki vermişlerdi.

“Ya hayır!” dedi Işıl kocaman gözlerle. “Asla olmaz!”

“Niye olmasın?”

“Bence de olur!” dedi genç adam keyifli bir sesle.

“Zaten herkes evli olduğumuzu biliyor. Gereksiz bir şey.”

“Gelinlik giymeni istiyorum. Yapamadığımız şeyler, yıllar sonra içinde üzüntüye dönüşmesin.”

“Dönüşmez. Ben sizlerle mutluyum.”

“Bu da güzel bir şey elbette. Yine de Urla halkını içine alacak büyük bir düğün olmalı diye düşünüyorum. Herkes karımı ve kızımı görsün. Onların akıllarında bir soru kalmışsa da yok olsun. Kaza yüzünden sana cephe alanların fikri değişsin.”

Işıl dudaklarını ona duyduğu sevgiyle sıktı. Ne tatlı bir adamdı bu! Ne düşünceli, ne yürekli birisiydi!

“Gerçekten istiyor musun?”

“Evet.”

Genç kadın hafif bir nefes aldı. İnat etmekten vazgeçti. “Peki, o halde. Öyle olsun ama bir şartla. Doğum sonrası kilolarımı verdikten sonra düğünü yaparız. Tamam mı?”

Işıl'ın kabul etmesi üzerine Harun başka konularda ısrar etmek istemedi. “Anlaştık!” dedi gülümseyerek.

Işıl da onun tertemiz yanağına bir öpücük kondurdu. “Anlaştık!” dedi.

“Yaşasın!” Ceren Hanım neredeyse ellerini çırpacaktı. Gözleri parlıyordu. “Harika bir düğün olacağına eminim. Çok harika vakit geçireceğiz.”

Nuriye Hanım gülümseyerek başını salladı. “Harika olacağına eminim ama çok da sevinme. Tecrübelerle sabit. Torunun doğunca tüm diğer güzellikler, eğlenceli görünen şeyler gözünde sönüp gidecek. Torunundan başka bir şey görmeyeceksin. İnan bana evlat sevgisinden bile büyük bir lezzettir torun sevgisi.”

“Kıskanacak mıyım?” diye sordu Işıl muzipçe.

“Muhtemelen... Bizden size fırsat kaldıkça kızınızı sevebilirsiniz.”

“Biz de bir tane daha yaparız. Değil mi Harun?”

Genç adam başını salladı. “Hayır demem.”

Işıl kalkıp kendisi ve Harun için çay doldurdu. Yeniden yerine oturdu. Birkaç da kurabiye almıştı.

Gecenin kalanı sohbetle geçti. Hava çok güzeldi. Gece ilerledikçe bile sıcaklık rahatsız edici derecede düşmemişti. Sonra hep birlikte odalarına çekildiler. Harun yatakta onun sırtını ve belini ovdu. Her gece bunu alışkanlık edinmişti. İyice gevşeyen Işıl, kocasının kollarında sabaha kadar mışıl mışıl uyuyabiliyordu. İşe gitme derdi olmadan uyuyabilmek, sabah kahvaltısını düzgünce yapabilmek büyük bir lükstü.

Birkaç gün sonra, beklemediği bir telefon geldi. Çarşıdan bebek alışverişinden dönmüşlerdi. Biraz dinlenmek için odasına çıkmış, yatağa uzanmıştı. O haliyle tam uyuklayacakken telefonu çaldı. Uykulu bir şekilde uzanıp telefonu eline aldı. Ekrandaki isme bakınca, uykusu aniden kaçtı.

Açıp açmama konusunda kararsızdı. Ne diye arıyordu ki şimdi bu adam?

Kısa süreli duraksamanın ardından tereddütle dokunmatik ekrandaki açma düğmesine bastı. Açmasa bir süre sonra yine arayacaktı büyük bir ihtimalle.

“Efendim Tolga?” dedi soğuk bir sesle.

“*Işıl, merhaba.*” Genç kadın cevap vermemiştii. “*Nasılsın?*” diye devam etti adam.

“Ne istiyorsun Tolga? Çok vaktim yok.”

“*Peki, tamam.*” Sustu bir an. “*Fabrikayı, Nur Şirketi’ne satmışsın diye duydum.*”

“Evet.” Kısa cevaplarla onun konuşmayı hızlandıracağını umuyordu.

“*Hayırlı olsun. Burada herkes bu yüksek fiyatlı satışı konuşuyor.*” Işıl yine cevap vermemiştii. “*Aslında bunun için aramıştım ben. Bugün beni fabrikayı sattığın şirketin avukatları aradı.*”

“Öyle mi?” Niye olduğunu tahmin edebiliyordu aslında ama bu kadar hızlı olmasına şaşırmıştı.

“Evet.” Sesinde bir çaresizlik vardı. “*Borçlarımı para veya malzeme olarak ödemem konusunda ihtar çektiler.*”

“Sözlerini tutmuyorsun. Sana verdiğim borç onların kontrolünde artık. Teslim etmen gereken çeliği de teslim etmemiştin. Kaç ay geçti.”

“*Sen çelikleri benden almaktan vazgeçince ... epey sıkıntı çektim biliyorsun.*”

“Benimle evlenip zengin olmak gibi boş bir hayal kurmasaydın, işinin başında olsaydın bunlar olmazdı.”

Karşıda kısa bir sessizlik oldu. “*Holdingle konuşamaz mısın Işıl?*” diye sordu sonra.

“Hangi konuda?”

“*Biraz daha beklemeleri konusunda. İnan bana... İnan bana her şeyimi kaybetmek üzereyim. Bunu benim için yapmazsan bile, hiç değilse ailem için yap. Onları tanıyorsun. Onların kötülüğünü ister misin?*”

“Eminim her şeyini kaybetmemişsindir Tolga!” dedi genç kadın soğuk bir sesle. “Bir yerlere sakladığın bir şeyler vardır.”

“Hiçbir şeyim yok. Her şey kocanın yüzünden!” dedi Tolga suçlarcasına.

“Anlamadım. Nedenmiş o?”

“Biz Urla’da döndükten sonra neler olduğunu biliyor musun?”

“Hayır. İlilenmiyorum da.”

Tolga yine de onu dinlemeden anlatmasına devam etti. “Bursa’ya geldiğimde çok kötüydüm. Küçük bir hastanede burmumun kırığını düzelttiler. Diz kapağım hâlâ kötü. Olay büyümesin diye doktora dünyanın parasını verdim. Gece olmuştu zaten. Eve girdiğimde bir de ne göreyim? Evin bahçesine park ettiğim yeni spor arabamın her iki aynası da kırılmıştı.”

“Eee? Bundan bana ne?”

“Kırılmıştı diyorum sana. Birisi gizlice bahçeye girmişti. Bizimkilerin ruhu bile duymadan milyonluk arabamın aynalarını kırıp gitmişti. Başka hiçbir hasar yoktu. Bunu yapan elbette kocandı.”

“Saçmalama Tolga! Harun benim yanımdaydı hep.”

“Olabilir fakat kesin bir başka adama yaptırtmıştır. Bundan eminim. Hatırlasana, Urla’da zaten beni tehdit etmişti. Bursa’ya geldiğimde ciddi olduğunu anlayacağımı söylemişti. Aynanın kırılması bana bir mesaj! Önceden de aynamı o kırmıştı değil mi? Benden gizledin ama artık bunu biliyorum.”

“Hiç inandırıcı gelmedi ama diyelim ki öyle. Bunları bana niye anlatıyorsun?”

“Kocan bununla da yetinmedi ki! Mallarım gümrükte kilitle-nip kaldı. Bir yerden emir gelmiş gibi oyalayıp duruyorlar. Ayrıca bir anda bütün borçlular peşime düştü. Senin fabrikayı sattığın o dev şirket de buna dâhil.”

“Komiksin gerçekten. Harun’un gümrükteki personele veya koskocaman bir şirkete lafının geçeceğini mi düşünüyorsun? Paranoya yaşıyorsun bence.”

“Belki... Belki de değil! Peki o doktora ne diyorsun? Şu dünyaca ünlü doktor! Neydi adı? Hah! Zafer Atalay. Kocan için koşarak geldi. Annen için günlerce İstanbul’dan Bursa’ya taşındı. Sence basit bir adam için bunları yapar mıydı?”

“Onlar eski arkadaşlarıymış Tolga!”

“Nasıl? Kocan Urla’dan ne zaman çıkmış da o doktorla arkadaş olmuş?”

“Harun işi sebebiyle bir sürü insanı tanıyor. Bu çok normal!” dedi Işıl sabırla. “Daha fazla uzatmayalım Tolga! Lütfen söyle, benden tam olarak ne istiyorsun?”

“Fabrikayı sattığın şirketle konuşur musun? Borçlarımı bir ay erteleseler yeterli. Haftaya kadar asla çıkaramam o parayı.”

“Konuşup ne yapacağım Tolga? Benimle işleri bitti onların.”

“Yine de seni dinlerler. Lütfen! Sadece bir ay. Bankalar da yakama düşerse şirketimin kredibilitesi düşecek. Bir daha hiçbir bankayla iş yapamayacağım. Lütfen konuş onlarla. Dost olduğumuzu söyle.”

“Kusura bakma. Nur yöneticilerinin böyle bir şeyi yapacaklarını hiç sanmıyorum. Sanmadığım gibi ben de böyle bir istekte bulunamam.”

“Eski günlerin hatırına. Güzel zamanlarımız da oldu. Bana âşıktın sen.”

“Saçmalama Tolga! Sana hiç âşık olmadım ben. Kandırma kendini. Ben daha görür görmez Harun’a âşık olmuştum.”

“Lütfen!” dedi Tolga yalvarır gibi. “Lütfen!..”

Genç kadın sustu bir an. Ona karşı ne kadar kırgın ve kızgın olsa da vicdanı tamamen görmezden gelmesini engelliyordu. Sonra hafif bir nefes aldı. “Bakalım... Düşünmem lazım. Eğer hayatımızdan tamamen çıkacaksan, bir daha Urla’ya gelip bizi rahatsız etmeyeceksen, belki şirketin Ceo’su Ömer Bey’i arayabilirim.”

“Söz...” dedi Tolga hemen hevesle. “Söz veriyorum sana. Bir daha çevrenizde gezmeyeceğim.”

“Tamam ama maalesef ben sana bir söz veremiyorum. Sadece deneyeceğim dedim.”

“*Bu da yeter.*”

“Sen de aklını başına topla Tolga! İşlerinin başına geç ve aileni üzme. Gerekirse o pahalı arabayı sat.”

“*Tamam. Teşekkürler ... ve...*” Durdu sözlerini keserek.

“Ve?”

“*Kocana da söyle, benimle uğraşmasın artık.*”

“Komik oluyorsun gerçekten. Benim kocam sabah işe gidip akşam geliyor. Seninle uğraşacak vakti yok. Urla’da inşaat malzemeleri satan kendi halinde bir esnaf o.”

“*Bana güven Işıl!..*” dedi Tolga alçak sesle. Sanki Harun onu duyacaktı. “*Senin kocan normal birisi değil. O tehlikeli bir adam. Görüldüğünden farklı birisi.*”

Telefonu kapattıktan sonra genç kadın bir süre yattığı yerde düşündü. Tolga’nın, kocası hakkındaki gizemli sözlerini hiç önemse-memişti bile. Aklında Ömer Bey’i arayıp aramamak vardı. Tolga için bunu yapmaya değer miydi? Gerçi adam ne zaman ihtiyacı olursa onu aramasını söylemişti ama...

Telefonundan adamın numarasını buldu. Arama düğmesine bastı. Bir iki çalıştan sonra karşıdan Ömer Bey’in sesini duydu. Onun kendine özgü Kıbrıs şiveli sesini hemen tanımıştı.

“Ömer Bey, merhaba! Ben Işıl Burlu.”

“*Merhaba Işıl Hanım!*”

“Nasılsınız?”

“*Teşekkürler. İyiyim. Siz nasılsınız?*”

“Çok teşekkürler. İyiyim. Emekliliğin tadını çıkarıyorum.”

Adamın gülümsediğini hissetti. “*Erken emeklilik oldu size ama mutlu olduğunuza eminim. Ne yapabilirim sizin için?*”

“Size bir şey soracaktım. Az önce eski bir dostum ve bize malzeme sağlayan şirketin sahibi olan Tolga Bey ile görüştüm de. Biraz sıkıntısı vardı. Bugün sizin avukatların onu aradığını söyledi.”

“Evet, biliyorum o mevzuyu Işıl Hanım! Haberim var.” Duraklamıştı adam bir an. “Size yüklü bir borcu varmış. Söz verdiği malzemeyi de teslim etmemiş. Fabrikanız bize devrolunca, muhasebe hepsini bulmuş.”

“Anlıyorum. Peki, sizden bir şey rica etsem? Tolga Bey gerçekten zor durumda. Sanırım bu geçici bir şey. O yüzden ben ödeme konusunda onu çok zorlamamıştım. Acaba ona bir ay daha süre tanıyabilir misiniz? Eminim bu süre içinde kendisini toparlayacaktır. Eğer çok sorun olursa, bana önümüzdeki ay yapacağınız ödemeden düşersiniz.”

Adam düşünür gibiydi. “Bir sorun olmaz sanırım Işıl Hanım!” dedi sonra. “Ben ilgili yerlerle konuşup ne yapabileceğimize bir bakacağım. Ödemenizi bu işe karıştırmamıza gerek yok.”

“Teşekkürler.”

“Kendinize iyi bakın.”

Telefonu kapatıp gözlerini yine tavana dikti. Bu Tolga’ya yaptığı son iyilikti. Onu artık hayatında istemiyordu. Tüm istediği burada mutlu ve huzurlu bir yuva kurmaktı.

Akşama doğru mutfağa tatlı yapmaya inmişti. Annesi ve Nuriye Hanım bahçede oturuyordu. O sırada beklemediği bir mesaj aldı. Mesaj sesi telefonda yankılandığında, gidip baktı. Tolga’dan gelmişti.

“Borcu üç ay ertelediler. Harikasin. Çok teşekkürler.”

Genç kadın şaşırmıştı. Üç ay mı? Onlardan bir ay rica etmişti ama demek Ömer Bey üç ay erteletmişti! Bu büyük bir incelikti. İçi rahatlamıştı doğrusu. Tolga için değil de daha çok ailesi için sevinmişti.

Aklında Tolga’nın sözleri geziniyordu.

“Senin kocan normal birisi değil. O tehlikeli bir adam. Göründüğünden farklı birisi.”

Zeki aklı tıkr tıkr çalışıyordu. Tolga’nın gördüğü ve kendisinin göremediği şey neydi acaba?

Harun eve geldiğinde, tatlı yapma işi bitmişti. Fırına sürecekti sadece. Kocasının otomobilinin sesini duyduğunda pencereden baktı. Onun iki kadını selamladığını gördü. Birkaç kelime konuştuktan sonra genç adam eve doğru yöneldi. Işıl uzun adımlarla gelen kocasını baştan ayağa süzdü. Ne kadar da güçlü görünüyordu. Onun üç adamı birden alaşağı etmesini unutamıyordu. Böyle boyly poslu, yakışıklı bir kocası olduğu için yüreği yine mutlulukla doldu. Tabii ki onu sadece yakışıklı olduğu için sevmiyordu. Onun kalbi mükemmeldi. Kötülükten uzak ve sevecendi. Tolga saçmalıyordu. Bu adamın belayla işi olamazdı. Huzuru seven, kendi halinde birisiydi.

Hazırladığı tatlı karışımını tepsikle beraber sıcak fırına sürdü. Sonra ellerini yıkadı. Harun ise çabucak eve varmış ve mutfığa girmişti. Ellerini kurulayan karısını süzdü önce. Işıl’ın güzel mavi gözleri parlıyordu. Yeşil tonlu hamile elbisesi içinde bile, genç adamın erkeklik duygularını kolayca canlandıracak kadar güzeldi. Ancak, bebek doğuncaya kadar onun çekiciliğine dikkat etmemeliydi.

“Selam!” dedi genç adam.

“Selam. Geç kaldın?” Kocasına doğru yöneldi.

Harun da ona doğru yürüyüp yumuşakça sarıldı. “Dükkânda biraz iş vardı. Hâlâ da devam ediyordu ama ben dayanamayıp kaçtım. Karımı özledim çünkü. Eve gelip ona sarılmak istedim ve ...” Dudakları yumuşakça birbirine değdi. “Bunu yapmak istedim.”

Işıl kendiliğinden kapanan gözlerini zorlukla araladı. O kendisine her sarıldığında bu ürpermeyi hissetmesi çok garipti. Gerçekten de Harun’la olmak başka bir şeydi. O özeldi. Kalbini sıcacık duygularla dolduran tek adamdı. Vücudunu şu hamile haliyle bile ürpertebilen acayip bir adamdı.

Dudaklarını yeniden uzattı. “Madem öyle, yine öp bakalım.”

Bu öpüşmeleri daha güzeldi. Kocaman karnına rağmen, Harun eğildiği için pek sorun olmuyordu. Tabii ki iri elleri hemen kalçalarına kaymıştı. Onun kalçalarına karşı olan bu ilgisi Işıl'ı gülümsetiyordu bazen. Çok hoşlandığı için hiçbir sıkıntısı da yoktu tabii.

“Ne pişiriyorsun sen?”

“Bursa un helvası. Yedin mi hiç?”

“Hayır.”

“Çok güzeldir. Seveceksin eminim.”

“Yorma kendini. Ne istiyorsan getirtirim ben.”

“Yormam merak etme. Anaç bir ev kadını gibi becerikli olamam belki ama yaptığımı iyi yaparım.”

“Buna eminim. Asla da şüphe etmem.” Dudakları yeniden kısaca buluştu. “Hadi hazırlan.” dedi sonra karısına.

“Ne için?”

“Bu geceyi dışarıda geçirelim. Bir lokantada yer ayırttım. Bizimkilere de söyledim.”

“Ya? Ne gerek var ama! Yemek hazırlamıştık zaten.”

“Kalsın. Sonra yeriz.” diye tatlı bir şekilde ısrar etti Harun.

“Peki, tamam.” Kocasının tatlılığı karşısında itiraz etmekten vazgeçmişti. Onunla birlikte olacaksa her yere seve seve giderdi. “Üstümü değiştireyim mi?”

“Hayır, gerek yok. Böyle çok güzelsin.”

“Şişman bir tavuk gibi gözüküyor muyum?”

“Tavuk çok severim ben aslında ama hayır! Bence dikkat çekici bir peri gibi görünüyorsun. Doğumdan sonra bu güzel halini özleyeceğim.”

Işıl mutlulukla gülümsedi. Belli etmese de iltifat etmesini çok iyi beceriyordu bu adam. “Doğumdan sonra yine beni çekici bulacak mısın bakalım. Göğüslerim büyüdü.”

Harun'un bir eli göğsüne kaydı. Hafifçe okşadı. “Bunlar mı? Gayet güzel görünüyor.”

“Biraz göbeğim de olacak sanırım.”

“Hımm. Bayılırim.”

“Şaka yapmıyorum ben.”

Genç adam onun gözlerinin derinliklerine baktı. Sonra içtenlikle gülümsedi. “Ben de! Şunu bil ki ben seni her türlü, her halinle seviyorum. Uyurken, ağlarken, gülerken, çıplakken, giyinirken... Senin ruhunu, inatçılığını, ailen için yaptığın fedakârlıkları seviyorum. Gözlerinin böyle parlamasını seviyorum. Sürekli seni öpmemi istemiş gibi bakmanı seviyorum. Her dokunuşumda hemen sertleşen bu göğüs uçlarını seviyorum!” Başparmağı kolayca o sertleşmiş tepecikleri bulmuştu.

İşıl mutluluktan erimişti âdeta. “Harun!..” dedi şımarık ve baygın bir sesle.

“İnan bana, ben sana bakarken gözlerime bir perde iniyor. Sanırım sarkık memeli, göbekli bir şişko olsan bile ben bunu ömrümün sonuna kadar fark edemem.”

İşıl sözlerin güzelliği karşısında dudağını ısırdı. “Yalancı!”

“Çocuğumun annesinin senin kadar güzel olacağını hayal bile etmemiştim. Bu yüz güzelliğinden öte bir kavram. Zeki, fedakâr ve iyi kalpli birisi olman beni gururlandırıyor. Seni bu yüzden de seviyorum. İçin de dışın gibi güzel.”

“Şımaracağım şimdi.” Gülümsüyordu. “Yine de iyi geliyor. Biz kadınlar sizlerden farklıyız. Sevidiğimizizi duymak hoşumuza gider.”

“Sıklıkla söylemeye çalışırım o halde.”

“Hiç bıkmam emin ol.” Dudaklarını uzattı. “Ben de seni seviyorum. Seni çok seviyorum kötü kalpli adam!”

Uzun ve tutkulu bir öpüşten sonra ayrıldılar. Genç kadın öpüşmenin ruhunda yarattığı çalkantıdan kurtulmaya çalışarak geriye doğru bir adım attı. “Yarım saate kadar çıkarız. Bu tatlının pişmek için yirmi dakikaya ihtiyacı var. Böyle fırında bırakamayız.”

“Tamam.”

“Bizimkiler biliyor muydu akşam bir yere gideceğimizi?” diye sordu Işıl.

“Evet, Nur Sultan’a söylemiştim daha evvel. Annene de o söyleyecekti.”

“Demek bilmeyen bir tek benmişim. Tevekkeli değil, ikisi de hazırlanıp süslenmişlerdi. Anlamamıştım neden olduğunu. Lüks bir yere mi gideceğiz?”

“Pek değil. Biz bize bir yere işte.”

“Tamam, anlaşıldı. Ben yine de üstümü değiştireyim. Bu yeşil elbise beni şişko göstermesin. Yeni aldığım siyah elbiseyi giyerim.”

“Sen bilirsin.”

Genç kadın tam onu yine öpmek için dudaklarına doğru uzanmıştı ki aklına bir şey geldi. Durakladı. Gözleri kısıldı.

“Nur Sultan...” dedi yavaşça.

Genç adam anlamamıştı. “Efendim? Ne oldu?”

“Sen Nur Sultan mı dedin?”

Genç adam omuz silkti. “Bazen ona öyle derim. Kıskanıyorum deme sakın.” Şakayla gülümsemişti.

“Kıskanmıyorum tabii ki! Şaşkın!” Yüzü yavaşça değişmişti. “Aklıma olmayacak bir şey geldi.”

“Neymiş o?”

Gülüp omuz silkti. “Boş ver... Saçma zaten. Yine de...” Sustu. Aklının içindeki merak dev gibi büyümeye başlamıştı. “Söylesene! Tolga’nın milyonluk arabasının aynalarını sen mi kırdırdın?”

“Kırılmış mı?” diye ilgisizce sordu Harun.

“Bakıyorum hiç şaşırmadın.”

“Duymuştum bir yerlerden.”

“Nereden?”

“Hatırlamıyorum.”

Genç kadın güldü. “Sen nasıl duyabilirsin ki? Ben daha yeni duydum. Tolga’yla birkaç saat önce konuştum. Taktın adamın

arabasının aynalarına! Tolga senin yaptırdığını düşünüyor. Nasıl becerdin bunu?”

Genç adam aldırılmaz gibi davranıyordu. “Bence kendi kendine paranoya yapıyor. Ben basit bir adamım...”

Genç kadın yumuşakça onun sözlerini kesti. “Harun!..” dedi tatlı bir uyarıyla. Mavi gözleri sevgiyle parlıyordu. “Sen asla basit bir adam olmadın. Olamazsın da...” dedi içtenlikle.

Genç adamın gözleri masumca kırpıştı. “Öyle mi?”

“Evet ama düşünüyorum da ... Tolga haklıydı sanırım.”

“Hangi konuda?”

“O da senin basit bir esnaf olmadığını söyledi. Beni uyarmaya çalıştı ama ben anlamazdan geldim. Düşündükçe bazı şeyler açığa çıkıyor. Açığa çıktıkça, daha da gizemli oluyor.”

Harun sessizdi. Yüzünde ise hafif bir tebessüm vardı. Sarılıp karısını kendisine çekti. Gözlerinin içine baktı. “Söyle bakalım. Neleri açığa çıkardın?”

“O kadar saçma şeyler düşünüyorum ki ... söylersem gülmekten öleceksin ve ben dul kalacağım diye korkuyorum.”

“Henüz ölmeye niyetim yok.”

“Diğer yandan eğer düşündüklerim doğru ise, bu sefer seni ben öldüreceğim. Bu daha kötü değil mi?” Böyle demesine rağmen dudaklarında bir gülümseme vardı. Tüm taşlar tek tek yerine oturuyor gibiydi.

“Kötü...” diye onayladı Harun. “Kötü ama öldürüleceğim bir suç işlediğimi düşünmüyorum. Ayna kırmak o kadar etmez.”

“Ya Nur Şirketi?”

Genç adamın kaşları kalktı hafifçe. “Ne olmuş ona?”

“Sahibi kim?” Harun sessizdi ama gözlerinin içinde bir pırıltı yanıp sönmüştü. “Tolga’yla konuştuğumu söylediğimde, hiç şaşırmadın. Kızmadın!” diye gülümseyerek devam etti Işıl. Bir şeyleri kavradıkça gözleri daha da ışıldıyordu. “Kızmadın çünkü onunla konuştuğumu biliyordun! Kim söyledi peki? Tolga olamaz. O

zaman sadece bir kişi olabilir. O da Nur Şirketler Topluluğu'nun Ceo'su Ömer Bey..."

Harun onu dikkatle dinliyordu. İtiraz etmediği gibi kabul de etmemişti ve bu da Işıl'ın devam etmesini sağladı.

"Sen gerçekten de basit bir adam değilsin. Çok daha karmaşık-sın. Çevrendeki her şey sana, buradaki yaşamına aykırı. Şu doktoru ele alalım. Dünyaca ünlü beyin cerrahını... Senin Zafer Atalay'ı tanıman normalde pek mümkün değil. Teorikte yollarınız kesişmiş bile olamaz. Ona bir klozet sattın diye böyle samimi olduğunuzu hiç sanmıyorum. Sonra şu yardımcın Mehmet var. Başta basit bir kasabalı gibi gelmişti. Oysa adamın Türkçesi de tavırları da farklı birisi olduğunu gösteriyor. Yurt dışında eğitim almış birisi olduğuna adım gibi eminim."

Harun gülümseyerek onun gözlerinin içine bakmaya devam ediyordu. "Oxford..." dedi yavaşça.

"Oxford mu? Oxford mezunu bir adam, basit bir kasabanın basit bir esnafının yanında çalışıyor, öyle mi? Zevk için mi? Üstelik Oxford mezunu o adama hastanede çay taşıttın ya!" Onun da sesi şakacıydı. Keşfetmeye başladığı şeyler gözlerini pırıl pırıl yapmıştı.

"Mehmet istediği için yapar. Ben onu hiçbir şeye zorlamam."

"Doğru yolda olduğumu söyle de devam edeyim!" dedi kocasına.

"Et bakalım..."

"Büyük bir şirketin fabrikamı satın almak için bana yaptığı teklife ne demeli? Evlendikten sonra birdenbire bu teklifin yapılması çok ilginç geldi. Hem de akıl almaz bir fiyata! Şirketi araştırdım ama sahibi hakkında hiçbir şey bilinmiyor."

"Çok var böyle şirketler."

"Vardır tabii. Ben de önce dikkat etmedim. Sonra sen büyükanne için *Nur Sultan* dedin." Keşfinden dolayı neredeyse yerinde zıplayacaktı. Güzel dudakları keyifle kıvrılmıştı. Kaşları kalktı. "*Nur Sultan? Nur Şirketler Topluluğu!*" dedi üzerine basa basa.

Genç adam birkaç saniye sessizce durdu. Sonra nefesini hafifçe saldı. “Buradan mı yakaladın yani?” diye sordu tatlı bir alayla.

“Senin aşkınla gözlerim kör olmasaydı, belki daha önce de yakalardım!” dedi Işıl ona.

Harun’un dudakları onun gözlerinden birisine dokundu. “Güzel gözler. Seviyorum bunları.”

“Dur şimdi!” dedi genç kadın kendisini hafifçe geri çekerek. “Tahminlerim doğru değil mi? Gülmekten yere yatmadığına göre, Nur Şirketler Topluluğu ... ve sen...” Sustu. “İnanamıyorum buna!” dedi rüyada gibi. “Bu çok mantıksız! Koskocaman bir şirket! Sen ise buradasın!”

Harun hafif bir nefes aldı. Ona gerçekleri açıklamanın zamanı gelmişti. Karısı merakla bakıyordu. Meraklı bir kadının binlerce soru üretebileceğini biliyordu. O yüzden kısaca açıklamak en iyisiydi.

“Peki...” dedi yavaşça. “Sana her şeyi anlatayım o halde.”

“Güzel. Hiçbir şeyi atlama!” diye uyardı Işıl.

“Aslında bu gece sana anlatacaktım.” diye başladı Harun. “Elbette senden gizlim saklım olamaz. Sadece doğru zamanı bekliyordum. Senin ne kadar zeki olduğunu unutmayacağım bir daha.”

Genç kadın başını salladı. “Geç bile kaldım anlamakta.”

“Nereden başlayayım?”

“Nur Şirketi ve seninle olan bağından...”

“Tamam.” Sözlerini aklında toparlamaya çalışır gibi durakladı bir an. “Yıllar önce büyükbabam Münir, küçük bir şirket kurmuş. Adını Nur koymuş. O da büyükanneme Nur Sultan derdi. Şirketin adını da buradan esinlenmiş.” Işıl sessizce dinliyordu. “Büyükbabam zeki bir adamdı. Çok çalıştı ve şirketi gittikçe büyüttü. Babam ise onun tek oğluydu ve büyükbabam onu iyi eğitmişti. Ne yazık ki biz küçükken önce annem öldü. Ardından acısına dayanamayan babam kanser oldu. Büyükbabam onun tedavi sürecinde, şirkette köklü değişiklikler yaptı. Öncelikle idareden çekilip her şeyi kendi adına yönetecek bir Ceo buldu. Çok yetenekli bir grup

insanı bir araya getirip, şirkette kilit noktalara koydu. Böylece ölmek üzere olan babamla daha çok vakit geçirebilecekti. Maalesef babam bir sene dayanabildi. Hayata küsen büyükbabam ise yeniden şirkete dönmektense, bir çeşit inzivaya çekildi. Urla'dan hiç uzaklaşmamıştı zaten ama şirketi ilk kurduğu yer olan ve senin de görmüş olduğun o binaya geri döndü. İşleri oradan yürütmeye başladı. Zaten öyle güzel bir düzen kurmuştu ki her şey tıkır tıkır işlemeye devam ediyordu.”

“Şimdiki gibi mi?”

“Evet. Biz henüz küçüktük. Babamızın ölümünün ardından, büyükbabam tüm zamanını bizimle geçirmek istediği için bu sistemi devam ettirdi. Sonra büyükbabam da biz daha on beş yaşlarındayken kalp krizinden öldü. Kurduğu sistemde bir sorun yoktu. Her şey mükemmel çalışıyordu. Bu mükemmel makine sorunsuz olarak bize kalmıştı. Zamanla bu oturmuş sistem bizim de işimize gelmeye başladı. Büyümüştük ve kardeşimle birlikte işleri buradan yürütmeye devam ediyorduk. Mehmet ise, o ilk yıllarda yanımıza geldi. Şirket Ceo’su Ömer Bey’in oğludur. Burayı çok sevmişti ve gitmek istemedi. Buradan bir kızla evlendi üstelik. Mağazada uzay üssü gibi bir odası vardır. Tüm işleri oradan yürütür.”

“Pis yalancılar sizi!” dedi Işıl sahte bir kızgınlıkla.

“Yalan söylemedim ben. Sadece doğruyu söylemek için uygun zamanı kolladım.”

“Neyse, devam et hadi.”

“Hepsi bu.”

“Ya benim şirketimi niye aldın?”

“Sana âşık olmuştum. Sana yakın olmak için çareler arıyordum. Senin işini sevdiğini de biliyordum. Haince bir plan gibi gelecek ama o fabrikayı satman benim için çok önemliydi. Belki o zaman gözlerin beni görürdü. Evliliğimizi sürdürmemiz için bir şans doğardı. Fabrika olmazsa, hiç değilse belki doğuma kadar

bizimle kalmaya ikna edebilirim diye düşünüyordum. Sonra da boşanmamaya...”

“Fesat seni!” dedi Işıl gülümseyerek.

“Bir kadın için bu kadar saçmalayacağımı ben de hiç tahmin etmezdim.”

“Şişşt!” dedi Işıl. “Böyle konuşma. Benim için çaba harcama harika bir şey!”

“Beni yine seviyor musun peki?”

“Tabii ki! Yine de bunları baştan bilseydim, evlenirken o saçma maddeleri koyup kendimi küçük düşürmezdim. Beni birkaç kere maddiyatçı olmakla suçladın ama ben seni paran için sevmedim. En azından bunu biliyorsun aşkım! Sen benim için her türlü zenginlikten daha değerlisin.”

“Biliyorum...” diye fısıldadı genç adam. Dudakları hafifçe onun körpe dudaklarına dokundu. “Her şeyini satın buraya geldiğinde bunu zaten ispat ettin.”

Dudakları yeniden aşkla mühürlenmişti. Işıl hâlâ ortaya çıkanlara inanamasa da onun sevdiği adam buydu işte. Ne büyük bir şirketin sahibi olması ne de gizemli bir ikinci hayatı olması önemli değildi. Önemli olan onun tarafından böylesine güzel, coşkuyla sevmekti. Şanslı bir kadındı. Her kadına Harun gibi bir erkek nasip olmazdı.

Yarım saat sonra cipe binmişlerdi. Genç kadın artık araca binerken yardım almak zorunda kalıyordu. Harun ona binmekte yardım ettiği gibi, deniz kenarındaki restoranın önünde de inmesine yardım etti. Onun bu ilgisi Ceren Hanım’ın ve Nuriye Hanım’ın zaman zaman gülümsemelerine sebep oluyordu.

Bir restoran çalışanı cipi park yerine götürürken, onlar giriş kapısına doğru yöneldiler. Işıl, elini tutan Harun’un gücünü ve sevgisini hissedebiliyordu. Bu ellerin kendisine yaptığı her şeyi seviyordu. Düşmemek için girişteki birkaç basamağı dikkatle adımlayarak çıktı. İçerisi kalabalık gibi duruyordu.

Bir garson saygıyla kapıyı açtı. İçeride her şey normal görünüyordu. Müşteriler masalarına dönmüş, yemeklerini yiyorlardı.

“Bak!” diye kocasının elini çekti hafifçe. “Sevgi ve Bülent de burada. Kızlarını bile getirmişler.”

“Evet.”

Gözleri çabucak etrafında gezinince başka tanıdıklar da gördü.

“Şunlar Fidan’la Mustafa değil mi? Songül ve Cem de yanlarında!” Urla’ya ilk geldiği gece Harun’un masasında yemek yediği diğer çiftleri orada görmek sürpriz olmuştu. “Hey!” dedi kendi kendine. Atkuyruğu saçları ve sakalı ile onları teknede gezdiren Bekir Kaptan’ı hemen tanımıştı. O da karısı ve çocukları ile bir masadaydı. “Bekir Bey de var ve...” Kaşları çatıldı şaşkınlıkla. “Çorbacı Hikmet amca bile burada. Kasap Mustafa, manavcı Seyfi abi... Tüm Urla buraya mı toplanmış? Nikâhımızı kıyan belediye başkanı ve hatta...” Sustu.

Hıncahınç dolu olan restoranda birden herkes ayağa kalkmıştı. Herkes aynı anda Işıl’a döndü ve hep bir ağızdan bağırmaya başladı.

“İyi ki doğdun Işıl!.. İyi ki doğdun Işıl...”

Arka fonda ise buna uygun bir müzik çalmaya başlamıştı.

Genç kadın az kalsın orada düşüp bayılacaktı. Kocaman olmuş gözleri önce şaşkınlıkla, sonra mutlulukla doldu ve tabii ki bunu belli eden pırlanta gibi yaşlarla da! Islak gözleri kocasına doğru çevrildi.

“İyi ki doğdun hayatım!” diye fısıldadı Harun. İki elini de elleri arasına almıştı. “İyi ki doğdun benim güzel karım!” Eğilip şaşkın dudaklarına sevgi dolu, masum bir öpücük kondurdu.

“İnanamıyorum buna!” dedi Işıl hayretle. “Yaş günüm olduğunu ben bile unuttum.”

“Yedi Mayıs! Ben unutmadım.”

Bir garson ortaya büyük, gerçekten büyük bir pasta getirdi. Üzerinde kendi yaşı kadar mum yanıyordu. Restoranın dışında bile

insanlar vardı ve onları tanıyor olsun olmasın, oradaki herkes bu ilginç sürprizi izliyor, ellerindeki telefonlarla kameraya çekiyorlardı.

Her şey bir hayal gibiydi âdeta. Pastanın mumlarını üfleyip kocaman bir bıçakla kesti. Oradaki herkesi ismiyle veya yüzlerinden tanıyordu. Çok uzun süredir buradaydı çünkü. Harun'un yardımcısı Mehmet ise her zamanki gibi etraflarında deli divane bir şekilde koşturup duruyordu. Organizasyonda tek bir hata olmamasına çalışıyordu. Belli aralıklarla gittiği yeni kadın doğum doktoru Birsen Hanım bile oradaydı.

Pasta ikram için hazırlanırken, hep birlikte yemekler yendi. Genç adam koca lokantayı onlar için kapatmıştı. Işıl masalarına gelen herkesin tebriklerini ve küçük hediyelerini kabul etti. Harun kimsenin hediye getirmemesini veya getireceklerse bile abartılı olmamasını özellikle istemişti. O yüzden hediyelerin çoğu günün hatırası olabilecek duvar süsü, biblo gibi şeylerdi. Bazıları da bebek hediyesiydi.

Işıl hâlâ nemli gözlerle duruyor ve görünüşte bu ucuz fakat kendisi için inanılmaz değerli olan hediyeleri mutlulukla kabul ediyordu. Nuriye Hanım ona doğal taşlardan yapılma, genç işi bir künye vermişti. Annesi ise künyenin takım olarak aynı taşlardan yapılmış yüzüğünü hediye etmişti.

En güzel hediye elbette kocasından gelmişti. Bir çift mavi patik...

Genç kadın güldü. "Harun!" dedi onu ayıplarcasına. "Bu ne? Mavi renkli bu! Bizim kızımız olacak hayatım!"

Genç adam keyifli bir şekilde sırıttı. "Bu kızımız için değil ki zaten!" Hafif gülüşmeler olduğunda, Işıl da onun ne demek istediğini anlamıştı. "Geleceğe yatırım yapıyorum ben!" diye devam etti Harun onun kızarmış yanaklarına bakarken.

Işıl sesini çıkarmadı ve değerli hediyesini özenle kutusuna geri koydu. Garsonlar pastayı dağıtmayı bitirmişti. Genç kadın ayağa kalktı yavaşça. Gözleri tüm restoranda gezindi. Aynı şekilde tüm

gözler de onun üzerindeydi. Yüzündeki mutluluğu açıkça belli olan bu sarışın kadın, Urla'nın üzerinde uzunca süren bir kasveti dağıtmıştı.

“Öncelikle...” dedi Işıl sesini normalleştirmeye çalışarak. “Öncelikle buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Büyük bir sürpriz ve gurur oldu benim için ve eğer ağlamaya başlarsam kusuruma bakmayın.” Burnunu çekti belli etmeden. Ağlamamak için yoğun çaba harcıyordu. “Yıllardır yaş günümü kutlamamıştım. Daha önce kutladıklarımın hiçbirisi de bu kadar özel değildi. O yüzden ... hepinize teşekkür ederim.”

“Hediyelerimizi sevdiniz mi?” diye sordu karşı masadan Kapitan Bekir. Yüzünde şakacı bir ifade vardı.

Işıl masanın üzerinde, onun ve karısının hediye etmiş olduğu nazar boncuğunu aldı. Çengelli iğneye takılı boncuğu havaya kaldırdı. “Biraz ucuza kaçmışsınız sanki!” dedi şakayla. “Biraz daha büyük olabilirdi.”

Bekir neşe dolu bir kahkaha attı. “İnanın pahalısını almak daha kolaydı. Kocanız hepimize fiyat kotası koydu. Ne zormuş ucuz bir şey almak!”

Herkes kıkırdamıştı. Işıl ise o nazar boncuğunu değerli bir şeymiş gibi avucunda sıktı.

“Benim için aldığınız her şey, dünyanın en değerli hediyesidir, bundan emin olun. Bunları kullanmaya kıyamam bile. Ömrümün sonuna kadar saklayacağım ve çocuklarıma bu geceyi anlatırken, mutlulukla göstereceğim. Çok şanslı bir kadın olduğumu biliyorum artık. Benim eskiden her şeyim vardı. Yani var olduğunu sanıyordum. Oysa Harun'la ve sizlerle tanıştıktan sonra anladım ki ... birçok eksigim daha varmış.” Gözleri, kendisini gülümseyerek dinleyen kocasına çevrildi. Bakıştılar bir an. Sonra yeniden kalabalığa döndü Işıl.

Restoranda derin bir sessizlik vardı şimdi.

“Dilerim hepiniz aşkı ve sevgiyi kalbinizden eksik etmezsiniz. Dilerim acı ve nefretten uzak, sevgi dolu yıllar yaşarsınız. Ben yeni yaşıma daha güzel bir şekilde giremezdim. Bana bu sevgiyi, bu aileyi, bu dostları verdiği için Allah’ıma ömrüm boyunca dua edeceğim. Burada yaşanıp, sevdiğimle, sevdiklerimle birlikte burada ölümü kucaklamak istiyorum.”

Gözleri kocasına döndü yine. Harun gözlerini bile kırpmadan ona bakıyordu. Yüzü, bu sözlerin güzelliği ile yumuşamıştı.

Genç kadının eli kocasının pürüzsüz yanağında yavaşça gezindi. Sevgiyle, aşkla... Kimseden utanmadan!

Usulca fısıldadı.

“Teşekkür ederim.” dedi ona. “Teşekkür ederim bana ve aileme bir şans verdiğin için...”

Herkes sessizdi.

Bir yıl öncesinde olan o kötü kazanın ardından, ilahî bir şans kucaklamıştı bu iki aileyi. Kayıpları olmuştu belki ama sevgileri o kayıpların verdiği acıyı azaltmakta çok yardımcı olmuştu. Zamanla o acılar daha da hafifleyecek, mutlulukları daha da ağır basacaktı. Zamanla aileleri daha iyi kaynaşacak, belki de yeni bebeklerle eski şatafatlı günlerine döneceklerdi.

Orada bulunan herkes tarafından açıkça görülüyordu ki, bu iki mükemmel insanın gözlerinin derinliklerinde, bunu gerçekleştirebileceklerine dair büyük sevgi ışıkları parlıyordu.

SON

EK FİNAL

Ağustos ayının sonlarıydı. Ülkede ciddi bir sıcaklık hüküm sürse de o gece Yeni Foça'da hava nispeten daha çekilirdi. Akşama doğru denizden karaya doğru serin bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Coğunluğunu yerli turistlerin oluşturduğu kalabalık, bu serinliğin tadını çıkartabilmek için deniz kenarı boyunca yürüyor veya küçük kafelerde oturmayı tercih ediyordu.

“Burası çok güzelmış!” dedi Işıl keyifle. Gözleri, önlerindeki hareketli manzaradan ayrılıp, masanın çevresinde oturan diğer iki adama kaydı. İki uzun adam onun sözleri ile bakışlarını genç kadına çevirmişlerdi.

Harun hemen yanındaydı. Karşısında ise şık takım elbisesi ile Zafer Atalay duruyordu.

Denizden yirmi metre kadar içeride, küçük ama işlek bir kafede oturuyorlardı. Daha çok kahvehaneye benziyordu. Oturdukları masalar ve sandalyeler son derece basitti. Önlerinde kocaman bir meydan ve ardında da deniz duruyordu. Meydanda o kadar çok insan geziniyordu ki birbirlerine çarpmadan yürümeleri bir şanstı. Buna rağmen aralarda gezinen bisikletli gençler bile vardı. Mutlu yüzleriyle ortalıkta vızır vızır dolaşıyorlardı. Birkaç evcil köpek bir kenara uzanmış, gelip geçeni izliyordu.

“Yeni Foça’ya ilk kez mi geliyorsunuz?” diye sordu Doktor Zafer. Ciddi yüzünde her zamanki gibi en ufak bir gülümseme yoktu.

“Evet.” Utangaç bir şekilde baktı. “Uzun zaman boyunca tatil yapma şansım olmadı. İş gezileri dışında pek gezmezdim. Onlarda da hep iş yapınca, zaten bir anlamı olmuyordu.”

“Doğru. Bizim seminerler de öyle. Peki, tatiliniz güzel gidiyor mu?” diye ilgiyle sordu Zafer.

“Harika.”

“Gerçekten her gün başka bir yerde mi kalıyorsunuz?”

“Evet...” Gözleri parlıyordu. “Böylece her kıyı kentini gezebiliyoruz.”

“Buradan nereye?”

“Kıyı boyunca Bodrum’a kadar gideceğiz. Annemle büyükanne orada bizi bekliyor.”

“Zaman sıkıntımız yok!” diye araya girdi Harun. Tembel sesinden onun mutlu bir adam olduğunu anlamak mümkündü. “Ne zaman varırsak artık.”

“Değişik bir macera.” dedi Zafer. Aşka pek inanmayan birisi olarak bu ikilinin arasındaki pırıltı onu biraz huzursuz etmişti. Gözleri genç kadının yanındaki bebek arabasına kaydı. “Bebekle zor olmuyor mu?”

“Kızımız gayet uyumlu. Sanırım o da gezmeyi seviyor. Siz daha evvel buraya gelmiş miydiniz?”

“Yıllar önce... Belki on sene olmuştur.” dedi Zafer. “Bu bölgede tatil yapan bir devlet bakanı, kafasını teknenin kenarına çarpmıştı. Durumu iyi değildi. İlk o zamandı gelişim. Tabii böyle sizin gibi gezmeye hiç gelmedim. Genellikle yakın diye Akçay tarafını tercih ediyorum. Aniden çağrıldığımda geri dönebilecek kadar yakın olmalıyım.”

“İşleriniz yoğun mu?”

Adam omuz silkti hafifçe. Doğrusu asik suratına rağmen bu tavrı Işıl’ı negatif yönde hiç etkilemiyordu. Onun içinde iyi bir insan olduğunu biliyordu. Bunu hem Harun’un hem de kendi annesinin başına gelenler sırasında görmüştü. Ayrıca bu ciddi ameliyatlara için tek bir kuruş almadığını da öğrenmişti.

“Yoğun. Sağlık sektörü her zaman yoğundur.”

“Doğrusu sizin yerinizde olmak istemezdim.”

Adamın koyu gözleri ona döndü. “Neden?”

“Öyle işte. Siz bu yoğunluktan memnun musunuz gerçekten?”

“Doktorluğu seviyorum.” dedi Zafer. Ciddi yüzü sözlerinin içtenliğini gösteriyordu. “İnsanlara yardım edebilmek güzel bir şey.”

“Elbette öyledir.” dedi Işıl onaylayarak. “Ben onu kastetmedim. Nedense kendinize pek zaman ayırmadığınızı hissediyorum.”

“Öyle mi? Nasıl?”

Işıl bir Harun’a bir Zafer’e baktı. Söyleyip söylememekte kararsızdı. Kocasının sözünü hiç kesmediğine veya kaç göz işareti yapmadığına göre, söylemesinde bir sakınca yoktu.

“Hiç gülümsemiyorsunuz. Genellikle ciddi ve mutsuz görünüyorsunuz. Kafanız hep işinizle meşgul gibi. Bence şu güzel havada bile aklınız işinizde. Daha relaks olup hayatın güzelliklerini yaşamalısınız. Kendinize daha çok vakit ayırmalısınız.”

Zafer ilk kez gülümsedi. Doğrusu ona gülümsemek çok yakışıyordu. “Buraya ortağım Cengiz’in kızının düğünü için geldim. Bu, hep iş yapmadığının kanıtı değil mi?”

“Belki. Bilemiyorum. Gece burada kalacak mısınız peki?”

“Hayır. Düğünden sonra döneceğim.”

“Gördünüz mü? Yarın günlerden pazar hâlbuki... Üstelik İstanbul’a kadar yolunuz çok uzun. Siz de bizim gibi bir gece burada konaklayabilirsiniz. Sabah iyi bir kahvaltıdan sonra hepimiz yollarımıza giderdik.”

“Güzel olurdu ama İstanbul’da yapacak bir iki önemli işim var.” Telefonu çalınca, elini takım elbisesinin cebine attı. O sıcakta herkes rahat kıyafetlerle gezerken, doktorun üzerindeki yazlık takımla hiç rahatsız olmaması çok ilginçti. “Affedersiniz!” dedi. Ayağa kalkıp telefonu açtı. “Efendim Cengiz?”

Etraflarını saran müzik ve uğultudan dolayı telefondaki konuşmayı duymakta zorlanınca, onların yanından uzaklaştı. Daha az sesin olduğu denize doğru yürüdü. Gür siyah saçları uçuyordu. O anda şakaklarındaki ipeksi kırlara rağmen daha genç görünüyordu.

Harun, dostunun arkasından bakıyordu. Çayından kocaman bir yudum aldı. “Sanırım onun da hayatına senin gibi bir kadın girmeli.” dedi yıllanmış kocalar gibi.

“Öyle mi?”

“Evet. Bence öyle.”

“Bence o, büyük evinde tek başına yaşamaktan, soğuk ameliyathanesinden, az dostu olmasından ve sevgisiz ilişkilerinden gayet memnun görünüyor.”

“Görünebilir. Sen karşıma çıkıncaya kadar ben de hayatımdan memnundum. Sen hayatıma girince her şey değişti. Her şey daha güzel ve eğlenceli oldu. Her akşam eve dönmek için sabırsızlanıyorum. Sana ve kızıma kavuşmak için acele ediyorum. Her erkeğin senin gibi eksik yarısını tamamlayacak bir kadına ihtiyacı vardır. Hayatına anlam katacak, güzel ve sıcak bir kadına...”

İşıl mutlulukla iç çekti. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet. Hayatına kesinlikle senin gibi bir kadın girmeli!”

İşıl kıkırdadı. “Onu sormuyorum aptal! Benimle ilgili söylediklerini kastettim. Güzellik neyse de bana hep soğuk olduğumu söyledin.”

“Uzun zamandır söylemiyorum. O ilk zamanlardaydı. Öyle olmadığını da çabucak anladım.” Gözleri muzipçe parlamıştı. Birlikte geçirdikleri gecelerin ateşinde en ufak bir azalma olmamıştı. İşıl harika bir evlat, harika bir ești. Şimdilerde ise harika bir anne olma yolunda gidiyordu. Doğumdan sonra, aldığı kiloları doğal bir hızla geri vermişti.

“Demek anladın?”

“Evet.”

“Becerikliyim bazı konularda.” Utanarak başını kaçırdı. Harun ona böyle bakarken, her zamanki gibi her yeri ürperiyordu. Bu adamdaki sırrı anlayamıyordu. Sadece bakarak bile kendisini nasıl uyatabiliyordu? “Bakma öyle!” dedi yandan yandan. “Çok ayıp. Evli ve çocuklu bir kadını ben.”

Sanki kızları da ondan bahsedildiğini anlamış gibi yattığı bebek arabasında kıpırdandı. Sonra küçük bir mızıldanma sesi çıkararak annesi ve babasının dikkatini çekmeye çalıştı. Ön uyarının ardından güçlü bir ağlamanın geleceği belliydi. Işıl hemen başını çevirdi. Yanında duran bebek arabasına doğru eğildi. Kızı gözlerini aralamış, yüzünü de buruşturmuştu. Göz rengi mavi ve yeşil arasında bir şeydi. Biraz daha büyüdüğünde tam olarak netleşecekti. Küçükük ellerini sıkmış, ağlamaya hazırlanıyordu.

“Aman da uyanmış mı benim kızım?” diye sordu ona çocuksu bir dille. Eliyle parlak sarı saçlarını yana çekti. İki buçuk aylık olmasına rağmen gerçekten gür saçları vardı. Yuvarlak yüzü çok güzeldi. “Acıktın mı bakalım?” diye sordu sanki anlayacakmış gibi. Küçük bebek annesinin sesini duyunca bir an duraklasa da karnının açlığı baskın çıkmış olacak ki yeniden mızıldandı.

Genç kadın uzanıp emniyet kemerini çözdü. İnce örtüyü kenara çekti. Yanlarından tutup bebeğini dikkatle kucağına aldı. Kızının üzerinde, tombik kollarını açığa çıkaran pembe renkli yazlık bir elbise vardı Kız bebekler için o kadar çok giysi seçeneği vardı ki ona alışveriş yapmak genç kadın için başlı başına bir zevkti. O sırada üzerini örttükleri ince örtü yere düştü. Işıl farkında olmamıştı. Çocuğunu kucağına aldı. Tüm açlığına rağmen bebek bu yakınlaşma ile mutlu oldu. Bir sanat eseri olan küçükük parmakları annesinin yüzüne uzandı. Dudakları gülümser gibi kıvrıldı.

Oradan geçen birisi örtünün yere düştüğünü fark etmişti. Durup onu yerden aldı. Silkeleyip genç kadına doğru uzattı.

“Bunu düşürdünüz.”

Işıl önce örtüye, sonra onu uzatan kişiye baktı. Çok genç bir kızdı. Uzun siyah saçlarını omuzlarına bırakmıştı. İnce vücudunu saran siyah eşofman ve siyah askılı bluzla, kararmaya başlayan havada oldukça çekici duruyordu. Yeşil beneklerle dolu iri gözlerinde tatlı bir ışık vardı. Dolgun dudaklarında ise herkeste görül-meyecek sevimli bir tebessüm yer almıştı.

“Teşekkür ederim.” dedi Işıl da ona gülümseyerek. Bu Ege kıyısının kızları gerçekten de güzeldi.

Kızın yeşil gözleri bebeğe çevrildi. Kız çocuğu da şimdi ona doğru bakıyordu.

“Ne tatlı şey bu!” dedi genç kız belirgin bir sevgiyle. “Maşallah! Allah bağışlasın.” Küçük eli hafifçe hareketlenmişti. Bebeğin eline azıcık dokundu ve sonra çabucak geriye çekti. Belki de bir yabancıнын bebeğe dokunmasından hoşlanmayacaklarını düşünmüştü. “Annesi kadar güzel!”

Işıl nedense bir yabancı olsa bile bu kızın sıcak tavrından hoşlanmıştı. Herkese kolayca ısınmazdı. “Teşekkürler ablası...” dedi.

“Adı ne?” Düzgün bir telaffuzu vardı. Pürüzsüz cildi, parlak gözleri ile gerçekten çok güzeldi. Yirmi yaşlarında gibi görünüyordu.

Harun yaslanarak oturduğu yerde onların muhabbetini izliyordu. Küçük kız bile susmuş, kocaman gözlerle karşısındaki güzel esmer kıza dikkatle bakmaya başlamıştı.

“Zeynep!” dedi Işıl ona.

Genç kız şaşkınlıkla durakladı. Kavisli kaşları hafifçe kalkmıştı. Sonra güzel dudaklarındaki gülümseme yavaşça arttı. “Gerçekten mi?” dedi şaşkınca. Sonra hemen açıkladı. “Ne hoş bir tesadüf. Benim de adım Zeynep...” Eli yeniden küçük kızın eline dokundu. “İnşallah adaşımın kaderi çok güzel olur. Işıltılı bir geleceğe sahip olur.”

Harun hafifçe gülümseyerek araya girdi. “Annesinin adı da Işıl olduğuna göre, öyle olacak gibi.”

Zeynep isimli genç kız, küçük bir kahkaha attı. Berrak ve güzeldi. İtici gülüşlerden değildi onunkisi. “Çok hoş oldu doğrusu. Çok şanslısınız efendim!”

“Öyleyim.” dedi Harun küçük bir şımarıklıkla.

“Adaşıma iyi bakın o halde. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum.”

“Biz de memnun olduk Zeynep!..” dedi Işıl gülümseyerek. “Güzel bir gelecek dilerim sana da.”

Kızın gözleri hafifçe bulutlandı. Işıl’ın uzatmış olduğu eli sıktı. “İnşallah...” dedi yavaşça. “Zorlu bir dönem beni bekliyor.”

Aynı anlarda Zafer de konuşmasını bitirmişti. Telefonu kapatıp onlardan yana yürümeye başladı. Önüne aniden çıkan bisikletli çocukların geçmesini beklerken, Işıl’ın konuştuğu genç kıza çok dikkat etmedi. Yanlarına vardığında ise genç kız oradan yeni ayrılıyordu, hatta uzun siyah saçları rüzgârda savrulup birkaç perçemi ise yanından geçen Zafer’in koluna sürtünmüştü.

“Cengiz düğünün başladığını söyledi.” dedi sıkıntıyla. “Nerede olduğumu soruyor. Ortağım olmasa, bu düğüne hiç gelmezdim.”

“Bu tip organizasyonları sevmiyor musunuz?” diye sordu Işıl. “Pek değil.”

“Bizim de birkaç aya düğünümüz olacak.” dedi Harun. Sesinde hafif bir alaycılık vardı. “Gelmeni ümit ediyoruz.”

“Gerçekten mi?” Kalın kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. “Siz zaten evlisiniz.”

“Evet...” dedi Işıl gülerek. “Evliyiz ama düğün yapmamıştık. Resmî nikâh kıymıştık sadece. Harun kafayı taktı buna. Ben olmaz diyorum, o inat ediyor. Gerçek bir düğün istiyor.”

Harun kendisiyle alay edercesine mırıldandı. “Her erkek gibi ben de düğünleri hiç sevmediğim halde! Anla işte ne kadar âşığım.”

Işıl onu duymamış gibi davrandı. “Size haber veririz, Zafer Bey! Gelirsiniz inşallah?”

“Bakalım...” dedi Zafer. “Gelmeye çalışırım.” Eğilip küçük bebeğe baktı. Yazlık pembe kıyafetleri içinde küçük kız çok sevimliydi. “Demek Zeynep Hanım bu?” Durup ciddi bakışlarla bebeği süzdü. Sanki böyle bir şeye sahip olmanın güzelliğini tartıyormuş gibiydi. “Çok güzel...” dedi dalgın bir sesle. “Baba olmak güzel olmalı!”

Harun ve Işıl cevap vermedi. Zaten Zafer de cevap verilmesi için öyle bir şey söylememişti. Sonra duruşu dikleşti.

“Gitmeliyim ben. Size iyi eğlenceler. İstanbul’a gelerseniz evimde kalabilirsiniz. Kocaman evde tek başıma yaşıyorum. Bir sürü yerim var.” Elini uzatmıştı. Harun da ayağa kalktı. El sıkıştılar. Sonra Zafer elini Işıl’a doğru uzattı. Bir an genç kadının güzel, berrak ve mutlu görünen yüzünü süzdü. “Kabul etmeliyim ki siz benim bile örnek alabileceğim harika bir çiftsiniz. Bu kadar zorluğa ve acıya rağmen, sevginizin böylesine güçlü olması, kolay elde edilecek bir şey değil. Size baktıkça, demek aşk böyle bir şeymiş diye düşünüyor insan.”

Işıl nedense duygulanmıştı bu sözlerden. Dudağını sıkıttı belli etmemek için. Yine de konuştuğunda sözleri duygusaldı.

“İnşallah bir gün siz de böyle bir aşkı yaşarsınız Zafer Bey! Bizimkisi olabilecek en imkânsız aşktı. Belki siz de bu andan itibaren böyle imkânsız bir aşka doğru mutlu bir yolculuğa çıkarsınız.”

Zafer gözlerini Işıl’ın duygusal ama delici bakışlarından kaçırdı. Elini geri çekip etrafına göz attı. Bu kadar kadının içinde onu mutlu edecek bir kadın olabileceğini pek sanmıyordu. Kendisi bile ne kadar ruhsuz, soğuk bir adam olduğunun farkındaydı. Kim onun buzdan oluşmuş kalbini ısıtabilirdi? Kim onun donuk hayatını sıcacık yapabilirdi? Buna çaba harcayacak bir kadın var mıydı? Geçici ilişkileri içinde bunu yapabilecek bir kadın hiç tanımamıştı.

“Pek sanmıyorum.” dedi dalgın bir sesle. “Hayat bana karşı o yönünü çoktan kapadı.” Sustu. Bir iki saniye içinde kendisini toparladı ve eski katı haline büründü. “Gideyim artık. Sizinle buluşmak çok güzeldi. Dediğim gibi; İstanbul’a gelerseniz eğer, mutlaka beklerim.”

O gittikten sonra Işıl ve Harun baş başa kalmışlardı. Bebek yine mızıldanmaya başladı. İlgisini çekecek kimse kalmayınca, ağzını aralayıp annesinin memesini arar gibi yüzünü genç kadının göğsünde gezdirmeye başladı. Işıl’ın üzerindeki elbiseye rağmen

karnını doyuracak değerli şeyin nerede olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu.

“Acıkmış bu iyice!” dedi Işıl kızının alnını öperek.

“Emzirmeyecek misin?”

“Çok kalabalık burası.”

“Örtüyü ört üzerine.”

“Daha iyi bir fikrim var. Hadi otele gidelim.” dedi Işıl. Gözleri parlıyordu. “Bu kız birkaç dakika daha açlığa dayanır. Onu otelde doyurup yatırırız. Sonra da...” Muzipçe gülümsedi. “Sonra da babasının açlığıyla ilgilenirim. Bu gece otelde dinlensek hiç sorun olmaz.”

Harun da saatine baktı yalandan. “Vakit de epeyce ilerlemiş zaten.”

“Yalancı! Saat daha dokuz bile değil.”

“Benim için geç. Kaç saattir seni öpmüyorum. Bebek benden şanslı. Hep böyle mi olacak? Ben kenara mı atılacağım yoksa?”

Işıl güldü. Ayıplar gibi kaşlarını çatmıştı. “Duymayayım bir daha! Onun yeri ayrı senin yerin ayrı. Ancak, Zeynep büyüdükçe benim seni kıskanmam kesin gibi. Kız çocukları babalarına taparlar. Her genç kızın ilk aşkı, babasıdır.”

Harun ayağa kalkmış, garsona işaret etmişti. Gözleri karısı ile kızı üzerinde gezindi. “İki kadının arasına girmem ben. Küçükken onu, büyüdükçe seni tutarım.”

“Eh tabii! Sonunda yine bana kalacaksın.”

Genç adam garsona parasını verdi. Kızı Zeynep’i karısının elinden aldı. Yanağına bir öpücük kondurdu. Diğer kolu ile de karısına sarıldı. Işıl tekerlekli boş bebek arabasını sürüyordu. Kalabalığa dikkat ederek otele doğru ilerlemeye başladılar.

“Yaşlılığımız nasıl olacak acaba?” dedi Harun düşünceli bir gülümseme ile. Kolunun altındaki karısını biraz daha kendisine çekti. Işıl da bunun güveni ile huzur buldu. “Sen yine gördüğüm en güzel anne ve en güzel eş olarak kalacaksın eminim.”

“Sen de belki hafif göbekli ve kır saçlı olacaksın. Yine de bayılacağım ben sana. Karizmatik kocam benim.”

“Saçlarım dökülür mü acaba?”

Işıl onun sımsıkı, rüzgârda uçuşan gür saçlarına göz attı. “Hiç sanmıyorum ama kel erkekler daha zeki olurmuş. Dökülse de sorun değil.”

“Ayrıca daha istekli olurlarmış.” diye ekledi Harun. “Cinsel yönden yani!”

“Ha ha!” Işıl gülmüştü. “Bundan daha istekli bir kocam olmaz. Benden zamanla bıkmazsın değil mi? Sadece cinsel yönünü kastetmiyorum.”

“Dünyanın en saçma sorusu bu!” dedi genç adam tembelce.

“Yani?”

Harun durdu. Ona doğru döndü. Bebek de babasının rahat kucağında bir annesine, bir babasına bakmıştı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. Sarı saçları anne ve babasınıninkiler gibi uçuşa da rüzgâr üşütecek veya çarpacak kadar sert değildi.

Harun’un o sert ela gözleri sevgiyle bakıyordu. O gözlerde bugüne kadar en ufak bir sevgi azalması olmamıştı. En ciddi halinde bile, karısına çevrildiğinde içlerinde bir ışık parlıyordu. Bir erkek için sevdiğini söylemek her zaman zordu. Erkekler sevgilerini söylemektense, göstermeyi tercih ederlerdi. Harun da bunu çok iyi beceriyordu. Karısına dokunuşunda, elini tutuşunda, dudaklarından lezzetli buseleri çalışında bile sevgisinin delilleri vardı.

... fakat o anda bu gerçeği itiraf etme ihtiyacı hissetti.

“Seni seviyorum...” dedi yavaşça.

Işıl sessizdi.

Genç adam onun uzun sarı saçlarını eliyle nazikçe kenara çekti. Pürüzsüz yanağını okşadı. Etraftaki kişilerin onları seyrettiğini unutmuş gibiydi.

“Seni bu kadar severken, senden nasıl bıkebilirim ki?” dedi ağır ağır. “Yanında olmak için her fırsatı kollarken, bir gülümsemenin

bile bana verdiği keyfi şaşkınca yaşarken, hayatımın merkezi olmuşken, senden nasıl bıkalırım?”

İşıl'ın gözleri mutlulukla kırıştı. Bu duygusal sözler karşısında inanılmaz etkilenmişti.

“Harun!” dedi yavaşça. O kadar güzel bir şekilde fısıldamıştı ki ... ona âdeta *ben de seni seviyorum* demişti. Demesine gerek yoktu zaten. Genç adam bunu karısının gözlerinden okuyabiliyordu.

Böyle bir sevgiyi hak etmek için çok fazla zorluk yaşanmıştı. Yine de binlerce yıl düşünseler, böyle sevebilecekleri ve sevecekleri ikisinin de aklına bile gelmezdi.

Onları izleyen küçük Zeynep ellerini yavaşça kaldırdı. Muhtemelen ne yaptığının tam olarak bilincinde değildi. Küçük parmakları anne ve babasının yüzüne dokundu. Sanki onların bu sözlerini mühürlemelerini ister gibiydi. Genç adam bu doğal mesajı doğru algıladı. Dudakları eğildi. O kalabalık yürüme yolunda sanki hiç kimse yoktu. Sanki herkes bir anda çevrelerinden silinmişti. Sanki o meydanda sadece üçü vardı.

Zeynep onların dudaklarının buluşmasını ilgiyle izledi. Kısa, duygusal ama çok şey anlatan bir öpücüktü. Küçük kız o anda açlığını unutmuş gibiydi. Bu sevgi dolu öpüşmeleri, uzun yıllar boyunca görecekti. Anne ve babasının sevgisi ona miras kalacaktı. Hayatının devamında ona rehberlik edecekti. O da babası kadar mükemmel bir erkek bulacaktı büyük ihtimalle ve yine büyük ihtimalle annesi kadar sevelecekti.

Bu bir kadın için en büyük hayallerden birisiydi!

İçlerinde bulundukları güzel manzaranın keyfi ile küçük kız beklenmedik bir şekilde kıkırdadı. Sanki melekler bu özel yakınlığın güzelliğini onun kulağına fısıldamıştı. Bu içten öpüşmenin harika bir şey olduğunun farkındaymış gibi gülüyordu Zeynep. Sonra sevimli yüzünü ileriye doğru uzattı. Hem anne hem babasına değdi masum yanakları... Gözlerini yumdu. Anne ve babasının kokusunu içine çekerken, o anda sanki zaman durdu.

Çevrelerinden geçen birçok insan için de zaman âdeta durmuştu. Yürümeyi kesip bu eşsiz manzarayı birbirlerine gösterdiler. Gülümseyerek izliyorlardı bu sevgi çemberini. Bazıları üşenmeden telefonlarının kamerasını açtı. O ânı ölümsüzleştirmek için fotoğraflarını çekti. Sevginin varlığını ispat edecek daha güzel bir görüntü olamazdı.

Ah! En soğuk yürekleri bile ısıtacak kadar güzel bir manzaraydı bu! Mutluluk elle tutulur, gözle görülür bir hal almıştı. Bu güzel çiftin ve kucaklarındaki kız çocuğunun çevresinde, ısıltılar halinde parlıyordu âdeta! Dalga dalga onları izleyenlere kadar yayılıyordu.

Aşka inananlar zaten hiç şaşırmamıştı. İnanmayanların yüreği de o anda delicesine ürpermişti!

Demek aşk böyle bir şeydi!

S O N

FATİH MURAT ARSAL

AŞK BAŞKA BİR ŞEY

Sorumsuzca yapılan bir kaza,
neredeyse bir aileyi tamamen yok etmişti.
Geride kalan genç adamın yüreğine kazınan yaralar,
vücuduna mühürlenendenlerden çok daha fazlaydı.
Kaybettiklerinin büyüklüğü karşılığında,
doğal olarak intikam istiyordu.
Ve karşısına cesurca çıkan bu güzel sarışın,
onun öfkesinin hedefi oluverdi.

Genç kadın ailesine o kadar düşküncü ki
hiçbir şart onu yolundan geri çeviremezdi.
Korkup geri adım atmadığı gibi,
fedakârca intikamın yönünü değiştirdi.
Kardeşi için yapabileceklerinin sınırı
her ikisi için de şaşırtıcıydı.

*Çaresizliğe sınır olmadığında,
sınırsız bir bilinmeyene kucak açılır.
Belki de çaresiz acıların ilacı
sınırsız bir aşktır.*

İntikam isteyen yaralı bir adamla
kaderi değiştirmek isteyen inatçı bir kadının,
imkânsız bir aşka sürüklenişini soluksuz okuyacağınız
bir FMArsal romanı daha!

